

ศึกษาบทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย
ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเร็วก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน
กรณีเบญจภาคีในอุตสาหกรรมสิ่งทอภาคใต้

โดย

นายบุญธรรม เกตุเกียรติชาติ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
กระทรวงศึกษาธิการ
ประจำปีงบประมาณ ๒๕๔๑

STUDY TO THE ROLE OF CULTURAL ORGANIZATION FOR THE DEVELOPMENT OF THAI CULTURE
WHILE THE SITUATION HAS BEEN CHANGING AND THE TECHNOLOGY IS BEING ADVANCEMENT
IN TODAY, AND WITH HOLDING THE FIVE ASSOCIATE MEMBERS IN THE SOUTHERN PROVINCE
CUTURE COUNCIL.

BY

MR. BOONTHAM THERDKEIRTCHAT

THIS RESEARCH IS FINANCIALLY SUPPORTED
BY OFFICE OF THE NATIONAL CUTURE COMMISSION
MINISTRY OF EDUCATION
THE FISCAL YEAR 1998

ABSTRACT

The purpose of this research is to study the role of the learning process and the role of the five cultural organization associate members which is in the southern culture council area to see that how has effect to the Thai culture development while the situation has been changing and the technology is being advancement in today.

The research was used by practically method. There are the agent of the five associate member which is in the southern culture council is the sample groups. There are conferences which were held by the southern region cultural council at two time. The providing the various model conference for find the data of the idea, the practically, the practical assessment and the role adjustment. There are especially organization conference at three time. There are random the sample to assess the practically of fourteen southern province region and there is conference with the five province of culture council.

The research has shown that 1. What the role is result to the Thai culture development. 1.1 There are 7 in 15 province, October 1998-February 1999. (1) especially 10 role of the associate members. (2) 20 role of the five associate members in common. 1.2 There are 12 in 15 province, March-April 1999. (1) especially 35 role of the associate members. (2) 25 role of the five associate members in common. 1.3 There are 14 in 15 province, May-September 1999. (1) especially 130 role of the associate members. (2) 209 role of the five associate members in common. 2. Using the proportion learning process by holding the learners to be a centre. 2.1 To study a document and a research paper it may concern in common. 2.2 To create the principle that is a result to the Thai culture development in common. 2.3 To analysis the role that has been done in common. 2.4 To consider the new role which will have to do in the future. 2.5 Use the various technique model for each step in conference to (1). Be acknowledge the thought is the father of practical. A feel is the mother of practical (2). To create the four of Tor that is (2.1) To beat the broken role. (2.2) To bargain (2.3) To act in respond (2.4) To fight by peace. 3. To improve the role after has been doing learn process, find that 3.1 Formerly, fifteen province is likely to wait the data, then the seven province are improved to be forward, finally the whole province was be like that. 3.2 Most of each practical is the result of the individual relationship of each leader's intention. 3.3 The conference of the southern culture council assembly has solution to (1). To abrogate the subcommittee cultural of province (2). Will issue the province cultural council act. 3.4 Be election and assignment the southern province culture council assembly committee, two period in each position. They will do work fore set the partition learning process within fifteen province and admin the activity which they was agreement.

หัวข้อวิจัย ศึกษาบทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลง และความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน กรณีเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรม จังหวัดภาคใต้

ระยะเวลา เดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กันยายน ๒๕๔๒

ผู้วิจัย นายบุญธรรม เทอดเกียรติชาติ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาบทบาท กระบวนการเรียนรู้และการปรับปรนบทบาท ขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ที่ปรากฏในพื้นที่และในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

วิธีดำเนินการวิจัย ใช้ระเบียบวิธีวิจัยปฏิบัติการ มีผู้แทนเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ให้เข้าร่วมประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ๒ ครั้ง โดยประยุกต์การประชุมแบบต่างๆ เข้าด้วยกันเพื่อให้ได้ข้อมูลทางความคิด การปฏิบัติ การประเมินผลการปฏิบัติการ และการปรับปรนบทบาท ผู้วิจัยจัดประชุมเฉพาะองค์กรชุมชน ๓ ครั้ง และเข้าประชุมร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ๔ จังหวัด สุ่มตัวอย่างประเมินผลการปฏิบัติการทุกจังหวัดในภาคใต้

ผลการวิจัยพบว่า ๑. บทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ๑.๑ ตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ มี ๗ จังหวัดใน ๑๕ จังหวัด (๑)บทบาทเฉพาะภาคี ๑๐ บทบาท (๒)บทบาทร่วมของเบญจภาคี ๒๐ บทบาท ๑.๒ มีนาคม-เมษายน ๒๕๔๒ มี ๑๒ จังหวัดใน ๑๕ จังหวัด (๑)บทบาทเฉพาะภาคี ๓๕ บทบาท (๒)บทบาทร่วมของเบญจภาคี ๒๔ บทบาท ๑.๓ พฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒ มี ๑๔ จังหวัดใน ๑๕ จังหวัด (๑)บทบาทเฉพาะภาคี ๑๓๐ บทบาท (๒)บทบาทร่วมของเบญจภาคี ๒๐๔ บทบาท ๒. การใช้กระบวนการการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คือ ๒.๑ ร่วมศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ๒.๒ ร่วมสร้างเกณฑ์บทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ๒.๓ ร่วมวิเคราะห์บทบาทที่ปฏิบัติมาแล้ว ๒.๔ ร่วมคิดถึงบทบาทใหม่ที่จะปฏิบัติ ๒.๕ ใช้เทคนิคการประชุมแบบต่างๆประกอบในแต่ละขั้นตอน เพื่อ (๑)ให้ยอมรับกันว่าความคิดเป็นบิดาของการปฏิบัติ ความรู้สึกเป็นมารดาของการปฏิบัติ โดยเฉพาะความรู้สึกภูมิใจ เสียตาย-เสียใจ และเพื่อ(๒)ให้เกิด ๔ ต.คือ(๒.๑)ต.ตีบทบาทให้แตก(๒.๒)ต.ต่อรอง(๒.๓)ต.ตอบโต้ (๒.๔)ต.ต่อสู้ด้วยสันติวิธีให้เป็น ๓. การปรับปรนบทบาทหลังจากผ่านกระบวนการเรียนรู้แล้ว พบว่า ๓.๑ เดิมคอยตั้งรับข้อมูลทั้ง ๑๕ จังหวัด ได้ปรับปรนเป็นเชิงรุก ๗ จังหวัด และในที่สุดเป็น ๑๕ จังหวัด จึงได้มีบทบาทเพิ่มขึ้น (ตามข้อ ๑.) ๓.๒ การปฏิบัติต่างๆขึ้นอยู่กับการณ์ผู้นำที่มุ่งความสัมพันธ์เป็นรายบุคคล ๓.๓ ที่ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ได้มีมติ (๑)ให้ยกเลิกคณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด (๒)ให้มี.ร.บ.สภาวัฒนธรรมจังหวัด ๓.๔ ได้มีการเลือกตั้งและแต่งตั้งคณะกรรมการสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ อยู่ในวาระคราวละ ๒ ปี เพื่อไว้จัดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน ๑๕ จังหวัด และบริหารกิจกรรมตามข้อตกลง

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยในครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีก็ด้วยความช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณหลายท่าน ตั้งแต่คณะบุคคลในส่วนวิจัยและพัฒนา สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในเรื่องทุนอุดหนุนการวิจัย จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

กราบขอบพระคุณคณะบุคคลของสภาวัฒนธรรมตำบลต่างๆ สภาวัฒนธรรมอำเภอต่างๆ ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด โดยรวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย ที่ได้ให้ความร่วมมือเข้าร่วมประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ และได้ให้ข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวกับการประเมินผลการปฏิบัติการของแต่ละภาคี และแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัดแก่ผู้วิจัย

กราบขอบพระคุณคณะบุคคลของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอต่างๆ และคณะบุคคลของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด ในภาคใต้ ๑๕ จังหวัด ที่ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้วิจัย โดยเฉพาะท่านนิยม ช่อชั้น หัวหน้าศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช และท่านวินัย ไชยทอง ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดนครศรีธรรมราช

กราบขอบพระคุณคณะบุคคลสำนักงานพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เขตการศึกษา ๓ จังหวัดสงขลา โดยเฉพาะท่านอาจารย์เกษม อภิชาติวิวัฒน์ คณะบุคคลศูนย์วิจัยพืชสวน จังหวัดชุมพร และคณะบุคคลในองค์กร ศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย ๑๕ จังหวัด โดยเฉพาะท่านพันตรีสุวิทย์ สุขแก้ว จังหวัดชุมพร

กราบขอบพระคุณ ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์ประเวศ วะสี เป็นอย่างสูง ที่เสนอให้มีสภาวัฒนธรรมขึ้น และให้ความเมตตาไปเป็นวิทยากรเมื่อมีการประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ พร้อมกับติดตามข่าวคราวด้วยความห่วงใย และคอยให้กำลังใจในหลายๆกรณี จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงยิ่ง

กราบขอบพระคุณ ดร.กาลึก เต๊ะชันหมาก ม.ล.สันติสุข กฤตากร อาจารย์อุดม โฆษณีย์มพราย ที่ได้กรุณาช่วยส่ง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมไปให้ผู้วิจัย

ขอบพระคุณอาจารย์ชโล นุญช่วย อาจารย์ ๓ ระดับ ๘ โรงเรียนกัลยานีศรีธรรมราช ที่เป็นวิทยากรในการประชุมต่างๆเพื่อการเก็บข้อมูล ร่วมวิเคราะห์ข้อมูล ช่วยจัดระบบรายงานผลการวิจัย และช่วยพิสูจน์อักษรในเอกสารทั้งหมดให้ด้วยความเห็นตเห็น้อยยิ่ง

และขอบพระคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือ จนการวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถที่จะกล่าวนามได้ทั้งหมด ณ ที่นี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ (Abstract).....	ก
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่	
๑ บทนำ.....	๑
ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา.....	๑
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	๘
ขอบเขตของการวิจัย.....	๘
ข้อจำกัดของการวิจัย.....	๙
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	๑๐
คำจำกัดความในการวิจัย.....	๑๐
ประโยชน์และผลที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	๑๐
วิธีดำเนินการวิจัย.....	๑๑
๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๑๓
ตอนที่ ๑ ความคาดหวังของการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด และ จุดเน้นในการดำเนินงานวัฒนธรรม ๕ และ ๔ ประการ ของ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.....	๑๓
ตอนที่ ๒ ความสำคัญของการรวมตัวกันและการเกิดขึ้นขององค์กรชุมชน... ..	๑๙
ตอนที่ ๓ ตัวความรู้หรือองค์ความรู้.....	๒๒
ตอนที่ ๔ กระบวนการเรียนรู้.....	๕๓
๓ บทบาทของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้.....	๖๖
ก. บทบาทในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒.....	๖๗
ข. บทบาทในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๔๒.....	๘๔
ค. บทบาทในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒.....	๙๗

๔	กระบวนการเรียนรู้และการปรับปรนบทบาท	๑๔๕
	ก. กระบวนการเรียนรู้และการปรับปรนบทบาท ก่อน-หลังการประชุมสัมมนา สภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑.....	๑๔๕
	ข. กระบวนการเรียนรู้และการปรับปรนบทบาท ระหว่างการประชุมและหลัง การจัดประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒.....	๑๖๔
	ค. กระบวนการเรียนรู้และการปรับปรนบทบาท ขององค์กรชุมชนบางองค์กร และของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้บางจังหวัด.....	๒๒๑
๕	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	๒๒๑
	สรุปผลการวิจัย.....	๒๒๑
	อภิปรายผล.....	๒๒๕
	ข้อเสนอแนะ.....	๒๓๖
	บรรณานุกรม.....	๒๓๙
	ภาคผนวก.....	๒๔๔
	ประวัติผู้วิจัย.....	๒๖๙

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
๑ ตารางสรุปบทบาทเดิม(ต.ค.๕๑-ก.พ.๕๒)ของเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี.....	๗๙
๒ ตารางสรุปบทบาทเดิม(ต.ค.๕๑-ก.พ.๕๒)ของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัด..	๘๓
๓ ตารางสรุปบทบาทใหม่(มี.ค.-เม.ย.๕๒)ของเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี.....	๙๒
๔ ตารางสรุปบทบาทใหม่(มี.ค.-เม.ย.๕๒)ของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัด....	๙๖
๕ ตารางสรุปบทบาทใหม่(พ.ค.-ก.ย.๕๒)ของเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี.....	๑๐๖
๖ ตารางสรุปบทบาทใหม่(พ.ค.-ก.ย.๕๒)ของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัด.....	๑๑๔
๗ ตารางสรุปบทบาทใหม่(พ.ค.-ก.ย.๕๒)ของเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี.....	๑๓๑
๘ ตารางสรุปบทบาทใหม่(พ.ค.-ก.ย.๕๒)ของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัด.....	๑๔๓
๙ ตารางแสดงแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคีที่ไม่ทราบข้อมูล.....	๑๕๕
๑๐ ตารางแสดงถึงการทราบข้อมูลโครงการและงบประมาณที่ทางจังหวัดภาคใต้เสนอขอ.	๑๕๖
๑๑ ตารางแสดงแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคีที่ไม่ทราบข้อมูล.....	๑๕๗
๑๒ ตารางแสดงข้อมูลโครงการและงบประมาณที่ทาง สวช. มอบหมาย.....	๑๕๙
๑๓ ตารางสรุปการเรียนรู้ข้อมูลข่าวสาร ของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี.....	๑๖๕
๑๔ ตารางเปรียบเทียบการเรียนรู้ข้อมูลข่าวสาร ระหว่างโครงการที่จังหวัดเสนอขอกับ โครงการที่ สวช. มอบหมาย.....	๑๖๖

ตารางที่	หน้า
๑๕ ตารางแสดงจำนวนบทบาทของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคีฯ ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒.....	๑๗๐
๑๖ ตารางแสดงจำนวนบทบาทของ เบนญิกภาคีฯ ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒.....	๑๗๒
๑๗ ตารางแสดงจำนวนบทบาทของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคีฯ ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๔๒.....	๑๗๔
๑๘ ตารางแสดงจำนวนบทบาทของ เบนญิกภาคีฯ ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๔๒.....	๑๗๕
๑๙ ตารางแสดงจำนวนบทบาทของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคีฯ ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒ (คิดและเขียน ครั้งที่ ๑).....	๑๗๗
๒๐ ตารางแสดงจำนวนบทบาทของ เบนญิกภาคีฯ ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒ (คิดและเขียน ครั้งที่ ๑).....	๑๗๙
๒๑ ตารางแสดงการเปรียบเทียบบทบาทฯ ของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี.....	๑๘๐
๒๒ ตารางแสดงการเปรียบเทียบบทบาทฯ ของ เบนญิกภาคี.....	๑๘๒
๒๓ ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้.....	๒๑๔
๒๔ ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนครั้งการประชุมต่างๆของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้	๒๑๕

๑. ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

สังคมไทยเคยเป็นสังคมที่มีความสงบสันติ อบอุ่น เอื้ออาทรต่อกัน ปราศจากความขัดแย้งที่รุนแรง มีความยึดมั่นในหลักธรรมของศาสนาเป็นที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลและทางสายกลาง มีสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นศูนย์รวมยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน สังคมไทยเป็นเช่นนี้มาเป็นเวลาช้านาน^๑ และตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๔ เป็นต้นมา การพัฒนาเศรษฐกิจก็ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี มีการขยายตัวอยู่ในระดับสูง โดยเฉลี่ยถึงร้อยละ ๗.๘ ต่อปี^๒

แต่ในปัจจุบันสถานการณ์ของสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก เพราะเศรษฐกิจก็วิกฤต คุณภาพชีวิตและทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมก็เสื่อมโทรม สังคมก็เสื่อมทราม ศาสนิกชนก็เสื่อมศีล วัฒนธรรมท้องถิ่นก็เสื่อมสูญ ยังไม่มีความสมดุลในกระบวนการพัฒนา ตามหลักการพัฒนาแบบยั่งยืน

มูลเหตุใหญ่ที่ทำให้สังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปเป็นอันมากดังกล่าว มาจากความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือกระแสโลกาภิวัตน์ ซึ่ง ศ.น.พ. ประเวศ วะสี ได้กล่าวว่า "สังคมไทยมีความอ่อนแอ เมื่อตอนเผชิญกับกระแสโลกาภิวัตน์"^๓ และสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติก็ยอมรับว่า "พลังวัฒนธรรมอ่อนล้า ไม่สามารถตั้งรับและปรับตัว ให้สอดคล้องกับภาวะการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ในยุคโลกาภิวัตน์เช่นปัจจุบันนี้ได้"^๔ ฉะนั้น ที่สังคมไทยอ่อนแอ ก็เพราะพลังวัฒนธรรมอ่อนล้า และที่พลังวัฒนธรรมอ่อนล้าก็เพราะกระแสโลกาภิวัตน์เป็นมูลเหตุใหญ่

อมรากล อินโอสานนท์ กรมสุขภาพจิต ได้กล่าวไว้ในทำนองว่า เราไม่สามารถที่จะขัดขวางความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศได้ เราจึงต้องเตรียมพร้อมในการต้อนรับ^๕

^๑ คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่แปด พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๔ กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี, ๒๕๓๙ หน้า ก.

^๒ เล่มเดิม หน้า ๑.

^๓ ประเวศ วะสี "การปฏิรูปการศึกษาจังหวัดเพื่อคนทั้งมวล" ใน หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หน้า ๑๐.

^๔ คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน คู่มือแนวทางการจัดตั้งและดำเนินงานสภาวัฒนธรรมจังหวัด กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๓๘ หน้า ๒.

^๕ อมรากล อินโอสานนท์ "เปิดบริษัทอินเทอร์เน็ต" ใน หนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หน้า ๒.

บทบาทของคนไทยโดยภาพรวมกับกระแสโลกาภิวัตน์ พอจะแบ่งได้เป็น ๔ พวก คือพวกที่ ๑ พวกตื่นตื่น และไล่ตามบริโศค เพื่อความทันสมัย พวกที่ ๒ พวกที่ตามทัน แต่ช่างมันเถอะ ไม่ได้เห็นคุณค่าและทุกข์โทษที่แท้จริง พวกที่ ๓ คือพวกที่ทำที่ว่ารู้ทันไม่ยอมให้ครอบงำ โดยการวางท่าทีไว้ แต่โดยข้อเท็จจริงอาจถูกครอบงำแล้วก็ได้ พวกสุดท้าย คือพวกอยู่เหนอมน คอยวิพากษ์วิจารณ์ วิเคราะห์วิจัย แยกแยะคัดสรร ว่าอะไรคือสาระ อะไรคือขยะ โดยใช้หลักธรรมของศาสนาเป็นเครื่องมือในการวินิจฉัยตัดสิน แต่ในเชิงปริมาณในสังคมไทยขณะนี้ จากการตั้งข้อสังเกตโดยส่วนตัว คือ พวกที่ ๑ จะมีมากที่สุด พวกที่สองรองลงมา พวกที่สามมีน้อย และพวกที่สี่น้อยที่สุด^๑ ฉะนั้น ที่พลังวัฒนธรรมอ่อนล้า และสังคมอ่อนแอ ก็เพราะสังคมเรามีคนสี่พวกนี้ไม่สมดุลกัน โดยเฉพาะพวกที่หนึ่งซึ่งมีปริมาณมากที่สุด คือพวกวัตถุนิยมหรือบริโศคนิยม ส่วนพวกที่สองซึ่งมีปริมาณมากรองลงมา คือพวกที่ ศ.น.พ. ประเวศ วะสี เรียกว่า "ธุระไม่ใช่ และเงินไม่เกี่ยว"^๒

กระแสโลกาภิวัตน์กับปัญหาเศรษฐกิจ ซึ่ง ดร.ถนัด คอมันต์ ได้กล่าวว่า นายจอร์จ โซรอส ได้เป็นผู้สารถาพเองว่า เขาได้โจมตีค่าเงินบาทของไทยเพื่อแสวงหากำไรถึง ๒ ครั้ง ครั้งแรกขาดทุน เพราะคนไทยต่อต้านอย่างเข้มแข็ง แต่ครั้งที่ ๒ ได้กำไรมหาศาล^๓ ถ้าจะมีคำถามว่า นายจอร์จ โซรอส ใช้เครื่องมืออะไรในการโจมตีค่าเงินบาทของไทย คำตอบก็จะมี ในทำนองดังที่ ดร.เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ (ยุค ศรีอาริยะ) กล่าวไว้ว่า กระแสโลกาภิวัตน์ที่สร้างมายาภาพให้เห็นว่าประเทศไทยจะรุ่งเรืองในศตวรรษที่ ๒๑ ไทยจะเป็นเสือตัวใหม่^๔ นี้คือที่มาของเศรษฐกิจแบบฟองสบู่ เพื่อแสวงหากำไรแบบไร้พรมแดน^๕ และเศรษฐกิจแบบฟองสบู่ก็แตก จึงทำให้เกิดวิกฤตการณ์ ก็เพราะเราขาดความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ^๖

กระแสโลกาภิวัตน์กับปัญหาคุณภาพชีวิตและทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้กล่าวไว้ในปฐมบท ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่แปด พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๔ ทำนองว่า การเจริญเติบโตรุดหน้าทางเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศที่ผ่านมา ทำ

^๑ บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ "ศิลป์บนพื้นบ้านภาคใต้กับการปรับปรนบทบาทในยุคโลกาภิวัตน์" นำเสวนา ณ สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐.

^๒ ประเวศ วะสี "การปฏิรูปการศึกษาจังหวัดเพื่อคนทั้งมวล" ใน หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑ หน้า ๑๐.

^๓ ถนัด คอมันต์ "โจรกรรมทำลายค่าเงินบาท" ใน วิถีทรรศน์ชุดโลกาภิวัตน์ ๓ คำประกาศอิสรภาพ จาก IMF กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, ๒๕๕๐ หน้า ๑.

^๔ เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ "ผ่านมายาภาพโลกาภิวัตน์" ใน วิถีทรรศน์ชุดโลกาภิวัตน์ ๓ คำประกาศอิสรภาพจาก IMF กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, ๒๕๕๐ หน้า ๑๔.

^๕ ทีมการศึกษา "ปิดฝุ่นภูมิปัญญาไทย จูนเครื่องใหม่ด้วยไฮเทค พื้นชีพเศรษฐกิจชาติ" ใน หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๑ หน้า ๑๒.

ให้คุณภาพชีวิตที่เรียบง่าย เปลี่ยนแปลงไปพร้อมกับความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม^๑

ฉะนั้น เมื่อยามที่เศรษฐกิจถดถอยดังปัจจุบันนี้ คุณภาพชีวิตและทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ก็จะต้องเสื่อมโทรมต่อไป เพราะการแก้ไขปัญหาดังที่มุ่งแก้ไขที่วิกฤตทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นวิกฤตที่เกิดขึ้นเพราะกระแสโลกาภิวัตน์ดังที่กล่าวแล้ว

กระแสโลกาภิวัตน์กับสังคมที่เสื่อมทราม เช่น กรณีที่มีข่าวว่า หม่อมสาวคู่หนึ่งจะเปิดบริษัทผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งได้มีพระสงฆ์^๒ ดารา นักร้อง นักแสดง^๓ นักจิตวิทยา^๔ ออกมาคัดค้านเพราะต่างก็มีความเห็นว่าเป็นการกระทำของสังคมที่เสื่อมทรามที่จะทำให้สังคมอื่นเสื่อมทรามด้วย แม้ในตอนหลังจะถูกยกเลิกกิจกรรมดังกล่าวไปก็ตาม แต่ข่าวนี้ก็สะท้อนให้เห็นถึงสังคมที่เสื่อมทรามลง ซึ่งสอดคล้องกับข่าวความเสื่อมทรามของสังคมไทยที่มีเพิ่มขึ้น อาทิ "จับไอ้หื่นข่มขืน ด.ญ.๗ ขวบต่อหน้าแม่"^๕ เป็นต้น

กระแสโลกาภิวัตน์กับศาสนิกชนที่เสื่อมศีล เช่น โจรใจบาปบุญกุญ ทุบสยงฆ่าเจ้าคณะอำเภอเคียนซา จังหวัดสุราษฎร์ธานี กวาดเงินและทรัพย์สินมีค่าไปหมด^๖ ซึ่งศาสนิกชนที่เห็นแก่เศรษฐกิจมากกว่าศีลธรรมเท่านั้น ที่จะกระทำการเสื่อมศีลนี้ได้ และศาสนิกชนที่ได้เห็นแก่เศรษฐกิจมากกว่าศีลธรรม ก็เพราะมายาภาพจากกระแสโลกาภิวัตน์นั่นเอง หรือกรณีข่าวชาวบ้าน ๓๐๐ กว่าคน บุกไล่พระเผาวัดป่าหัวน้ำทุ่งเลน อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ก็เพราะชาวบ้านต้องการน้ำไปทำนาเพิ่มขึ้นจาก ๑,๐๐๐ ไร่ เป็น ๑๐,๐๐๐ ไร่ เนื่องจากข้าวมีราคาสูง^๗ ซึ่งก็คือเห็นแก่เศรษฐกิจตามมายาภาพจากกระแสโลกาภิวัตน์เช่นกัน จึงได้กระทำการเสื่อมศีลคือชวนกันไปตีแม่เหล็กให้เมามาย แล้วไปไล่พระ เผาวัดที่อยู่ต้นน้ำ

กระแสโลกาภิวัตน์กับวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ค่อยๆเสื่อมสูญ ซึ่ง กุลวดี เจริญศรี ได้กล่าวว่า จากการศึกษาวัฒนธรรมท้องถิ่นพบว่า พอกระแสการพัฒนาเข้ามา โดยเฉพาะกระแสการพัฒนาการท่องเที่ยว กระแสนี้ทำให้ผู้

^๑ คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่แปด พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๔ กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี, ๒๕๓๙ หน้า จ.

^๒ พระมหาสมัย จินตไชยโสโก "เสพสังวาสผ่านอินเทอร์เน็ต ยุคการสื่อสารไร้ขอบเขต" ใน หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หน้า ๖.

^๓ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หน้า ๓๗.

^๔ อมรากล อินโอสานนท์ "เปิดบริษัทอินเทอร์เน็ต" ใน หนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หน้า ๒.

^๕ หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๑ หน้า ๒๔.

^๖ หนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หน้า ๑,๑๖.

^๗ ประพันธ์ ดอกไม้ "เผาวัดป่าหัวน้ำทุ่งเลน รูปธรรมวิกฤตชุมชน จิตวิญญาณวันนั้นก็ไม่ได้" ใน หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๑ หน้า ๑๑.

ผู้ปกครอง ผู้ว่าฯ และนายอำเภอทั้งหลาย ทำตัวเป็นตัวแทนการท่องเที่ยว วัฒนธรรมที่ชาวบ้านจัดทำกันเล็กๆ น้อยๆ ด้วยความเชื่อและศรัทธา ได้ถูกจัดตั้งใหม่ ซึ่งชาวบ้านถูกลดบทบาทการมีส่วนร่วมลง กลายเป็นเพียงผู้ยื่นอุทธรณ์ และถ้าต่อไปมีแต่ชาวบ้านยื่นมือ วัฒนธรรมท้องถิ่นก็จะกลายเป็นวัฒนธรรมของรัฐเพียงฝ่ายเดียว ส่วนชาวบ้านถ้าไม่ไปยื่นอุทธรณ์ ก็จะคอยดูจากการถ่ายทอดทางโทรทัศน์อยู่ที่บ้าน เลิกการจัดทำเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำตามความเชื่อและศรัทธา เพราะรัฐได้นำไปจัดตั้งใหม่แล้ว นี่คือนโยบายแห่งความเสื่อมสลายของ วัฒนธรรมท้องถิ่นทางหนึ่ง และอีกทางหนึ่ง ดังที่ ดร.เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ (ยุค ศรีอารียะ) ได้กล่าวว่า การ ใช้สื่อไร้พรมแดนเป็นเครื่องมือในการเสนอแบบวัฒนธรรมโลกใหม่ให้เป็นแบบวัฒนธรรมวัตถุนิยมหรือบริโภคนิยม จะส่งผลให้เกิดการครอบงำทำลายวัฒนธรรมระดับชาติและระดับท้องถิ่น เพราะลัทธิบริโภคนิยมมีอาวุธที่น่ากลัว คือ การส่งเสริมการขายและการโฆษณา จึงทำให้เกิดอำนาจจูงใจ ให้คนติดอยู่กับวัตถุมากเกินไป”

ศ.น.พ.ประเวศ วะสี ได้กล่าวว่า วัฒนธรรมหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นรวมใหญ่ที่สุด การพัฒนาจึงควร เอาวัฒนธรรมเป็นตัวตั้ง การที่ประเทศไทยเราเอาเรื่องเศรษฐกิจเป็นตัวตั้งนั้นผิด มันจึงนำไปสู่ความวิกฤต ไอเอ็มเอฟ เป็นเพียงผู้มาช่วยพยุงให้ยืนขึ้น แต่เมื่อยืนขึ้นได้แล้ว และเราเดินไปในทางเดิม คือเอาเศรษฐกิจเป็นตัวตั้งอีก มันก็จะวิกฤตอีก ฉะนั้น เราต้องสร้างภูมิคุ้มกันขึ้น และภูมิคุ้มกันในตอนนั้นก็คือ การเป็นชุมชนแห่ง การเรียนรู้ ซึ่งจะกินกันได้ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ธีรยุทธ บุญมี ที่ว่า ธรรมรัฐคือสังคมที่เกิดจากความ ร่วมมือของภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน ที่เคยมุ่งเน้นแต่ผลประโยชน์ของกลุ่มคณะ ได้หันกลับมาสร้างความเป็น ธรรมให้เกิดขึ้นกับสังคม”

การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้เพื่อจะเอาวัฒนธรรมมาเป็นตัวตั้งในการพัฒนา เท่ากับ ให้ชุมชนได้ปฏิบัติวัฒนธรรม และชุมชนที่ปฏิบัติวัฒนธรรม จะเป็นชุมชนที่มีความเข้มแข็ง มีการพัฒนาทุกด้าน”

๑ กุลวดี เจริญศรี "รายงานการสัมมนาทิศทางวัฒนธรรมไทย" ใน ทิศทางวัฒนธรรมไทย กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษาเศรษฐศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๙ หน้า ๑๑๖.

๒ เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ "ผ่านมายาภาพโลกาภิวัตน์" ใน วิถีทรรศน์ชุดโลกาภิวัตน์ ๓ คำประกาศอิสรภาพจาก IMF กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, ๒๕๔๐ หน้า ๑๓-๑๔.

๓ ธีรยุทธ บุญมี "ธรรมรัฐและผู้บริโภค" ใน วารสารฉลาดซื้อ ของสถาบันวิจัยโภชนาการ มหาวิทยาลัยมหิดล ฉบับสิงหาคม-กันยายน ๒๕๔๑ หน้า ๓๗.

๔ ประเวศ วะสี "เราจะกู้แผ่นดินอย่างไร" ปรากฏที่เสถียรธรรมสถาน เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๐.

๕ ธีรยุทธ บุญมี "ธรรมรัฐและผู้บริโภค" ใน วารสารฉลาดซื้อ ของสถาบันวิจัยโภชนาการ มหาวิทยาลัยมหิดล ฉบับสิงหาคม-กันยายน ๒๕๔๑ หน้า ๓๗.

๖ ประเวศ วะสี วัฒนธรรมกับการพัฒนา บรรยายในที่ประชุมผู้บริหารงานวัฒนธรรมระดับสูง: ปิรณรงค์ วัฒนธรรมไทย ๒๕๓๗ ณ หอประชุมศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๑.

ชุมชนจะมีความเข้มแข็งได้จะต้องมีการจัดตั้งเป็นองค์กร เพราะกองทัพถ้าออกแบบตัวใครตัวมัน โดยไม่มีการจัดองค์กรก็จะแพ้ทุกครั้ง กองทัพจึงต้องมีการจัดองค์กรเสมอ เพราะองค์กรทำให้มีพลังหรืออำนาจเพิ่มขึ้น^๑ ซึ่งในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่แปด พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๔ ได้กำหนดให้ส่งเสริมการรวมตัวของชุมชน โดยการสนับสนุนการรวมกลุ่มของชุมชนทุกรูปแบบ ให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการรวมตัวของชุมชนทั้งในเรื่องสิทธิ หน้าที่ บทบาทขององค์กรชุมชน รวมทั้งทักษะในการพัฒนาองค์กรให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การบริหารจัดการองค์กร การสร้างจิตสำนึกในการเป็นเจ้าของชุมชน และการบำรุงรักษาสาธารณสมบัติและศิลปวัฒนธรรมของชุมชน เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้ให้ส่งเสริมเครือข่ายชุมชนอย่างกว้างขวาง โดยสนับสนุนให้องค์กรชุมชนทั้งในพื้นที่ใกล้เคียง จังหวัด ภาค และระหว่างภาค ประสานเครือข่ายการพัฒนาและแลกเปลี่ยนความรู้และร่วมมือกันทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม รวมทั้งอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนจัดการปัญหาของชุมชนร่วมกัน เช่น ปัญหาจราจร ปัญหาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น^๒ โดยส่งเสริมให้มีการจัดตั้งองค์กร ทั้งที่เป็นองค์กรนิติบุคคลและไม่เป็นองค์กรนิติบุคคล^๓ หรือในแผนวัฒนธรรมแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๔) ก็ได้ระบุไว้ในยุทธศาสตร์และแผนงาน โดยในยุทธศาสตร์ที่ ๑ ระบุว่า สร้างผู้นำและประชาคมทางวัฒนธรรม ที่สามารถเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายให้เป็นกลไกหลักในการดำเนินงานวัฒนธรรม และในแผนงานที่ ๒ ระบุว่า สร้างความเป็นผู้นำทางวัฒนธรรม สร้างและสนับสนุนเครือข่ายและประชาคมทางวัฒนธรรมทุกระดับ ให้เป็นแกนนำและกลไกสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาสู่วัฒนธรรมชุมชนที่หลากหลายทั้งในเมืองและชนบท^๔

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔ พระราชบัญญัติวัฒนธรรมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๔๙๕ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๖ และมติคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๓๘ เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๓๘ จึงได้ประกาศตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๓๘ โดยให้สภาวัฒนธรรมจังหวัดประกอบด้วยองค์กร ที่ดำเนินงานวัฒนธรรมอยู่ในจังหวัดนั้น ๕ องค์กร หรือเรียกว่า เบญจภาคี ได้แก่ องค์กรภาครัฐ องค์กรเอกชน องค์กรชุมชน องค์กรธุรกิจ องค์กรวิชาการ เพื่อจะก่อให้เกิดความร่วมมือในการดำเนินงานวัฒนธรรมอย่างมีพลัง โดยให้สภาวัฒนธรรมจังหวัดมี

^๑ ประเวศ วะสี แนวคิดและยุทธศาสตร์สังคมสุภาพและวิชา กรุงเทพฯ : มูลนิธิภูมิปัญญาและมูลนิธิโกมลคีมทอง, ๒๕๓๖ หน้า ๒๙.

^๒ คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่แปด พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๔ กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี, ๒๕๓๙ หน้า ๔๗-๔๘.

^๓ เล่มเติม หน้า ๑๕๙.

^๔ คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน แผนวัฒนธรรมแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๔) กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๓๙ หน้า ๒, ๔.

หน้าที่ ตามข้อ ๒,๒.๑-๒.๔^๑ ซึ่งเป็นหน้าที่ที่จะต้องเรียนรู้ร่วมกันของเบญจภาคี ให้เป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ เพื่อให้ชุมชนเป็นชุมชนที่มีความเข้มแข็ง สามารถเป็นภูมิคุ้มกันความวิกฤตได้ และสามารถที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาทุกด้านอย่างสมดุลและยั่งยืนด้วย

ดร.เอกวิทย์ ณ ถลาง ได้กล่าวว่าการเรียนรู้มีสองระบบ คือระบบธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งอยู่ในลักษณะ การลองผิดลองถูก การลงมือทำจริง การส่งต่อ(transmission)ด้วยการสาธิตและบอกเล่าด้วยปากเปล่า (oral tradition)และบอกเล่าด้วยลายลักษณ์(literary tradition) การเรียนรู้จากพิธีกรรม จาก หลักธรรมคำสอน คีล และวัตรปฏิบัติของศาสนา การเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนความรู้-ประสบการณ์ จนกลายเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ที่มีทางเลือก(option) การเรียนรู้จากการผลิตซ้ำทางวัฒนธรรม (Cultural re-production) และการเรียนรู้แบบครูพักลักจำ คือ แอบเรียน แอบสังเกต แอบเอาอย่าง แอบลองทำดู ตามแบบอย่างที่ได้มาอย่างเงิบๆ กับอีกระบบหนึ่งคือระบบวิทยาการก้าวหน้า ที่เรียกว่า เทคโนโลยีข้อมูลข่าวสาร (IT) ซึ่งในปัจจุบันนี้เราจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ตลอดชีวิต จึงจำเป็นต้องเรียนรู้ทั้งสองระบบควบคู่กันไป^๒ ข้ากับท่านเองที่ว่า "พัฒนาเศรษฐกิจ ด้วยวิทยาศาสตร์ พัฒนาชาติ ด้วยภูมิปัญญาไทย"^๓

สภาวัฒนธรรมจังหวัดแต่ละจังหวัดในภาคใต้ที่จัดตั้งขึ้นมาได้ จะต้องประกอบด้วยองค์การทางวัฒนธรรม ๕ องค์การหรือเบญจภาคี จะมีบทบาทตามหน้าที่ของสภาวัฒนธรรมจังหวัด และบทบาทในองค์การของตนเอง แต่เนื่องจากเรื่องสภาวัฒนธรรมเป็นเรื่องใหม่ ซึ่ง ดร.กาสัก เตชะชันหมาก^๔ ได้กล่าวว่า เรื่องสภาวัฒนธรรมจังหวัดเป็นเรื่องใหม่ที่ส่วนต่างๆที่เกี่ยวข้องยังไม่เข้าใจ ทำให้ยังมีปัญหาในการดำเนินงานอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

๑. เครือญาติเบญจภาคีสมาชิก ไม่เข้าใจไม่คุ้นเคยกับการที่จะต้องมาร่วมรับผิดชอบในการดำเนินงาน ส่วนหนึ่งยังเข้าใจว่าเป็นหน้าที่ที่ส่วนราชการโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องเป็นผู้ดำเนินการ

^๑ คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน คู่มือแนวทางการจัดตั้งและดำเนินงานสภาวัฒนธรรมจังหวัด กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๓๘ หน้า ๒๕.

^๒ เอกวิทย์ ณ ถลาง ภูมิปัญญาชาวบ้าน วิถีชีวิตและกระบวนการเรียนรู้-การแก้ปัญหาของชาวบ้านไทย กรุงเทพฯ : มูลนิธิภูมิปัญญาชาวบ้าน, ๒๕๔๑ หน้า ๓๐๐-๓๐๖.

^๓ ทีมการศึกษา "ปิดฝุ่นภูมิปัญญาไทย จูนเครื่องใหม่ด้วยไฮเทค พันชีพเศรษฐกิจชาติ" ใน หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๑ หน้า ๑๒.

^๔ กาสัก เตชะชันหมาก กำหนดเสนอรูปแบบกระบวนการพัฒนาประชาสังคมสำหรับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ปริญญาพนธ์คุณภัณฑิต ภาควิชาสารัตถศึกษา สาขาวิชาพัฒนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๑ หน้า ๗-๘ (อัครสำเนา)

๒. เครือข่ายเครือข่ายติเบตภาคีสมาชิกส่วนใหญ่ ยังไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ของแต่ละภาคีและแต่ละองค์กร จึงไม่สามารถประสานงานดำเนินงานได้อย่างเต็มที่

๓. หน่วยงานราชการต่างๆ ยังไม่คุ้นเคยกับการกระจายอำนาจและการกระจายความรับผิดชอบให้ภาคเอกชนและประชาชนดำเนินการ ยังติดขัดอยู่กับกักรที่รัฐจะต้องรับผิดชอบอยู่เพียงลำพัง ทำให้มีปัญหาในการประสานงาน การร่วมมือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้ให้อำนาจแก่สภาวัฒนธรรมจังหวัดในการจะพิจารณาตัดสินใจดำเนินงานวัฒนธรรม โดยใช้งบประมาณที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติสนับสนุนให้ทุกจังหวัดดำเนินโครงการ กิจกรรมทางวัฒนธรรมตามที่สภาวัฒนธรรมจังหวัดจะพิจารณาเห็นสมควร มักจะมีปัญหาและติดขัดกับหน่วยงานที่เบิกจ่ายงบประมาณ

๔. ความเข้าใจเรื่องงานวัฒนธรรมยังเป็นปัญหาอยู่มากในเรื่องของการให้ความหมาย จากเดิมที่เน้นเรื่องศิลปวัฒนธรรม ขยายขอบข่ายออกเป็นสังคมวัฒนธรรมหรือชีวิตวัฒนธรรม ซึ่งเกี่ยวข้องและเป็นภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของทุกคน ทุกองค์กร ทุกสถาบัน ทุกหน่วยงาน ซึ่งเครือข่ายเครือข่ายติเบตภาคีสมาชิกส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจมากนัก ทำให้เกิดเป็นปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน

การดำเนินงานวัฒนธรรมของสภาวัฒนธรรมจังหวัด จะดำเนินงานด้วยคณะกรรมการ ซึ่งผู้แทนองค์กรเบตภาคีสมาชิกเป็นเครือข่ายเครือข่าย แต่การดำเนินงานด้วยคณะกรรมการนั้น อุดม โฆษณีย์มพราย ได้กล่าวว่าคณะกรรมการอาจจะทำให้งานมีความล้มเหลวหรือให้งานมีประสิทธิภาพก็ได้

๑. คณะกรรมการที่ทำให้งานล้มเหลว

๑.๑ เพราะคณะกรรมการถูกใช้ให้เป็นเครื่องมือ ไม่ใช่ให้ช่วยบริหารงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๑.๒ เพราะคณะกรรมการไม่มีความรู้ ด้อยความสามารถ

๑.๓ เพราะแต่งตั้งข้าราชการผู้ใหญ่ให้เป็นคณะกรรมการด้วย ซึ่งจะไม่มีเวลาเข้าร่วมประชุม ในที่สุดก็จะมอบหมายให้ข้าราชการอื่นเข้าประชุมแทน แต่ข้าราชการผู้เข้าประชุมแทนจะไม่กล้าวินิจฉัย หรือเสนอความคิดได้

๑.๔ เพราะขาดการประเมินผลการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ

๒. คณะกรรมการที่ทำให้งานมีประสิทธิภาพ

๒.๑ ต้องให้คณะกรรมการได้กำหนดวัตถุประสงค์ อำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบ ให้ชัดเจนที่สุด

๒.๒ ต้องให้ได้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถมาเป็นคณะกรรมการ และจัดบุคคลที่หย่อนความสามารถออกจากคณะกรรมการด้วย

๑ อุดม โฆษณีย์มพราย การศึกษาบทบาทที่ปฏิบัติจริงของคณะกรรมการศึกษาการศาสนาและการวัฒนธรรมจังหวัด ปริญญาโทครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาคบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๙ หน้า ๓๗-๓๘.

๒.๓ ต้องให้คณะกรรมการมีระเบียบวาระการประชุม และกำหนดเวลาในการพิจารณาในแต่ละเรื่อง ให้ผู้เข้าประชุมทราบล่วงหน้า

๒.๔ ต้องให้คณะกรรมการคัดเลือกประธานที่เป็นผู้นำของคณะกรรมการได้ดี และมีมนุษยสัมพันธ์

เนื่องจากเรื่องสภาวัฒนธรรมจังหวัดเป็นเรื่องใหม่ ที่ได้ประกาศจัดตั้งขึ้นเพื่อให้มีบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทยในยุคโลกาภิวัตน์ แต่จะมีบทบาทมากน้อยเพียงใด และจะสามารถเรียนรู้เพื่อปรับบทบาทให้มากขึ้นได้อย่างไร ซึ่งคำถามในลักษณะนี้ ดร.กาญจนา แก้วเทพ ได้กล่าวว่า เป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบสำเร็จรูป แต่เป็นคำถามที่ต้องแสวงหาคำตอบ (Inquiry Question) ที่จะต้องตอบด้วยการกระทำ ด้วยชีวิต และเลือดเนื้อ

๒. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๒.๑ เพื่อศึกษาบทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่และในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๒.๒ เพื่อศึกษากระบวนการเรียนรู้และการปรับบทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๓. ขอบเขตของการวิจัย

๓.๑ ขอบเขตของพื้นที่

สภาวัฒนธรรมจังหวัด ๑๕ จังหวัดภาคใต้ โดยรวมสภาวัฒนธรรมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย

๓.๒ ขอบเขตของเวลา

ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กันยายน ๒๕๔๒

๓.๓ ขอบเขตของเนื้อหา

๓.๓.๑ บทบาทตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

* กาญจนา แก้วเทพ การพัฒนาแนววัฒนธรรมชุมชน โดยถือมนุษย์เป็นศูนย์กลาง กรุงเทพฯ : สภาคาทอลิกแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนา, ๒๕๓๘ หน้า ๖๔.

๓.๓.๒ บทบาทตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่แปด พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๔

๓.๓.๓ บทบาทตามแผนวัฒนธรรมแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๔

๓.๓.๔ บทบาทตามแนวทางการบริหารและการดำเนินงานวัฒนธรรมของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๔๑ เป็นต้นไป

๓.๓.๕ บทบาทตามตัวชี้วัด กรอบชี้วัดความเข้มแข็งของชุมชน^๑

๓.๓.๖ บทบาทตามระเบียบวาระแห่งชาติ ปฏิรูปสังคมไทย^๒

๔. ข้อจำกัดของการวิจัย

๔.๑ ด้วยการใช้การวิจัยนี้ใช้การประชุมผู้แทนเบญจภาคีร่วมกันทั้ง ๑๕ จังหวัดเป็นหลัก แต่การประสานงานเพื่อการประชุมร่วมกันเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก เพราะผู้แทนเบญจภาคีแต่ละจังหวัดจะไม่มีเวลาให้กับการประชุมเหมือนกับการประชุมสภาวัฒนธรรมจังหวัดภายในจังหวัด ผู้วิจัยจึงต้องอาศัยเอาจำนวนส่วนใหญ่ คือมากกว่าครึ่งหนึ่งหรือไม่น้อยกว่า ๘ จังหวัด เป็นกลุ่มตัวอย่าง และการเดินทางไปเก็บข้อมูลจากคณะกรรมการหรือสมาชิกแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัดในการเก็บข้อมูลและติดตามประเมินผลมาประกอบด้วย

๔.๒ ด้วยผู้วิจัยเห็นว่าบทบาทในการดำเนินงานวัฒนธรรมโดยตรง ตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัดของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ คือองค์กรชุมชน แต่องค์กรชุมชนในสภาวัฒนธรรมจังหวัดส่วนใหญ่ไม่มีองค์กรชุมชนที่ชัดเจน ทางผู้วิจัยจึงต้องอาศัยองค์กรชุมชนเครือข่ายศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัยซึ่งมีอยู่ทั้ง ๑๕ จังหวัดภาคใต้ เป็นกลุ่มตัวอย่างขององค์กรชุมชนมาประกอบด้วย

๔.๓ ด้วยการใช้วิจัยนี้ต้องเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิมาบรรยายให้ที่ประชุมฟัง แต่วิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิก็จะมีไม่มีเวลาว่าง หรือมีเวลาว่าง แต่จะไม่สอดคล้องกับที่ผู้แทนเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดว่าง ผู้วิจัยจึงต้องอาศัยเอกสารตำราที่เขียนโดยผู้ทรงคุณวุฒิเหล่านั้น เพื่อให้ผู้แทนเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดที่เข้าประชุมได้ศึกษาและอภิปรายถกเถียงกันทั้งในที่ประชุมและนอกห้องประชุม

๔.๔ การขอข้อมูลข่าวสารของราชการ แม้จะมี พ.ร.บ. ให้ขอข้อมูลข่าวสารของราชการได้ แต่ทางเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องยังไม่ปฏิบัติ หรือปฏิบัติอย่างล่าช้า ต้องทวงถามบ่อยครั้ง

^๑ ประเวศ วะสี และคณะ "กรอบตัวชี้วัดความเข้มแข็งของชุมชน" ผลการประชุมระดมความเห็น (Brainstorming) เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๑.

^๒ ประเวศ วะสี "ระเบียบวาระแห่งชาติปฏิรูปสังคมไทย" ใน มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๑, หน้า ๑๖-๑๗.

๕. ข้อตกลงเบื้องต้น

ด้วยสิทธิในการดำเนินงานทางวัฒนธรรมโดยตรง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๘๖ คือ บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ส่วนรัฐ มีหน้าที่ในการส่งเสริม ตามมาตรา ๘๑ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีหน้าที่ในการบำรุงรักษา ตามมาตรา ๒๘๙ ฉะนั้น การวิจัยนี้จึงเน้นไปที่ องค์กรชุมชนเป็นประการสำคัญ

๖. คำจำกัดความในการวิจัย

บทบาท หมายถึง การปฏิบัติตามแผนหรือโครงการ/กิจกรรม/งาน

การพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ ปัจจุบัน หมายถึง การปฏิบัติตามแผนหรือโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ตรงกับความคาดหวังในการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และตรงกับจุดเน้นในการดำเนินงานวัฒนธรรมของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ๕ ประการในปี ๒๕๕๑ และ ๔ ประการ ในปี ๒๕๕๒

เป็นบทบาทที่พัฒนา หรือไม่พัฒนา หมายถึง เป็นบทบาทที่มีผล หรือไม่มีผล ต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

วาทกรรม หมายถึง การสื่อสารที่รวมถึงปริบท เบื้องหน้า เบื้องหลังและเบื้องลึก ของถ้อยคำ ทั้งที่เป็น ลายลักษณ์ คำอภิปรายในที่ประชุมกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ คำให้สัมภาษณ์ และคำที่ตอบคำถามด้วย

๗. ประโยชน์และผลที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

๗.๑ จะเกิดการระดมความคิด พลังความร่วมมือ ในการพัฒนาวัฒนธรรมไทยในภาคใต้ ซึ่งจะส่งผลสะท้อนที่ดีถึงองค์กรทางวัฒนธรรมในสภาวัฒนธรรมจังหวัด อำเภอ และตำบล ได้อีกทางหนึ่ง

๗.๒ จะเกิดองค์กรทางวัฒนธรรมใหม่ คือสภาวัฒนธรรมภาคใต้ ๑๕ จังหวัด รวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้วย ซึ่งเป็นชุมชนเครือข่ายแห่งการเรียนรู้ ที่จะมียบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ซึ่งเป็นตัวอย่างให้กับภาคอื่นๆของประเทศไทย ได้อีกทางหนึ่ง

๗.๓ จะเกิดกลไกการตรวจสอบ และกลไกการกระตุ้นให้เบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดแต่ละจังหวัด ในภาคใต้ ๑๕ จังหวัด รวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย ในเรื่องบทบาทที่เป็นองค์กรทางวัฒนธรรมในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ได้อีกกลไกหนึ่ง

๘. วิธีดำเนินการวิจัย

๘.๑ สํารวจแหล่งข้อมูล จากแหล่งต่อไปนี้

๘.๑.๑ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๘.๑.๒ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

๘.๑.๓ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดและสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้

๘.๒ วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

๘.๒.๑ ศึกษาความสลับซับซ้อนและกลไกการประสานงานกับแหล่งข้อมูล

๘.๒.๒ ประสานงานตามกลไกที่ได้ศึกษามา และทดลองใช้กลไกใหม่ๆ ดังนี้

๑) ประสานงานเพื่อให้คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดแต่ละจังหวัด ในภาคใต้ ๑๕ จังหวัด รวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย เพื่อให้ส่งผู้แทนเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดแต่ละจังหวัดเข้าร่วมประชุมและให้ข้อมูลต่างๆ

๒) ประสานงานกับแหล่งข้อมูล เพื่อเชิญบุคลากรเป็นวิทยากร

๓) ประสานงานเพื่อให้เกิดการประชุมร่วมกัน ให้แสดงวิสัยทัศน์และประสบการณ์ที่เกี่ยวกับบทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ในฐานะที่แต่ละคนได้เป็นผู้แทนขององค์กรทางวัฒนธรรมโดยเน้นการใช้เทคนิคการประชุมแบบ Future Search Conference^๑ กับแบบ ZOPP^๒ และแบบ AIC^๓ ซึ่งเป็นนำมาประยุกต์ใช้ และประยุกต์วิธีวิจัยปฏิบัติการ (Action Research)^๔ มาใช้ ดังนี้

(๑) ศึกษาและวิเคราะห์เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และบทบาทตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ปฏิบัติมาแล้วและที่จะปฏิบัติต่อไป ร่วมกัน

^๑ ชัยวัฒน์ ธีระพันธ์ บรรยายในที่ประชุมค้นหาอนาคต : หนึ่งความคิด เนรมิตรหน้าเมือง ณ สโมสร รันฤดี ค่ายวชิราวุธ กองทัพภาคที่ ๔ จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๐.

^๒ วิจารณ์ พานิช การบริหารงานวิจัย แนวคิดจากประสบการณ์ กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, ๒๕๓๙ หน้า ๑๔๙-๑๕๐.

^๓ ประเวศ วะสี กระบวนทรรศน์ใหม่ในการพัฒนา AIC ใน เอกสารดำเนินงานกลุ่ม เอกสารประกอบการสัมมนาผู้บริหารการศึกษาออกโรงเรียนทั่วประเทศ ณ โรงแรมแอมบาสเตอร์ซิตี จอมเทียน พัทยา จังหวัดชลบุรี วันที่ ๑๓-๑๕ กันยายน ๒๕๓๘ หน้า ๙-๑๕.

^๔ ส.วาสนา ประवालพฤษ์ นักวางแผนวิจัยปฏิบัติการ(แปล) กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๓๘ หน้า ๒๑.

(๒) ปฏิบัติการตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน

(๓) ร่วมกันติดตามผลและรายงานการปฏิบัติเป็นระยะๆ

(๔) นำผลจากการปฏิบัติมาวิเคราะห์ร่วมกัน เพื่อให้เป็นพื้นฐานในการปรับปรุงร่วม

กันอย่างต่อเนื่อง

๔) สังเกต สัมภาษณ์ สอบถาม กับผู้ที่ได้เข้าประชุมร่วมระดับภาคใต้ ผู้ประชุมร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัดแต่ละจังหวัด และผู้เกี่ยวข้อง และศึกษาจากเอกสารบันทึกการประชุมต่างๆของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

๘.๓ วิธีจัดการกระทำกับข้อมูล

๑) ถอดแถบบันทึกเสียงเป็นลายลักษณ์อักษร

๒) ศึกษาแนวการวิเคราะห์หีบห่อขององค์กรทางวัฒนธรรม และ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเพิ่มเติม

๓) วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการรวบรวม โดยแยกออกเป็นประเด็นต่างๆตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

๔) ตีความ ขยายความ และอธิบายความประกอบแต่ละประเด็น

๕) จัดทำรายงานผลการวิจัยเป็นเอกสารเป็นระยะๆ โดยใช้วิธีพรรณนาวิเคราะห์ และใช้สถิติร้อยละประกอบในบางประเด็น

๖) ประมวลรายงานผลการวิจัยทั้งหมด เรียบเรียงจัดทำเป็นเอกสารรวมเล่ม

๘.๔ สถานที่เก็บข้อมูลเพิ่มเติม

๑) สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด รวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย โดยเฉพาะบันทึกการประชุมต่างๆของสภาวัฒนธรรมจังหวัด

๒) เข้าร่วมสังเกตการณ์การประชุมสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้โดยสุ่มตัวอย่างบางจังหวัด

๘.๕ อุปกรณ์การวิจัย

๑) เครื่องบันทึกเสียง-ภาพ และม้วนแถบบันทึกเสียง-ภาพ

๒) อุปกรณ์เครื่องเขียนต่างๆ

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้สำรวจและศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงได้สรุปและรวบรวมไว้เป็นตอนๆ และจะนำเสนอเป็นลำดับ ดังนี้

ตอนที่ ๑ ความคาดหวังของการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นในการดำเนินงานวัฒนธรรม ๕ และ ๔ ประการ ของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

ตอนที่ ๒ ความสำคัญขององค์กรชุมชนและการเกิดขึ้นขององค์กรชุมชน

ตอนที่ ๓ ตัวความรู้ หรือองค์ความรู้

ตอนที่ ๔ กระบวนการเรียนรู้

ตอนที่ ๑ ความคาดหวังของการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัดและจุดเน้นในการดำเนินงานวัฒนธรรม ๕ และ ๔ ประการ ของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้คาดหวังในการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด ไว้ดังนี้

๑. มีสภาวัฒนธรรมจังหวัด จังหวัดละ ๑ สภา ครอบคลุมจังหวัดทั่วประเทศโดยเร็ว
๒. มีการรวมตัวจัดตั้งเป็นองค์กรชุมชนในทุกๆระดับ ตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ ในรูปแบบของเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรม
๓. องค์กรชุมชนเกิดขึ้นด้วยจิตสำนึกของประชาชนเป็นหลัก กลไกของรัฐทำหน้าที่เป็นเพียงผู้สนับสนุนส่งเสริมให้องค์กรชุมชนสามารถทำกิจกรรมของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ
๔. มีการติดต่อเชื่อมโยงประสานงานระหว่างองค์กรชุมชนที่กระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆ อย่างเป็นระบบทุกระดับในลักษณะของเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรม
๕. องค์กรชุมชนในทุกๆระดับดำเนินกิจกรรมเพื่อมุ่งสู่การแก้ไขปัญหา และพัฒนาท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่น และเพื่อท้องถิ่นของตนเอง ยกกระดับคุณภาพชีวิต และคุณภาพสังคมของท้องถิ่น
๖. ประชาชนในระดับท้องถิ่นเกิดความรู้ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตย รู้จักสิทธิหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อส่วนรวม
๗. องค์กรชุมชนเข้มแข็งเป็นรากฐานความมั่นคงของประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนสืบไป

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน คู่มือ แนวทางการจัดตั้งและดำเนินงานสภาวัฒนธรรม จังหวัด กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๓๘ หน้า ๑๒.

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้กำหนดแนวทางการบริหารและการดำเนินงานวัฒนธรรม ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๕๑ เป็นต้นไป โดยมีจุดเน้นการดำเนินงานวัฒนธรรม ๕ ประการ ดังนี้

๑. การเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมพื้นฐานที่พึงประสงค์ ภายใต้สภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน
๒. การเสริมสร้างความเข้มแข็งของบุคคล ครอบครัว ชุมชน และสังคมไทย
๓. การเสริมสร้างและพัฒนาเครือข่าย เพื่อสร้างความเข้าใจและร่วมกันทำงานวัฒนธรรม
๔. ส่งเสริมให้ชาวโลกเกิดความเข้าใจในภาพลักษณ์ของประเทศไทย
๕. การพัฒนาศักยภาพบุคลากรทางวัฒนธรรม

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้กำหนดจุดเน้นในการดำเนินงานวัฒนธรรม ๔ ประการ ดังนี้

๑. การเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่พึงประสงค์ และการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุขบนพื้นฐานคุณค่าวัฒนธรรมไทย
๒. การเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัว ชุมชนและสังคมไทย และนำคุณค่าวัฒนธรรมไทยมาใช้ในการพัฒนาอย่างเป็นองค์รวมและยั่งยืน
๓. การสร้างความเข้าใจในภาพลักษณ์ เกียรติภูมิและศักดิ์ศรีวัฒนธรรมไทยในสังคมไทยและสังคมโลก
๔. การพัฒนาระบบบริหาร และการจัดการวัฒนธรรม

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน แนวทางการบริหารและการดำเนินงานวัฒนธรรมของ
สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, ๒๕๕๑
หน้า ๑-๕ (อัดสำเนา)

เกียรติศักดิ์ อิชยานันท์ จุดเน้นการดำเนินงานวัฒนธรรม ใน เอกสารประกอบการฝึกอบรมแกนนำ
สภาวัฒนธรรมจังหวัด ณ สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เขตการศึกษา ๓ เมื่อวันที่ ๒๔ - ๒๕
พฤษภาคม ๒๕๕๒ หน้า ๗ (อัดสำเนา)

จากความคาดหวังของการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด จุดเน้นในการดำเนินงานวัฒนธรรม ๕ ประการ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ และ ๔ ประการ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ถ้าจะบูรณาการเข้าด้วยกัน ก็จะได้ดังนี้

บูรณาการความคาดหวังและจุดเน้น เข้าด้วยกัน	โครงการ/กิจกรรม/งาน	หมายเหตุ
๑. บทบาทที่ทำให้มีการรวมตัวจัดตั้ง เป็นองค์กรชุมชน ในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ ในรูปของเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรม		
๒. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเกิดขึ้น ด้วยจิตสำนึกของประชาชนเป็นหลัก โดยให้กลไกของรัฐทำหน้าที่สนับสนุนส่งเสริมให้องค์กรชุมชน มีความสามารถทำกิจกรรมของตนเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ		
๓. บทบาทที่ทำให้มีการติดต่อเชื่อมโยง ประสานงานระหว่างองค์กรชุมชนที่กระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆ อย่างเป็นระบบทุกระดับ ในลักษณะของเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรม จะตรงกับจุดเน้นจุดที่ ๓ ใน ๕ จุดของ สวช. ในปี ๒๕๕๑ ได้แก่ ๓. การเสริมสร้างและพัฒนาเครือข่าย เพื่อสร้างความเข้าใจและร่วมกันทำงานวัฒนธรรม	(ตัวอย่างกิจกรรมที่ สวช. เสนอไว้) ๑. สสำรวจองค์กรเครือข่ายทั้งองค์กรภาครัฐและเอกชนและบุคคลที่ทำงานวัฒนธรรมในแต่ละประเทศ เพื่อส่งเสริมให้องค์กรเหล่านี้ เป็นเครือข่ายในการร่วมกัน ดำเนินงานวัฒนธรรมให้เข้มแข็งและกว้างขวาง ๒. จัดกิจกรรมสร้างความเข้าใจ ในอุดมการณ์ และเวที เพื่อเปิดโอกาส แลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจโดยมี	

บูรณาการความคาดหวังและจุดเน้น เข้าด้วยกัน	โครงการ/กิจกรรม/งาน	หมายเหตุ
	<p>เป้าหมาย ที่ใช้มิติวัฒนธรรมในการพัฒนา</p> <p>๓. เสริมสร้าง และพัฒนาเครือข่าย โดยการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในลักษณะต่างๆที่เป็นเวทีและ โอกาสที่ทุกฝ่าย ทุกคน จะมาร่วมกันทำงาน วัฒนธรรม ด้วยความยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน</p>	
<p>๔. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนในทุกระดับ ดำเนินกิจกรรม เพื่อมุ่งสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่น และเพื่อท้องถิ่นของตนเอง ได้ทำให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตและคุณภาพสังคมของท้องถิ่น จะตรงกับจุดเน้นจุดที่ ๑ ใน ๕ จุดของ สวช. ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้แก่</p> <p>๑. การเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมพื้นฐานที่พึงประสงค์ภายใต้สภาวะเศรษฐกิจ ในปัจจุบัน</p> <p>และจะตรงกับจุดเน้น ๔ จุด ของสวช. ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ คือจุดเน้นที่ ๑ เช่นกัน</p>	<p>(ตัวอย่างกิจกรรมที่ สวช. เสนอไว้)</p> <p>๑. เปิดเวทีให้ ผู้รู้ นักปราชญ์ นักคิด ได้นำความรู้และความคิด มาเป็น เครื่องเตือนสติแก่ประชาชน</p> <p>๒. เผยแพร่แนวทางของบุคคล ที่สามารถดำรงชีวิตได้ ในสภาวะเศรษฐกิจถดถอย เพื่อเป็นตัวอย่างการดำรงชีวิตในปัจจุบัน</p> <p>๓. จัดกิจกรรมเตือนสติแก่สังคม เช่น แต่งเพลงปลุกใจ เพลงเตือนสติ ประเทืองปัญญา ให้เหมาะแก่คนแต่ละกลุ่ม อาชีพ/เพศ/วัย</p>	

บูรณาการความคาดหวังและจุดเน้น เข้าด้วยกัน	โครงการ/กิจกรรม/งาน	หมายเหตุ
	<p>๔. จัดกิจกรรมส่งเสริมการนำ หลักธรรมมาพัฒนาชีวิต การอยู่อย่างประหยัดและอดออม ฯลฯ เช่น การจัดฉายภาพยนตร์</p> <p>๕. จัดกิจกรรมส่งเสริมให้ประชาชน รู้จักการเอื้ออาทร ดูแล สอดส่อง และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน</p> <p>๖. จัดกิจกรรมเพื่อให้เกิดการดำเนินงานตามเอกสารจุดกางังัดทางวัฒนธรรม</p>	
<p>๕. บทบาทที่ทำให้ประชาชนในระดับท้องถิ่นเกิดความ รู้ ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตย รู้จักสิทธิหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อส่วนรวม</p>		
<p>๖. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเข้มแข็ง เป็นรากฐานความมั่นคงของประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนสืบไป(จะตรงจุดเน้นที่ ๒ ใน ๕ จุด ของ สวช. ในปี พ.ศ.๒๕๔๑ และ ๒๕๔๒ ได้แก่</p> <p>๒. การเสริมสร้าง ความเข้มแข็งของบุคคลครอบครัว ชุมชน และสังคมไทย</p>	<p>(ตัวอย่างกิจกรรมที่ สวช. เสนอไว้)</p> <p>๑. รวบรวมส่งเสริมรูปแบบชุมชนต่างๆ ที่ประสบผลสำเร็จในการพึ่งตนเอง เช่น สัจจะออมทรัพย์ ชุมชนปลูกผักปลอดสารพิษ ชุมชนอนุรักษ์โบราณสถาน เป็นชุมชนตัวอย่าง</p> <p>๒. ขยายความรู้ โดยผ่านเครือข่าย (สภาวัฒนธรรม/NGO) โดย สวช.</p>	

บูรณาการความคาดหวังและจุดเน้น เข้าด้วยกัน	โครงการ/กิจกรรม/งาน	หมายเหตุ
	<p>เป็นผู้ประสานการจัดการ การให้ความรู้และเชิญวิทยากร ไปสร้าง ความเข้าใจในแนวความคิดพึ่งตนเอง (ในปี ๒๕๔๑ มีเป้าหมาย ในการดำเนินงาน จังหวัดละ ๑ ตำบล)</p>	
<p>๗. จุดเน้น ๕ จุด ของ สวช.ที่เสนอไว้ ที่ไม่ตรงกับ ความคาดหวังในการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรม จังหวัด คือ จุดเน้นที่ ๔ ปี พ.ศ.๒๕๔๑ ซึ่งจุดเน้นที่ ๓ ในจุดเน้น ๔ จุดของสวช.ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้แก่อ สิ่งเสริมให้ชาวโลกเกิดความเข้าใจในภาพลักษณ์ ของประเทศไทย</p>	<p>(ตัวอย่างกิจกรรมที่ สวช.เสนอไว้)</p> <p>๑. ระดมความคิดองค์กร/ผู้เกี่ยวข้อง กับชาวต่างประเทศ สร้างภาพลักษณ์ ของประเทศ</p> <p>๒. สร้างกลไกโดยใช้สื่อ/เทคโนโลยี เพื่อให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง และสามารถตอบโต้ข้อมูล กับชาวโลกได้ ทันทีทันใด เช่นจัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าว- สารระหว่างประเทศโดยรวบรวมทุก เครือข่าย เช่น ดำรวจท่องเที่ยว กรมการค้ามาร่วมกันตอบคำถามชาว ต่างประเทศโดย สวช. รับหน้าที่ตอบ</p>	
<p>๘. การพัฒนาศักยภาพบุคลากรทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็น จุดเน้น ๕ จุด ของ สวช.คือจุดที่ ๕ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ และจุดเน้นที่ ๔ ในปี พ.ศ.๒๕๔๒</p>	<p>(ตัวอย่างกิจกรรมที่ สวช.เสนอไว้)</p> <p>๑. จัดกิจกรรม สร้างเสริมความรู้ ทัศนคติ ชักจูงกำลังใจ ในการ ดำเนินงานวัฒนธรรม ของบุคลากรที่ ทำงานวัฒนธรรม อาทิ เทคโนโลยี สารสนเทศ การมุ่งความเป็นเลิศ ในการปฏิบัติงานจริง</p>	

บูรณาการความคาดหวังและจุดเน้น เข้าด้วยกัน	โครงการ/กิจกรรม/งาน	หมายเหตุ
	<ul style="list-style-type: none">- จริยธรรม คุณธรรม- ภาวะเศรษฐกิจปัจจุบัน- รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ กับงานวัฒนธรรม ฯลฯ <p>๒. จัดกิจกรรม พัฒนาบุคลากรเครือข่ายทางวัฒนธรรม ในด้านการทำงานวัฒนธรรม</p>	

ตอนที่ ๒ ความสำคัญของการรวมตัวกันและการเกิดขึ้นขององค์กรชุมชน

กระแสโลกาภิวัตน์ เกิดขึ้นเพราะความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งกระแสโลกาภิวัตน์นี้ทำให้สถานการณ์ต่าง ๆ มันเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเป็นอย่างมาก ถึงกับกล่าวได้ว่า จะต้องจัดระเบียบของโลกเสียใหม่ จึงจะตั้งรับและปรับตัวให้สอดคล้องกับมันได้ เช่น เมื่อก่อนใครตั้งสหภาพ ใครคัดค้านรัฐบาล ใครคิดต่อสู้กับนายจ้างนายทุน ถือว่าเป็นคอมมิวนิสต์หมด แต่ในปัจจุบันใครไม่ให้ก่อตั้งสหภาพถือว่าละเมิดสิทธิมนุษยชน เป็นต้น หรือจากงานวิจัยของธนาคารโลก ที่เผยแพร่ในประเทศไทยเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๙๕ ระบุว่า ในอนาคตคือปี ค.ศ. ๒๐๒๐ ประเทศที่มีเศรษฐกิจดีที่สุดคือจีน อันดับสองคืออเมริกา รองลงมาคือญี่ปุ่น และอันดับที่แปดคือไทย แต่เมื่ออเมริกาเริ่มข่มขู่จีน จึงใช้กลยุทธ์ในการจัดระเบียบของโลกเสียใหม่ โดยการรวมกันเป็นกลุ่มจี ๗ มีอเมริกาเป็นผู้นำ ประเทศอื่นๆในซีกโลกตะวันออก จึงเกิดวิกฤตไปตามๆกัน รวมทั้งประเทศไทยด้วย และเมื่ออเมริกาเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจแล้ว ก็ได้เป็นผู้นำในด้านอื่นๆด้วย

การจัดระเบียบโลกใหม่เรียกว่า วัฒนธรรมโลกาภิวัตน์ ซึ่งหมายถึง วัฒนธรรมองค์การ เน้นการมีส่วนร่วม ผ่านกลายระเบียบกฎเกณฑ์ บริหารงานเชิง เอกชนมากกว่าจะอิงบุคคลและระเบียบตามระบบราชการ

ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ ภัยจากสงครามเศรษฐกิจ การสูญเสียเอกราชยุคโลกาภิวัตน์ ใน คำประกาศอิสรภาพจาก IMF กรุงเทพฯ : โครงการวิถึทรรศน์, ๒๕๕๐ หน้า ๑๐๑-๑๐๓.

เสริมศักดิ์ คำหล้า ปฏิรูปราชการไทยในต่างประเทศมิติทฤษฎีโลกาภิวัตน์ ใน คำประกาศอิสรภาพจาก IMF กรุงเทพฯ : มุลนิธิภูมิปัญญา, ๒๕๕๐ หน้า ๒๖๙.

ยุคโลกาภิวัตน์แม้มีความซับซ้อนและผันผวน เกินกว่าที่ใครคนใดคนหนึ่ง จะทำความเข้าใจให้รอบด้านได้ แม้คนคนนั้นจะเป็นที่ยอมรับว่า เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาสาขาใดก็ตาม เพราะความเป็นผู้เชี่ยวชาญเป็นเรื่องของคนยุคก่อนโลกาภิวัตน์ เพราะผู้เชี่ยวชาญด้านรัฐศาสตร์ จะไม่รู้เรื่องด้านเศรษฐศาสตร์ ไม่รู้เรื่องด้านวัฒนธรรม ผู้เชี่ยวชาญด้านสังคมศาสตร์ จะไม่รู้เรื่องด้านวิทยาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์จะไร้เดียงสาทางสังคม เป็นต้น เดียวกันในยุโรปและอเมริกาใครอยากรู้เรื่องเศรษฐกิจโลก อย่าไปถามนักเศรษฐศาสตร์ แต่ให้ไปถามหมอดูจะดีกว่า เพราะหมอดูมองโลกกว้างไกลกว่าผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์^๑

ศ.น.พ.ประเวศ วะสี ได้ให้สัมภาษณ์ น.พ.ชูชัย ศุภวงศ์ และยุวดี คาคการณ์ไกล^๒ ว่าผลการวิจัยของ Robert Putnam ที่เข้าไปทำงานวิจัยในประเทศอิตาลี(พ.ศ.๒๕๑๓-๒๕๓๓) โดยใช้เวลาวิจัยถึง ๒๐ ปี จึงสรุปว่า พื้นที่ที่มีเศรษฐกิจดี ศิลธรรมดี การเมืองดี ก็เพราะมี Civic Tradition มากกว่าในเขตพื้นที่เศรษฐกิจไม่ดี ศิลธรรมไม่ดี การเมืองไม่ดี แต่ในเขตพื้นที่ที่ไม่มี Civic Tradition หรือมีน้อยพบว่าเพราะมีระบบอุปถัมภ์มาช้านานหลายร้อยปี เป็นการปกครองแบบเผด็จการ ที่ยากต่อการแก้ไข แม้แต่กฎหมายเลือกตั้ง การกระจายอำนาจไป แต่การโกงกินก็ยังมืออยู่คนตรวจสอบก็น้อย เขาได้นับจำนวน Civic Tradition และเขาให้คำจำกัดความ Civic Tradition ว่าหมายถึงกลุ่ม ชมรม สหกรณ์ สมาคม มูลนิธิ และนับใน region หนึ่งๆ ว่ามีเท่าไรต่อประชากร ซึ่งก็เห็นได้อย่างชัดเจน และได้ตั้งคำถามว่า อะไรนำระหว่างเศรษฐกิจกับ Civic Tradition พบว่า Civic Tradition เป็นตัวนำที่ทำให้เศรษฐกิจดี การเมืองดี ศิลธรรมดี ไม่ใช่เศรษฐกิจดี ฯลฯ เป็นตัวนำ Civic Tradition นอกจากมีงานวิจัยของ Norman T.Uphoff เขาวิจัยไว้ในละตินอเมริกาแอฟริกา เอเชีย เขาสรุปไว้ว่า หัวใจของการพัฒนาแบบยั่งยืน อยู่ที่ (๑)Community organization คือ มีการรวมตัวเป็นองค์กรชุมชน (๒)Learning active learning คือ การเรียนรู้ (ไม่ใช่ teaching) (๓)Knowledge คือตัวความรู้หรือองค์ความรู้ ถ้าเรามีแต่ Learning คือถ้ามีแต่การเรียนรู้ แต่ไม่มี Knowledge คือ ตัวความรู้ ก็ไม่สำเร็จประโยชน์^๓

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ในปัจจุบันนี้ประเทศต่างๆ ได้เกิดมีองค์กรภาคประชาชนขึ้นมากมายในรอบ ๒๐ ปีที่ผ่านมา^๔ ซึ่งไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ เช่น ในประเทศฝรั่งเศสเฉพาะปี ค.ศ. ๑๙๘๗ มีองค์กรเกิดขึ้น ๕๕,๐๐๐ องค์กร ในประเทศสหรัฐอเมริกา ในช่วงปี ค.ศ.๑๙๘๔ เป็นต้นมา จะมีการตั้งองค์กรที่ไม่แสวงหา

^๑เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ(ยุค ศรีอาริยะ) โลกาภิวัตน์ ๒๐๐๐ (พิมพ์ครั้งที่ ๒) กรุงเทพฯ : บริษัทไอ-ไอติก อินเตอร์เนต รัชสอเสส จำกัด, ๒๕๓๙ หน้า ๙๕-๙๗.

^๒ชูชัย ศุภวงศ์ และ ยุวดี คาคการณ์ไกล ประชาสังคม ทรรศนะนักคิดในสังคมไทย กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน, ๒๕๔๑ หน้า ๑๔-๑๕.

^๓ประชาสังคม หลังอำนาจใหม่จากความร่วมมือร่วมใจกัน ใน วารสารสื่อพลัง ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๒ ประจำเดือนเมษายน-มิถุนายน ๒๕๔๑ หน้า ๑๖.

กำไร ปีละมากกว่า ๔๐,๐๐๐ องค์กร ในประเทศญี่ปุ่น เมืองครุฑที่ทำงานแต่เฉพาะด้านอนุรักษ์ธรรมชาติมากกว่า ๓๐,๐๐๐ องค์กร

การเกิดขึ้นขององค์กรชุมชนด้วยจิตสำนึกที่เห็นแก่ส่วนรวม อธิยุทธ บุญมี ได้กล่าวว่า เพราะจิตสำนึกของคนไทยที่จะรวมตัวกันเป็นองค์กรชุมชนนั้น ได้ถูกทำลายไปแล้ว ด้วยแผนพัฒนาเศรษฐกิจแผนใหม่ คนไทยจึงต่างคนต่างอยู่ ต่างทำมาหากิน ต่อเมื่อเกิดมีการ วิจารณ์ว่า คนไทยไม่รับผิดชอบ คนไทยไม่มีวินัย คนไทยไม่นึกถึงส่วนรวม คนไทยบางคนจึงเกิดจิตสำนึกในระดับสังคมขึ้นมาแทน ซึ่งเกิดเมื่อประมาณ พ.ศ.๒๕๐๐ เศษๆ และคนไทยที่มีจิตสำนึก ได้เกิดการรวมกลุ่มกันเป็นองค์กรต่างๆขึ้น ฉะนั้น องค์กรชุมชนจึงเกิดขึ้นเพราะคนมีจิตสำนึกต่อส่วนรวม ซึ่งถ้าไม่ถูกวิจารณ์อย่างหนักหิววิจารณ์ ก็คงจะไม่ก่อให้เกิดจิตสำนึกในระดับสังคมได้

พุทธทาสภิกขุ ได้กล่าวว่า รักผู้อื่น แก้ปัญหาได้หมดทุกเรื่อง รักผู้อื่น เป็นหัวใจของพระศาสนา ทุกศาสนาสอนเรื่องเมตตา กรุณา ก็คือรักผู้อื่น ถ้าเราต้องการให้โลกนี้เป็นโลกพระศรีอาริยมุตโดย ก็ไปช่วยทำให้เกิดความรักผู้อื่นขึ้นมา เศรษฐกิจมันดีขึ้นไม่ได้ การเมืองมันดีขึ้นไม่ได้ ถ้าไม่มีความรักผู้อื่น ความรักผู้อื่นเป็นอิสระจากความเห็นแก่ตัว ช่วยผู้อื่นให้หมดทุกข์หมดปัญหาโดยประการทั้งปวง

ผศ.น.พ.ธนา นิลชัยโกวิทย์ ภาควิชาจิตเวช คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ศึกษาในเรื่องวิจารณ์ของชนในสังคมไทย กล่าวว่า คนไทยส่วนใหญ่ "ไม่มีวิจารณ์ญาณ ไม่กล้าคิด ไม่กล้าแสดงออก" โดยยกตัวอย่างนักเรียนจะพบกับข้อสอบปรนัย เช่น ข้อสอบคัดกลอนมา ๔ บท โจทย์ถามว่า บทใดที่ดีที่สุด ซึ่งคำตอบมีอยู่แล้วคือกาพย์เห่เรือของเจ้าฟ้ากุ้ง ซึ่งมันสะท้อนให้เห็นว่าเราไม่เคยสอนให้คนไทยมีวิจารณ์ญาณเป็นของตัวเอง โดยเฉพาะในสังคมไทยที่เน้น ระบบชนชั้นทางสังคม หรือ ระบบอำนาจนิยม จะไม่ส่งเสริมให้คน "มีวิจารณ์ญาณ" ซึ่งความมีวิจารณ์ญาณของคน จะมีความสัมพันธ์กับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของคน ทั้งๆที่ตามข้อเท็จจริงคนไทยเป็นคนที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในตัวเอง แต่ไม่ได้รับการส่งเสริม จึงไม่พัฒนา เพราะระบบชนชั้นทางสังคมที่มีลักษณะเป็นระบบอุปถัมภ์อย่างระบบราชการไทย จะเป็นระบบชนชั้นที่ชัดเจนมาก ซึ่งมีข้อดี คือทำให้คนไทยอ่อนน้อมถ่อมตน แต่มีข้อเสีย คือทำให้คนไทยไม่มีวิจารณ์ญาณ ไม่มีความคิดริเริ่ม เพราะมันไปขึ้นอยู่กับ อำนาจ ของ ระบบอำนาจนิยม แต่ด้วยโลกาภิวัตน์ รัสเซียยังต้องล่มสลาย แม้ระบบอำนาจนิยมในสังคมไทยจะยังไม่ล่มสลาย แต่จะดำรงอยู่ต่อไปนั้น ก็คงจะดำรงอยู่ไม่ได้ จึงทำให้คน

“อธิยุทธ บุญมี สังคมเข้มแข็ง (CIVIL SOCIETY) ใน ประชาสังคมทรรศนะนักคิดในสังคมไทย (นิพนธ์ครั้งที่ ๒) กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน, ๒๕๔๑ หน้า ๑๔๙-๑๕๗.

“พุทธทาสภิกขุ บทคัดย่อจากสิ่งที่สำคัญที่พากันมองข้ามของอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ๑๒ เม.ย.๒๒ ใน ธรรมะในฐานะลัทธิการเมือง กรุงเทพฯ : มูลนิธิเผยแพร่ชีวิตประเสริฐ, ม.ป.ป. หน้า หลังปกหน้า.

“วิภา โดมพนาดร คุยเรื่องคนไทยกับ“น.พ.ธนา นิลชัยโกวิทย์”เราเป็นเมืองชั้นทางความคิด”ใน หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๒ หน้า ๑๒.

ไทยสับสน และมีความขัดแย้งอยู่ในตัวเองสูงมาก คือ คนไทยมีความเป็นปัจเจกสูงมาก อยู่กันอย่างตัวใครตัวมัน ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างทำมาหากิน จะคำนึงถึงสังคมน้อยมาก แต่เมื่อคิดจะทำอะไร ที่เป็นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของตนเอง ที่เป็นวิचारณญาของตนเอง กลับไปคำนึงถึงสังคมเป็นอย่างมาก เช่น คิดจะทำอะไร ก็กลัวคนจะว่าอย่างนั้น ว่าอย่างนี้ ถ้าทำอย่างนี้ คนอื่นเขาจะว่าอะไรไหม เป็นต้น

ศ. เสน่ห์ จามริก ได้กล่าวว่า โลกาภิวัตน์เป็นเครื่องมือคุกคามของฝ่ายแผ่อำนาจ คุกคามเพื่อจะให้มิได้ประพฤติดตาม และชนชั้นนำของสังคมไทยก็ได้ประพฤติดตามอำนาจที่แผ่เข้ามากับโลกาภิวัตน์โดยตลอด วิกฤตของสังคมไทยจึงเกิดขึ้น โดยเฉพาะผู้เป็นสามัญชนทั้งหลาย จึงจำเป็นต้องหาทางออก ด้วยการปฏิรูปการเมือง ปฏิรูปการศึกษา ปฏิรูปสังคม ปฏิรูปอะไรต่างๆอีกมากมาย แต่ทั้งหมดขึ้นอยู่กับความเป็นชุมชนและเป็นชุมชนจากชนบทขึ้นมา และเป็นชนบทแบบไทย ไม่ใช่ชนบทแบบอังกฤษ ยุโรปหรือประเทศเมืองหนาว และไม่ใช่ชุมชนของราชการ

สรุปได้ว่า การรวมตัวกันเป็นชุมชนหรือองค์กรชุมชน มีความจำเป็นสำหรับยุควัฒนธรรมโลกาภิวัตน์ และมีความสำคัญที่จะทำให้เศรษฐกิจดี ศีลธรรมดี การเมืองดี สิ่งแวดล้อมดี เป็นต้น แต่การเกิดขึ้นขององค์กรชุมชนด้วยจิตสำนึกต่อส่วนรวมหรือเห็นแก่ผู้อื่น สำหรับในประเทศไทยปัจจุบันนี้เกิดขึ้นค่อนข้างยาก เพราะจิตสำนึกดังกล่าวได้ถูกทำลายไป ทำให้ต่างคนต่างอยู่ต่างคนต่างทำมาหากิน ไม่รักผู้อื่น มีความเป็นปัจเจกชนสูง กลัวการวิพากษ์วิจารณ์ แต่การวิพากษ์วิจารณ์ในลักษณะที่ว่า คนไทยไม่รับผิดชอบ คนไทยไม่มีวินัย คนไทยไม่รักถึงส่วนรวม กลับมีส่วนทำให้เกิดจิตสำนึกต่อส่วนรวมและมีการรวมตัวกันเป็นองค์กรชุมชนขึ้นมาได้

ตอนที่ ๓ ตัวความรู้หรือองค์ความรู้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐^๑ ในส่วนที่เกี่ยวข้อง มีดังนี้
มาตรา ๕๐ คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม เป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติ เพื่อประโยชน์สาธารณะ

ให้มืองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ตามวรรคหนึ่ง และกำกับดูแลการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

^๑ เสน่ห์ จามริก ๑๙๙๙ จุดเปลี่ยนแห่งยุคสมัย: จากโลกาภิวัตน์สู่ชุมชน กรุงเทพฯ : คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๒ หน้า ๓๔-๓๕.

^๒ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, สำนักงาน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ กรุงเทพฯ : กองประชาสัมพันธ์ สวัสดิการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, ๒๕๕๑ หน้า ๑๗.

การดำเนินการตามวรรคสองต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ทั้งในด้านการศึกษา วัฒนธรรม ความมั่นคงของรัฐ และประโยชน์สาธารณะอื่น รวมทั้งการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม

มาตรา ๔๖ บุคคลซึ่งรวมตัวกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะหรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ^๑

มาตรา ๖๙ บุคคลมีหน้าที่ป้องกันประเทศ รับราชการทหาร เสียภาษีอากร ช่วยเหลือราชการ รับการศึกษาอบรม นิตักษัตร ปกป้อง และสืบสานศิลปะวัฒนธรรมของชาติและภูมิปัญญาท้องถิ่น และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ^๒

มาตรา ๘๑ รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอบรม ให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม สร้างเสริมความรู้และปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สนับสนุนการค้นคว้าวิจัยในศิลปวิทยาการต่างๆ เร่งรัดพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาประเทศ พัฒนาวิชาชีพครู และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ^๓

มาตรา ๒๔๘ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาอบรม และการฝึกอาชีพตามความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่นนั้น และเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอบรมของรัฐ แต่ต้องไม่ขัดต่อมาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๑ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การจัดการศึกษาอบรมภายในท้องถิ่นตามวรรคสอง องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นต้องคำนึงถึงการบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นด้วย^๔

^๑ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, สำนักงาน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ กรุงเทพฯ : กองประชาสัมพันธ์ สวัสดิการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, ๒๕๕๑ หน้า ๑๙-๒๐.

^๒ เล่มเดิม หน้า ๒๘.

^๓ เล่มเดิม หน้า ๓๒.

^๔ เล่มเดิม หน้า ๑๔๖-๑๔๗.

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่แปด พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๕* ในส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้กล่าวไว้ ดังนี้

ในส่วนที่ ๓ ยุทธศาสตร์ การพัฒนาฐานแวดล้อม ให้ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาคน
ในบทที่ ๒ ตามข้อต่อไปนี้

๒. ส่งเสริมการรวมตัวของชุมชน โดย

๒.๑ การสนับสนุนการรวมกลุ่มของชุมชนในทุกรูปแบบ

(๑) ให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการรวมตัวของชุมชนทั้งในเรื่อง สิทธิ หน้าที่ บทบาทขององค์กรชุมชน รวมทั้งทักษะในการพัฒนาองค์กร ให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การบริหารการจัดองค์กร การสร้างจิตสำนึกในการเป็นเจ้าของชุมชน และการบำรุงรักษา สาธารณสมบัติ และศิลปวัฒนธรรมของชุมชน เป็นต้น

๒.๒ ส่งเสริมการสร้างเครือข่ายชุมชนอย่างกว้างขวาง

(๑) สนับสนุนให้องค์กรชุมชนทั้งในพื้นที่ใกล้เคียง จังหวัด ภาคและระหว่าง ภาค ประสานเครือข่ายการพัฒนาและแลกเปลี่ยนความรู้และร่วมมือกันทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม รวมทั้งอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนจัดการปัญหาของชุมชนร่วมกัน เช่น ปัญหาจราจร ปัญหาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

(๒) สร้างกลไกและประสานเครือข่ายการพัฒนาชุมชน ระหว่างประชาชน องค์กรชุมชน หน่วยงานภาครัฐ และเอกชน ทั้งในระดับพื้นที่และส่วนกลาง อย่างเป็นรูปธรรม รวมทั้งสร้าง เครือข่ายข้อมูลระหว่างองค์กรต่างๆ เพื่อให้ประชาชนได้รับข่าวสารอย่างทั่วถึงและเป็นจริง

(๓) สนับสนุนให้องค์กรชุมชนใช้กลไกทางสังคม เป็นเครื่องมือในการพัฒนา ท้องถิ่นและเสริมสร้างความสามัคคีภายในชุมชน โดยให้มีการทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น การฟื้นฟูประเพณีและ วัฒนธรรมอันดีงาม

ในบทที่ ๔ ตามข้อต่อไปนี้

๑. การเสริมสร้างวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาคนและสังคม โดย

๑.๑ การเสริมสร้างสมรรถภาพของชุมชน หรือสังคมให้เข้มแข็งสามารถพึ่งตนเอง โดยตระหนักถึงสิทธิ และหน้าที่ทั้งต่อตัวเองและสังคม เพื่อเป็นฐานของการพัฒนาชุมชนต่างๆ ทั้งในเมืองและ ชนบท

๑.๒ การสนับสนุนเวทีวัฒนธรรมในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น การสนับสนุนกิจกรรม ทางวัฒนธรรมที่ริเริ่มโดยชุมชนท้องถิ่น การสร้างเวทีเสนอผลงานและเผยแพร่งานด้านศิลปวัฒนธรรม การ

*คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่แปด พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๕ กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี, ๒๕๓๙ หน้า ๔๑-๑๔๔.

พัฒนาระบบจิตใจและกระบวนการสร้างสรรค์ด้านศิลปวัฒนธรรม แก่การสร้างผลงานที่มีคุณค่าต่อสังคม

๑.๓ การส่งเสริมการพัฒนาร่างอย่างสมดุลระหว่าง คน เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

(๑) สนับสนุนการวางกฎเกณฑ์การอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลระหว่างคน ชุมชนกับทรัพยากรธรรมชาติ และระหว่างกลุ่มคนในสังคม โดยใช้หลักความร่วมมือของประชาชนเป็นแนวทางในการดูแลพฤติกรรมของสมาชิกในชุมชน

(๒) สนับสนุนการปรับปรุงกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย ต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจให้รับผิดชอบต่อกัน สังคม ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจได้รับผลกระทบจากการดำเนินธุรกิจนั้นๆ

๑.๔ การส่งเสริมการใช้สื่อที่มีคุณภาพในการเผยแพร่คุณค่าของวัฒนธรรม

(๑) ส่งเสริมให้มีสื่อคุณภาพที่น่าสนใจและมีลักษณะหลากหลาย เพื่อถ่ายทอดและปลูกฝังคุณค่าที่ดีงาม และค่านิยมที่เสริมสร้างความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย และกลุ่มเป้าหมายต่างๆ ให้เกิดความเข้าใจซาบซึ้งและนำไปปฏิบัติร่วมกันได้

(๒) ส่งเสริมวัฒนธรรมการวิพากษ์วิจารณ์ เพื่อให้สามารถควบคุมคุณภาพของสื่อมวลชนและเพื่อให้ประชาชนสามารถเลือกรับข้อมูลข่าวสารที่มีคุณภาพ สนับสนุนให้สื่อร่วมกันตรวจสอบคุณภาพมาตรฐานของข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่เผยแพร่ออกสู่ประชาชน

๒. การสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัฒนธรรมและนำมิติทางวัฒนธรรมมาใช้ในการพัฒนา โดย

๒.๑ ปรับเนื้อหาสาระหลักสูตรการศึกษาทุกระดับให้เชื่อมโยงกับวัฒนธรรม โดยการปรับกระบวนการเรียนรู้ที่ใช้ความจริงเป็นหลักและมีการเรียนรู้จากรากฐานทางวัฒนธรรม

๒.๒ ส่งเสริมการวิจัย การรวบรวมข้อมูลข่าวสารความรู้ รวมทั้งการสังเคราะห์ข้อมูลข่าวสารและผลวิจัย เพื่อเสริมสร้างภูมิปัญญาให้สูงขึ้น

๒.๓ สนับสนุนให้มีเวทีแลกเปลี่ยนความคิดอย่างสม่ำเสมอและการสร้างสื่อ สร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม

๒.๔ ส่งเสริมการนำวัฒนธรรมมาผสมผสานเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว รวมทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

๓. การพัฒนาและสร้างความภาคภูมิใจในศิลปวัฒนธรรมไทย โดย

๓.๑ สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือระหว่างรัฐและท้องถิ่น ในการทำนุบำรุงสร้างสรรค์ และพัฒนาโบราณสถาน พิพิธภัณฑ์สถาน หอสมุด ฯลฯ

๓.๒ เผยแพร่คุณค่า รักษา สืบทอดเอกลักษณ์ความเป็นไทย และการสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรมสาขาต่างๆ ขึ้นมาใหม่ให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตปัจจุบันและอนาคต

๔. การเสริมสร้างความภาคภูมิใจในความเป็นไทย และการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมโลก รวมทั้งการขยายโลกทัศน์ทางวัฒนธรรม โดย

๔.๑ ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจถึงรากฐานวัฒนธรรมระดับชาติ ระดับท้องถิ่นและ ประโยชน์ของวัฒนธรรมที่มีต่อชุมชน และการยอมรับวิถีชีวิตที่แตกต่างหลากหลายภายในสังคม

๔.๒ สนับสนุนการแลกเปลี่ยน เรียนรู้ สร้างความสัมพันธ์ และความเข้าใจอันดี เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยกับนานาชาติ และให้สามารถรับวัฒนธรรมต่างชาติมาประยุกต์ใช้อย่างรู้เท่าทัน

๔.๓ ส่งเสริมการท่องเที่ยวและการสัญจร ทางวัฒนธรรมเพื่อสร้างจิตสำนึกความรู้ ความเข้าใจ เกิดการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมที่เป็นรากเหง้าของวิถีชีวิต ภูมิปัญญาดั้งเดิมของ ตนเองและผู้อื่น รวมทั้งดูแลป้องกันและแก้ไขผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น จากกิจกรรมดังกล่าว

๕. การพัฒนาการบริหารจัดการด้านวัฒนธรรม โดย

๕.๑ สนับสนุนการจัดทำและประสานแผนปฏิบัติการระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้ง ภาครัฐและเอกชนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และแนวทางด้านวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา

๕.๒ ส่งเสริมและประสานชุมชนและองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นให้มีความรู้ความเข้าใจและขีดความสามารถในการสร้างสรรค์วัฒนธรรมเพื่อท้องถิ่น

๕.๓ สนับสนุนการระดมทุนเพื่อเพิ่มวงเงินกองทุนวัฒนธรรมให้มีจำนวนมากเพียงพอ ต่อการส่งเสริมวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา

๕.๔ สนับสนุนให้มีการแก้ไขกฎหมายระเบียบปฏิบัติ กฎกระทรวง และ มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องกับงานด้านวัฒนธรรมให้มีความชัดเจน และมีความเป็นเอกภาพ รวมทั้งดำเนินการกระจาย อำนาจ เพื่อช่วยให้การบริหารงานด้านวัฒนธรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๕.๕ สร้างระบบฐานข้อมูลที่สมบูรณ์เกี่ยวกับทรัพยากรทางวัฒนธรรม และสร้างดัชนีชี้วัดด้านวัฒนธรรมกับการพัฒนาเพื่อประโยชน์ในการบริหารงานและการติดตามประเมินผล

๕.๖ ระดมสรรพกำลังในการดำเนินงานวัฒนธรรม โดยเปิดโอกาสให้ประชาชน สถาบันสังคม หน่วยงานภาครัฐ ธุรกิจเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชนทุกแห่งเข้ามามีส่วนร่วม ตามความสามารถ ความถนัดและความสนใจด้วยการยอมรับนับถือซึ่งกันและกัน

ในส่วนที่ ๔ ยุทธศาสตร์ การเสริมสร้างศักยภาพการพัฒนาคุณภาพและชนบท เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต ของประชาชนอย่างทั่วถึง

ในบทที่ ๒ ตามข้อต่อไปนี้

๑.๑ การเตรียมความพร้อมของชุมชน

(๑) เสริมสร้างกระบวนการพัฒนาคน เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการจัดการ และทักษะที่หลากหลาย พร้อมกับพัฒนาความเป็นผู้นำและความเข้มแข็งของกลุ่มต่างๆในชุมชน โดยจัดการ ฝึกอบรมด้วยวิทยากรทั้งจากชาวบ้านและภายนอกให้สอดคล้องกับ ความต้องการของชุมชนและมีการเรียนรู้แลกเปลี่ยน

เปลี่ยนระหว่างกัน

(๒) จัดสรรงบประมาณสนับสนุนองค์กรชุมชน เพื่อส่งเสริมการรวมกลุ่มของชุมชนทุกรูปแบบ

(๓) ส่งเสริมให้องค์กรชุมชนเป็นตัวกลางในการรับการสนับสนุน และความช่วยเหลือจากรัฐ เพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ทำงาน ควบคุมและติดตามผลร่วมกัน

๑.๒ การเพิ่มศักยภาพขององค์กรชุมชน

(๑) พัฒนาระบบการเรียนรู้โดยการกระจายข้อมูลข่าวสารและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตของครอบครัวและชุมชน

(๒) สนับสนุนชุมชนให้มีการริเริ่มทำธุรกิจที่ชุมชนเป็นเจ้าของ และบริหารจัดการเอง ภายใต้อาสาสมัครของภาคธุรกิจเอกชนและองค์กรพัฒนาเอกชนรวมทั้งมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการบริหารจัดการด้านธุรกิจระหว่างชุมชน

(๓) ส่งเสริมบทบาทของสตรีให้มีส่วน ในการสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของชุมชน โดยให้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการงานพัฒนาชุมชนในทุกด้านมากขึ้น

๑.๓ การสนับสนุนแหล่งเงินทุนสำหรับการพัฒนาชุมชน

(๑) ขยายการดำเนินงานกองทุนพัฒนาชนบท เพื่อสนับสนุนการออมทรัพย์ในระดับชุมชน และส่งเสริมกิจกรรมพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นให้เกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง

(๒) สนับสนุนการจัดตั้งกองทุนในรูปแบบต่างๆ และพัฒนาเครือข่ายกองทุนในระดับชุมชน เช่น กองทุนสวัสดิการในชุมชน กองทุนพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กองทุนด้านค้ำคว้าวิจัยเพื่อพัฒนาอาชีพเสริม เป็นต้น โดยการให้ความรู้ด้านบริหารจัดการกองทุนและด้านอื่นๆที่จำเป็น ให้มีประสิทธิภาพ และเสริมสร้างศักยภาพของผู้บริหารกองทุนให้มากขึ้น

๑.๔ การสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้และขยายเครือข่ายการเรียนรู้ของประชาชนและชุมชนในชนบท

(๑) ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ สื่อมวลชน และสร้างเครือข่ายการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีสื่อสารเพื่อการพัฒนากระบวนการเรียนรู้

(๒) จัดให้มีการฝึกอบรมอาชีพด้านต่างๆ ที่สอดคล้องกับศักยภาพของชุมชน และท้องถิ่น โดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม ภายใต้อาสาสมัครขององค์กรชุมชน องค์กรพัฒนาเอกชน และสถาบันการศึกษาในท้องถิ่น

(๓) รับรองวิทยฐานะการเรียนรู้ของชุมชน ในรูปแบบต่างๆ เช่น โรงเรียนชุมชน วิทยาลัยชุมชน มหาวิทยาลัยชาวบ้าน โดยรัฐให้การช่วยเหลือตามความเหมาะสม

(๔) เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ในการเลือกประกอบอาชีพ และการดำรงชีพผ่านสื่อต่างๆที่หลากหลาย เช่น ข้อมูลราคาสินค้า ข้อมูลด้านบริการทางสังคม เป็นต้น

๑.๕ การสนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชนและท้องถิ่น ในการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๑) สร้างความตระหนักและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการบริหารจัดการ

(๒) เผยแพร่และให้โอกาสประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่จะเกิดขึ้นกับท้องถิ่นจากโครงการพัฒนาของรัฐ รวมทั้งสนับสนุนให้มีการประชาสัมพันธ์ตามควรแก่กรณี

(๓) สนับสนุนให้องค์กรชุมชน เช่น กลุ่มสตรี กลุ่มเยาวชน มีบทบาทในการควบคุมดูแลและแก้ไขด้านสิ่งแวดล้อมของชุมชนเพิ่มขึ้น

๑.๖ การส่งเสริมบทบาทของครอบครัวและชุมชนในการจัดบริการสังคม

(๑) สร้างกลไกและระบบที่จะเอื้อต่อการส่งเสริมบทบาทของชุมชน ในการตรวจสอบบริการสังคมต่างๆที่ดำเนินการในชุมชน เช่น การรับเลี้ยงเด็กกำพร้า การกำจัดขยะให้ได้มาตรฐาน

(๒) สนับสนุนให้ชุมชนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาความสัมพันธ์ ของคนในครอบครัวและชุมชน โดยการจัดกิจกรรม เช่น การจัดสวนสาธารณะและบริการนันทนาการเพื่อให้สมาชิกได้รับประโยชน์ร่วมกัน

๒. การเพิ่มบทบาทของภาครัฐเพื่อสนับสนุนชุมชนให้มีส่วนร่วมและโอกาสการพัฒนามากขึ้น

๒.๒ การส่งเสริมความเข้มแข็งขององค์กรชุมชนด้านสังคมและคุณภาพชีวิต

(๓) สนับสนุนงบประมาณแก่องค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรชุมชน เพื่อดูแลกลุ่มผู้ด้อยโอกาสที่รัฐดูแลไม่ทั่วถึง

ในบทที่ ๔ ตามข้อต่อไป

๒. การปรับกระบวนการทำงานของภาครัฐ เอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน และประชาชน ให้มีลักษณะพหุภาคี เพื่อเป็นกลไกบริหารจัดการที่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง และความต้องการของชุมชนมากที่สุด และนำไปสู่การมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายโดยกระบวนการทำงานร่วมกันของพหุภาคี ในจุดเริ่มต้นควรดำเนินการในระดับจังหวัดก่อน ในลักษณะของประชาคมจังหวัด ซึ่งถ้าหากได้ผล ก็จะขยายลงสู่ระดับอำเภอ และตำบล รวมทั้งขยายขึ้นสู่ระดับภาค เพื่อสร้างเป็นเครือข่ายเชื่อมโยงกันทั่วประเทศต่อไป ทั้งนี้ประชาคมจังหวัดจะมีลักษณะเป็นรูปแบบการรวมตัวของประชาชนกลุ่มต่างๆ เพื่อร่วมกันคิดหาแนวทางการพัฒนาในพื้นที่โดยลักษณะการจัดตั้งควรให้เป็นไปตามธรรมชาติ แต่มีระเบียบทางราชการรองรับ และให้เป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย โดยมีแนวทางหลักดังนี้

๒.๑ ภาครัฐควรกำหนดเป็นนโยบายสนับสนุนการจัดตั้งประชาคมจังหวัด ตามแนวทางการพัฒนาในลักษณะของพหุภาคี

๒.๒ สนับสนุนการดำเนินงานของประชาคมจังหวัด ทั้งทางด้านงบประมาณและการ
ประสานงานอย่างจริงจัง

ในส่วนที่ ๕ ยุทธศาสตร์ การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจเพื่อสนับสนุนการพัฒนาคน และคุณภาพชีวิต
ในบทที่ ๓ ตามข้อต่อไปนี้

๑. การปรับโครงสร้างการผลิตให้เข้มแข็ง เพื่อพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในตลาดโลก

๑.๑ การสร้างรากฐานการผลิตที่มั่นคง

(๔) สนับสนุนองค์กรชุมชนให้มีบทบาทในการปรับโครงสร้างการผลิต และ
สร้างรากฐานการผลิตที่มั่นคงของประเทศ โดยการปรับปรุงกฎหมายให้สามารถส่งเสริมอำนวยความสะดวก
และรับรองสิทธิชุมชน สนับสนุนข้อมูลข่าวสาร การฝึกอบรม และการมีส่วนร่วมของภาคธุรกิจเพื่อส่งเสริมความ
เข้มแข็งของชุมชน

๔. การเสริมสร้างประสิทธิภาพการบริหารจัดการเพื่อสนับสนุนการสร้างรากฐานการผลิต
ที่เข้มแข็งและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดย

๔.๑ ลดบทบาทของภาครัฐจากการเป็นผู้กำกับดูแลและดำเนินการด้านการผลิตการ
ค้า และการบริการ มาเป็นผู้ประสานงาน โดยให้ธุรกิจเอกชนและองค์กรชุมชน มีส่วนร่วมในการพัฒนามากขึ้น

ในส่วนที่ ๖ ยุทธศาสตร์ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ในบทที่ ๓ ตามข้อต่อไปนี้

๑. ปรับปรุงบทบาทภาครัฐเพื่อสนับสนุนให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชน ในการจัด
จัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดย

๑.๒ รมรณรงค์ เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ เพื่อ เสริมสร้างจิตสำนึกให้แก่ประชาชนและองค์กร
ชุมชนให้ตระหนักถึงผลกระทบจากความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งให้ความร่วมมือ
มือในการป้องกันติดตามเฝ้าระวังและแก้ไขปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน และ
คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

๓. สร้าง โอกาสให้ชุมชนและประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

๓.๔ ส่ง เสริมองค์กรชุมชนและท้องถิ่นในการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อ
เสริมสร้างเศรษฐกิจของชุมชน และการจัดทำแผนงานและ โครงการ เพื่อขอรับการสนับสนุนแหล่งเงินทุน หรือ
งบประมาณหรือกองทุนสำหรับใช้ในการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ในส่วนที่ ๗ ยุทธศาสตร์ การพัฒนาประชาธิปไตย

ในบทที่ ๒ ตามข้อต่อไปนี้

๑. การเสริมสร้างหลักการไว้บังคับกฎหมายที่ถูกต้องตามเจตนารมณ์และปรัชญากฎหมาย
โอกาสและสภาวะแวดล้อมให้สนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อให้เกิดหลักประกันด้านสิทธิทางการ-

เมืองและสิทธิของประชาชน การจัดการลดปัญหาความขัดแย้งของกลุ่มชนต่างๆในสังคมกับภาครัฐ และการสนับสนุนสมรรถนะของประชาชน

๑.๓ การสร้างเสริมสมรรถนะของประชาชนและพลังทางสังคม

(๑) สนับสนุนงบประมาณแก่องค์กรพัฒนา เอกชนและองค์กรอื่นๆที่ให้ความช่วยเหลือประชาชนในด้านต่างๆที่จะนำไปสู่การเพิ่มสมรรถนะของประชาชน

(๒) ปลุกฝังวัฒนธรรมการเคารพกฎระเบียบ และเผยแพร่ความรู้เรื่องกฎหมายให้เจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนทราบอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องสิทธิและหน้าที่ของประชาชน

(๓) สนับสนุนการเผยแพร่และบังคับใช้ระเบียบการปฏิบัติราชการ เพื่อประชาชนอย่างจริงจัง

(๔) ส่งเสริมเสรีภาพของสื่อมวลชนและสนับสนุนการพัฒนาสื่อเสรี ตลอดจนโอกาสในการเข้าถึงสื่อและเครื่องมือการสื่อสารของรัฐโดยประชาชนกลุ่มต่างๆ เช่น การให้คนในชุมชนมีสิทธิใช้หอกระจายข่าวหมู่บ้าน ให้มีวิทยุชุมชน วิทยุท้องถิ่น

(๕) สร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในสิทธิหน้าที่ สภาพเศรษฐกิจสังคม และการเมืองทั้งภายในและภายนอกประเทศแก่ประชาชน โดยใช้สื่อของรัฐ และภาคเอกชน ทางวิทยุและโทรทัศน์ ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ การดำเนินการของรัฐ ภาคเอกชนและองค์กรพัฒนาเอกชน ในการแก้ไขปัญหาต่างๆที่เป็นประโยชน์แก่ชุมชนหรือประเทศ

๒. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาของทุกภาคส่วน

๒.๑ การสร้างภาคีเพื่อการพัฒนา

(๑) สนับสนุนการสร้างภาคี เพื่อการพัฒนาที่ไม่เป็นฝักฝ่ายในทางการเมือง รวมทั้งการให้ความสำคัญกับการสร้างภาคีเพื่อการพัฒนาในระดับภูมิภาคท้องถิ่นและชุมชน เช่น ประชาคมจังหวัด

(๒) กำหนดให้การพัฒนาแบบภาคีเป็นเงื่อนไขในการจัดสรรทรัพยากร คือ กำหนดให้หน่วยงานของรัฐระดับภาคีเพื่อการพัฒนาในการวางแผนการดำเนินการโครงการต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โครงการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอาชีพ คุณภาพชีวิต ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๒ การปรับคุณภาพการมีส่วนร่วมในการพัฒนา

(๑) เพิ่มตุลการมีส่วนร่วมให้กับประชาคม และกลุ่มคนที่ยังขาดตุลการมีส่วนร่วม เช่น เกษตรกรรายย่อย ชาวประมงพื้นบ้านชายฝั่ง คนจนในเมือง

(๒) เปิดโอกาสให้องค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรประชาชนได้รับการสนับสนุนงบประมาณโดยตรง เพื่อดำเนินกิจกรรมพัฒนาร่วมกับภาครัฐหรือสนับสนุนยุทธศาสตร์การพัฒนาของภาครัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกิจกรรมที่กำหนดให้ประชาชนเป็นฝ่ายนำและภาครัฐสนับสนุน

(๔) สนับสนุนให้องค์กรประชาชนที่มีความเกี่ยวข้องกับพื้นที่ และชุมชนนั้น มีส่วนร่วมบริหารท้องถิ่นของตนและดำเนินการพัฒนาผ่านช่องทางองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล สภาตำบล เทศบาล สุขาภิบาล และช่องทางอื่นๆ

๒.๓ การส่งเสริมท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมในการพัฒนา

(๑) รับรองสิทธิชุมชนและท้องถิ่นในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมและโครงการต่างๆที่อยู่ในพื้นที่นั้น อาทิ ให้ประชาชนผู้ได้รับผลกระทบจากโครงการพัฒนาของรัฐมีส่วนร่วมในการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมและติดตามตรวจสอบประเมินผล การดำเนินการโครงการ

๒.๔ การเสริมสร้างศักยภาพขององค์การพัฒนาเอกชนและองค์กรประชาชน

(๑) ส่งเสริมการจัดตั้งองค์การพัฒนาเอกชนและองค์กรประชาชน ทั้งที่เป็นนิติบุคคลและ ไม่เป็นนิติบุคคล

(๒) สนับสนุนการพัฒนาเครือข่ายองค์กรประชาชนเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ และเสริมสร้างทักษะในการบริหารจัดการ

๓. การเพิ่มพูนประสิทธิภาพของภาครัฐ เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิผล และประสิทธิภาพของภาครัฐโดยการปรับเปลี่ยนบทบาท จุดเน้น การเปลี่ยนแปลงกระบวนการดำเนินงาน ระเบียบ และวิธีการของหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้ภาครัฐสามารถรองรับและเสริมสร้างการพัฒนาของภาคอื่นๆ ดังนี้

๓.๑ การปรับปรุงบทบาทการบริหารจัดการของส่วนราชการ

(๑) ปรับบทบาทของระบบราชการจากการตรวจสอบ ควบคุม เป็นการกำกับดูแลส่งเสริม พร้อมทั้งลดบทบาทในการดำเนินกิจกรรมของภาครัฐ เพื่อส่งเสริมให้ภาคประชาชนและภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทมากขึ้น

(๔) กระจายอำนาจตามระดับการบังคับบัญชาหรือมอบอำนาจในการตัดสินใจในหน่วยงานราชการกลาง กระทรวง ทบวง กรม สู่หน่วยงานปฏิบัติและผู้ปฏิบัติงานให้เหมาะสมกับระดับงาน แต่ละระดับมากขึ้น โดยให้สามารถใช้ดุลยพินิจตัดสินใจแบบเบ็ดเสร็จและทันต่อเหตุการณ์

(๓) เร่งรัดระบบตรวจสอบและถ่วงดุลการปฏิบัติงานของส่วนราชการ และข้าราชการเพื่อก่อให้เกิดความรับผิดชอบต่อประชาชน สังคมและชุมชน

(๖) ปรับปรุงประสิทธิภาพระบบราชการและระบบข้าราชการ

(๖.๑) เพิ่มบทบาทส่วนราชการในพื้นที่ เช่น จังหวัด พร้อมลดบทบาทของการบริหารส่วนราชการส่วนกลาง อีกทั้งลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็นในการบริหารจัดการในด้านแผนงาน ด้านงบประมาณ ด้านการคลัง และด้านบุคคลเพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการจัดการของหน่วยงานของพื้นที่ไปสู่ส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นอย่างผสมผสานครบวงจร

(๖.๒) เพิ่มบุคลากรในการดำเนินงานส่วนราชการในพื้นที่รวมทั้ง กระจาย หรือลดกำลังคนภาครัฐในการบริหารราชการส่วนกลาง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการตอบสนอง ความต้องการของประชาชนในภูมิภาคและชนบทอย่างทั่วถึง

(๖.๓) ปรับปรุงประสิทธิภาพระบบการบริหารงานบุคคลภาครัฐ เพื่อ จูงใจ และธำรงรักษาคนที่มีความรู้พร้อมคุณธรรมไว้ในระบบราชการ โดยการปรับปรุงค่าตอบแทนให้ใกล้เคียง หรือเท่าเทียมกับภาคเอกชน โดยมีขั้นตอนที่ชัดเจน และแน่นอน และการส่งเสริมความก้าวหน้าในอาชีพอย่าง เป็นธรรม

(๗) ปรับปรุงการดำเนินงานบริหารรัฐกิจเป็นระบบการจัดการ โดยเน้นทั้งพื้นที่ กิจการกิจของหน่วยงานและการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่าง ได้สมดุล

(๘) ปรับบทบาทของหน่วยงานกลาง และหน่วยราชการในส่วนกลางให้มีหน้าที่ วางแผนกำหนดในเชิงยุทธศาสตร์ ประสานงาน และให้ความสนับสนุนทางเทคนิคและอื่นๆ เช่น ทรัพยากร ชีวัญกำลังใจ ให้แก่ส่วนราชการในภูมิภาคและท้องถิ่นเป็นสำคัญ

(๑๐) เพิ่มบทบาทของหน่วยงานในส่วนจังหวัด พร้อมกับสนับสนุนการพัฒนา ศักยภาพให้มีความสามารถในการวางแผน การบริหารงบประมาณและบุคลากร ฯลฯ อย่างมีประสิทธิภาพ

๓.๒ การปรับปรุงกระบวนการทางงบประมาณ เพื่อให้ส่วนราชการต่างๆมีความ อิสระและยืดหยุ่นในการบริหารเงินงบประมาณ และจังหวัดสามารถตั้งและรับการจัดสรรงบประมาณได้เอง

๓.๓ การกำหนดให้จังหวัดมีบุคลากรที่มีความสามารถมากขึ้น พร้อมทั้งลดอัตรา กำลังของหน่วยงานบริหารราชการส่วนกลาง ตลอดจนสร้างเครือข่ายการหมุนเวียนหน้าที่การงานโอกาสความ ก้าวหน้าด้านอาชีพ เกียรติภูมิ และค่าตอบแทนให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ปฏิบัติหน้าที่ทั้ง ในส่วนภูมิภาคและท้องถิ่น ไม่น้อยกว่าในส่วนกลาง

๓.๔ การสร้างเกณฑ์ชี้วัดและระบบประเมินผลงาน เพื่อวัดประสิทธิผลและประสิทธิ ภาพของการบริหารงานในความรับผิดชอบของหน่วยงานของรัฐทุกประเภทและทุกระดับ

๓.๕ การสร้างความรับผิดชอบทางการบริหาร ด้วยการเปิดโอกาสให้องค์กร เอกชนและประชาชนมีส่วนร่วมในการติดตามตรวจสอบแผน และผลการปฏิบัติงานของส่วนราชการต่างๆ และ จัดการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ

๓.๖ การสร้างความโปร่งใส ด้วยการส่งเสริมให้องค์กรต่างๆ มีส่วนร่วมให้ ความคิดเห็น ท้วงติง ตรวจสอบโครงการพัฒนา ขนาดใหญ่ หรือแผนงานสำคัญ ๆ ของภาครัฐก่อนดำเนินการ

๓.๗ การปรับการบริหารจัดการนโยบายสาธารณะ

(๑) สนับสนุนให้ภาคเอกชนมีบทบาทเพิ่มขึ้นในการลงทุนด้านบริการการศึกษา ด้านสาธารณสุข ด้านบริการโครงสร้างพื้นฐานอย่างเต็มศักยภาพ ฯลฯ โดยให้เป็นการแข่งขันโดยเสรี ที่คำนึง

ถึงประโยชน์ด้านคุณภาพและราคาค่าบริการที่เหมาะสมต่อผู้ใช้บริการเป็นหลักแทนผลประโยชน์ตอบแทนที่เอกชน จะให้แก่รัฐหรือองค์กรของรัฐ

(๒) ให้มีกลไกระดับชาติที่มีความเป็นกลาง เพื่อกำกับดูแลบริการสาธารณะ ให้มีประสิทธิภาพคล่องตัว และมีคุณภาพบริการที่ดี ได้มาตรฐาน รวมทั้งกำหนดอัตราค่าบริการที่เป็นธรรมต่อผู้ ให้และผู้ให้บริการ

(๓) ทบทวนปัญหาและข้อจำกัดเกี่ยวข้องกัฏกฎหมายและระเบียบที่เปิดโอกาส หรือเพิ่มบทบาทภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินแผนงาน โดยการปรับกฎระเบียบ และกฎเกณฑ์ที่ล้า สมัย ในการสนับสนุนส่งเสริมการจัดการนโยบายสาธารณะที่มีประสิทธิภาพ

๓.๘ การพัฒนาด้านกฎหมายเพื่อสนับสนุนการพัฒนาประเทศ โดยที่ตามแผนพัฒนาฯ ได้กำหนดแนวทางการพัฒนาทั้งในด้านคน สังคม สิ่งแวดล้อมเศรษฐกิจ และการบริหารการจัดการ โดยใช้ กลไกทางกฎหมายเป็นเครื่องมือสำคัญในการผลักดันให้มีการพัฒนาตามแผนดังกล่าวบรรลุผล ในการปฏิบัติได้ อย่างจริงจัง จึงจำเป็นต้องปรับองค์กรกลางทางกฎหมายของประเทศให้สามารถเป็นศูนย์กลาง ในการสร้าง กฎหมายให้สอดคล้องกับแนวทางในแผนพัฒนาฯ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและให้เจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถปฏิบัติ การตามกฎหมายได้อย่างถูกต้องตามเป้าหมายของกฎหมายในแต่ละเรื่องที่กำหนดขึ้น

๔. การสร้างความต่อเนื่องในงานบริหารรัฐกิจ เพื่อสร้างความต่อเนื่องและเสถียรภาพ ของการบริหารรัฐกิจ โดยเนิกกำลังของกลุ่มพลังต่างๆในสังคมและให้มีข้อตกลงร่วมกัน ในการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ และระเบียบวาระแห่งชาติ ให้เป็นที่ยอมรับของฝ่ายต่างๆ สามารถมีจินตภาพในแนวทางการพัฒนา ประเทศได้ ตลอดจนมีพันธะความรับผิดชอบที่สนับสนุนแนวทางดังกล่าว

๔.๑ การสร้างพันธมิตรเพื่อกำหนดระเบียบวาระแห่งชาติ

(๑) ให้มีการจัดการประชุมระหว่างพรรคการเมือง หน่วยงานของรัฐ รัฐวิ-
สาหกิจ องค์กรเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรประชาชน และตัวแทนกลุ่มอาชีพต่างๆ เพื่อกำหนดทบทวน วิสัยทัศน์ พันธกิจ และระเบียบวาระแห่งชาติเป็นประจําอย่างต่อเนื่อง

(๒) สนับสนุนให้มีการจัดฝึกอบรม การประชุมให้บุคลากรทุกระดับขององค์กร ต่างๆ ช่างต้นให้มีโอกาสดูงาน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์กันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเสริมสร้าง ความเข้าใจซึ่งกันและกัน

(๓) เผยแพร่ประสบการณ์และเทคนิคในการสร้างพันธมิตร ที่ประสบความสำเร็จ ตลอดจนกำหนดระเบียบวาระแห่งชาติ ที่มีความเห็นสอดคล้องกันเพื่อต้องสร้างจุดมุ่งหมายร่วมกัน

(๔) กำหนดให้มีการวัดผลสำเร็จในการประสานงานกลุ่มพลังต่างๆ ในสังคม โดยการสร้างดัชนีชี้วัดที่ยอมรับร่วมกันของกลุ่ม เพื่อนำมาเพิ่มพูนศักยภาพในการบริหารการจัดการที่อยู่ในความ รับผิดชอบของกลุ่มและองค์กรของตนเอง

๔.๒ การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะเพื่อเสริมสร้าง
วิสัยทัศน์ร่วมกัน

(๓) สนับสนุนการวิจัย สัมมนา เผยแพร่วิธีการต่างๆ และสาธารณชนมี
ความรู้ ความคิดกว้างไกลเท่าทันการเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์ รวมทั้งสนับสนุนการใช้จ่ายในการฝึกอบรม
บุคลากรของภาครัฐ การจัดฝึกอบรม การประชุม ให้บุคลากรทุกระดับขององค์กรต่างๆ ช่างต้นได้มีโอกาส
งาน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์กันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ ความสมานฉันท์
และการรวมพลังสร้างสรรค์ซึ่งกันและกัน

ในส่วนที่ ๔ ยุทธศาสตร์ การบริหารจัดการเพื่อการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ
ในบทที่ ๒ ตามข้อต่อไปนี้

๑. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๑.๑ ปรับปรุงบทบาทการปฏิบัติงาน ให้เอื้อต่อการวางแผนในลักษณะที่เน้นคนเป็น
ศูนย์กลางของการพัฒนาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทั้งระดับชาติสู่ระดับพื้นที่ คือ อนุภาคและกลุ่มจังหวัด โดยการเปิด
โอกาสให้ประชาชนทุกส่วนมีส่วนร่วมดำเนินการ การวางแผน การประเมินผล และการสร้างดัชนีชี้วัดความ
สำเร็จของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในทุกระดับ

๒. สำนักงานประมาณ

๒.๑ ปรับบทบาทการจัดสรรงบประมาณให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยจัดสรรงบ-
ประมาณตามหลักประสิทธิผล และประสิทธิภาพ ให้กระทรวง ทบวง กรม ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาฯ ซึ่งอาศัย
ระบบการจัดการพื้นที่กันภารกิจของหน่วยงาน และการมีส่วนร่วมของประชาชน การวิเคราะห์โครงการให้
คำนึงกระบวนการทำงาน และผลกระทบที่เกิดขึ้น มากกว่าปัจจัยที่ใช้ และผลผลิตในเชิงปริมาณ

๓. สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

๓.๒ ส่งเสริม สนับสนุนและผลักดันให้กระทรวง ทบวง กรม ปรับเปลี่ยนบทบาท
ภารกิจหลัก โครงสร้าง ระบบบริหารจัดการในภาพรวม ไปสู่สมัยใหม่และเป็นสากล ให้สอดคล้องกับกระแส
การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และสังคม การเมืองของประเทศและของโลกยุคโลกาภิวัตน์

๔. สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน

๔.๑ ปรับบทบาทการตรวจสอบการดำเนินงานของส่วนราชการ จากการมุ่งการ
ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ มาสู่การตรวจสอบประเมินผลตามผลงาน

๕. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๕.๒ ติดตามการใช้บังคับกฎหมายและริเริ่ม เสนอแนะการปรับปรุงกฎหมายที่ล้าสมัย
หรือไม่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศ รวมทั้งการศึกษาวิจัยในด้านกฎหมาย ให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและ
ระบบของสากลและติดตามการพัฒนากฎหมายของต่างประเทศเพื่อนำมาปรับใช้กับประเทศให้ได้อย่างเหมาะสม

๕.๓ พัฒนาระบบการวินิจฉัยคดีปกครอง เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และจะทำให้สามารถกำหนดแนวทางการปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ให้เป็นไปโดยถูกต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และปฏิบัติหน้าที่ภายใต้ปรัชญากฎหมายมหาชน เพื่อประโยชน์สาธารณะและคุ้มครองประชาชน

ในบทที่ ๕ ตามข้อต่อไป

๒. การสร้างดัชนีชี้วัด

๒.๔ การวัดประสิทธิผลขององค์กร สร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องชี้วัดขีดความสามารถขององค์กรที่รับผิดชอบในการดำเนินงานแปลงแผนไปสู่ภาคปฏิบัติทุกระดับ ตามแนวทางการประสานแผนงาน แผนเงิน และแผนคน ที่เน้นการกระจายอำนาจสู่ภูมิภาคและท้องถิ่น และการประสานความร่วมมือกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงคุณภาพและผลงานขององค์กร ทั้งในด้านการเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้ให้กับคนในองค์กร การเพิ่มพูนประสิทธิภาพการดำเนินงาน การสร้างระบบการติดตามประเมินผล เพื่อนำมาปรับปรุงการทำงานขององค์กรต่อไป

๕. การเผยแพร่ให้ความรู้ วิธีการ ความเข้าใจ ความสำคัญของการประเมินผล การดำเนินงานแก่หน่วยงาน ชุมชนและผู้เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการติดตามประเมินผล และนำไปใช้ประโยชน์อย่างแท้จริง

การปรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ (พ.ศ.๒๕๔๑-๒๕๔๔) ที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

จากการติดตามผลและประเมินผล หลังจากประกาศใช้แผนฯ ๘ ผ่านไป ๑ ปี (๑ ต.ค.๓๙-๓๐ กย.๔๐) จึงได้ประกาศปรับแผนฯ ๘ ขึ้น เพื่อนำไปใช้ในอีก ๔ ปีที่เหลือ คือ พ.ศ.๒๕๔๑-๒๕๔๔ ในส่วนของวัฒนธรรม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่ในส่วนขององค์กรชุมชน ได้มีการปรับ คือ ปรับให้เร่งทำ เพราะจากการติดตามผลและประเมินผล หลังจากประกาศใช้แผนฯ ๘ ได้ ๑ ปี พบว่า ภาครัฐ ยังไม่ให้ความสำคัญและยังไม่สนับสนุนองค์กรชุมชน ให้พัฒนาตนเอง ไม่ปรับปรุงกฎระเบียบและกระบวนการฝึกอบรมบุคลากรภาครัฐ ให้มีบทบาทสนับสนุน ให้องค์กรชุมชนพัฒนาตนเอง เป็นเครือข่ายกันได้อย่างแท้จริง สิ่งที่ได้ปรับ คือให้ภาครัฐเร่งทำ และเร่งรัดจัดตั้งสถาบันเพื่อการพัฒนาองค์กรชุมชน ให้เป็นองค์กรเพื่อทำหน้าที่เป็นสถาบันกลาง ด้านการเงินและพัฒนา เพื่อช่วยเหลือสนับสนุนองค์กรชุมชนให้มีความเข้มแข็ง มีกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มี ทักษะในการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ เร่งรัดมาตรการทางภาษี เพื่อจูงใจให้ธุรกิจเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน และ บุคคลทั่วไป ช่วยพัฒนาองค์กรชุมชน^๑

^๑ชาชีวัฒน์ ศรีแก้ว แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘(พ.ศ.๒๕๔๐-๒๕๔๔) และการปรับแผนฯ ฉบับที่ ๘(พ.ศ.๒๕๔๑-๒๕๔๔) กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา,๒๕๔๑ หน้า ๑๗๑.

แผนวัฒนธรรมแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ (พ.ศ.๒๕๔๐-๒๕๔๔)^{*}
มีดังนี้

วัตถุประสงค์ สร้างและจรรโลงจิตสำนึกทางวัฒนธรรมของประชาชนให้มีวิถีชีวิตอย่างมีเหตุผล เป็นระบบ
รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก และมีวิถีชีวิตในสังคมสมัยใหม่อย่างเชื่อมั่นบนพื้นฐานแห่งคุณค่าของ
วัฒนธรรมไทย รวมทั้งสามารถรักษา พัฒนาและสร้างสรรค์วัฒนธรรมไทยให้เป็นสมบัติของมนุษยชาติอันจะนำมา
ซึ่งศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของคนไทยในบริบทของสังคมโลก

ยุทธศาสตร์ มียุทธศาสตร์ที่สำคัญในการดำเนินงาน ๖ ยุทธศาสตร์

๑. สร้างความเข้มแข็งของบุคคล ครอบครัว และชุมชน
๒. นำมิติทางวัฒนธรรมมาใช้ในการพัฒนา
๓. เผยแพร่คุณค่าวัฒนธรรมไทยในสังคมไทยและสังคมโลก
๔. ใช้สื่อสารมวลชนเป็นสื่อสำคัญในการถ่ายทอดและพัฒนาวัฒนธรรม
๕. ระดมสรรพกำลังในการดำเนินงานวัฒนธรรม
๖. ให้มีการลงทุนทางวัฒนธรรม

แผนงาน มีแผนงานที่สำคัญ ๖ แผนงาน

๑. แผนงานพัฒนาค่านิยม ลักษณะนิสัย วิถีชีวิตและสังคมไทยตามหลักศาสนาธรรม
๒. แผนงานส่งเสริมศักยภาพและความมีวินัยของบุคคล ครอบครัวและชุมชน
๓. แผนส่งเสริมภูมิปัญญาไทยและวัฒนธรรมพื้นบ้าน
๔. แผนงานส่งเสริมวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวและการพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจและสังคม
๕. แผนงานอนุรักษ์มรดก เสริมสร้างเอกลักษณ์และเผยแพร่เกียรติภูมิวัฒนธรรมไทยในสังคมโลก
๖. แผนงานระดมทรัพยากรและการลงทุนทางวัฒนธรรม

การบริหารและการจัดการ มี ๓ วิธี

๑. จัดทำแผนประสานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ยุทธศาสตร์และแผนงาน โดยให้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ เป็นแกนกลางในการประสานการดำเนินงาน

๒. จัดทำแผนเฉพาะกิจเฉพาะเรื่อง เพื่อนำการดำเนินงานวัฒนธรรมให้เข้มแข็งและจริงจังมากขึ้น

๓. ให้มีการเชื่อมโยงการวิจัยเพื่อให้รู้รากลึกของวัฒนธรรมแต่ละท้องถิ่นและของไทย เพื่อสร้างความภาคภูมิใจในความเป็นไทยมากยิ่งขึ้น

*คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน แผนวัฒนธรรมแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘(พ.ศ.๒๕๔๐-๒๕๔๔) กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ,ม.ป.ป. หน้า ๑-๑๓.

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐^๑ ในส่วนที่มีความเกี่ยวข้อง มีดังนี้
มาตรา ๓ บรรดากฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือ
ซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

"ข้อมูลข่าวสาร" หมายความว่า สิ่งสื่อความหมายให้รู้เรื่องราวข้อเท็จจริง ข้อมูล หรือสิ่งใดๆไม่ว่า
การสื่อความหมายนั้นจะทำได้โดยสภาพของสิ่งนั้นเองหรือโดยผ่านวิธีการใดๆ และไม่ว่าจะได้ทำไว้ในรูปของ
เอกสาร แฟ้ม รายงาน หนังสือ แผนผัง แผนที่ ภาพวาด ภาพถ่าย ฟิล์ม การบันทึกภาพหรือเสียง การบันทึก
โดยเครื่องคอมพิวเตอร์ หรือวิธีอื่นใดที่ทำให้สิ่งที่บันทึกไว้ปรากฏได้

"ข้อมูลข่าวสารของราชการ" หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครอง หรือควบคุมดูแล
ของหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะเป็ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐ หรือข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ
เอกชน

"หน่วยงานของรัฐ" หมายความว่า ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น
รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการนิจารณาพิพาทภาคี องค์กรควบคุม
การประกอบวิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐและหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

"เจ้าหน้าที่ของรัฐ" หมายความว่า ผู้ซึ่งปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานของรัฐ

"ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล" หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การ
ศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้น หรือมี
เลขหมาย รหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ แขนบันทึกลักษณะเสียงของคน
หรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

"คนต่างด้าว" หมายความว่า บุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทยและไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และ
นิติบุคคลดังต่อไปนี้

(๑) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนที่มีทุนเกินกึ่งหนึ่ง เป็นของคนต่างด้าว ใบหุ้นชนิดออกให้แก่ผู้ถือ ให้ถือว่าใบหุ้น
นั้นคนต่างด้าวเป็นผู้ถือ

(๒) สมาคมที่มีสมาชิกเกินกึ่งหนึ่ง เป็นคนต่างด้าว

(๓) สมาคมหรือมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ของคนต่างด้าว

(๔) นิติบุคคลตาม(๑) (๒) (๓) หรือนิติบุคคลอื่นใดที่มีผู้จัดการหรือกรรมการเกินกึ่งหนึ่งเป็นคนต่างด้าว

^๑ธีรพล อรุณะกสิกร และคณะ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ กรุงเทพฯ: บริษัท
สำนักพิมพ์วิญญูชน, ๒๕๔๐ หน้า ๓๔.

นิติบุคคลตามวรรคหนึ่ง ถ้าเข้าไปเป็นผู้จัดการหรือกรรมการสมาชิก หรือมีหุ้นในนิติบุคคลอื่น ให้ถือว่าผู้จัดการหรือกรรมการหรือสมาชิก หรือเจ้าทุนดังกล่าวเป็นคนต่างด้าว

มาตรา ๕ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกกฎกระทรวง เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๖ ให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการขึ้นในสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี มีหน้าที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับงานวิชาการและธุรการให้แก่คณะกรรมการและคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ประสานงานกับหน่วยงานของรัฐ และให้คำปรึกษาแก่เอกชน เกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

มาตรา ๗ หน่วยงานของรัฐต้องส่งข้อมูลข่าวสารของราชการอย่างน้อยดังต่อไปนี้ ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา

- (๑) โครงสร้างและการจัดองค์กรในการดำเนินงาน
- (๒) สรุปร่างหน้าที่ที่สำคัญและวิธีการดำเนินงาน
- (๓) สถานที่ติดต่อเพื่อขอรับข้อมูลข่าวสารหรือคำแนะนำในการติดต่อกับหน่วยงานของรัฐ
- (๔) กฎ มติคณะรัฐมนตรี ข้อบังคับ คำสั่ง หนังสือเวียน ระเบียบ แบบแผน นโยบาย หรือการตีความ ทั้งนี้ เฉพาะที่จัดให้มีขึ้นโดยมีสภาพอย่างกฎ เพื่อให้มีผลเป็นการทั่วไปต่อเอกชนที่เกี่ยวข้อง
- (๕) ข้อมูลข่าวสารอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

ข้อมูลข่าวสารใดที่ได้มีการจัดพิมพ์ เพื่อให้แพร่หลายตามจำนวนพอสมควรแล้ว ถ้ามีการลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา โดยอ้างอิงถึงสิ่งพิมพ์นั้นก็ให้ถือว่าเป็นการปฏิบัติตามบทบัญญัติวรรคหนึ่งแล้ว

ให้หน่วยงานของรัฐรวบรวมและจัดให้มีข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่งไว้เผยแพร่เพื่อขายหรือจำหน่ายจ่ายแจก ณ ที่ทำการของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๘ ข้อมูลข่าวสารที่ต้องพิมพ์ตามมาตรา ๗ (๔) ถ้ายังไม่ได้ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา จะนำมาใช้บังคับในทางที่ไม่เป็นคุณแก่ผู้ใดไม่ได้ เว้นแต่ผู้นั้นจะรับรู้ถึงข้อมูลข่าวสารนั้นตามความเป็นจริงมาก่อนแล้วเป็นเวลาพอสมควร

มาตรา ๙ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการอย่างน้อยต่อไปนี้ไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

- (๑) ผลการพิจารณาหรือคำวินิจฉัยที่มีผลโดยตรงต่อเอกชน รวมทั้งความเห็นแย้ง และคำสั่งที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาวินิจฉัยดังกล่าว
- (๒) นโยบายหรือการตีความที่ไม่เข้าข่ายต้องลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษามาตรา ๗ (๔)
- (๓) แผนงาน โครงการ และงบประมาณรายจ่ายประจำปีของปีที่กำลังดำเนินการ

(๔) คู่มือหรือคำสั่ง เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีผลกระทบต่อสิทธิหน้าที่ของเอกชน

(๕) สิ่งพิมพ์ที่ได้มีการอ้างอิงถึงตามมาตรา ๗ วรรคสอง

(๖) สัญญาสัมปทาน สัญญาที่มีลักษณะเป็นการผูกขาดตัดตอนหรือสัญญาว่าร่วมทุนกับเอกชนในการจัดทำบริการสาธารณะ

(๗) มติคณะรัฐมนตรี หรือมติคณะกรรมการที่แต่งตั้ง โดยกฎหมาย หรือโดยมติคณะรัฐมนตรี ทั้งนี้ให้ระบุรายชื่อรายงานทางวิชาการ รายงานข้อเท็จจริง หรือข้อมูลข่าวสารที่นำมาใช้ในการพิจารณาไว้ด้วย

(๘) ข้อมูลข่าวสารอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

ข้อมูลข่าวสารที่จัดให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้ตามวรรคหนึ่ง ถ้ามีส่วนที่ต้องห้ามมิให้เปิดเผย ตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๑๕ อยู่ด้วย ให้ลบหรือตัดตอน หรือทำโดยประการอื่นใด ที่ไม่เป็นการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนนั้น

บุคคลไม่ว่าจะมีส่วนได้เสียเกี่ยวข้องหรือไม่ก็ตาม ย่อมมีสิทธิเข้าตรวจดู ขอสำเนาหรือขอสำเนาที่มีค่ารับรองถูกต้องของข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่งได้ ในกรณีที่สมควรหน่วยงานของรัฐ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ จะวางหลักเกณฑ์เรียกค่าธรรมเนียมในการนั้นก็ได้ ในการนี้ให้คำนึงถึงการช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยประกอบด้วย ทั้งนี้ เว้นแต่จะมีกฎหมายเฉพาะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

คนต่างด้าวจะมีสิทธิตามมาตรา ๑๑ นี้ได้ เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐ บทบัญญัติมาตรา ๗ และมาตรา ๘ ไม่กระทบถึงข้อมูลข่าวสารของราชการ ที่มีกฎหมายเฉพาะกำหนดให้มีการเผยแพร่หรือเปิดเผย ด้วยวิธีการอย่างอื่น

มาตรา ๑๑ นอกจากข้อมูลข่าวสารของราชการ ที่ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาแล้ว หรือที่จัดไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้แล้ว หรือที่มีการจัดให้ประชาชนได้ค้นคว้าตามมาตรา ๒๖ แล้ว ถ้าบุคคลใดขอข้อมูลข่าวสารอื่นใดของราชการ และคำขอของผู้นั้นระบุข้อมูลข่าวสารที่ต้องการในลักษณะที่อาจเข้าใจได้ตามควร ให้หน่วยงานของรัฐผู้รับผิดชอบจัดหาข้อมูลข่าวสารนั้นให้แก่ผู้ขอภายในเวลาอันสมควร เว้นแต่ผู้นั้นขอจำนวนมากหรือบ่อยครั้ง โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

ข้อมูลข่าวสารของราชการใดมีสภาพที่อาจบอบสลายง่าย หน่วยงานของรัฐจะขอขยายเวลาในการจัดทำให้หรือจัดทำสำเนาให้ในสภาพอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่ข้อมูลข่าวสารนั้นก็ได้

ข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐจัดทำให้ตามวรรคหนึ่งต้องเป็นข้อมูลข่าวสารที่มีอยู่แล้ว ในสภาพที่พร้อมจะให้ ได้มิใช่เป็นการต้องไปจัดทำวิเคราะห์ จำแนก รวบรวม หรือจัดให้มีขึ้นใหม่ เว้นแต่เป็นการแปรสภาพเป็นเอกสารจากข้อมูลข่าวสารที่บันทึกไว้ในระบบการบันทึกภาพหรือเสียง ระบบคอมพิวเตอร์หรือระบบอื่นใด ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการกำหนด แต่ถ้าหน่วยงานของรัฐเห็นว่ากรณีเช่นนั้น มิใช่การแสวงหาผลประโยชน์ทางการค้า และเป็นเรื่องจำเป็นเพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพสำหรับผู้นั้น หรือเป็นเรื่องที่จะเป็นประโยชน์แก่สาธารณะ หน่วยงานของรัฐจะจัดหาข้อมูลข่าวสารนั้นให้ก็ได้

บทบัญญัติวรรคสาม ไม่เป็นการห้ามหน่วยงานของรัฐที่จะจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการใดชั้นใหม่ให้แก่ผู้ร้องขอหากเป็นการสอดคล้องด้วยอำนาจหน้าที่ตามปกติของหน่วยงานของรัฐนั้นอยู่แล้ว

ให้นำความในมาตรา ๔ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับแก่การจัดหาข้อมูลข่าวสารให้ตามมาตรานี้ โดยอนุโลม

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่มีผู้ยื่นคำขอข้อมูลข่าวสารของราชการตามมาตรา ๑๑ แม้ว่าข้อมูลข่าวสารที่ขอจะอยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานส่วนกลางหรือส่วนสาขาของหน่วยงานแห่งนั้น หรือจะอยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นก็ตาม ให้หน่วยงานของรัฐที่รับคำขอให้คำแนะนำ เพื่อไปยื่นคำขอต่อหน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารนั้น โดยไม่ชักช้า

ถ้าหน่วยงานของรัฐผู้รับคำขอเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารที่มีคำขอเป็นข้อมูลข่าวสารที่จัดทำโดยหน่วยงานของรัฐแห่งอื่น และได้ระบุนำการเปิดเผยไว้ตามระเบียบที่กำหนดตามมาตรา ๑๗ ให้ส่งคำขอนั้นให้หน่วยงานของรัฐผู้จัดทำข้อมูลข่าวสารนั้นพิจารณาเพื่อมีคำสั่งต่อไป

มาตรา ๑๓ ผู้ใดเห็นว่าหน่วยงานของรัฐไม่จัดพิมพ์ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๗ หรือไม่จัดข้อมูลข่าวสารไว้ให้ประชาชนตรวจดูได้ตามมาตรา ๔ หรือไม่จัดข้อมูลข่าวสารให้แก่ตนตามมาตรา ๑๑ หรือฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า หรือเห็นว่าตนไม่ได้รับความสะดวกโดยไม่มีเหตุอันสมควร ผู้นั้นมีสิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการ เว้นแต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการมีคำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ หรือคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านตามมาตรา ๑๗ หรือคำสั่งไม่ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือลบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๕

ในกรณีที่มีการร้องเรียนต่อคณะกรรมการต่อวรรคหนึ่ง คณะกรรมการต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำร้องเรียน ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นให้ขยายเวลาออกไปได้ แต่ต้องแสดงผลและรวมเวลาทั้งหมดแล้วต้องไม่เกินห้าสิบวัน

หมวด ๒ ข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผย

มาตรา ๑๔ ข้อมูลข่าวสารของราชการที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ จะเปิดเผยมิได้

มาตรา ๑๕ ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ หน่วยงานของรัฐ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยก็ได้ โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน

(๑) การเปิดเผยจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรือความมั่นคงในทางเศรษฐกิจหรือการค้าของประเทศ

(๒) การเปิดเผยจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ หรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับการฟ้องคดี การป้องกัน การปราบปราม การทดสอบ การตรวจสอบ หรือการรู้แหล่งที่มาของข้อมูลข่าวสารหรือไม่ก็ตาม

(๓) ความเห็นหรือคำแนะนำภายในหน่วยงานของรัฐในการดำเนินการเรื่องหนึ่งเรื่องใด แต่ทั้งนี้ ไม่รวมถึงรายงานทางวิชาการ รายงานข้อเท็จจริง หรือข้อมูลข่าวสารที่นำมาใช้ในการทำความเข้าใจ หรือ คำแนะนำภายในดังกล่าว

(๔) การเปิดเผยจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่งบุคคลใด

(๕) รายงานการแพทย์หรือข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคล โดยไม่สมควร

(๖) ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผย หรือข้อมูลข่าวสารที่มีผู้ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้ทางราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น

(๗) กรณีอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ จะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดก็ได้ แต่ต้องระบุไว้ด้วยว่าที่เปิดเผยไม่ได้เพราะเป็นข้อมูลข่าวสารประเภทใด และ เพราะเหตุใด และให้ถือว่าการมีคำสั่ง เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการเป็นดุลพินิจโดยเฉพาะของเจ้าหน้าที่ของรัฐตามลำดับสายการบังคับบัญชา แต่ผู้ขออาจอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารได้ตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๖ เพื่อให้เกิดความชัดเจนในทางปฏิบัติว่าข้อมูลข่าวสารของราชการจะเปิดเผยต่อบุคคลใดได้หรือไม่ภายใต้เงื่อนไขเช่นใด และสมควรมีวิธีการหามาให้เร็ว ใหลให้หน่วยงานของรัฐกำหนดวิธีการคุ้มครองข้อมูลข่าวสารนั้น ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดว่าด้วยการรักษาความลับของทางราชการ

มาตรา ๑๗ ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเห็นว่า การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการใดอาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของผู้ใด ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐแจ้งให้ผู้นั้นเสนอคำคัดค้านภายในเวลาที่กำหนด แต่ต้องให้เวลาอันสมควรที่ผู้นั้นอาจเสนอคำคัดค้านได้ซึ่งต้อง ไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ผู้ที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง หรือผู้ที่ทราบว่าการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการใด อาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของตน มีสิทธิคัดค้านการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้นได้โดยทำเป็นหนังสือถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้รับผิดชอบ

ในกรณีที่มีการคัดค้าน เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบต้องพิจารณาคำคัดค้าน และแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้คัดค้านทราบโดยไม่ชักช้า ในกรณีที่มิคำสั่ง ไม่รับฟังคำคัดค้าน เจ้าหน้าที่ของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้นมิได้จนกว่าจะล่วงพ้นกำหนดเวลาอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๘ หรือจนกว่าคณะกรรมการการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ได้มีคำวินิจฉัยให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้นได้ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๘ ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารใดตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๑๕ หรือมีคำสั่ง ไม่รับฟังคำคัดค้านของผู้มีประโยชน์ได้เสียตามมาตรา ๑๗ ผู้นั้นอาจอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนั้น โดยยื่นคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ

มาตรา ๑๙ การพิจารณาเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารที่มีคำสั่งมิให้เปิดเผยนั้น ไม่ว่าจะเป็นการพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารหรือศาลก็ตาม จะต้องดำเนินการกระบวนการพิจารณาโดยมิให้

ข้อมูลข่าวสารนั้นเปิดเผยแก่บุคคลอื่นใดที่ไม่จำเป็นแก่การพิจารณา และในกรณีที่จำเป็นจะพิจารณาลับหลังคูกรณีหรือคู่ความฝ่ายใดก็ได้

มาตรา ๒๐ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารใดแม้จะเข้าข่ายต้องมีความรับผิดชอบตามกฎหมายใด ให้ถือว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ต้องรับผิดชอบ หากเป็นการกระทำโดยสุจริตในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ดำเนินการโดยถูกต้องตามระเบียบตามมาตรา ๑๖

(๒) ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับตามที่กำหนดในกฎกระทรวง มีคำสั่งให้เปิดเผยเป็นการทั่วไป หรือเฉพาะแก่บุคคลใดเพื่อประโยชน์อันสำคัญยิ่งกว่าที่เกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ หรือชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรือประโยชน์อื่นของบุคคล และคำสั่งนั้นได้กระทำโดยสมควรแก่เหตุในการนี้จะมีการกำหนดข้อจำกัดหรือเงื่อนไขการใช้ข้อมูลข่าวสารนั้นตามความเหมาะสมก็ได้

การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่ง ไม่เป็นเหตุให้หน่วยงานของรัฐพ้นจากความรับผิดชอบตามกฎหมาย หากจะยังมีในกรณีดังกล่าว

หมวด ๓ ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

มาตรา ๒๑ เพื่อประโยชน์แห่งหมวดนี้ "บุคคล" หมายความว่า บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติไทย และบุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทยแต่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

มาตรา ๒๒ สำนักข่าวกรองแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ และหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง อาจออกระเบียบโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่มีให้นับพันญัตติวรรคหนึ่ง (๓) ของมาตรา ๒๓ มาใช้บังคับกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานดังกล่าวก็ได้

หน่วยงานของรัฐแห่งอื่นที่จะกำหนดในกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งนั้น ต้องเป็นหน่วยงานของรัฐ ซึ่งการเปิดเผยประเภทข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง (๓) จะเป็นอุปสรรคร้ายแรงต่อการดำเนินการต่อหน่วยงานดังกล่าว

มาตรา ๒๓ หน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ดังต่อไปนี้

(๑) ต้องจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเพียงพอที่เกี่ยวข้องและจำเป็นเพื่อการดำเนินงานของหน่วยงานของรัฐให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์เท่านั้น และยกเลิกการจัดให้มีระบบดังกล่าวเมื่อหมดความจำเป็น

(๒) พยายามเก็บข้อมูลข่าวสารโดยตรงจากเจ้าของข้อมูล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่กระทบถึงประโยชน์ได้เสียโดยตรงของบุคคลนั้น

(๓) จัดให้มีการพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา และตรวจสอบแก้ไขให้ถูกต้องอยู่เสมอ เกี่ยวกับสิ่งดังต่อไปนี้

- (ก) ประเภทของบุคคลที่มีการเก็บข้อมูลไว้
- (ข) ประเภทของระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล
- (ค) ลักษณะการใช้ข้อมูลตามปกติ
- (ง) วิธีการขอตรวจดูข้อมูลข่าวสารของเจ้าของข้อมูล
- (จ) วิธีการขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูล
- (ฉ) แหล่งที่มาของข้อมูล

(๔) ตรวจสอบแก้ไขข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลในความรับผิดชอบให้ถูกต้องอยู่เสมอ

(๕) จัดระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่ระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามความเหมาะสม เพื่อป้องกันมิให้มีการนำไปใช้โดยไม่เหมาะสมหรือเป็นผลร้ายต่อเจ้าของข้อมูล

ในกรณีที่เก็บข้อมูลข่าวสารโดยตรงจากเจ้าของข้อมูล หน่วยงานของรัฐต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลทราบล่วงหน้าหรือพร้อมกับการขอข้อมูลถึงวัตถุประสงค์ที่จะนำข้อมูลมาใช้ ลักษณะการใช้ข้อมูลตามปกติ และกรณีที่ขอข้อมูลนั้นเป็นกรณีที่อาจให้ข้อมูลได้โดยความสมัครใจหรือเป็นกรณีที่มีกฎหมายบังคับ

หน่วยงานของรัฐต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลทราบในกรณีที่มีการจัดส่งข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ไปยังที่ใด ซึ่งจะเป็นผลให้บุคคลทั่วไปทราบข้อมูลข่าวสารนั้นได้ เว้นแต่เป็นไปตามลักษณะการใช้ข้อมูลตามปกติ

มาตรา ๒๔ หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของตนต่อหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่น โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมิได้ เว้นแต่เป็นการเปิดเผย ดังต่อไปนี้

(๑) ต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานของตนเพื่อการนำไปใช้ตามอำนาจหน้าที่ ของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น

(๒) เป็นการใช้ข้อมูลตามปกติภายในวัตถุประสงค์ของการจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้น

(๓) ต่อหน่วยงานของรัฐที่ทำงานด้านการวางแผนหรือการสถิติหรือสำมะโนต่างๆ ซึ่งมีหน้าที่ต้องรักษาข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลไว้ไม่ให้เปิดเผยต่อไปยังผู้อื่น

(๔) เป็นการให้เพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัย โดยไม่ระบุชื่อหรือส่วนที่ทำให้รู้ว่าเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลใด

(๕) ต่อหอจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร หรือหน่วยงานอื่นของรัฐตามมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง เพื่อการตรวจคุณค่าในการเก็บรักษา

(๖) ต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อการป้องกันการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย การสืบสวน การสอบสวน หรือการฟ้องคดีไม่ว่าเป็นคดีประเภทใดก็ตาม

(๗) เป็นการให้ซึ่งจำเป็นเพื่อการป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิตหรือสุขภาพของบุคคล

(๘) ต่อศาลและเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานของรัฐ หรือบุคคลที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะขอข้อเท็จจริงดังกล่าว

(๘) กรณีอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่ง (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๙) ให้มีการจัดทำบัญชีแสดงการเปิดเผยกำกับไว้กับข้อมูลข่าวสารนั้น ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา ๒๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ บุคคลย่อมมีสิทธิที่จะได้รับถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องตนและเมื่อบุคคลนั้นมีคำขอเป็นหนังสือ หน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารนั้นจะต้องให้บุคคลนั้นหรือผู้กระทำการแทนบุคคลนั้นได้ตรวจดู หรือได้สำเนาข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น และนำมาตรา ๙ วรรคสอง และวรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม

การเปิดเผยรายงานการแพทย์ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลใด ถ้ากรณีมีเหตุอันควรเจ้าหน้าที่ของรัฐจะเปิดเผยต่อเฉพาะแพทย์ที่บุคคลนั้นมอบหมายก็ได้

ถ้าบุคคลใดเห็นว่าข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตนส่วนใดไม่ถูกต้องตามที่แท้จริง ให้มีสิทธิยื่นคำขอเป็นหนังสือให้หน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือลบข้อมูลข่าวสารแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารส่วนนั้นได้ ซึ่งหน่วยงานของรัฐจะต้องพิจารณาคำขอดังกล่าว และแจ้งให้บุคคลนั้นทราบโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารให้ตรงตามที่มีคำขอ ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับแจ้งคำสั่ง ไม่ยินยอมแก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสาร โดยยื่นคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ และไม่ว่ากรณีใดๆ ให้เจ้าของข้อมูลมีสิทธิร้องขอให้หน่วยงานของรัฐหมายเหตุคำขอของตนแนบไว้กับข้อมูลข่าวสารส่วนที่เกี่ยวข้องได้

ให้บุคคลตามที่กำหนดในกฎกระทรวงมีสิทธิดำเนินการตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรานี้แทนผู้เยาว์ คนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือเจ้าของข้อมูลถึงแก่กรรมแล้วได้

หมวด ๔ เอกสารประวัติศาสตร์

มาตรา ๒๖ ข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะเก็บรักษา หรือมีอายุครบกำหนดตามวรรคสองนับแต่วันที่เสร็จสิ้นการจัดให้มีข้อมูลข่าวสารนั้น ให้หน่วยงานของรัฐส่งมอบให้แก่หอจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากรหรือหน่วยงานอื่นของรัฐตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา เพื่อคัดเลือกไว้ให้ประชาชนได้ศึกษาค้นคว้า

กำหนดเวลาต้องส่งข้อมูลข่าวสารของราชการตามวรรคหนึ่ง ให้แยกตามประเภท ดังนี้

(๑) ข้อมูลข่าวสารของราชการตามมาตรา ๑๔ เมื่อครบเจ็ดสิบห้าปี

(๒) ข้อมูลข่าวสารของราชการมาตรา ๑๕ เมื่อครบยี่สิบปี

กำหนดเวลาตามวรรคสอง อาจขยายออกไปได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) หน่วยงานของรัฐยังจำเป็นต้องเก็บรักษาข้อมูลข่าวสารของราชการไว้เอง เพื่อประโยชน์ในการใช้สอย โดยต้องจัดเก็บและจัดให้ประชาชนได้ศึกษาค้นคว้าตามที่ตกลงกับหอจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร

(๒) หน่วยงานของรัฐเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารของราชการนั้นยังไม่ควรเปิดเผยโดยมีคำสั่งขยายเวลากำกับไว้เป็นการเฉพาะราย คำสั่งการขยายเวลานั้นให้กำหนดระยะเวลาไว้ด้วย แต่จะกำหนดเกินคราวละห้าปีไม่ได้

การตรวจสอบหรือทบทวนมิให้มีการขยายระยะเวลาไม่เปิดเผยจนเกินความจำเป็น ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

บทบัญญัติตามมาตรา ๕๖ ให้ใช้บังคับกับข้อมูลข่าวสารของราชการตามที่คณะรัฐมนตรีหรือกระเปียบกำหนดให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องทำลายหรืออาจทำลายได้โดยไม่ต้องเก็บรักษา

หมวด ๕ คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

มาตรา ๕๗ ให้มีคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการประกอบด้วยรัฐมนตรี ซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธาน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงกลาโหม ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงพาณิชย์ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณและผู้ทรงคุณวุฒิอื่นจากภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกเก้าคนเป็นกรรมการ

ให้ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีคนหนึ่ง เป็นเลขานุการ และอีกสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๕๘ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) สอดส่องดูแลและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐและหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ให้คำปรึกษาแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ตามที่ได้รับคำขอ

(๓) เสนอแนะในการตราพระราชกฤษฎีกาและการออกกฎกระทรวงหรือระเบียบของคณะรัฐมนตรีตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) พิจารณาและให้ความเห็นเรื่องร้องเรียนตามมาตรา ๑๓

(๕) จัดทำรายงานเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นครั้งคราว ตามความเหมาะสม แต่อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

(๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

(๗) ดำเนินการเรื่องอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๕๙ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งตามมาตรา ๕๗ มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี นับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง ผู้ที่พ้นจากตำแหน่งแล้วอาจได้รับแต่งตั้งใหม่ได้

มาตรา ๓๐ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้ง ตามมาตรา ๒๗ พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออกเพราะมีความประพฤติเสื่อมเสียบกพร่อง หรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ หรือ หย่อนความสามารถ

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำ โดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๓๑ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง ของจำนวน กรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุม หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้า คะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๓๒ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเรียกให้บุคคลใดมาให้อภัยคำหรือให้ส่งวัตถุ เอกสาร หรือพยาน หลักฐานมาประกอบการพิจารณาได้

มาตรา ๓๓ ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐปฏิเสธว่าไม่มีข้อมูลข่าวสารตามที่มิได้ขอ ไม่ว่าจะเป็นการผิดตาม มาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๒๕ ถ้าผู้มีคำขอไม่เชื่อว่าเป็นความจริงและร้องเรียนต่อคณะกรรมการตามมาตรา ๑๓ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเข้าดำเนินการตรวจสอบข้อมูลข่าวสารของราชการที่เกี่ยวข้องได้ และแจ้งผลการ ตรวจสอบให้ผู้ร้องเรียนทราบ

หน่วยงานของรัฐ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ต้องยินยอมให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายเข้า ตรวจสอบข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองของตนได้ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยได้หรือไม่ก็ตาม

มาตรา ๓๔ คณะกรรมการจะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ คณะกรรมการมอบหมายก็ได้ และให้นำความในมาตรา ๓๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๖ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

มาตรา ๓๕ ให้มีคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ตามความเหมาะสม ซึ่งคณะ รัฐมนตรีแต่งตั้งตามข้อเสนอของคณะกรรมการ มีอำนาจหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูล ข่าวสารตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๑๕ หรือคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านตามมาตรา ๑๗ และคำสั่งไม่แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๕

การแต่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่ง ให้แต่งตั้งตามสาขาความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของข้อมูลข่าวสารของราชการ เช่น ความมั่นคงของประเทศ เศรษฐกิจ และการคลังของประเทศ หรือการบังคับใช้กฎหมาย

มาตรา ๓๖ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารคณะหนึ่งๆ ประกอบด้วยบุคคลตามความจำเป็น แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามคน และให้ข้าราชการที่คณะกรรมการแต่งตั้งปฏิบัติหน้าที่เป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ

ในกรณีพิจารณาเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของหน่วยงานของรัฐแห่งใด กรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารซึ่งมาจากหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นจะเข้าร่วมพิจารณาด้วยไม่ได้ กรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร จะเป็นเลขานุการหรือผู้ช่วยเลขานุการไม่ได้

มาตรา ๓๗ ให้คณะกรรมการพิจารณาส่งคำอุทธรณ์ ให้คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารโดยคำนึงถึงความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแต่ละสาขา ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่คณะกรรมการได้รับคำอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้เป็นที่สุด และในการมีคำวินิจฉัยจะมีข้อสังเกตเสนอต่อคณะกรรมการ เพื่อให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องปฏิบัติเกี่ยวกับกรณีใดตามที่เห็นสมควรก็ได้

ให้นำความในมาตรา ๑๓ วรรคสอง มาใช้บังคับแก่การพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารโดยอนุโลม

มาตรา ๓๘ อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแต่ละสาขา วิธีพิจารณาและวินิจฉัย และองค์คณะในการพิจารณาและวินิจฉัยให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๙ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ และบทกำหนดโทษที่ประกอบกับบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับกับคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารโดยอนุโลม

หมวด ๗ บทกำหนดโทษ

มาตรา ๔๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการที่สั่งตามมาตรา ๓๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๑ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อจำกัดหรือเงื่อนไขที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกำหนด ตามมาตรา ๒๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๒ บทบัญญัติมาตรา ๗ มาตรา ๘ และมาตรา ๙ มิให้ใช้บังคับกับข้อมูลข่าวสารของราชการที่เกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ให้หน่วยงานของรัฐจัดพิมพ์ข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่ง จัดให้มีข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่ง ไว้เพื่อให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการจะ ได้กำหนด

มาตรา ๔๓ ให้ระเบียนว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๑๗ ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของราชการยังคงใช้บังคับต่อไปได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๑๖ จะได้กำหนดเป็นอย่างอื่น

หมายเหตุ เหตุผลที่ประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือในระบอบประชาธิปไตย การให้ประชาชนมีโอกาสกว้างขวางในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการต่างๆของรัฐเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อที่ประชาชนจะสามารถแสดงความคิดเห็น และใช้สิทธิทางการเมือง ได้โดยถูกต้องกับความเป็นจริง อันเป็นการส่งเสริมให้มีความรู้เป็นรัฐบาลโดยประชาชนมากยิ่งขึ้น สมควรกำหนดให้ประชาชนมีสิทธิได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารของราชการโดยมีข้อยกเว้นอันไม่ต้องเปิดเผยที่แจ้งชัดและจำกัดเฉพาะข้อมูลข่าวสารที่หากเปิดเผยแล้ว จะเกิดความเสียหายต่อประเทศชาติหรือต่อประโยชน์ที่สำคัญของเอกชน ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาระบอบประชาธิปไตยให้มั่นคง และจะยังผลให้ประชาชนมีโอกาสรู้ถึงสิทธิหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ เพื่อที่จะปกป้องรักษาประโยชน์ของตนได้อีกประการหนึ่งด้วย ประกอบกับสมควรคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารของราชการ ไปพร้อมกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ลักษณะขององค์กรชุมชนที่มีความเข้มแข็ง ธีรยุทธ บุญมี^๑ ได้กล่าวไว้ว่า สังคมที่เข้มแข็ง คือปัจจัยที่จะให้ประเทศชาติเจริญพัฒนา ไม่ใช่เพราะพรรคการเมืองเข้มแข็ง ตามทฤษฎีของศาสตราจารย์ Huntington เพราะเหตุการณ์เมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ และเมื่อพฤษภาทมิฬ ได้พิสูจน์มาแล้วว่า ที่ประเทศไทยมีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้นนั้น ก็เพราะสังคม ไม่ใช่เพราะพรรคการเมือง แต่สังคมจะเข้มแข็งได้ก็เพราะสังคมประกอบด้วยองค์กรชุมชนที่เข้มแข็ง และองค์กรชุมชนจะเข้มแข็งได้ก็เพราะ

๑. คนมีจิตสำนึกในระดับสังคม หรือต่อส่วนรวม

๒. คนที่มีจิตสำนึกในระดับสังคมหรือต่อส่วนรวม ได้รวมตัวกันเป็นองค์กร

๓. องค์กรที่เกิดขึ้นเพราะคนมีจิตสำนึกในระดับสังคมหรือต่อส่วนรวมที่มารวมตัวกันเป็นองค์กรนั้น ได้แสดงบทบาทในนามขององค์กรให้สังคมเห็นว่า องค์กรของตนเองเป็นองค์กรที่มีผลงาน ประกอบไปด้วยคนที่มีคุณธรรม เป็นองค์กรที่มีการพัฒนา มีความทันสมัย เป็นประชาธิปไตย เปิดโอกาสให้ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพจะรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างๆขององค์กรได้ และเป็นองค์กรที่มีความงามทางวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมด้วย

๔. เป็นองค์กรที่มีบทบาทมานาน มีวิวัฒนาการที่ดี เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางและกลายเป็นสถาบันและอนุสถาบัน

^๑ธีรยุทธ บุญมี สังคมเข้มแข็ง (CIVIL SOCIETY) ใน ประชาสังคมพรรคคนะนักคิดในสังคมไทย (พิมพ์ครั้งที่ ๒) กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน, ๒๕๔๑ หน้า ๑๔๙-๑๕๗.

องค์กรที่มีลักษณะดังกล่าว คือ องค์กรที่เข้มแข็ง และถ้าสังคมประกอบด้วยองค์กรที่มีความเข้มแข็งมาก ๆ สังคมก็จะกลายเป็นสังคมที่มีความเข้มแข็ง ซึ่งเป็นปัจจัยเดียวที่จะทำให้ประเทศพัฒนาเจริญก้าวหน้า เป็นที่ยอมรับนับถือของประเทศประชาธิปไตยทั่วโลก

รายละเอียดในการวัดความเข้มแข็งขององค์กรชุมชนอีกลักษณะหนึ่ง เรียกว่า ตัวชี้วัดความเข้มแข็งขององค์กรชุมชน ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ ที่ ศ.น.พ.ประเวศ วะสี และคณะ^๑ ได้ประชุมจัดทำขึ้น มีดังนี้

ตัวชี้วัดความเข้มแข็งขององค์กรชุมชนในด้านปริมาณ มี ๗ ประการ ได้แก่

๑. จำนวนสมาชิกของกลุ่มต่อประชากร
๒. อัตราเพิ่มของจำนวนเงินออมของชุมชน
๓. จำนวนธุรกิจที่องค์กรชุมชนเป็นเจ้าของ
๔. อัตราเพิ่มของเงินสวัสดิการเพื่อคนในชุมชน
๕. จำนวนการเป็นสมาชิกขององค์กรภายนอกชุมชน
๖. จำนวนผู้นำตามธรรมชาติต่อประชากร

๗. อัตราการเพิ่มของรายได้ของธุรกิจที่องค์กรชุมชนเป็นเจ้าของ

ส่วนตัวชี้วัดความเข้มแข็งขององค์กรชุมชนในด้านคุณภาพ มี ๒ ประการ ได้แก่

๑. องค์กรชุมชนมีความสามารถในการ ควบคุม ดูแล และ จัดการทรัพยากร เพื่อชุมชนได้
๒. องค์กรชุมชนมีศักยภาพในการประชุมวิเคราะห์ปัญหา วิเคราะห์ทางเลือกในการแก้ปัญหา และร่วมปฏิบัติการ เพื่อพัฒนาชุมชนได้

สีลาภรณ์ นาคทรพร^๒ กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับเครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตและสังคมระดับกลุ่ม/ชุมชนในการพัฒนาเครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตและสังคมไทย ไว้ดังนี้

เครื่องชี้วัดมี ๔ ประการ ดังนี้

๑. ภูมิปัญญา ระบบความเชื่อ ระบบคุณค่า ระบบความคิดของชุมชน
๒. การจัดการ กลุ่มหรือองค์กรชุมชน
๓. กระบวนการเรียนรู้ และการขยายเครือข่ายการเรียนรู้ของชุมชน
๔. ผลกระทบ จากการดำเนินงานขององค์กรชุมชนในด้านต่างๆ

^๑ประเวศ วะสี และคณะ ตัวชี้วัดความเข้มแข็งชุมชนผลการประชุมระดมความเห็น (Brainstorming) เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๑.

^๒สีลาภรณ์ นาคทรพร แนวคิดเกี่ยวกับเครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตและสังคม : ระดับกลุ่ม/ชุมชน ใน การพัฒนาเครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตและสังคมไทย (พิมพ์ครั้งที่ ๒) กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, ๒๕๔๑ หน้า ๒๓๓-๒๕๘.

แต่ละข้อขยายความได้ ดังนี้

๑. เครื่องชี้วัดเกี่ยวกับ ภูมิปัญญา ระบบความเชื่อ ระบบคุณค่า ระบบความคิดของชุมชน

๑.๑ มีผู้นำทางความคิด ซึ่งมีได้หมายถึงผู้นำที่เป็นทางการที่มีอำนาจด้านการบริหาร แต่หมายถึงถึงผู้นำทางความคิดของสมาชิกในองค์กร

๑) มีจำนวนเท่าใด คือ ถ้ามีจำนวนมากเท่าใด ก็จะยิ่งดีเท่านั้น

๒) มีคุณภาพแค่ไหน คือ มีความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ หรือเชี่ยวชาญในบางเรื่องก็ตาม ที่สมาชิกให้การยอมรับ ใครที่สมาชิกยอมรับมาก ก็มีคุณภาพมาก

๑.๒ ความคิด และ พฤติกรรม ของสมาชิกในองค์กรชุมชน ซึ่งพิจารณาได้จาก

๑) ทศนคติ หรือความคิดเห็นของสมาชิก ที่เกี่ยวกับความเชื่อ คุณค่า และพิธีกรรมต่างๆ

๒) พฤติกรรม ที่ปฏิบัติตามพิธีกรรม คุณค่า และความเชื่อเหล่านั้น

๒. เครื่องชี้วัดเกี่ยวกับ การจัดการ กลุ่มหรือองค์กร

๒.๑ มีวัตถุประสงค์ขององค์กรชุมชน ที่จัดตั้งขึ้น วัตถุประสงค์นั้นเพื่ออะไร

๑) เพื่อการพูดคุยกันถึงเรื่องต่างๆ เท่านั้น

๒) เพื่อจะเรียนรู้วิธีแก้ปัญหาให้องค์กรชุมชนของตนเองด้วยวิธีต่างๆ และเพื่อพูดคุยด้วย

๓) เพื่อจะทำกิจกรรมร่วมกัน ทั้งเรียนรู้เรื่องแก้ปัญหา เรียนรู้เรื่องพัฒนา และเพื่อพูดคุย

๒.๒ มีกฎ กติกา หรือข้อบังคับ หรือระเบียบ หรือเรียกอย่างอื่นๆ หรือไม่

๑) ถ้ามี ร่วมกันยกร่าง หรือร่วมกันพิจารณาหรือไม่

๒) ถ้ามี มีบทลงโทษหรือไม่

๓) ถ้ามี สมาชิกปฏิบัติตามหรือไม่ อย่างไร

๒.๓ มีสมาชิก และสมาชิกเป็นอย่างไร

๑) สมาชิก เข้าร่วมกิจกรรมกับองค์กรชุมชนของตนเองระดับใด

(๑) ระดับแค่มาฟัง และพูดคุย

(๒) ระดับแค่มาเสนอให้คนอื่นทำ

(๓) ระดับสมัครใจร่วมทำด้วยกัน

๒) จำนวนสมาชิกที่ เข้าร่วมกิจกรรมแต่ละระดับ

(๑) เพศใดบ้าง

(๒) วัยใดบ้าง

(๓) จบการศึกษาระดับใดบ้าง

๓) มีคณะกรรมการองค์กรหรือไม่

(๑) ถ้ามี มีวาระและการเลือกตั้งหรือไม่

(๒) ถ้ามี มีการ เข้าร่วมกิจกรรมอย่างพร้อมเพรียงหรือไม่

- (๓) ถ้ามี การประชุมมีความถี่มากน้อยเพียงใด
- (๔) ถ้ามี มีความช้า-รวดเร็วในการเรียกประชุมคณะกรรมการองค์การชุมชนลูกเงิน มากน้อยเพียงใด
- (๕) ถ้ามี เวลาประชุมคณะกรรมการ มีสิ่งต่อไปนี้หรือไม่
 - (๕.๑) มีระเบียบวาระการประชุมหรือไม่
 - (๕.๒) มีการหาข้อมูลมานำเสนอประกอบหรือไม่
 - (๕.๓) มีการลงมติหรือไม่

๒.๔ กิจกรรมที่ทำ ได้ทำกิจกรรมอะไรบ้าง

- (๑) กิจกรรมด้านเศรษฐกิจและอาชีพ
- (๒) กิจกรรมอนุรักษ์และฟื้นฟู จารีต ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม
- (๓) กิจกรรมที่เป็นประโยชน์สาธารณะ (ไม่ใช่เฉพาะแต่เพียงประโยชน์ส่วนบุคคลที่เป็นสมาชิก หรือเฉพาะแต่เพียงประโยชน์ขององค์การชุมชนตนเอง เท่านั้น)

๓. เครื่องชี้วัดเกี่ยวกับ กระบวนการเรียนรู้ และการขยายเครือข่ายการเรียนรู้ของชุมชน

๓.๑ มีการศึกษาดูงานหรือไม่

- ๑) ถ้ามี จำนวนครั้งของการศึกษาดูงาน
- ๒) ถ้ามี ประเด็นของการศึกษาดูงานชัดเจนมากน้อยเพียงใด
- ๓) ถ้ามี มีผู้ร่วมไปศึกษาดูงานมากน้อยเพียงใด
- ๔) ถ้ามี หลังจากไปศึกษาดูงานแล้ว ผู้ที่ไปศึกษาดูงาน ได้มีการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

๓.๒ ได้จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้หรือไม่

- ๑) ถ้าได้จัด ได้จัดเวทีสรุปบทเรียนจากการศึกษาดูงานหรือไม่
- ๒) ถ้าได้จัด ได้จัดเวทีวิเคราะห์ปัญหาและข้อมูลใหม่หรือไม่ มากน้อยเพียงใด
- ๓) ถ้าได้จัด ได้จัดเวทีเพื่อเชื่อมโยงเครือข่ายหรือไม่
- ๔) ถ้าได้จัด มีผู้เข้าร่วมมากน้อยเพียงใด
- ๕) ถ้าได้จัด มีข้อสรุปในการจัดเวทีตรงกับจุดมุ่งหมายที่จัดได้อย่างชัดเจนหรือไม่

๓.๔ ได้มีการขยายเครือข่ายหรือไม่

- ๑) มีสมาชิกที่เพิ่มขึ้นมากน้อยเพียงใด
- ๒) มีองค์กรที่เกี่ยวข้อง เพิ่มขึ้นมากน้อยเพียงใด
- ๓) มีกิจกรรมเพิ่มขึ้นอย่างหลากหลาย มากน้อยเพียงใด
- ๔) ได้รับการยอมรับจากองค์กรภายนอกเพียงใด

๔. ผลกระทบ จากการดำเนินงานขององค์กรชุมชนในด้านต่างๆ

๔.๑ ด้านเศรษฐกิจและอาชีพ

๑) องค์กรชุมชนมีกองทุนหรือไม่

(๑) ถ้ามี มีอัตราการเพิ่มอย่างไร

(๒) ถ้ามี สมาชิกแต่ละครอบครัวมีรายได้เฉลี่ยเพิ่มขึ้นหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

(๓) ถ้ามี มีการให้เช่า ให้กู้ยืม เพิ่มขึ้นมากน้อยเพียงใด

๔.๒ ด้านสังคมวัฒนธรรม

๑) มีการอพยพโยกย้ายออก-ย้ายเข้าในท้องถิ่นหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

๒) มีการเพิ่ม-ลดคดีอาชญากรรม ยาเสพติด ในชุมชน มากน้อยเพียงใด

๓) มีการเพิ่ม-ลด คนบวชเรียน หรือปฏิบัติตามหลักศาสนา มากน้อยเพียงใด

๔.๓ ด้านสิ่งแวดล้อม

๑) มีการเพิ่ม-ลดพื้นที่ป่า มากน้อยเพียงใด

๒) สภาพดินมีการเพิ่ม-ลด ความสมบูรณ์มากน้อยเพียงใด

๓) มลภาวะในอากาศ มีการเพิ่ม-ลด มากน้อยเพียงใด

๔) มลภาวะทางเสียง มีการเพิ่ม-ลด มากน้อยเพียงใด

ศ.น.พ. ประเวศ วะสี^๑ ได้กล่าวถึงระเบียบวาระแห่งชาติ ปฏิรูปสังคมไทย เพราะความเป็นองค์กรจะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงเสมอ เครื่องมือในการปรับตัวเพื่อให้อยู่รอดเมื่อเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงนั้น คือการปฏิรูป และสังคมไทยจำเป็นต้องปฏิรูป เพราะได้เผชิญกับภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจและทางสังคมที่รุนแรง เรื่องที่จะปฏิรูปมี ๗ เรื่อง ดังนี้

๑. สร้างคุณค่าและจิตสำนึกใหม่
๒. สร้างเศรษฐกิจพอเพียงและประชาสังคม
๓. ปฏิรูประบบเศรษฐกิจมหภาคและการเงิน
๔. ปฏิรูประบบรัฐ ทั้งระบบการเมืองและระบบราชการ
๕. ปฏิรูปการศึกษา
๖. ปฏิรูปสื่อเพื่อสังคม
๗. ปฏิรูปกฎหมาย

^๑ ประเวศ วะสี ระเบียบวาระแห่งชาติ ปฏิรูปสังคมไทย
ประจำวันอังคารที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หน้า ๑๖-๑๗.

ใน มติชนสุดสัปดาห์ ปีที่ ๑๔ ฉบับที่ ๙๓๕

หลักการดำเนินการปฏิรูปสังคมไทย

๑. มีการวิจัยเพื่อสร้างความรู้จริงในแต่ละเรื่อง
๒. มีการเคลื่อนไหวทางสังคม (Social Movement) โดยมีส่วนร่วมของประชาคม
๓. มีความต่อเนื่องทางสติปัญญา (continuity of wisdom)

ตอนที่ ๔ กระบวนการเรียนรู้

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒^๑ ในส่วนที่เกี่ยวข้อง มีดังนี้
มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

"การศึกษา" หมายความว่า กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมไทย โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

"การศึกษาตลอดชีวิต" หมายความว่า การศึกษาที่เกิดจากการผสมผสาน ระหว่างศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย เพื่อให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

"สถานศึกษา" หมายความว่า สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย โรงเรียน ศูนย์การเรียนรู้ วิทยาลัย สถาบัน มหาวิทยาลัย หน่วยงานการศึกษาหรือหน่วยงานอื่นของรัฐหรือของเอกชน ที่มีอำนาจหน้าที่หรือมีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา

มาตรา ๖ การศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

มาตรา ๗ ในกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิ หน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเอง อย่างต่อเนื่อง

^๑มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๒ หน้า ๑๐ และ ๑๔ และ ฉบับวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๒ หน้า ๑๐.

มาตรา ๘ การจัดการศึกษาให้ยึดหลัก ดังนี้

(๑) เป็นการศึกษาตลอดชีวิตสำหรับประชาชน

(๒) ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

(๓) การพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

มาตรา ๒๔ การจัดการกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

(๒) ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันปัญหาและแก้ไขปัญหา

(๓) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

(๔) จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆอย่าง ได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา

(๕) ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกัน จากสื่อการเรียนการสอน และแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ

(๖) จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

มาตรา ๒๕ ให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ภายในชุมชน เพื่อให้ชุมชนจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหาความรู้ ข้อมูลข่าวสาร และรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการ รวมทั้งหาวิธีการสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การพัฒนาระหว่างชุมชน

มาตรา ๓๑ ให้กระทรวงมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการศึกษาทุกระดับและทุกประเภท การศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม กำหนดนโยบาย แผน และมาตรฐานการศึกษา สนับสนุนทรัพยากรเพื่อการศึกษา ศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม รวมทั้งการติดตามตรวจสอบ และประเมินผลการจัดการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม

ดร.เอกวิทย์ ณ ถลาง^๑ ได้กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาของภูมิปัญญาชาวบ้านไทย มีดังนี้

๑. เรียนรู้แบบลองผิดลองถูก เช่น การหาอาหาร การรักษาพยาบาล ฯลฯ
๒. เรียนรู้แบบลงมือกระทำจริง เช่น การปลูกพืช การสร้างบ้าน ฯลฯ
๓. เรียนรู้แบบได้รับการถ่ายทอดความรู้มา
 - รับการถ่ายทอดด้วยการบอกเล่า (oral tradition) เช่น สุภาษิต ฯลฯ
 - รับการถ่ายทอดด้วยการเขียนไว้ (literary tradition) เช่น ตำรายา ตำราโหราศาสตร์ ตำราการปลูกสร้างบ้าน ฯลฯ
๔. เรียนรู้แบบปฏิบัติตามการประกอบพิธีกรรม เช่น อุปสมบท บังสุกุล ฯลฯ
๕. เรียนรู้แบบปฏิบัติตามศีลและวัตรปฏิบัติ เช่น การไม่ฆ่าสัตว์ ไม่พูดโกหก ฯลฯ
๖. เรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนความรู้-ประสบการณ์ ระหว่างบุคคล และระหว่างกลุ่มบุคคลที่มีความแตกต่างกันทางชาติพันธุ์ ถิ่นฐานที่ทำกิน ศาสนา ฯลฯ ทำให้เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ที่มีทางเลือก(options)
๗. เรียนรู้แบบผลิตซ้ำทางวัฒนธรรม(cultural reproduction) เช่น การบูชา สิ่งศักดิ์สิทธิ์เพิ่มขึ้น อาทิ เจ้าแม่กวนอิม พระพรหม เสด็จพ่อ ร.5 ฯลฯ
๘. เรียนรู้แบบครูพักลักจำ คือ แอบสังเกตอย่างเงียบๆ แอบลองทำดู

ชัยพจน์ รักรนาม^๒ ได้กล่าวว่า การวิจัยเบื้องต้นก็เป็นกระบวนการเรียนรู้ คือเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ก็ทดลองตั้งสมมติฐานขึ้นเอง แล้วแสวงหาคำตอบเอง โดยใช้วิธีการต่างๆ เพราะสมองคนเรานั้นมหัศจรรย์จริงๆ มีจำนวนเซลล์อยู่ถึงแสนล้านตัว แต่สมองจะสร้างองค์ความรู้ขึ้นมาได้ก็ต้องรู้จักคิด ถ้าคิดเองไม่ออกก็ต้องไปหาแหล่งเรียนรู้

^๑เอกวิทย์ ณ ถลาง ภูมิปัญญาชาวบ้าน วิถีชีวิตและกระบวนการเรียนรู้ - แก้ปัญหา ของชาวบ้านไทย กรุงเทพฯ : มูลนิธิภูมิปัญญา, ๒๕๔๑ หน้า ๑-๓๑๘.

^๒ชัยพจน์ รักรนาม แหล่งเรียนรู้เพื่อเป็นครูรอบ ใน วารสารปฏิรูปการศึกษา ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๔ วันที่ ๑-๑๕ เมษายน ๒๕๔๒ หน้า ๑๐.

สีลาภรณ์ นาคทรพร^๖ ได้กล่าววาระบบการเรียนรู้ของชุมชนกับโรงเรียนจะมีความแตกต่างกัน ดังนี้

	ระบบโรงเรียน	ระบบการเรียนรู้ของชุมชน
องค์กร	-โรงเรียน	-องค์กรชุมชน
กลุ่มเป้าหมาย	-นักเรียน	-คนในชุมชนทั้งเด็ก-ผู้ใหญ่
ผู้สอน	-ครู	-วิทยากรท้องถิ่น ประชาชนชาวบ้าน
วิธีการจัดการเรียน	-มีชั้นเรียน	-ไม่มีชั้นเรียน
การสอน	-เอาเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นที่ตั้ง	-เอาปัญหาของชุมชนเป็นตัวตั้ง
การวัดผล	-มีการสอบ	-ไม่มีการสอบ วัดผลด้วยตัวเอง ว่าสามารถแก้ปัญหาได้หรือไม่
ระยะเวลา	-มีระยะเวลาเรียนจบหลักสูตรแน่นอน	-ไม่มีระยะเวลาแน่นอน การเรียนรู้ไม่สิ้นสุด

ศักรินทร์ สุวรรณโรจน์^๗ ได้กล่าวว่า ประเทศไทยเมื่อเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งทำให้เกิดสังคมใหม่ เป็นสังคมแห่งข้อมูลข่าวสารเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ แต่ประชากรของประเทศไทยเราได้รับการศึกษาค่อนข้างต่ำ ความสามารถในการจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศยังมีน้อย จึงมีขีดความสามารถในการแข่งขัน เมื่อเทียบกับ ๔๖ ประเทศ ในปี ๒๕๔๐ อยู่ลำดับที่ ๒๕ และในปี ๒๕๔๑ อยู่ลำดับที่ ๓๔ แสดงว่าด้อยลง จึงต้องปฏิรูปการศึกษาหรือกระบวนการเรียนรู้เสียใหม่ เช่น อย่าผูกขาดการศึกษาหรือกระบวนการเรียนรู้ไว้แต่เฉพาะในโรงเรียนต้องให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา หรือจัดกระบวนการเรียนรู้ (All for Education) ให้เป็นการศึกษาหรือเป็นกระบวนการเรียนรู้ของประชาชนทุกคน(Education for All)และให้มีการพัฒนากระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง(Long Life Education) เป็นต้น

^๖สีลาภรณ์ นาคทรพร ระบบการเรียนรู้ของชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน กรณีชุมชนอีสานใต้ ในวารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช ปีที่ ๘ ฉบับที่ ๒ พฤษภาคม-สิงหาคม ๒๕๔๘ หน้า ๓๘-๔๘.

^๗ศักรินทร์ สุวรรณโรจน์ การพัฒนาความก้าวหน้าในวิชาชีพครูสู่ ค.ศ.๒๐๐๐ ใน วารสารข้าราชการครู ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๓ กุมภาพันธ์-มีนาคม ๒๕๔๒ หน้า ๑๘-๒๑.

กระบวนการเรียนรู้ ๓ แบบ ซึ่งได้นำมาเปรียบเทียบเพื่อจะประยุกต์ใช้^๑ ดังนี้

กระบวนการเรียนรู้ ๔ ชั้น ของ กรมวิชาการ ศธ.	อิทธิบาท ๔ ของ พระพุทธเจ้า	วงจรเดมिंग ของ Q.C.
๑. ตระหนักในความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน	๑. ฉันทะ คือความพอใจในสิ่งที่จะทำ หรือ ตระหนักถึงความจำเป็นหรือคุณค่าในสิ่งที่จะทำ คือ การพัฒนาวัฒนธรรมไทย ฯลฯ	๑. PLANNING คือการวางแผนเพื่อจะทำงาน โดยเปิดโอกาสให้ผู้อื่น ได้มีส่วนร่วมรับรู้ และให้ช่วยร่วมวางแผนด้วย
๒. คติวิเคราะห์ ๓. สร้างทางเลือกอย่างหลากหลาย ๔. ประเมินทางเลือก ๕. กำหนดและลำดับขั้นตอนการปฏิบัติ ๖. ปฏิบัติด้วยความชื่นชม	๒. วิริยะ คือมีความเพียรในสิ่งที่จะทำ และกำลังทำอยู่	๒. DOING คือลงมือปฏิบัติตามแผนที่วางไว้
๗. ประเมินผลระหว่างปฏิบัติ ๘. ปรับปรุงให้ดีขึ้นอยู่เสมอ	๓. จิตตะ คือการเอาใจใส่ ไม่ทอดทิ้งงานกลางคัน	๓. CHECKING คือการตรวจสอบผลงาน ว่าเป็นไปตามแผนที่วางไว้หรือไม่
๙. ประเมินผลรวม เพื่อให้เกิดความรู้ลึกภาคภูมิใจ	๔. วิมังสา คือการใคร่ครวญ ทบทวนแล้วทบทวนอีก	๔. ACTING คือปรับปรุงให้ดีขึ้น

ดร.สุวัจ ศิลป์อนันต์^๒ ได้กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ แต่การได้นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปลงมือทำสำคัญยิ่งกว่า

^๑ประยุกต์มาจากบทความ ของ บรูซชย ศิริมหาสาคร เรื่อง การศึกษาที่เน้นมนุษย์เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ใน สารพัฒนาหลักสูตร ปีที่ ๑๖ อันดับที่ ๑๒๙ เมษายน-มิถุนายน ๒๕๔๐ หน้า ๒๔.

^๒สุวัจ ศิลป์อนันต์ ระบบการศึกษาต้องใช้ความพยายาม(๒) ใน ปฏิรูปการศึกษา ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๔ วันที่ ๑-๑๕ เมษายน ๒๕๔๒ หน้า ๓.

การปรับปรนบทบาท เพราะได้เรียนรู้ร่วมกัน^๑ มีดังนี้

<p>บทบาทก่อนจะเข้าประชุมสมาชิก</p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">!!!!</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">****</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">####</div> </div> <p>แต่ละคน แต่ละองค์กร แต่ละจังหวัด มีบทบาทเดิม</p>	<p>ขณะมีการประชุมสมาชิก</p> <div style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin: 10px;"> <p>!!!!*****!!!!**</p> <p>#####!&!&!@@@**</p> </div> <p>รับรู้จากเอกสาร จากวิทยากร และจากการแลกเปลี่ยนซึ่งกัน และกัน</p>	<p>บทบาทที่จะปฏิบัติในอนาคต</p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; align-items: center;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">!#&* </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">#@!* </div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 5px;">!&@#</div> </div> <p>ได้ซึมซับรับรู้ในบทบาทใหม่ๆที่ มีหลากหลายทาง เลือกจะปฏิบัติ</p>
--	--	--

การวิจัยก็เป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อการปรับปรนบทบาทได้ ศ.น.พ.วิจารณ์ พานิช^๒ ได้กล่าวทำนองว่า เป้าหมายสูงสุดของการวิจัยคือ การสร้างการเปลี่ยนแปลง การวิจัยคือ การสร้างกลไกการเปลี่ยนแปลง จึงต้องสนับสนุนให้นักวิจัยมีจินตนาการต่อการเปลี่ยนแปลง ให้เป็นผู้มีความมุ่งมั่นมีความสุขที่จะทำให้จินตนาการเป็นจริง ซึ่งผู้บริหารงานวิจัยและนักวิจัย จะต้องเป็นหุ้นส่วนในการสร้างฝันให้เป็นจริง แต่มีจุดเน้นของการวิจัยปฏิบัติการอยู่จุดเน้นหนึ่งใน ๑๗ จุดเน้น ตามที่ ส.วาสนา ประवालพฤกษ์^๓ ได้กล่าวไว้ คือจะทำให้เกิดการต่อต้านการเปลี่ยนแปลง ทั้งในตัวผู้วิจัยและผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ กมล สุดประเสริฐ จึงกล่าวว่าจะต้องทำให้ผู้มีส่วนร่วม มีความเข้าใจสภาพการณ์ของตนเองอย่างลึกซึ้ง ให้ถึงจุดที่จะต้องลงมือเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์ของตนเองด้วยตนเอง ด้วยจิตสำนึกร่วมกัน จึงได้เรียกการวิจัยแบบนี้อีกอย่างหนึ่งว่า การวิจัยเชิงสร้างจิตสำนึกร่วมกัน (Participatory Consientizing Research)^๔

^๑ ประยุกต์มาจากบทความ ของ บุรชัย ศิริมหาสาคร เรื่อง การศึกษาที่เน้นมนุษย์เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ใน สารพัฒนาหลักสูตร ปีที่ ๑๖ อันดับที่ ๑๒๙ เมษายน-มิถุนายน ๒๕๔๐ หน้า ๓๐.

^๒ วิจารณ์ พานิช การบริหารงานวิจัย แนวคิดจากประสบการณ์ กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, ๒๕๓๙ หน้า ๑๑.

^๓ ส.วาสนา ประवालพฤกษ์ นักวางแผนวิจัยปฏิบัติการ กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๓๘ หน้า ๔๑-๔๕.

^๔ กมล สุดประเสริฐ การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม สงขลา : ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนภาคใต้, ๒๕๔๑, หน้า ๔.

กระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม^๑ (Participatory Learning) หรือเรียกย่อๆว่า PL คือการยึดผู้เรียนรู้เป็นศูนย์กลาง และเป็นการเรียนรู้แบบ Active Learning มีองค์ประกอบ ๔ ประการ ได้แก่

๑. ประสบการณ์ (Experience) คือ การนำประสบการณ์เดิมของผู้ร่วมเรียนรู้มาพัฒนาเป็นองค์ความรู้
๒. การสะท้อนความคิดและการถกเถียง (Reflect and Discussion) คือ ให้ผู้ร่วมเรียนรู้ได้แสดงความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

๓. เข้าใจและเกิดความคิดรวบยอด (Understanding and Conceptualization) คือ ผู้ร่วมเรียนรู้เกิดความเข้าใจ และทำให้เกิดความคิดรวบยอด

๔. การทดลองหรือประยุกต์แนวคิด (Experiment/Application) คือ ผู้ร่วมเรียนรู้คิดจะนำผลที่ได้จากการเรียนรู้ร่วมกัน ไปประยุกต์ใช้เพื่อการปฏิบัติของตนเอง

การมีส่วนร่วมสูงสุด (Maximum Participation) คือ การแบ่งกลุ่มผู้ร่วมเรียนรู้ให้แต่ละกลุ่มมีจำนวนคนอย่างเหมาะสมกับเวลาและเนื้อหาที่จะร่วมกันเรียนรู้ การแบ่งกลุ่มแบบ "กลุ่มย่อยระดมสมอง" (Buzz Group) ผสมผสานกับการแบ่งกลุ่มแบบ "กลุ่มเล็ก" (Small Group) มีจำนวนคนกลุ่มละ ๔-๕ คน จำนวน ๑๕ กลุ่ม เพื่อให้ผู้ร่วมเรียนรู้ได้มีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันจนได้ข้อสรุปในเวลาที่กำหนด หลังจากนั้นจึงได้นำไปผสมผสานกับการแบ่งกลุ่มแบบ "กลุ่มไขว้" (Cross-over Group) คือการรวมเป็นกลุ่มใหญ่เพื่อบูรณาการให้เป็นภาพรวม เพื่อให้มีการวิเคราะห์ในอีกระดับหนึ่ง

ความรู้ใหม่คือความรู้เพิ่มจากเดิมที่รู้อยู่แล้ว เพราะตามทฤษฎีพัฒนาทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Piaget) กล่าวว่า มนุษย์มีโครงสร้างทางสติปัญญา ที่เรียกว่า Schema ซึ่งสามารถงอกงามได้ด้วยการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม แล้วเกิดกระบวนการขึ้นในสมอง มีการปรับแต่งประสบการณ์ใหม่ให้เข้ากับประสบการณ์เดิม โดยวิธีพอกขยาย (Assimilation) และการปรับให้เหมาะสม (Accommodation) ซึ่งอาจจะทำให้เกิดโครงสร้างใหม่ที่ต่างไปจากเดิม และการหลุดลุ่ยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ก็คือ การปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมด้วยเช่นกัน^๒

การจัดกระบวนการเรียนรู้แบบ Fast Knowledge^๓ เช่นเดียว Fast Food, Fast Money แม้จะ

^๑ การศึกษานอกโรงเรียน, กรม คู่มือการจัดกิจกรรมทักษะชีวิตเพื่อป้องกันสารเสพติด : สำหรับกลุ่มเป้าหมายการศึกษานอกโรงเรียน (ปรับปรุงครั้งที่ ๒) กรุงเทพฯ : กองพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน, ๒๕๔๑ หน้า ๑๓-๓๐.

^๒ นวลจิตต์ ชาวเกียรติพงศ์ เล่าให้ฟัง เรื่องการสอนโดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางแบบ CIPPA วารสารวิชาการ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๒ หน้า ๑๖-๑๗.

^๓ จิตปัญญาประชาธิปไตย วารสารสื่อพลังของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๑ มกราคม ถึง มีนาคม ๒๕๔๒ หน้า ๖-๘.

เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งกับสถานการณ์เปลี่ยนแปลง ที่มีการแผ่ข้อมูลข่าวสารถึงกันทั่วโลกอย่างรวดเร็ว และไม่มีพรมแดน แต่คนไทยยังคงมีความเคยชินอยู่กับการเรียนรู้แบบ Slow Knowledge อันเป็นที่มาของวัฒนธรรมไทย ซึ่งมีบรรยากาศของความเป็นประชาธิปไตยโดยธรรมชาติ และเคยทำให้ชุมชนมีความเข้มแข็งมาแล้ว

ศ.ดร.เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์^๑ ได้แบ่งแรงจูงใจเพื่อการเรียนรู้ไว้ ๓ ระดับ ดังนี้

ระดับที่ ๑ เรียนรู้เพื่ออรรถา ซึ่งเป็นการเรียนรู้ในระดับต่ำสุด และคนส่วนใหญ่มักจะเรียนรู้เพื่ออรรถาเป็นการเรียนรู้เพื่อนำไปประกอบอาชีพให้มั่นคง ได้เงินมาก ร่ำรวย มั่งคั่ง หรือเพื่อเกียรติยศว่าได้วุฒิสง ได้ปริญญาตรี โท เอก เป็นต้น

ระดับที่ ๒ เรียนรู้เพื่อชีวา ซึ่งเป็นการเรียนรู้เพื่อสนองตอบความสุขทางด้านจิตใจของผู้เรียน รักชอบอะไร ก็เรียนรู้ตามที่รักชอบ เรียนแล้วก็รู้สึกมีความสุขมีชีวิตชีวา คนพวกนี้ไม่ค่อยจะเป็นพิษเป็นภัยกับใคร และไม่ค่อยจะทำประโยชน์ให้กับสังคมด้วย อย่างดีก็เพียงช่วยเหลือญาติพี่น้องพรรคพวกเพื่อนฝูง

ระดับที่ ๓ เรียนรู้เพื่อปวงประชา ซึ่งในสังคมเรามีเพียงน้อยนิด ที่จะมีชีวิตเพื่อผู้อื่นหรือเพื่อปวงประชา แต่ที่เห็นได้อย่างชัดเจนในสังคมไทยก็คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่เป็นแบบอย่างในการเรียนรู้เพื่อปวงประชา จนได้รับการยกย่องไปทั่วโลก

สุธิวศ์ พงศ์ไพบุลย์^๒ ให้พิจารณาที่เจตนา เพราะเจตนาเป็นปัจจัยหรือแวนตาเพื่อให้หยั่งเห็นลึกลงไป ถ้าผู้ใดใช้ปทัสถานอะไร ถ้าใช้อัตตามากเกินควร ความหยั่งเห็นก็จะกลายเป็น"ทิว" แต่ถ้าใช้ปทัสถานที่เป็นระเบียบ มีระบบที่มาจากส่วนที่เป็นอนัตตา มากกว่าอัตตา ความหยั่งเห็นนั้นก็กลายเป็น"ทฤษฎี"^๓

รุ่งรวี เฉลิมศรีภิญโญรัช^๔ ได้กล่าวว่า ตั้ววาทกรรม(Discoure) จะเป็นตั้วบ่งบอกเจตนา เพราะตั้ววาทกรรม คือการแสดงออกของการสื่อสารที่เป็นตัวกำหนดกฎเกณฑ์ เงื่อนไข และกลไกต่างๆ ซึ่งตั้ววาทกรรมจะทำหน้าที่ในการสร้าง/ผลิต(Constitute) เอกลักษณ์ (Identity) และความหมาย (Significance) ให้กับสรรพสิ่งต่างๆที่ห่อหุ้มสังคมเจ้าของวาทกรรม เป็นทั้งความจริงและอำนาจ ที่จะทำให้การสร้าง/ผลิต นั้นดำรงอยู่ เป็นที่ยอมรับของสังคมวงกว้าง (Valorize) ต่อไป

^๑ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ เรียนรู้: วิถีสู่ความสำเร็จ(พิมพ์ครั้งที่ ๓) กรุงเทพฯ : ชัค เซลมีเดีย, ๒๕๓๙ หน้า ๑-๑๓๗.

^๒ สุธิวศ์ พงศ์ไพบุลย์ โครงสร้างและพลวัตวัฒนธรรมทางการเมืองและการปกครองในภาคใต้ วารสารทักษิณคดี สถาบันทักษิณศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๒ มกราคม ๒๕๔๒ หน้า ๒๗.

^๓ รุ่งรวี เฉลิมศรีภิญโญรัช วาทกรรมล้อมวลชน ในวิกฤตล้อมวลชนยุคจักรวรรดินิยมวัฒนธรรม กรุงเทพฯ : โครงการวิทยุทรรศน์, ๒๕๔๑ หน้า ๒๑๖-๒๑๗.

ดร. กาสัก เตชะชันหมาก^๑ ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงของสภาวัฒนธรรมจังหวัดไว้ดังนี้

กระบวนการเรียนรู้ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดมี ๒ ลักษณะ

๑. กระบวนการเรียนรู้ภายในสภาวัฒนธรรมจังหวัด ซึ่งเกิดขึ้นจากการหาความรู้แบบเชื่อมโยงกับแหล่งต่างๆภายในจังหวัด ระหว่างเครือข่ายเครือข่ายภาคีสมาชิก

๒. กระบวนการเรียนรู้ภายนอกสภาวัฒนธรรมจังหวัด ซึ่งเกิดขึ้นจากการหาความรู้แบบเชื่อมโยงกับแหล่งต่างๆ จากแหล่งความรู้ภายนอกจังหวัด หรือนอกเครือข่ายเครือข่ายภาคีสมาชิก รวมทั้งการเชื่อมโยงกับแหล่งความรู้ในระดับชาติและนานาชาติด้วย

การเกิดการเรียนรู้ของสภาวัฒนธรรมจังหวัด คือ เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านความรู้-ความคิด ความรู้สึก และการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมากกว่า หรือทั้งหมดของสภาวัฒนธรรมจังหวัด และของเครือข่ายเครือข่ายภาคีสมาชิก

การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านความรู้-ความคิด สืบเกิดได้จากการที่สภาวัฒนธรรมจังหวัดและเครือข่ายเครือข่ายภาคีสมาชิก ปรับเปลี่ยนวิถีคิดจากเดิม วิถีให้คุณค่า การตีความใหม่เพื่อเอาความรู้เดิมมาปรับใช้ใหม่ (re-production) ในการดำเนินงานวัฒนธรรม โดยการประยุกต์ทั้งรูปแบบและสาระ

การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านความรู้สึก สืบเกิดได้จากคำพูดที่สื่อความหมายในเชิงคุณค่าของสภาวัฒนธรรมจังหวัด และเครือข่ายเครือข่ายภาคีสมาชิก เช่น ตระหนักคุณค่าของวัฒนธรรมว่าเป็นสิ่งสำคัญ เป็นต้น

การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านการกระทำ สืบเกิดได้จากการปรับเปลี่ยนแบบแผนการประพฤติปฏิบัติและการแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด หรือการกระทำในสถานการณ์ต่างๆของสภาวัฒนธรรมจังหวัด และเครือข่ายเครือข่ายภาคีสมาชิก เช่น การร่วมงานประเพณีของท้องถิ่น เป็นต้น

จากกระบวนการเรียนรู้ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น อาจจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยการสังสม เลือกรสร กลั่นกรองภูมิปัญญาท้องถิ่น ๒ ลักษณะ

๑. การเปลี่ยนแปลงองค์ความรู้หรือภูมิปัญญาท้องถิ่นในด้านรูปแบบ โดยคงเนื้อหาสาระไว้

๒. การเปลี่ยนแปลงองค์ความรู้เดิมหรือภูมิปัญญาท้องถิ่นในด้านเนื้อหาสาระโดยคงรูปแบบไว้ เช่น การตีความหมายของวัฒนธรรมใหม่ เพื่อให้เกิดการดำเนินงานวัฒนธรรมจังหวัด เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาต่างๆ รวมทั้งสนองความต้องการของชุมชน ท้องถิ่น และจังหวัด อย่างต่อเนื่อง

^๑ กาสัก เตชะชันหมาก การนำเสนอรูปแบบกระบวนการพัฒนาประชาสังคมสำหรับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ปรินทิปนิพนธ์คุณภูมิบัณฑิต ภาควิชาสารัตถศึกษา สาขาวิชาพัฒนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๑ หน้า ๔๒-๔๓.

ม.ล.สันติสุข กฤดากร^๑ ได้กล่าวถึงผลการวิจัยของ ปฐม นิคมานนท์ เรื่องการค้นหาความรู้และระบบการถ่ายทอดความรู้ในชุมชนชนบทไทย ว่ามีแรงจูงใจในการเรียนรู้ ๑๐ ประการ และมีสาเหตุที่ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ๙ ประการ

แรงจูงใจในการเรียนรู้ ๑๐ ประการ ดังนี้

๑. เพราะสภาพแวดล้อม
๒. เพราะการสนับสนุนจากผู้ใหญ่
๓. เพราะนิสัยและความสนใจส่วนตัว
๔. เพราะเหตุผลทางด้านเศรษฐกิจ
๕. เพราะการเห็นคุณค่าในสิ่งนั้น
๖. เพราะความต้องการใช้เวลาว่าง
๗. เพราะการส่งเสริมจากผู้มีหน้าที่ในการส่งเสริม
๘. เพราะความคาดหวังของแต่ละเพศ
๙. เพราะต้องการเรียกร้องความสนใจ
๑๐. เพราะเกิดจากเหตุบังเอิญ

สาเหตุที่ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มี ๙ ประการ ดังนี้

๑. เพราะอิทธิพลสภาพแวดล้อม
๒. เพราะปัจจัยด้านเศรษฐกิจ
๓. เพราะใจรักชอบ
๔. เพราะความรู้สึภภาคภูมิใจ
๕. เพราะได้เห็นความก้าวหน้า จากการที่ได้เรียนรู้มาแล้ว
๖. เพราะความเป็นคนหัวดีรู้จักัดดัดแปลง
๗. เพราะได้ฝึกฝนทดลองใช้ให้กว้างขวางขึ้น
๘. เพราะการสนับสนุนจากผู้ใหญ่ผู้รู้
๙. เพราะการทำงานในระบบกลุ่ม

^๑สันติสุข กฤดากร, ม.ล. การศึกษาการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร ปรินิพนธ์นิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง ภาควิชาการศึกษาออกโรงเรียน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๔๑ หน้า ๕๑-๕๒.

ดร.อำนาจ เดชชัยศรี^๑ ได้กล่าวถึงสื่อที่นิยมใช้ในการเรียนรู้ มีดังนี้

๑. การบรรยาย(Lecture)
๒. การสาธิต(Demonstration)
๓. การอภิปรายกลุ่ม(Group Discussion)
๔. การอภิปราย(Panel Discussion)
๕. การบรรยายโดยผู้ทรงคุณวุฒิเป็นกลุ่ม(Symposium)
๖. การเล่นบทบาทสมมติ(Role Playing)
๗. การระดมพลังสมอง(Brain Storming)
๘. การใช้กรณีตัวอย่าง(Case Study)
๙. ทักษะศึกษา(Study Tour)

ธรรมเกียรติ กานอริ^๒ ได้กล่าวว่า สังคมไทยจะฟื้นตัวเข้มแข็ง ไม่ใช่เพราะป้ายปฏิรูปการศึกษา ปฏิรูประบบราชการ ปฏิรูปการเมือง แต่เพราะทุกคนมีชุดความคิดใหม่ ที่เกิดจากความพยายามในการเรียนรู้โลก เรียนรู้ลึก เรียนรู้จริง และสร้างวัฒนธรรมความรู้ใหม่ขึ้น คือให้มีความรับผิดชอบต่อสังคมร่วมกัน มีความกล้าหาญทางจริยธรรม มีความคิดเชิงวิพากษ์(CRITICAL) กล้าถาม กล้าตรวจสอบ ไม่ยอมจำนนจนไม่กล้าแม้แต่จะคิด

ดร.บัณฑิต แทนพิทักษ์^๓ ได้กล่าวถึง ผู้นำเปลี่ยนสภาพ (Transformation Leader) อันเป็นทฤษฎีภาวะผู้นำที่ แบลส (Bass) ได้พัฒนาต่อจากแนวคิดของ เบอร์น (Burns) ซึ่งมีการศึกษาวิจัยว่า มีประสิทธิผลอย่างกว้างขวาง ประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ ๔ ประการ

๑. ความเสน่ห์หา (Charismatic) คือเป็นผู้ที่สามารถพูด ปลุกเร้าอารมณ์ โน้มน้าวจิตใจ มีอำนาจอ้างอิง(Referent power) ทำให้ผู้อื่นเชื่อถือศรัทธา ภูมิใจ และเชื่อมั่นในผู้พูด เกิดความอบอุ่นใจเมื่ออยู่ใกล้ ภาคภูมิใจเมื่อได้ทำงานร่วมกัน และมักเป็นผู้มีวิสัยทัศน์ในการสร้างเป้าหมาย สร้างอุดมคติ ที่จะนำผู้อื่นไปด้วยความตั้งใจและมั่นใจ พร้อมกับให้ผู้อื่นมีความตั้งใจและมั่นใจในตนเองด้วยว่า ในอนาคตจะมีผลผลิตมากกว่า มีคุณภาพมากกว่า และมีความพึงพอใจมากกว่า จึงก่อให้เกิดความพยายามที่จะปฏิบัติงานที่มากกว่าด้วย

^๑อำนาจ เดชชัยศรี การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรทางการศึกษา ใน วารสารข้าราชการครู ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๔ เมษายน-พฤษภาคม ๒๕๔๒ หน้า ๑๕.

^๒ธรรมเกียรติ กานอริ ความคิดใหม่ : เป็นเรื่องจำเป็นต่อการปฏิรูปการศึกษา ใน ปฏิรูปการศึกษา ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๔ วันที่ ๑-๑๕ เมษายน ๒๕๔๒ หน้า ๗.

^๓บัณฑิต แทนพิทักษ์ ผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ ใน ปฏิรูปการศึกษา ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๕ วันที่ ๑๖-๓๐ เมษายน ๒๕๔๒ หน้า ๘-๙.

๒. การตลใจ(Inspiration) คือเป็นผู้นำที่สามารถกระตุ้นใจผู้ร่วมงาน ให้เพิ่มความตระหนัก ความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมายที่จะสำเร็จในอนาคตว่า เป็นความสำเร็จของทุกคนที่มีส่วนร่วม ตลใจด้วยการพูดหรือด้วยการเขียนหรือด้วยการกระทำ เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์ที่ก่อให้เกิดความพยายามแก่ทุกคน จนทำให้ทุกคนก้าวพ้นไปจากความที่เคยสนใจแต่ตนเองเท่านั้น ไปสนใจ ฟังพอใจ ประทับใจ ักตติ และผูกพันอยู่กับงาน จนมีความเพียรที่มากกว่าปกติ

๓. การมุ่งความสัมพันธ์เป็นรายบุคคล(Individualized Consideration) คือผู้นำที่ดูแลผู้ร่วมงานแต่ละคนอย่างใกล้ชิดอย่างเท่าเทียมกันทุกคน เพื่อช่วยเหลือและชี้แนะในการทำงาน เพื่อให้ทุกคนพัฒนาตนเองตามศักยภาพของแต่ละคน มีการสื่อสารกันแบบสองทาง เพื่อปลุกเร้า กระตุ้น สนับสนุน ยกย่องความต้องการของผู้ร่วมงานให้สูงขึ้น เช่น มอบหมายให้ทำงานที่ท้าทายให้ การเพิ่มความรับผิดชอบให้ เป็นต้น

๔. การกระตุ้นการใช้ปัญญา(Intellectual Stimulation) คือผู้นำที่เตือนให้เห็นปัญหา ให้เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์แบบใหม่และเป็นระบบ กระตุ้นเตือนผู้ร่วมงานให้ใช้ปัญญาป้องกันปัญหา มีการส่งเสริมสนับสนุนให้ทุกคนแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุมีผล สนับสนุนให้ทุกคนมีจินตนาการในการแก้ปัญหาตามจินตนาการนั้นๆ

ศ.น.พ. ประเวศ วะสี* ได้กล่าวว่า องค์การชุมชนเกิดขึ้นเพราะกระบวนการเรียนรู้ คือ การที่คนในชุมชนมาประชุมปรึกษาหารือกัน ช้าแล้วช้าอีกจนปรากฏตัวผู้นำธรรมชาติขึ้น มีการจัดการองค์กร มีการวิเคราะห์ปัญหาวินิจฉัยปัญหา วิเคราะห์ทางเลือก และตัดสินใจทางเลือกได้ถูกต้อง

ส่วนวิธีที่จะทำให้องค์การชุมชนมีความเข้มแข็ง ศ.น.พ. ประเวศ วะสี* ได้กล่าวว่า คืออาปรธานิยธรรม ได้แก่ การหมั่นประชุมเนืองนิตย์ พร้อมเพรียงกันเข้าประชุม พร้อมเพรียงกันเลิกประชุม พร้อมเพรียงกันหมั่นกระทำการที่พึงกระทำ ซึ่งใช้ได้ผลดีมาแล้วกว่า ๒๕๐๐ ปี และถ้าองค์การชุมชนเข้มแข็งแล้ว ก็สามารถทำอะไรได้สารพัดอย่าง

ชัยวัฒน์ ธีระพันธ์** ได้กล่าวถึง วิธีการประชุมแบบ Future Search Conference คือ การให้ทุกคนที่เข้าร่วมประชุมมีส่วนร่วมในการคิด โดยมีความรู้สึกภูมิใจ เสียหาย เสียใจ ผูกพันอยู่กับการคิดนั้นด้วย เช่นในอดีต มีโครงการ/กิจกรรม/งาน อะไร ที่ยังรู้สึกประทับใจ ภาคภูมิใจ คิดถึงเมื่อใดมีความสุขเมื่อนั้น จงแสดงออกมาโดยเขียนลงในกระดาษ หลังจากนั้นนำเอาของแต่ละคนมารวมกัน อะไรที่เหมือนกันไว้พวกหนึ่ง

* ประเวศ วะสี การพัฒนาความเข้มแข็งขององค์กรชาวบ้าน ขอนแก่น : สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ๒๕๕๐ หน้าปกหลังสุด.

** ประเวศ วะสี มติชนรายวัน ฉบับวันเสาร์ที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๓๙ หน้า ๒๑.

*** ชัยวัฒน์ ธีระพันธ์ บรรยายในที่ประชุมเรื่องค้นหาอนาคตหนึ่งความคิดเนรมิตหน้าเมือง ณ สโมสรรัตนฤดี ค่ายวชิราวุธ นครศรีธรรมราช วันที่ ๑๙-๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๐.

อะไรที่ไม่เหมือนใคร ให้อีกพวกหนึ่ง แล้วให้พวกที่เหมือนกันกับพวกที่ไม่เหมือนใครมาหลอมรวมกัน เชื่อมโยงกัน ให้ได้ ส่วนในอนาคตคิดจะทำโครงการ/กิจกรรม/งานอะไร ที่ถ้าได้ทำแล้ว จะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ทำนั้นจะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ โดยให้เขียนลงในกระดาษเช่นกัน หลังจากนั้นนำของแต่ละคนมารวมกัน อะไรที่เหมือนกัน ให้อีกพวกหนึ่ง อะไรที่ไม่เหมือนใคร ให้อีกพวกหนึ่ง แล้วให้พวกที่เหมือนกันกับไม่เหมือนใคร มาหลอมรวมกัน เชื่อมโยงกัน ให้ได้ พร้อมกับพิจารณาว่า ความรู้สึกภาคภูมิใจระหว่างในอดีตกับในอนาคต มีความสอดคล้องกันหรือไม่ ถ้าสอดคล้องกัน เชื่อว่าเป็นโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ยั่งยืน เพราะมีรากเหง้า แต่ต้องติดตามไปอย่างต่อเนื่องด้วย

ศ.น.พ.วิจารณ์ พานิช^๑ ได้กล่าวถึง การประชุมแบบ ZOPP ว่าย่อมาจาก Zell Orientierte Projekt Planung แปลเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า objective-oriented project planing เป็นวิธีการประชุมที่องค์การความร่วมมือทางวิชาการของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันใช้ ในการวางแผนโครงการพัฒนา ซึ่ง ศ.ดร.ปิยะวัติ บุญหลวง เป็นผู้ริเริ่มนำมาใช้ในการวางแผนชุดโครงการวิจัยของ สกว.และพบว่าได้ผลดี ZOPP เป็นกระบวนการกลุ่มขนาดเล็ก ที่ใช้วิธีระดมความคิด ที่เปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน แม้จะพูดไม่เก่ง เพราะเป็นการเขียนแทนการพูด คือ ๑) ชั้นวิเคราะห์ ๒) ชั้นวางแผนหลักของโครงการ ๓) ชั้นกำหนดแผนปฏิบัติงาน

ศ.น.พ.ประเวศ วะสี^๒ ได้กล่าวถึงการประชุมแบบ AIC ว่า A ย่อมาจาก Appreciation หมายถึง การชื่นชมคุณค่า I ย่อมาจาก Influence หมายถึงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน และ C ย่อมาจาก Control หมายถึงการควบคุมไปสู่การกระทำ สรุปได้ว่า ประชุมแบบกลุ่มคละปะปะกันไป ให้เห็นคุณค่าของความคิดเห็นของทุกคน เป็นการกระตุ้นสมองซีกขวา เป็นจินตนาการ ต่อมาประชุมกลุ่มตามความถนัดของแต่ละคน เพื่อร่วมกันคิดว่าจะทำอย่างไร ความคิดจึงจะเป็นจริง ต้องทำอะไรกันบ้าง เขียนไว้ให้หมดหรือจะวาดไว้เป็นรูปภาพก็ได้ และสุดท้ายคือทำให้เป็นแผนปฏิบัติการและปฏิบัติจริง พร้อมกับติดตามประเมินผลการปฏิบัติเพื่อการปรับปรุง ซึ่ง AIC จะใช้ได้ผลดี เพราะ AIC ได้ใช้สมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวา มีการใช้ธรรมชาติ วิทยาศาสตร์ การใช้การบริหารจัดการ กล่าวคือใช้วิธีการอันเป็นองค์รวม(Holistic method)

^๑วิจารณ์ พานิช การบริหารงานวิจัย แนวคิดจากประสบการณ์ กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, ๒๕๓๙ หน้า ๑๔๙-๑๕๐.

^๒ประเวศ วะสี กระบวนทรรศน์ใหม่ในการพัฒนา AIC ใน เอกสารดำเนินงานกลุ่ม เอกสารประกอบการสัมมนาผู้บริหารการศึกษาออกโรงเรียนทั่วประเทศ ณ โรงแรมแอมบาสเดอร์ซิตี จอมเทียน พัทยา จังหวัดชลบุรี วันที่ ๑๓-๑๕ กันยายน ๒๕๓๘ หน้า ๙-๑๕.

บทบาทของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้

จากการศึกษาบทบาทของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการศึกษา ดังนี้

๑. ผลการสำรวจบทบาทเดิมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

๑.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

๑.๒ บทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

๒. ผลการวิเคราะห์แบบมีส่วนร่วม(ประยุกต์การประชุมแบบ AIC มาใช้) เพื่อเป็นการเรียนรู้ร่วมกัน (PL) ว่าบทบาท"เดิม"ใด? ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๒.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

๒.๒ บทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

๓. บทบาท"ใหม่"ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒ ที่เกิดขึ้นหลังจากเข้าร่วมประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ครั้งที่ ๑ ซึ่งเป็นการประชุมผสมผสานแบบ ZOPP และ Future Search Conference คือ คิดและเขียนถึงโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ถ้าได้ปฏิบัติ จะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ จะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ

๓.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

๓.๒ บทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

๔. ผลการวิเคราะห์แบบมีส่วนร่วม(ประยุกต์การประชุมแบบ AIC มาใช้) เพื่อเป็นการเรียนรู้ร่วมกัน (PL) ว่าบทบาท"ใหม่"ใด? ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒ ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๔.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

๔.๒ บทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

๕. บทบาท"ใหม่"ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ ที่เกิดขึ้นหลังจากเข้าร่วมประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ครั้งที่ ๑ ซึ่งเป็นการประชุมผสมผสานแบบ ZOPP กับแบบ Future Search Conference คือ คิดและเขียนถึงโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ถ้าได้ปฏิบัติ จะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ จะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ

๕.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

๕.๒ บทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

๖. ผลการวิเคราะห์แบบมีส่วนร่วม(ประยุกต์การประชุมแบบ AIC มาใช้) เพื่อเป็นการเรียนรู้ร่วมกัน (PL) ว่าบทบาท"ใหม่"ใด? ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๖.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

๖.๒ บทบาทร่วมของ เบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคีได้แต่ละจังหวัด

๗. บทบาท"ใหม่"ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ ที่คิดปรับปรุงขึ้นหลังจากเข้าร่วมประชุม สัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคี ครั้งที่ ๒ ซึ่งเป็นการประชุมแบบผสมผสานแบบ ZOPP กับแบบ Future Search Conference คือ คิดและเขียนถึงโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ถ้าได้ปฏิบัติ จะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ จะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ

๗.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

๗.๒ บทบาทร่วมของ เบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคีได้แต่ละจังหวัด

ก. บทบาทในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

๑. ผลการสำรวจบทบาท"เดิม"ของ เบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคีได้ คือ ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

๑.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี มีดังนี้

จว.	องค์กร	บทบาทที่ปรากฏในพื้นที่	หมายเหตุ
กบ.	ภาครัฐ	๑. จัดสรรงบประมาณให้มีการอบรมจริยธรรมแก่นักเรียน ๒. ให้การสนับสนุนเครื่องมือ เครื่องใช้ แก่เทศบาลและ จังหวัดในการจัดงานปีใหม่ งานเทศกาลอื่นๆ ฯลฯ ๓. ให้งบประมาณสนับสนุน ถ้วยรางวัล ในการแข่งขัน กีฬานักเรียน ๔. จัดสรรงบประมาณ ส่งเสริมสนับสนุนกลุ่มแม่บ้านทำ ขนม ทำเครื่องแกง และการแปรรูปอาหารต่างๆชาย ๕. ประสานงานร่วมกับ ม.เกษตรฯ จัดอบรมกลุ่มแม่บ้าน การจัดทำเครื่องต้มสมุนไพร น้ำชিং น้ำตะไคร้ (แจกพันธุ์ไม้สมุนไพร) ๖. สนับสนุนช่างฝีมือผลิตผลงานจากกะลามะพร้าวส่งขาย ๗. จัดทำแผนที่แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ เช่น แหล่งศิลปะ วัฒนธรรม โรงแรม ร้านอาหาร	

จว.	องค์กร	บทบาทที่ปรากฏในพื้นที่	หมายเหตุ
ชพ.	วิชาการ	๘. แต่งกายชุดผ้าบาติกทุกวันพฤหัสบดีและผู้หญิงแต่งชุดย่า- หยาทุกวันศุกร์ ๙. จัดงานมหกรรมศิลปวัฒนธรรมร่วมกับ ม. เกษตรฯ ๑๐. จัดแข่งขันกลองยาวทุกหมู่บ้าน ๑. จัดนิทรรศการเกี่ยวกับวิถีชีวิต ภูมิปัญญา การละเล่น พื้นบ้าน ประเพณีท้องถิ่น ด้วยสื่อต่างๆ เช่น วัตถุจัด แสดง หุ่นจำลอง มัลติมีเดีย	
นศ.	ภาครัฐ	๑. โครงการลานวัด ลานใจ ลานกีฬาในวัด ๒. โครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ ๓. รณรงค์อนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุ และศิลปใน พื้นบ้านศรีวิชัย ๔. โครงการอบรมศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน	
ปณ.	ชุมชน	๑. ร่วมกับ อบต. ประชาชนและเยาวชน ในการแข่งขัน กีฬาพื้นบ้าน เช่น วิ่งเปี้ยว วิ่งกระสอบ ปิดตาตีหม้อ ๒. จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในวันเด็กแห่งชาติ เช่น การเล่านิทานพื้นบ้าน ปริศนาคำทายพื้นบ้าน เพลง พื้นบ้าน เป็นต้น และสาธิตการแสดงหนังตะลุง โนรา เพลงบอก เป็นต้น	
พง.	ธุรกิจ	๑. จัดพิธีบูชาพระศรีบรมธาตุวัดตะกั่วป่าคีรีเขต โดยคำ บูชา จะเป็นคำที่ใช้ภาษาถิ่น ๑. อนุรักษ์วัดถุ โบราณ	

จว.	องค์กร	บทบาทที่ปรากฏในพื้นที่	หมายเหตุ
พท. ยล. รณ.	ชุมชน	๑. โครงการปราชญ์ชาวบ้าน อ.กะปง จ.พังงา ได้แก่ หมอตำแย ศิลปการแสดง ตั้งศาลพระภูมิ หัตถกรรมนักเรียน เพลงกล่อมเด็ก หมอนวด หมอดู ลายมือ การเกษตรพื้นบ้าน ๒. บรรยายเรื่องภูมิปัญญาไทยสู่ภัยเศรษฐกิจ ๓. บันทึกการแสดงลิเกป่า หนังสือด้วยแถบบันทึกเสียง	
	วิชาการ	๑. ตั้งโรงเรียนหนังสือ ๒. จัดงานวันอนุรักษ์มรดกไทย	
	ธุรกิจ	๑. ร่วมกับศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนในการ ปรับปรุงกลุ่มศิลปินพื้นบ้าน อ.ยะหา จ.ยะลา ๒. ร่วมกับมีสียัดจัดกิจกรรมการร่วมถือศีลอด พัฒนาโรง- เรียนที่สอนด้วยภาษาถิ่นและจริยธรรมในทุกวันเสาร์ และอาทิตย์ ๓. ร่วมกับอหิมาออกมาเยี่ยมชาวบ้านที่มีปัญหาเศรษฐกิจ และความเป็นอยู่ ๔. จัดเก็บเงินบริจาคให้คนยากจนก่อนวันรายขอ เพื่อให้ คนยากจนได้มีปัจจัยในวันรายขอ ๕. พัฒนาริเวณโรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราช อ.ยะหา ๖. ร่วมกับสำนักงานศึกษาธิการอำเภอ ไปตรวจเยี่ยม โรงเรียนสี่ขาว ๗. ร่วมกับกรรมการเลือกตั้ง ออกทำประชามติเกี่ยวกับ เขตเลือกตั้ง พร้อมกับแรงค์ให้ประชาชนมีส่วนร่วม ในการเลือกตั้ง	
	ภาครัฐ	๑. ให้องค์กรชุมชนจัดการแข่งขันกีฬาต้านยาเสพติด ๒. ให้องค์กรชุมชน (ชมรมผู้สูงอายุ) จัดงานวันสงกรานต์	

จว.	องค์กร	บทบาทที่ปรากฏในพื้นที่	หมายเหตุ
สช.	ธุรกิจ	๑. เปิดป้ายกลุ่ม "สวนสมุนไพรวัดเขาตึกน้ำ" อ.รัตนภูมิ จ.สงขลา เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๑ ซึ่งกลุ่มนี้ได้ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘	
	ชุมชน	๑. โครงการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของบุคคล คือ ส่งเสริมด้านความรู้เรื่องศาสนาและวัฒนธรรมให้แก่ประชาชน และให้ประชาชน ลด ละ เลิก อบายมุข	
สต.	ธุรกิจ	๑. ส่งเสริมการแสดงผลงาน เช่น รอนั่ง สีละ ๒. อบรมการนวดแผนโบราณ ๓. จัดงานวันลอยกระทง ๔. จัดให้มีสนามกีฬา และให้มีการแข่งขันกีฬา	
	เอกชน	๑. ตั้งกลุ่มออมทรัพย์ ม.๕ ต.ท่าเรือ อ.ท่าแพ จ.สตูล ๒. จัดงานวันลอยกระทง	
	ชุมชน	๑. ร่วมกับสถาบันราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สร้างประชาคมอำเภอและจังหวัด ๒. เสนอแนะให้มีการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ๓. สนับสนุนศิลปินพื้นบ้าน ๔. พัฒนาการทำอาหารพื้นบ้าน ๕. ส่งเสริมประเพณีท้องถิ่น	

จังหวัดที่มีองค์กรทางวัฒนธรรม และเป็นองค์กรที่มีบทบาทปรากฏในพื้นที่ มีจำนวน ๑๐ จังหวัด ใน ๑๕ จังหวัดภาคใต้ (รวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย) คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๖

๑) องค์กรที่มีบทบาทปรากฏในพื้นที่ มีจำนวน ๑๖ องค์กร แต่ละองค์กรมีบทบาทไม่เท่ากัน ดังนี้

- (๑) องค์กรวิชาการ มีจำนวน ๒ องค์กร ในจำนวน ๑๖ องค์กร คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕๐
- (๒) องค์กรธุรกิจ มีจำนวน ๔ องค์กร ในจำนวน ๑๖ องค์กร คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๐๐
- (๓) องค์กรภาครัฐ มีจำนวน ๓ องค์กร ในจำนวน ๑๖ องค์กร คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๗๕
- (๔) องค์กรเอกชน มีจำนวน ๒ องค์กร ในจำนวน ๑๖ องค์กร คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕๐

(๕) องค์การชุมชน มีจำนวน ๕ องค์การ ในจำนวน ๑๖ องค์การ คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๒๕

๒) สาเหตุที่องค์การต่างๆ ในบางจังหวัด ไม่มีบทบาทปรากฏในพื้นที่ตามความคิดเห็นของผู้แทนองค์การ
เบญจภาคี มีดังนี้

(๑) จากความคิดเห็นของผู้แทนองค์การวิชาการ สรุปได้ดังนี้

(๑.๑) ในการจัดการศึกษาในอดีตไม่มีหลักสูตรวัฒนธรรมท้องถิ่น แม้ในปัจจุบันจะมีบ้างก็ยังนับว่าน้อยมาก ผู้ที่อยู่ในแวดวงการศึกษาและวิชาการโดยทั่วไป ส่วนใหญ่มักจะเห็นว่าเรื่องวัฒนธรรมไม่ใช่เรื่องที่มีความจำเป็นอะไร เพราะถ้าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นจริง จะต้องมีหลักสูตรเรื่องนี้อยู่ในการศึกษาให้ทุกคนได้เรียน แต่ที่มีหลักสูตรเรื่องนี้อยู่ในปัจจุบันนี้ เป็นการให้คนบางคนและบางพวกที่มีความถนัดในเรื่องนี้ได้เรียน แต่เมื่อเรียนจบไปแล้วก็ไม่มีหน่วยงานใดรองรับวิชาเอกวัฒนธรรมศึกษาแต่ประการใด ส่วนผู้ที่ไม่มี ความถนัดก็ไม่จำเป็นที่จะต้องเรียนก็ได้ เพราะไม่ได้เป็นปัญหาและอุปสรรคกับการเข้าทำงานในหน่วยงานใด ๆ ทั้งสิ้น

(๑.๒) ผู้ที่ได้รับการศึกษาในระดับสูง มีความเป็นนักวิชาการ จะมึ่งานทำมากมาย ในที่ทำงานไม่มีเวลาจะพบใครนอกจากคนที่ทำงานร่วมกัน และพบกันแต่เฉพาะในที่ทำงานเท่านั้น นักวิชาการเหล่านี้จึงมีวิถีชีวิตที่ไม่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น เมื่อมีการประชุมเพื่อจะจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม จะไม่มีผู้เข้าร่วมหรือมีผู้เข้าร่วมแต่น้อยมาก และมักจะเปลี่ยนตัวบุคคล จึงไม่มีความต่อเนื่องในการจะประชุมและจะจัดกิจกรรม ผลสุดท้ายจึงไม่ได้ประชุม ไม่ได้จัดกิจกรรม จึงไม่มีบทบาทปรากฏในพื้นที่

(๒) จากความคิดเห็นของผู้แทนองค์กรธุรกิจ สรุปได้ดังนี้

(๒.๑) องค์กรธุรกิจโดยปกติจะประกอบด้วยคณะกรรมการชุดใหญ่และชุดย่อยๆ แต่ทุกชุดมักจะไม่มีคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องวัฒนธรรมอยู่ในองค์กรธุรกิจ มีแต่คณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องธุรกิจทั้งสิ้น และคนในองค์กรธุรกิจมักจะมองเรื่องวัฒนธรรมว่าเป็นเรื่องที่สูงส่ง ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ควรไปแตะต้อง

(๒.๒) คณะกรรมการทั้งชุดใหญ่และชุดย่อยๆ จะมีการผลัดเปลี่ยนบ่อยมาก และสาเหตุที่ผลัดเปลี่ยนก็เพราะเหตุปัจจัยทางธุรกิจ ไม่ใช่เพราะเหตุปัจจัยทางวัฒนธรรม จึงไม่มีความต่อเนื่องในการที่จะให้มีโครงการ/กิจกรรม/งาน ได้

(๓) จากความคิดเห็นของผู้แทนองค์กรภาครัฐ สรุปได้ดังนี้

(๓.๑) งานวัฒนธรรมไม่มีหน่วยงานโดยตรงอยู่ในระดับอำเภอและจังหวัด เป็นเพียงงานฝากและผู้รับฝาก หรือถูกฝากไว้ ก็มีภาระที่จะต้องกระทำอยู่มากมาย ดังนั้นถ้าจะทำงานฝาก ก็ต้องทำภาระของตนเองให้เสร็จสิ้นเสียก่อน ถ้าทำภาระของตนเองไม่เสร็จสิ้น ก็ไม่สามารถที่จะทำงานฝากได้และส่วนมากภาระของหน่วยงานตนเอง ก็มีการสั่งการเพิ่มภาระมาอย่างต่อเนื่องด้วย เพราะผู้บังคับบัญชามักจะเห็นว่างานวัฒนธรรมไม่ใช่งานเร่งด่วน จึงมีการสั่งการเพิ่มภาระงานอื่นๆมาอย่างต่อเนื่อง

(๓.๒) บางทีก็มีเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมโดยตรง แต่เจ้าหน้าที่ก็มักจะเลือกปฏิบัติในงานอื่นที่เกี่ยวข้องกัน เช่น ไปทำเฉพาะด้านงานศาสนา ไปทำงานเฉพาะด้านงานการศึกษา ส่วนงานวัฒนธรรมจะไม่ทำ เพราะถือว่ามีสภาวัฒนธรรมจังหวัดอยู่แล้ว ถ้าจะทำก็ต้องถูกสั่งการจากเบื้องบน หรือจากบุคคลอื่นในระบบอุปถัมภ์ เป็นต้น

(๓.๓) ไม่ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น เทศบาล อ.บ.จ., อ.บ.ต. และ ส.ช.

(๔) จากความคิดเห็นของผู้แทนองค์กรเอกชน สรุปได้ดังนี้

(๔.๑) บุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่มีความสนใจและเข้าใจในงานวัฒนธรรม

(๔.๒) บุคลากรที่เกี่ยวข้อง ยังไม่มีจิตสำนึกทางวัฒนธรรมอย่างแท้จริง มักจะถือว่าธุระไม่ใช่เงินไม่เกี่ยว เขามีคนทำอยู่แล้ว ถ้าจะทำงานทางวัฒนธรรมบ้าง ก็ทำเพราะเหตุปัจจัยอื่นๆ ไม่ใช่เพราะความมีจิตสำนึกแต่ประการใดไม่

(๕) จากความคิดเห็นของผู้แทนองค์กรชุมชน สรุปได้ดังนี้

(๕.๑) ขาดการสนับสนุนจากบุคคลในองค์กรภาครัฐ โดยเฉพาะข้าราชการระดับสูงในจังหวัด เพราะบุคคลเหล่านี้มักจะเลือกปฏิบัติ คือมักจะไปสนับสนุนนายทุนแทน หรือภาครัฐด้วยกัน เช่น กรณีการขอใช้สถานที่ราชการเพื่อจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมขององค์กรชุมชน จะไม่ให้อนุญาต แต่ถ้าทางนายทุนกองคาราวานสินค้าขอใช้ หรือนายทุนร่วมกับนักการเมืองขอใช้เพื่อจัดชกมวยชิงแชมป์ หรือทางเรือแจวขอใช้เพื่อขายสินค้า ซึ่งเป็นผลงานของนักโทษ ก็จะได้ทั้งสิ้น

(๕.๒) ชาวบ้านมักจะ ไม่สนใจ เรื่องการรวมตัวกันจัดตั้งเป็นองค์กรชุมชน ยังคงถือว่า ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างทำมาหากิน ก็ไม่มีเวลาจะคิดและจะทำอย่างอื่นอีกแล้ว จึงไม่สามารถจะจัดตั้งองค์กรชุมชนได้ ส่วนจะจัดกิจกรรมขึ้นเอง ก็มักจะไม่มีเวลา ไม่มีกำลังคน และงบประมาณก็มีน้อย

(๕.๓) ไม่มีการละเล่น จึงไม่มีผู้มาร่วมประชุมจัดตั้งองค์กรชุมชน จึงไม่มีองค์กรชุมชนจริงๆ ในบางจังหวัด ซึ่งเมื่อจะประชุมเพื่อจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม จึงไม่มีผู้เข้าร่วมประชุม และเมื่อมีการจัดกิจกรรมจริงๆ ก็ไม่มีผู้เข้าร่วม ในที่สุดจึงเลิกล้มไป บทบาทจึงไม่ปรากฏในพื้นที่

๑.๒ บทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

จว.	บทบาทร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด หรือบทบาทในสภาวัฒนธรรมจังหวัด	องค์กรที่ตอบ	หมายเหตุ
กบ.	๑. ตัดป้ายรณรงค์กระตุ้นเตือนจิตสำนึกประชาชนในเรื่องให้ระวังอุบัติเหตุ ต่อต้านยาเสพติด และให้รู้จักประหยัด ๒. ออกเอกสารประชาสัมพันธ์ร่วมกับ อ.บ.จ.	ภาครัฐ	
ชพ.	๑. ประกวดเพลงนา	ชุมชน	
นศ.	๑. ดำเนินงานตามโครงการที่ สวช. มอบหมาย คือโครงการดนตรีและการแสดงพื้นบ้าน ๒. การปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ ๓. ร่วมงานประเพณีเดือนสิบ ๔. ร่วมแห่ผ้าขึ้นพระธาตุนครศรีฯ ๕. ร่วมสร้างน้ำพระธาตุนครศรีฯ	ภาครัฐ	
ปน.	๑. อบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับสมุนไพรมะ	ชุมชน	
พง.	๑. จัดทำหนังสือภูมิปัญญาชาวบ้าน	ธุรกิจ	
พท.	๑. ประชุมร่วมกับคณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด	ชุมชน	
รน.	๑. จัดงานประเพณีชักพระ	ภาครัฐ	
สช.	๑. จัดงานชักพระ ๒. ร่วมงานพระราชทานเพลิงศพนักวัฒนธรรมดีเด่น (อ.ปกรณ์ ไชยวัฒน์)	ธุรกิจ	
สต.	๑. ร่วมงานศิลปหัตถกรรม ๑๔ จังหวัดภาคใต้ ๒. จัดทำหนังสือเรารักสัตว์ ๓. แข่งขันว่าวนานาชาติ ๔. รณรงค์ให้อนุรักษ์ชนมพื้นบ้าน ๕. โครงการเรารักสัตว์ (สำรวจวัฒนธรรมในพื้นที่) ๖. โครงการสนับสนุนให้ชุมชนเข้มแข็ง (สัมมนากลุ่มออมทรัพย์)	>ธุรกิจ >เอกชน	
		ชุมชน	

จังหวัดที่เบญจภาคีมีบทบาทร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ซึ่งเป็นบทบาทที่ปรากฏในพื้นที่ หรือมีบทบาทในสภาวัฒนธรรมจังหวัด มีจำนวน ๙ จังหวัด ใน ๑๕ จังหวัดภาคใต้(รวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย) คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐

๑) บทบาทร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ที่ปรากฏในพื้นที่ มีจำนวน ๒๐ บทบาท และแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัด จะมีบทบาทไม่เท่ากัน ดังนี้

จว.	จำนวนบทบาท	คิดเป็นร้อยละ	หมายเหตุ
กบ.	๒ ใน ๒๐	๑๐	
ชพ.	๑ ใน ๒๐	๕	
นศ.	๕ ใน ๒๐	๒๕	
ปน.	๑ ใน ๒๐	๕	
พง.	๑ ใน ๒๐	๕	
พท.	๑ ใน ๒๐	๕	
รน.	๑ ใน ๒๐	๕	
สช.	๒ ใน ๒๐	๑๐	
สต.	๖ ใน ๒๐	๓๐	

๒) สาเหตุที่บางสภาวัฒนธรรมจังหวัดในภาคใต้ไม่ได้มีบทบาทร่วมกัน ตามความคิดเห็นของผู้แทนองค์กรเบญจภาคี จากสภาวัฒนธรรมจังหวัดต่างๆในภาคใต้ มีดังนี้

(๑) จากความคิดเห็นของผู้แทนองค์กรวิชาการ สรุปได้ดังนี้

(๑.๑) บางจังหวัดไม่มีการประชุมสภาวัฒนธรรมจังหวัดเลยในรอบปี และถ้ามีการประชุม ก็จะมีสมาชิกซึ่งเป็นตัวแทนจากองค์กรต่างๆ เข้าร่วมประชุมน้อย เพราะมองไม่เห็นความสำคัญ และมีปัญหาเรื่องค่าครองชีพ และกิจกรรมก็ไม่เชื่อมต่อกับความเป็นอยู่ที่แท้จริงของสมาชิกด้วย

(๑.๒) ไม่มีผู้นำที่เข้มแข็ง ผู้นำไม่เข้าใจและไม่ยอมเรียนรู้งานสภาวัฒนธรรมจังหวัด ซึ่งผู้นำเหล่านั้นก็มักจะถูกชี้แนะจากคนในสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดให้ได้รับการเลือกตั้ง หรือได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานหรือเป็นกรรมการ โดยผู้ที่ได้รับเลือกตั้งและได้รับการแต่งตั้ง ก็มักจะมีใจว่า ตนเองถูกคนในสำนักงานศึกษาธิการหลอกใช้ให้เป็นเครื่องมือ ในการสร้างผลงานให้กับสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด เนื่องจากไม่มีเหตุปัจจัยให้มองเป็นอย่างอื่น ผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งและแต่งตั้งเหล่านั้น จึงพยายามที่จะปล่อยให้เป็นการกิจขององค์กรภาครัฐ โดยเฉพาะผู้ว่าราชการจังหวัดและศึกษาธิการจังหวัด

(๑.๓) ไม่ค่อยจะมีงบประมาณ ถึงมีก็น้อยมาก และไม่ต่อเนื่องด้วย

(๑.๔) ทางราชการจะให้ความร่วมมือเฉพาะในวันและเวลาราชการเท่านั้น นอกจากนั้น มักจะไม่ค่อยให้ความร่วมมือ

(๑.๕) กรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดส่วนใหญ่ไม่เข้มแข็ง ขาดจิตสำนึกทางวัฒนธรรมและ

ผู้ที่เป็นกรรมการก็เพราะถูกขอร้อง โดยคนในสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดให้เป็น ไม่ใช่เป็นเพราะมีจิตสำนึกทางวัฒนธรรม

(๑.๖) คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติไม่เข้มแข็ง ไม่ติดตามผล เรื่องสภาวัฒนธรรมจังหวัดอย่างจริงจัง ได้แต่กำหนดนโยบายโดยไม่ทราบสภาพปัญหาและข้อมูลที่แท้จริง เช่น การให้อำนาจแก่อนุกรรมการวัฒนธรรมจังหวัดในการอนุมัติงบประมาณโครงการ ส่วนคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดเป็นเพียงผู้ให้ความเห็นชอบโครงการเท่านั้น

(๒) จากความคิดเห็นของผู้แทนองค์กรธุรกิจ สรุปได้ดังนี้

(๒.๑) คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัด ที่เป็นผู้แทนจากองค์กรต่างๆ เข้าร่วมประชุมเพื่อให้ได้รับตำแหน่งมีมาก แต่เข้าร่วมทำกิจกรรมจริง ๆ มีน้อยมาก เพราะไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของกิจกรรม แต่ตระหนักถึงตำแหน่งที่จะได้รับมากกว่า

(๒.๒) ระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรมของสภาวัฒนธรรมจังหวัด มักจะไม่สอดคล้องกับขององค์กรธุรกิจ

(๒.๓) งบประมาณมีน้อยมาก ประกอบกับกรมการส่วนมากไม่มีประสบการณ์และทักษะ ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม จึงจัดอย่างไม่มีชีวิตชีวา น่าเบื่อหน่าย

(๒.๔) ไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารจากกรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัด ทั้งๆที่ตนเองก็เป็นกรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดด้วยเช่นกัน เพราะสภาวัฒนธรรมจังหวัดไม่ค่อยมีการประชุม

(๓) จากความคิดเห็นของผู้แทนองค์กรภาครัฐ สรุปได้ดังนี้

(๓.๑) การพิจารณาโครงการที่ถูกเสนอโดยองค์กรสมาชิกของสภาวัฒนธรรมจังหวัด ไม่มีหลักการและหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนแน่นอน เพราะตั้งแต่จัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัดขึ้นมา ทาง สวช. ได้ให้หลักการและหลักเกณฑ์ไปจำนวนมาก ซึ่งก็ขัดแย้งกันเองระหว่างครั้งก่อนๆกับครั้งต่อๆมา เช่น หลักการและหลักเกณฑ์ของการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด กำหนดให้มีสมาชิกจากผู้แทนองค์กรทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี แต่ได้มีหลายสภาวัฒนธรรมจังหวัดที่มีสมาชิกกิตติมศักดิ์ สมาชิกผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งไม่สังกัดองค์กร จึงทำให้ผู้แทนที่มาจากองค์กร ไม่มีความสำคัญ หรือตามความคาดหวังของการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด ที่จะสร้างและพัฒนาองค์กรชุมชนให้มีความเข้มแข็ง เป็นหลัก แต่ตามหลักเกณฑ์ในการพิจารณาโครงการเพื่อจัดสรรงบประมาณให้ซึ่งทาง สวช. กำหนดขึ้นทีหลัง ไม่ใช่เพื่อสร้างและพัฒนาองค์กรชุมชนให้เข้มแข็ง เป็นหลัก องค์กรชุมชนจึงไม่มีความสนใจต่อกิจกรรมของสภาวัฒนธรรมจังหวัด เพราะไม่มีงบประมาณเพียงพอด้วย

(๓.๒) ไม่มีสถานที่ที่จะจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในนามของสภาวัฒนธรรมจังหวัดได้เพราะสถานที่ที่เคยจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม ได้ถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นสนามหญ้า เป็นสวนสุขภาพ ร้านค้า โดยองค์กรภาครัฐทั้งสิ้น คือทั้งส่วนราชการและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อาทิ เทศบาล สุขาภิบาล อ.บ.ต. เป็นต้น จึงมักจะ ไม่อนุญาตให้ใช้สถานที่ ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม เพราะอ้างว่าจะสกปรก และถ้าเป็นเขตในเมืองก็จะอ้างว่าจะ เป็นปัญหากับการจราจร

(๔) จากความคิดเห็นของผู้แทนองค์กรเอกชน สรุปได้ดังนี้

(๔.๑) จะทำกิจกรรมกันตามงบประมาณที่ สวช. จัดสรรให้เพียงพออย่างเดียว จะคิดแสวงหา
งบประมาณกันเองไม่เป็น และงบประมาณที่ สวช. จัดสรรให้ก็มีน้อยมาก จึงพยายามจะจัดสรรกันอย่างเงี้ยบๆ

(๔.๒) คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัด ไม่คิดจะสร้างคน ไม่คิดจะสร้างองค์กรชุมชน
มักจะมีแต่คน ที่คิดจะเอาตำแหน่งในสภาวัฒนธรรมจังหวัด ไปประดับบารมีตนเองเป็นการส่วนตัว

(๕) จากความคิดเห็นของผู้แทนองค์กรชุมชน สรุปได้ดังนี้

(๕.๑) กิจกรรมทางวัฒนธรรมที่จัดขึ้น มักจะจัดขึ้นตามความคิดของ ผู้มีอำนาจรัฐและมี
อำนาจเงิน องค์กรชุมชนจึงไม่มีความสำคัญ

(๕.๒) ขาดกำลังคน และงบประมาณ

(๕.๓) ถ้าเลขาธิการสภาวัฒนธรรมจังหวัด เป็นศึกษาธิการจังหวัด จะต้องมีการโยกย้าย
จึงขาดความต่อเนื่อง และถ้าเลขาธิการสภาวัฒนธรรมจังหวัดคือศึกษาธิการจังหวัด ที่ไม่กระจายอำนาจ คือจัด
ทำแผนงานและโครงการเอง ติดตามผลและประเมินผลเอง ส่วนกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดเป็นเพียงผู้
มาร่วมประชุมพิจารณาแผนงาน โครงการเท่านั้น การดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัดจึงไม่มีพลัง

๒. ผลการวิเคราะห์แบบมีส่วนร่วมว่าบทบาท"เดิม"ใด? ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒
ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี
สารสนเทศปัจจุบัน

๒.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัดและตรงจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่เคยปฏิบัติมาแล้ว		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๑. บทบาทที่ทำให้มีการรวมตัวจัดตั้งเป็นองค์กรชุมชน ในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ ในรูปของเครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม	สต.	เอกชน	๑. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ ม.๕ ต.ท่า เรือ อ.ท่าแพ จ.สตูล
๒. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเกิดขึ้น ด้วยจิตสำนึก ของประชาชนเป็นหลัก โดยให้กลไกของรัฐทำหน้าที่ สนับสนุนส่งเสริมให้องค์กรชุมชน มีความสามารถทำ กิจกรรมของตนเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	ปน.	ชุมชน	๑. จัดงานประเพณีต่างๆ เช่น แข่ง ว่าว หล่อเทียนพรรษา ชักพระ พร้อมด้วยการแข่งขันการทำขนม พื้นบ้าน

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัดและตรงจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่เคยปฏิบัติมาแล้ว		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๓. บทบาทที่ทำให้มีการติดต่อเชื่อมโยง ประสานงาน ระหว่างองค์กรชุมชนที่กระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆอย่าง เป็นระบบทุกระดับในลักษณะของ เครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๓)	ยล.	ธุรกิจ	๑. ร่วมกับกรรมการเลือกตั้งออกทำ ประชามติเกี่ยวกับเขตเลือกตั้ง พร้อมกับณรงค์ให้ประชาชนมี ส่วนร่วม
๔. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนในทุกระดับ ดำเนิน กิจกรรม เพื่อมุ่งสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่นและเพื่อท้องถิ่นของตนเอง ได้ทำ ให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตและคุณภาพสังคมของ ท้องถิ่น(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๑)	กบ.	ภาครัฐ	๑. สนับสนุนช่างฝีมือผลิตผลงานจาก กะลามะพร้าวส่งขาย
๕. บทบาทที่ทำให้ประชาชนในระดับท้องถิ่นเกิดความ รู้ ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตย รู้จักสิทธิ หน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อส่วนรวม	ยล.	ธุรกิจ	๑. ร่วมกับกรรมการเลือกตั้งออกทำ ประชามติเกี่ยวกับเขตการเลือก ตั้ง พร้อมกับณรงค์ให้ประชาชน มีส่วนร่วม
๖. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเข้มแข็ง เป็นรากฐาน ความมั่นคงของประเทศไทยได้อย่างต่อเนื่องและ ยั่งยืนสืบไป(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๒)	ยล.	ธุรกิจ	๑. ร่วมกับอิหม่ามออกเยี่ยมชาวบ้าน ที่มีปัญหาด้านเศรษฐกิจและความ เป็นอยู่
๗. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๔ คือ ส่งเสริมให้ชาวโลก เกิดความเข้าใจในภาพลักษณ์ของประเทศไทย	กบ.	ภาครัฐ	๑. จัดทำแผนที่แหล่งท่องเที่ยวที่ สำคัญ เช่น แหล่งศิลปวัฒนธรรม โรงแรม ร้านอาหาร ๒. จัดงานมหกรรมศิลปวัฒนธรรม ร่วมกับมหาวิทยาลัยเกษตรฯ
๘. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๕ คือ การพัฒนาศักยภาพ บุคลากรทางวัฒนธรรม	พง. นศ.	ชุมชน ภาครัฐ	๑. บรรยายเรื่องภูมิปัญญาไทยสู่ภัย เศรษฐกิจ ๒. อบรมศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัดและตรงจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่เคยปฏิบัติมาแล้ว		
	จว. สช.	องค์กร ชุมชน	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ ๓. ส่งเสริมคุณภาพชีวิตของบุคคล คือการส่งเสริมด้านการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

ตารางที่ ๑

ตารางสรุปบทบาทเดิม(ต.ค.๔๑-ก.พ.๔๒) ของเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันได้ มีดังนี้

องค์กร	จำนวนองค์กร	จว.	จำนวนบทบาทที่พัฒนาฯ	หมายเหตุ
วิชาการ	๒	ชพ. พท.	- -	-มีบทบาทแต่ไม่พัฒนาฯ -มีบทบาทแต่ไม่พัฒนาฯ
รวม			-	
ธุรกิจ	๔	พง. ยล. สช. สต.	- ๒ - -	-มีบทบาทแต่ไม่พัฒนาฯ -มีบทบาทแต่ไม่พัฒนาฯ -มีบทบาทแต่ไม่พัฒนาฯ
รวม			๒	
ภาครัฐ	๓	กบ. นค. รน.	๓ ๑ -	-มีบทบาทแต่ไม่พัฒนาฯ
รวม			๔	
เอกชน	๒	พง. สต.	- -	-มีบทบาทแต่ไม่พัฒนาฯ -มีบทบาทแต่ไม่พัฒนาฯ
รวม			-	
ชุมชน	๕	นค. ปน. พง. สช. สต.	- ๑ ๑ ๑ ๑	-มีบทบาทแต่ไม่พัฒนาฯ
รวม			๔	
รวมทั้งสิ้น		๑๐	๑๐	

๒.๒ บทบาทร่วมของ เบนญามินในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัดและตรงจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่เคยปฏิบัติมาแล้ว		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๑. บทบาทที่ทำให้มีการรวมตัวจัดตั้ง เป็นองค์กรชุมชน ในทุกกระดับ ตั้งแต่ระดับ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ ในรูปของ เครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม	สต.	เอกชน	๑. โครงการสนับสนุนให้ชุมชน เข้มแข็ง (สัมมนากลุ่มออมทรัพย์)
๒. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเกิดขึ้น ด้วยจิตสำนึก ของประชาชนเป็นหลัก โดยให้กลไกของรัฐทำหน้าที่ สนับสนุนส่งเสริมให้องค์กรชุมชน มีความสามารถทำ กิจกรรมของตนเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	กบ.	ภาครัฐ	๑. ติดป้ายรณรงค์กระตุ้นเตือนจิต สำนึกประชาชนในเรื่องให้ระวัง อุบัติเหตุ ต่อต้านยาเสพติด และ รู้จักการประหยัด
	นศ.	ภาครัฐ	๒. ร่วมงานประเพณีเดือนสิบ
			๓. ร่วมแห่ผ้าขึ้นพระธาตุนครศรีฯ
			๔. ร่วมสงฆ์น้ำพระธาตุนครศรีฯ
	รน.	ภาครัฐ	๕. จัดงานประเพณีชักพระ
	สช.	ภาครัฐ	๖. จัดงานประเพณีชักพระ
๓. บทบาทที่ทำให้มีการติดต่อเชื่อมโยง ประสานงาน ระหว่างองค์กรชุมชนที่กระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆ เป็นระบบทุกระดับในลักษณะของ เครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๓)	กบ.	ภาครัฐ	๑. ออกเอกสารประชาสัมพันธ์ร่วม กับ อ.บ.จ.
	ชพ.	ชุมชน	๒. ประกวดเพลงนา
	นศ.	ภาครัฐ	๓. โครงการดนตรีและการแสดง พื้นบ้าน (ที่ สวช. มอบหมาย)
	ปน.	ชุมชน	๔. อบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับ สมุนไพร
	พท.	ชุมชน	๕. ประชุมร่วมกับคณะอนุกรรมการ วัฒนธรรมจังหวัด
	สช.	ธุรกิจ	๖. จัดงานชักพระ

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัดและตรงจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่เคยปฏิบัติมาแล้ว		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	สต.	ธุรกิจ เอกชน	๗. ร่วมงานศิลปหัตถกรรม ๑๔ จังหวัดภาคใต้ ๘. รณรงค์ให้อนุรักษ์ชนมพื้นบ้าน
๔. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนในทุกระดับ ดำเนิน กิจกรรม เพื่อมุ่งสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่นและเพื่อท้องถิ่นของตนเอง ได้ทำ ให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตและคุณภาพสังคมของ ท้องถิ่น(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๑)	กบ. นศ. ปท. พง. สต.	ภาครัฐ ภาครัฐ ชุมชน ธุรกิจ ธุรกิจ ชุมชน	๑. ติดป้ายรณรงค์กระตุ้นเตือนจิต สำนึกประชาชนในเรื่องอุบัติเหตุ ต่อต้านยาเสพติด และให้รู้จัก ประหยัด ๒. การปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ ๓. อบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับ สมุนไพร ๔. จัดทำหนังสือภูมิปัญญาชาวบ้าน ๕. ร่วมงานศิลปหัตถกรรม ๑๔ จังหวัดภาคใต้ ๖. รณรงค์ให้อนุรักษ์ชนมพื้นบ้าน ๗. โครงการสนับสนุนให้ชุมชน เข้มแข็ง (สัมมนาในกลุ่มออมทรัพย์)
๕. บทบาทที่ทำให้ประชาชนในระดับท้องถิ่นเกิดความ รู้ ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตย รู้จักสิทธิ หน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อส่วนรวม	พท. สต. กบ.	ชุมชน ชุมชน ภาครัฐ	๑. ประชุมร่วมกับอนุกรรมการ วัฒนธรรมจังหวัด ๒. โครงการสนับสนุนให้ชุมชน เข้มแข็ง ๓. ออกเอกสารประชาสัมพันธ์ร่วม กับ อ.บ.จ.
๖. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเข้มแข็ง เป็นรากฐาน ความมั่นคงของประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่องและ ยั่งยืนสืบไป (ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๒)	กบ.	ภาครัฐ	๑. ติดป้ายรณรงค์กระตุ้นเตือนจิต สำนึกประชาชนในเรื่องเกี่ยวกับ อุบัติเหตุ ต่อต้านยาเสพติด และ ให้ประหยัด

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัดและตรงจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่เคยปฏิบัติมาแล้ว		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	นศ. พท. พง. สต.	ภาครัฐ ชุมชน ธุรกิจ ธุรกิจ เอกชน	๒. การปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ ๓. ประชุมร่วมกับคณะอนุกรรมการ วัฒนธรรมจังหวัด ๔. จัดทำหนังสือภูมิปัญญาชาวบ้าน ๕. ทำหนังสือเรารักษ์สตูล ๖. รณรงค์ให้อนุรักษ์ชนมพื้นบ้าน
๗. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๔ คือ ส่งเสริมให้ชาวโลก เกิดความเข้าใจในภาพลักษณ์ของประเทศไทย	ชพ. สต. นศ. ปน.	ชุมชน ชุมชน ธุรกิจ เอกชน ภาครัฐ ชุมชน	๑. ประกวดเพลงนา ๒. แข่งขันว่าวนานาชาติ ๓. จัดทำหนังสือเรารักษ์สตูล ๔. รณรงค์ให้อนุรักษ์ชนมพื้นบ้าน ๕. โครงการดนตรีและการแสดง พื้นบ้าน(ที่ สวช.มอบหมาย) ๖. อบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับ สมุนไพร
๘. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๕ คือ การพัฒนาศักยภาพ บุคลากรทางวัฒนธรรม	ชพ. นศ.	ชุมชน ภาครัฐ	๑. ประกวดเพลงนา ๒. โครงการดนตรีและการแสดง พื้นบ้าน ที่ สวช.มอบหมาย)

ตารางที่ ๒

ตารางสรุปบทบาทเดิม(ต.ค.๔๑-ก.พ.๔๒) ของ เบญจภาคีใน
สภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย
ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลง และความเจริญก้าวหน้าของ เทคโนโลยี
สารสนเทศปัจจุบันได้ มีดังนี้

จว.	จำนวนบทบาทที่พัฒนา	หมายเหตุ
กบ.	๒	
ชพ.	๑	
นศ.	๕	
ปน.	๑	
พง.	๑	
พท.	๑	
รน.	๑	
สช.	๑	
สศ.	๖	
รวม	๔	๒๐

ข. บทบาทในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒

๓. บทบาท"ใหม่"ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒ ที่เกิดขึ้นหลังจากเข้าร่วมประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ครั้งที่ ๑ ซึ่งเป็นการประชุมผสมผสาน แบบ ZOPP กับแบบ Future Search Conference คือ คิดและเขียนถึงโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ถ้าได้ปฏิบัติ จะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ จะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ

๓.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

เวลา	จว.	องค์กร	บทบาทที่ปฏิบัติ
มี.ค.-เม.ย.๕๒	กบ.	วิชาการ ธุรกิจ ภาครัฐ	๑. การเข้าค่ายพักแรมฝึกจริยธรรมนักเรียน
			๒. รณรงค์อาหารเพื่อสุขภาพ(ปลอดสารพิษ)
			๓. ทำแผนที่วัฒนธรรม
	ชน.	วิชาการ ธุรกิจ ภาครัฐ	๔. จัดรายการวิทยุ
			๕. รวมผลผลิตแม่บ้าน ออกจำหน่าย
			๖. กลุ่มแม่บ้าน, ชุมชน, ศึกษาดูงานต่างจังหวัด
			๑. เตรียมการเปิดนิทรรศน์อย่างเป็นทางการให้ผู้เข้าชมได้เรียนรู้วิถีชีวิตในนิทรรศน์
			๒. จัดอบรมพิธีกรทางศาสนาและวัฒนธรรม
			๓. ประกวดดนตรีไทยระดับประถมฯครั้งแรก
			๔. เชิญผู้รับผิดชอบวัฒนธรรมและมีความสนใจเข้ามีบทบาทในสภาวัฒนธรรม
ตง.	วิชาการ ภาครัฐ	๕. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปพื้นบ้าน	
		๖. ผลิตเอกสารประเพณีชุมพร	
		๗. ประกวดดนตรีไทยระดับประถมศึกษา	
นศ.	ภาครัฐ	๘. แข่งขันหนังตะลุง	
		๙. เลือกตั้งคณะกรรมการสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย จ.ชุมพร ชุดที่ ๒	
นศ.	ภาครัฐ	๑. วันมาฆบูชา	
		๒. รดน้ำผู้อาวุโส	
		๓. บรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน	
นศ.	ภาครัฐ	๑. วันมาฆบูชา	

เวลา	จว.	องค์กร	บทบาทที่ปฏิบัติ
	<p>ป่น.</p> <p>ปช.</p> <p>พง.</p> <p>พท.</p> <p>รน.</p> <p>สช.</p> <p>สต.</p> <p>สฎ.</p>	<p>เอกชน</p> <p>ธุรกิจ</p> <p>ภาครัฐ</p> <p>ชุมชน</p> <p>ชุมชน</p> <p>ภาครัฐ</p> <p>ชุมชน</p> <p>วิชาการ</p> <p>ธุรกิจ</p> <p>ชุมชน</p>	<p>๒. วันกตัญญู</p> <p>๓. บรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน</p> <p>๑. อาบน้ำผู้สูงอายุ</p> <p>๒. จัดทำฝายน้ำล้นเหล็กต้นน้ำเข้าสวนสมุนไพร</p> <p>๑. บรรพชาสามเณรเฉลิมพระเกียรติ 6 รอบ ในหลวง</p> <p>๒. จัดงานวันอนุรักษ์มรดกไทย</p> <p>๑. จัดงานวันอนุรักษ์เต่าทะเล</p> <p>๒. จัดงานวันผู้สูงอายุ</p> <p>๑. วันมาฆบูชา</p> <p>๒. วันสงกรานต์</p> <p>๑. วันสงกรานต์ อาบน้ำ ขอบพร</p> <p>๒. อบรมพิธีกรรมทางศาสนา</p> <p>๑. ส่งเสริมการศึกษาด้านศาสนาแก่เยาวชน และประชาชน</p> <p>๑. อนุรักษ์น้ำในหน้าแล้ง</p> <p>๒. ทำสวนหย่อมเฉลิมฯ ๖ รอบในหลวง</p> <p>๑. จัดงานมหกรรมสินค้าพื้นบ้านศรีวิชัย</p>

๓.๒ บทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

เวลา	จว.	บทบาทที่ปฏิบัติ	องค์กรที่ตอบ
ม.ค.-เม.ย.๕๒	กบ.	๑. จัดอบรมพิธีกรในพิธีการต่าง ๆ	วิชาการ
		๒. จัดประชุมใหญ่ประจำปี	ธุรกิจ
		๓. จัดประชุมใหญ่สามัญประจำปีและเลือกตั้งกรรมการชุดใหม่	
		๔. อบรมพิธีกรในพิธีการต่าง ๆ	
		๕. ประชุมใหญ่สามัญ	ภาครัฐ
	ชพ.	๖. เตรียมงานมหกรรมวัฒนธรรมนานาชาติ	วิชาการ
		๑. ประชุมใหญ่เลือกตั้งกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุดใหม่	
		๒. จัดประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักชำไค้ครั้งที่ ๒	ธุรกิจ
		๓. ประชุมเลือกตั้งคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุดใหม่	ภาครัฐ
		๔. ส่งเสริมให้มีการฟื้นฟูศิลปะและการละเล่นพื้นบ้านจังหวัดชุมพร	
		๕. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นมากขึ้น	
		๖. ผลักดันให้มีสัปดาห์การเผยแพร่ศิลปะการละเล่นพื้นบ้านภายในจังหวัด	
	ตง.	๗. เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์กรที่เกี่ยวข้องตลอดจนแนะนำปรึกษาแก่องค์กรที่ขอความร่วมมือ	
		๘. วิจัยสภาวัฒนธรรมจังหวัด	
		๙. จัดศิลป์พื้นบ้านในงานประเพณีสงกรานต์	
		๑. จัดงานวันสงกรานต์	วิชาการ
		๒. จัดแสดงศิลป์พื้นบ้าน	ภาครัฐ

เวลา	จว.	บทบาทที่ปฏิบัติ	องค์กรที่ตอบ
	นศ.	๑. แฝ่ผ้าชั้นธาตุ ๒. สร้างนำพระประธาน ๓. ประชุมแก้ไขธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด	ภาครัฐ
	ปน.	๑. จัดอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการปรุงยาสมุนไพร ๒. นำสมาชิกเดินป่าศึกษาสมุนไพร ๓. นำสมุนไพรมาประกอบยา	ชุมชน
	ปช.	๑. โครงการสืบสานวัฒนธรรมพื้นบ้าน เอกสารเผยแพร่ระบับาร้อนทอง	ภาครัฐ
	พท.	๑. จัดงานวันสงกรานต์	ชุมชน
	สช.	๑. จัดงานวันสงกรานต์	ธุรกิจ
	สศ.	๑. ทำหนังสือเรารักสัตว์	ชุมชนวิชาการ

๔. ผลการวิเคราะห์แบบมีส่วนร่วม(ประยุกต์การประชุมแบบ AIC มาใช้) เพื่อเป็นการเรียนรู้ร่วมกัน (PL) ว่า บทบาท"ใหม่"ใด? ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๔๒ ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๔.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๑. บทบาทที่ทำให้มีการรวมตัวจัดตั้งเป็นองค์กรชุมชน ในทุกกระดับ ตั้งแต่ระดับ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ ในรูปของเครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม	กบ. ชพ.	ภาครัฐ ชุมชน	๑. รวมผลผลิตแม่บ้านออกจำหน่าย ๒. เลือกตั้งคณะกรรมการสหพันธ์ ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย จ. ชุมพร ชุดที่ ๒
๒. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเกิดขึ้น ด้วยจิตสำนึก ของประชาชนเป็นหลัก โดยให้กลไกของรัฐทำหน้าที่ สนับสนุนส่งเสริมให้องค์กรชุมชน มีความสามารถทำ กิจกรรมของตนเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	กบ. ชพ. ตง.	วิชาการ ธุรกิจ ภาครัฐ ชุมชน วิชาการ ภาครัฐ	๑. การเข้าค่ายฝึกแรมฝึกจริยธรรม นักเรียน ๒. รณรงค์อาหารเพื่อสุขภาพ(ปลอด สารพิษ) ๓. จัดรายการวิทยุ ๔. รวมผลผลิตแม่บ้านออกจำหน่าย ๕. กลุ่มแม่บ้าน, ชุมชน, ศึกษาดูงาน ต่างจังหวัด ๖. จัดอบรมพิธีกรทางศาสนาและ วัฒนธรรม ๗. ประกวดดนตรีไทยระดับประถมาฯ ครั้งแรก ๘. ผลิตเอกสารประเพณีชุมพร ๙. เลือกตั้งคณะกรรมการสหพันธ์ ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย จ. ชุมพร ชุดที่ ๒ ๑๐. วันมาฆบูชา ๑๑. รตนำผู้อาวุโส ๑๒. บรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	นศ.	ภาครัฐ	๑๓. วันมาฆบูชา ๑๔. วันกตัญญู ๑๕. บรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน
	ปณ.	เอกชน	๑๖. อาบน้ำผู้สูงอายุ
	ปช.	ภาครัฐ	๑๗. บรรพชาสามเณรเฉลิมพระเกียรติ ๖ รอบในหลวง ๑๘. จัดงานวันอนุรักษ์มรดกไทย
	พง.	ชุมชน	๑๙. จัดงานอนุรักษ์เต่าทะเล ๒๐. จัดงานวันผู้สูงอายุ
	พท.	ชุมชน	๒๑. วันมาฆบูชา ๒๒. วันสงกรานต์
	รน.	ภาครัฐ	๒๓. วันสงกรานต์ อาบน้ำ ขอมพร ๒๔. อบรมพิธีกรรมทางศาสนา
	สช.	ชุมชน	๒๕. ส่งเสริมการศึกษาศาสนาแก่ เยาวชนและประชาชน
	สต.	วิชาการ ธุรกิจ	๒๖. อนุรักษ์น้ำในหน้าแล้ง ๒๗. ทำสวนหย่อมเฉลิมฯ ๖ รอบในหลวง
๓. บทบาทที่ทำให้มีการติดต่อเชื่อมโยง ประสานงาน ระหว่างองค์กรชุมชนที่กระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆอย่าง เป็นระบบทุกระดับในลักษณะของ เครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๓)	กบ.	ธุรกิจ ภาครัฐ	๑. รณรงค์อาหารเพื่อสุขภาพ(ปลอดสารพิษ) ๒. รวมผลผลิตแม่บ้านออกจำหน่าย ๓. กลุ่มแม่บ้าน, ชุมชน, ศึกษาดูงาน ต่างจังหวัด
	ชน.	ภาครัฐ ชุมชน	๔. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปพื้นบ้าน ๕. แข่งหนังสือตลิ่ง
	สช.	ชุมชน	๖. ส่งเสริมการศึกษาด้านศาสนาแก่ เยาวชนและประชาชน

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	สนง.	ชุมชน	๗. จัดงานมหกรรมสินค้าพื้นบ้านศรี- วิชัย
๔. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนในทุกระดับ ดำเนิน กิจกรรม เพื่อมุ่งสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่นและเพื่อท้องถิ่นของตนเอง ได้ทำ ให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตและคุณภาพสังคมของ ท้องถิ่น(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๑)	กบ. ชพ. ปณ.	ธุรกิจ ภาครัฐ ภาครัฐ ธุรกิจ	๑. รณรงค์อาหารเพื่อสุขภาพ(ปลอด สารพิษ) ๒. รวมผลผลิตแม่บ้านออกจำหน่าย ๓. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปพื้นบ้าน ๔. จัดทำฝายน้ำล้นผลักดันน้ำเข้า สวนสมรม ไพร
	สศ.	วิชาการ	๕. อนุรักษ์น้ำในหน้าแล้ง
๕. บทบาทที่ทำให้ประชาชนในระดับท้องถิ่นเกิดความ รู้ ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตย รู้จักสิทธิ หน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อส่วนรวม	กบ.	วิชาการ	๑. การเข้าค่ายพักแรมฝึกจริยธรรม นักเรียน
๖. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเข้มแข็ง เป็นรากฐาน ความมั่นคงของประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่องและ ยั่งยืนสืบไป(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๒)	กบ. ชพ.	ภาครัฐ ธุรกิจ	๑. รวมผลผลิตแม่บ้านออกจำหน่าย ๒. จัดอบรมพิธีกรทางศาสนาและ วัฒนธรรม
		ภาครัฐ ชุมชน	๓. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปพื้นบ้าน ๔. เลือกตั้งคณะกรรมการสหพันธ์ ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย จ. ชุมพร ชุดที่ ๒
๗. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๔ คือ ส่งเสริมให้ชาวโลก เกิดความเข้าใจในภาพลักษณ์ของประเทศไทย	กบ. ชพ. ปณ.	ภาครัฐ วิชาการ ธุรกิจ	๑. ทำแผนที่วัฒนธรรม ๒. เตรียมการเปิดนิทรรศน์ตัวอย่าง เป็นทางการให้ผู้เข้าชมได้เรียนรู้ วิถีชีวิตในนิทรรศน์ ๓. จัดทำฝายน้ำล้นผลักดันน้ำเข้า สวนสมรม ไพร

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว. ชพ.	องค์กร ภาครัฐ	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๘. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๕ คือ การพัฒนาศักยภาพ บุคลากรทางวัฒนธรรม			๑. เชิญผู้รับผิดชอบวัฒนธรรมและมีความสนใจเข้ามามีบทบาทในสภาวัฒนธรรม

ตารางที่ ๓

ตารางสรุปบทบาทใหม่(มี.ค.-เม.ย.๕๒)ของเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันได้ มีดังนี้

องค์กร	จว.	บทบาทที่พัฒนาฯ	หมายเหตุ
วิชาการ	กบ.	๑	
	ชพ.	๑	
	ตง.	๒	
	สศ.	๑	
รวม		๕	
ธุรกิจ	กบ.	๑	
	ชพ.	๑	
	ปณ.	๑	
	สศ.	๑	
รวม		๔	
ภาครัฐ	กบ.	๔	
	ชพ.	๔	
	ตง.	๑	
	นค.	๓	
	ปช.	๒	
	รณ.	๒	
รวม		๑๗	
เอกชน	ปณ.	๑	
รวม		๑	
ชุมชน	ชพ.	๒	
	พง.	๒	
	พท.	๒	
	สช.	๑	
	สฎ.	๑	
รวม		๘	
รวมทั้งสิ้น	๑๒	๓๕	

๔.๒ บทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๑. บทบาทที่ทำให้มีการรวมตัวจัดตั้ง เป็นองค์กรชุมชน ในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ ในรูปของเครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม	ชพ. นศ.	ธุรกิจ ภาครัฐ ชุมชน ภาครัฐ	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ <u>มี.ค.-เม.ย.๕๒</u> ๑. จัดประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรม ปักษ์ใต้ครั้งที่ ๒ ๒. ส่งเสริมให้มีการฟื้นฟูศิลปะและ การเล่นพื้นบ้านชุมพร ๓. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม ท้องถิ่นมากขึ้น ๔. ผลักดันให้มีสัมพันธภาพการเผยแพร่ ศิลปะการเล่นพื้นบ้านภายใน จังหวัด ๕. จัดศิลปินพื้นบ้านในงานประเพณี สงกรานต์ ๑. แห่ผ้าขึ้นธาตุ ๒. สรงน้ำพระประธาน ๓. ประชุมแก้ไขธรรมนูญสภาวัฒน- ธรรมจังหวัด
๒. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเกิดขึ้น ด้วยจิตสำนึก ของประชาชนเป็นหลัก โดยให้กลไกของรัฐทำหน้าที่ สนับสนุนส่งเสริมให้องค์กรชุมชน มีความสามารถทำ กิจกรรมของตนเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	ปช. พท. สช. สต.	ภาครัฐ ชุมชน ธุรกิจ วิชาการ	๑. โครงการสืบสานวัฒนธรรมพื้น- บ้าน เอกสารเผยแพร่ระบำ ร้อนทอง ๒. จัดงานวันสงกรานต์ ๓. จัดงานวันสงกรานต์ ๔. ทำหนังสือเรารักษ์สตูล
๓. บทบาทที่ทำให้มีการติดต่อเชื่อมโยง ประสานงาน ระหว่างองค์กรชุมชนที่กระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆ เป็นระบบทุกระดับในลักษณะของเครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๓)	กบ.	วิชาการ	๑. จัดประชุมใหญ่ประจำปี ๒. จัดประชุมใหญ่สามัญประจำปีและ เลือกตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ ๓. ประชุมใหญ่สามัญ

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	ชพ.	วิชาการ	๔. ประชุมเลือกตั้งกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุดใหม่
		ธุรกิจ	๕. จัดประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒
		ภาครัฐ	๖. ประชุมเลือกตั้งคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุดใหม่
		ชุมชน	๗. จัดศิลปินพื้นบ้านในงานประเพณีสงกรานต์
	นศ.	ภาครัฐ	๘. ประชุมแก้ไขธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด
	สช.	ชุมชน	๙. งานอนุรักษ์ส่งเสริมมรดกไทยของสภาวัฒนธรรม
๔. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนในทุกระดับ ดำเนินกิจกรรม เพื่อมุ่งสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่นและเพื่อท้องถิ่นของตนเอง ได้ทำให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตและคุณภาพสังคมของท้องถิ่น(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๑)	ปณ.	ชุมชน	๑. จัดอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการปฐมนิเทศสมาชิกรวม ๒. นำสมาชิกเดินป่าศึกษาสมุนไพรรวม ๓. นำสมุนไพรรวมมาประกอบยา ๔. จัดงานวันสงกรานต์
๕. บทบาทที่ทำให้ประชาชนในระดับท้องถิ่นเกิดความรู้ ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตย รู้จักสิทธิหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อส่วนรวม	กบ.	วิชาการ	๑. จัดประชุมใหญ่ประจำปี
		ธุรกิจ	๒. จัดประชุมใหญ่สามัญประจำปีและเลือกตั้งกรรมการชุดใหม่
		ภาครัฐ	๓. ประชุมใหญ่สามัญ
	ชพ.	วิชาการ	๔. ประชุมใหญ่เลือกตั้งกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุดใหม่
		ธุรกิจ	๕. จัดประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒
		ภาครัฐ	๖. ประชุมเลือกตั้งคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมชุดใหม่

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	นศ.	ภาครัฐ	๗. ประชุมแก้ไขธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด
๖. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเข้มแข็ง เป็นรากฐานความมั่นคงของประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนสืบไป (ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๒)	ชพ. ปณ.	ชุมชน	๑. จัดศิลป์ในพื้นที่บ้านในงานประเพณีสงกรานต์ ๒. จัดอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการปรุงยาสมุนไพร ๓. นำสมาชิกเดินป่าศึกษาสมุนไพร ๔. นำสมุนไพรมาประกอบยา
๗. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๔ คือ ส่งเสริมให้ชาวโลกเกิดความเข้าใจในภาพลักษณ์ของประเทศไทย	กบ. สต.	ภาครัฐ วิชาการ	๑. เตรียมงานมหกรรมวัฒนธรรมนานาชาติ ๒. ทำหนังสือเรารักษ์สตูล
๘. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๕ คือ การพัฒนาศักยภาพบุคลากรทางวัฒนธรรม	กบ. ปณ.	วิชาการ ธุรกิจ ชุมชน	๑. จัดอบรมพิธีกรในพิธีการต่างๆ ๒. อบรมพิธีกรในพิธีการต่างๆ ๓. จัดอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการปรุงยาสมุนไพร ๔. นำสมาชิกเดินป่าศึกษาสมุนไพร ๕. นำสมุนไพรมาประกอบยา

ตารางที่ ๔

ตารางสรุปบทบาทใหม่(มี.ค.-เม.ย.๕๒) ของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด
ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี
สารสนเทศปัจจุบัน มีดังนี้

จว.	จำนวนบทบาทที่พัฒนาฯ	หมายเหตุ
กบ.	๖	-มีบทบาทแต่ไม่พัฒนาฯ
ชพ.	๗	
ตง.	-	
นศ.	๓	
ปน.	๓	
ปช.	๑	
พท.	๑	
สช.	๒	
สต.	๑	
รวม	๔	๒๔

ค. บทบาทในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒

๕. บทบาท"ใหม่"ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒ ที่เกิดขึ้นหลังจากเข้าร่วมประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ครั้งที่ ๑ ซึ่งเป็นการประชุมผสมผสานแบบ ZOPP กับแบบ Future Search Conference คือ คิดและเขียนถึง โครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ได้ปฏิบัติ จะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ จะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ

๕.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

เวลา	จว.	องค์กร	บทบาทที่ปฏิบัติ
พ.ค.-มิ.ย. ๔๒	กบ.	วิชาการ	๑. จัดทำแผนการสอนแบบบูรณาการเพื่อสอดแทรกวัฒนธรรม
		ภาครัฐ	๒. จัดรายการวิทยุ
			๓. เตรียมงานเบิกฟ้าอันดามัน
			๔. ร่วมกับกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมตรวจสอบการละเมิดกฎหมายของกลุ่มนายทุนเรือประมงอวนลาก อวนรุน
	ศพ.	วิชาการ	๑. เชิญชวนองค์กรต่าง ๆ เข้าร่วมนิทรรศก์
			๒. จัดให้มีการแสดงของศิลปินพื้นบ้านทุกวันเสาร์-อาทิตย์
			๓. จัดทำเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงพื้นบ้าน
	ธุรกิจ	ภาครัฐ	๔. จัดประกวดเพลงกล่อมลูก
			๕. จัดประกวดดนตรีไทย
	ตง.	วิชาการ	๖. เขียนบทความในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น
			๗. วิจัยการปฏิบัติงานของสภาจังหวัด
	นศ.	ภาครัฐ	๑. เข้าค่ายจริยธรรมนักเรียน
๒. วันวิสาขบูชา			
		๓. โครงการอบรมพัฒนาจิต	
		๑. โครงการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม	
		๒. โครงการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด	

เวลา	จว.	องค์กร	บทบาทที่ปฏิบัติ
	ปน. ปช. พท. ยล. รน. สช. สต.	เอกชน ชุมชน ภาครัฐ ชุมชน ชุมชน ภาครัฐ ธุรกิจ วิชาการ ธุรกิจ	๓. โครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ ๑. วันไหว้ครู ๒. เปิดป้ายสำนักวิปัสสนาเฉลิมพระเกียรติ ๓. ปลุกพืชสมุนไพร 334 ไร่ (ปลูกเรื่อยๆ) ๑. โครงการบริหารวัดเฉลิมพระเกียรติ ๑. วันวิสาขบูชา ๑. แข่งขันลีเกยูลู ๑. อบรมพิธีกรรมทางศาสนา ๑. ผลิตข้าวหอมมะลิ ๑. ส่งเสริมสนับสนุนกีฬาฟุตบอลต้านยาเสพติด ของแต่ละตำบล หมู่บ้าน ๒. สอนเทคนิคการถ่ายภาพศิลป์โบราณ
ก.ค.-ส.ค.๕๒	กบ. ชพ. ตง. นศ. ปน. ปช. พท. รน.	วิชาการ ภาครัฐ วิชาการ ธุรกิจ ภาครัฐ วิชาการ ภาครัฐ เอกชน ชุมชน ภาครัฐ ชุมชน ภาครัฐ	๑. ส่งเสริมศิลปพื้นบ้าน ๒. จัดรายการวิทยุ ๑. เชิญชวนเข้าชมพิพิธภัณฑ์ ๒. จัดประกวดบทความคิดถึงแม่ ๓. รวบรวมข้อมูลและจัดทำเอกสารเรื่อง ประเพณีชุมพร ๑. จัดงานวันแม่ ๒. บรรพชาอุปสมบทเฉลิมพระเกียรติ ๑. ส่งเสริมกิจกรรมปลูกฝังให้มีระเบียบวินัย ๒. โครงการกีฬาต้านยาเสพติด ๑. แก้เทียนพรรษา ๒. หล่อเทียนพรรษาตามวัดต่าง ๆ ๓. โครงการส่งเสริมจริยธรรมในสถานศึกษา ๑. วันเข้าพรรษา ๑. จัดงานชุมชนถวายพระพรสมเด็จพระราชินี

เวลา	จว.	องค์กร	บทบาทที่ปฏิบัติ
	สช.	ธุรกิจ	๑. ผลิตข้าวซ้อมมือ
	สช.	ธุรกิจ	๒. ปลูกพืชสมุนไพร
	สต.	วิชาการ	๑. ส่งเสริมกลุ่มสตรีให้มีการประกอบอาชีพ
		ธุรกิจ	๒. ถวายพระพรวันแม่ และบริจาคโลหิต
			๓. สอนเทคนิคการถ่ายรูปศิลปะโบราณ
ก.ย. ๔๒	กบ.	วิชาการ	๑. ส่งเสริมวิถีชีวิตพื้นบ้าน
		ภาครัฐ	๒. จัดรายการวิทยุ
	ชพ.	วิชาการ	๑. ขอมอบเกียรติบัตรแก่ผู้ประกอบการคุณต่อนิพมิตรที่ชุมชนและเชิญชวนให้มีผู้เข้าชม
		ธุรกิจ	๒. จัดแสดงมหกรรมศิลปพื้นบ้านเฉลิมพระเกียรติในหลวง
		ภาครัฐ	๓. ผลักดันให้มีสัปดาห์การส่งเสริมฟื้นฟูศิลปะการเล่นพื้นบ้าน
	ตง.	ภาครัฐ	๑. จัดทำแผนที่วัฒนธรรมตำบล
	นศ.	ภาครัฐ	๑. จัดงานเดือนสิบ
	ปน.	ชุมชน	๑. ปลอ่ยปลาพื้นเมืองลงสู่อุทยานมัจฉา
	พท.	ชุมชน	๑. จัดงานวันสารทเดือนสิบ
	รน.	ภาครัฐ	๑. อบรมพิธีกรรมทางศาสนา
	สช.	ธุรกิจ	๑. ผลิตข้าวซ้อมมือ
			๒. ปลูกพันธุ์พืชสมุนไพร
		ชุมชน	๓. เตรียมงานชักพระ
	สต.	วิชาการ	๑. ชักชวนให้ชุมชนทำนา
		ธุรกิจ	๒. สอนเทคนิคการถ่ายรูปศิลปะโบราณ

๕.๒ บทบาทร่วมของเนฏจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

เวลา	จว.	บทบาทที่จะปฏิบัติ	องค์กรที่ตอบ
พ.ค.-มิ.ย.๕๒	กบ.	๑. จัดอบรม วปอ.ว. (วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรทางวัฒนธรรม)	วิชาการ
		๒. จัดอบรมบุคลากร วปอ.ว.	ธุรกิจ
		๓. ประชุมเตรียมงานมหกรรมวัฒนธรรมนานาชาติ	ภาครัฐ
	ชพ.	๑. จัดฝึกอบรม อบต. ในจังหวัดให้มีความรู้ความเข้าใจในถิ่นของตนเอง	วิชาการ
		๒. จัดทำข้อบังคับสภาวัฒนธรรมตำบล	ธุรกิจ
		๓. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น	ภาครัฐ
		๔. ผลักดันให้มีสัปดาห์เผยแพร่ศิลปะการละเล่นพื้นบ้านในจังหวัด	
		๕. เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจองค์กรที่เกี่ยวข้องตลอดจนแนะนำปรึกษาองค์กรที่ขอความร่วมมือ	
		๖. จัดให้ศิลปินพื้นบ้านแสดงถวายพระพร	ชุมชน
		๗. รวบรวมภูมิปัญญาท้องถิ่นในจังหวัด	ภาครัฐ
ตง.	๘. จัดงานสุดยอดในสยามที่เมืองประจวบคีรีขันธ์	ภาครัฐ	
ปช.	๙. จัดประชันลิเกยูลู	ชุมชน	
ยล.	๑๐. จัดงานวันฉัตรมงคล วันพีชมงคล	ภาครัฐ	
รน.	๑๑. เสนอแนะข้อมูลต่อคณะกรรมการท่องเที่ยว	วิชาการ	
สศ.	ในข้อดี-ข้อเสีย		
ก.ค.-ส.ค.๕๒	กบ.	๑. จัดมหกรรมเทอดพระเกียรติพระราชาินี	วิชาการ
		๒. เตรียมงานประเพณีของท้องถิ่นเรื่องการส่งเสริมวัฒนธรรม	
		๓. ประชุมเตรียมงานมหกรรมวัฒนธรรมนานาชาติ	ภาครัฐ
	ชพ.	๔. จัดงานวันแม่	วิชาการ
		๕. เสนอผลงานวิจัยต่อสภาวัฒนธรรมจังหวัด	ภาครัฐ

เวลา	จว.	บทบาทที่จะปฏิบัติ	องค์กรที่ตอบ
	ตง. ปน. ปช. รน. สต. สภ.	๖. จัดศิลป์ในพื้นที่บ้านแสดงถวายพระพรในหลวง ๗. จัดงานวันแม่ ๘. เตรียมงานประเพณีชักพระ ๙. ประชุมคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมเพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ ๑๐. จัดงานวันแม่ ๑๑. งานลูกเสือชาวบ้าน ๑๒. ค้นหาโบราณวัตถุเพื่อเตรียมการตั้งนิทรรศน์ที่ศาล ๑๓. เตรียมงานประเพณีชักพระ	ชุมชน วิชาการ เอกชน ภาครัฐ ภาครัฐ วิชาการ ชุมชน
ก.ย. ๕๒	กบ. ชฟ. นศ. ปน. ปช. พท. สต.	๑. ประชุมเตรียมงานมหกรรมพื้นบ้านไทย ๒. ประชุมเตรียมงานเบิกผ้าอันดามัน ๓. ประชุมทบทวนธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด ๔. ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัด ๕. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมมากขึ้น ๖. ผลักดันให้มีสัปดาห์เผยแพร่ศิลปะการละเล่นพื้นบ้าน ๗. เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจองค์กรที่เกี่ยวข้องตลอดจนแนะนำองค์กรที่ขอความร่วมมือ ๘. จัดศิลป์ในพื้นที่บ้านแสดงเฉลิมพระเกียรติ ๙. ร่วมงานเดือนสิบ ๑๐. เตรียมการเรื่องงานชักพระ ๑๑. ให้อนุกรรมการจังหวัดอนุมัติโครงการต่างๆ ในปี ๒๕๕๓ ๑๒. จัดมหกรรมแข่ง โพน และศิลปะพื้นบ้าน ๑๓. ค้นหาวัตถุโบราณเตรียมตั้งนิทรรศน์ที่จังหวัดสตูล	วิชาการ ภาครัฐ ภาครัฐ ชุมชน ภาครัฐ เอกชน ภาครัฐ ชุมชน วิชาการ

๖. ผลการวิเคราะห์แบบมีส่วนร่วม(ประยุกต์การประชุมแบบ AIC มาใช้) เพื่อการเรียนรู้ร่วมกัน(PL) ว่าบทบาท"ใหม่"ใด? ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒ ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๖.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๑. บทบาทที่ทำให้มีการรวมตัวจัดตั้ง เป็นองค์กรชุมชน ในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ ในรูปของ เครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรม	ชพ.	วิชาการ	<p>พ.ค.-มิ.ย.๔๒</p> <p>๑. จัดให้มีการแสดงของศิลปินพื้นบ้านทุกวันเสาร์-อาทิตย์</p>
๒. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเกิดขึ้น ด้วยจิตสำนึกของประชาชนเป็นหลัก โดยให้กลไกของรัฐทำหน้าที่สนับสนุนส่งเสริมให้องค์กรชุมชน มีความสามารถทำกิจกรรมของตนเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	กบ.	ภาครัฐ	<p>พ.ค.-มิ.ย.๔๒</p> <p>๑. จัดรายการวิทยุ</p>
	ชพ.	วิชาการ	๒. จัดให้มีการแสดงของศิลปินพื้นบ้านทุกวันเสาร์-อาทิตย์
	ยล.	ชุมชน	๓. แข่งขันลีเกอูลู
	สต.	วิชาการ	๔. ส่งเสริมสนับสนุนกีฬาฟุตบอลด้าน ยาเส้นติดของแต่ละตำบลหมู่บ้าน
			<p>ก.ค-ส.ค.๔๒</p>
	กบ.	วิชาการ	๑. ส่งเสริมศิลปินพื้นบ้าน
		ภาครัฐ	๒. จัดรายการวิทยุ
	ชพ.	วิชาการ	๓. เชิญชวนชมพิพิธภัณฑ์
		ธุรกิจ	๔. จัดประกวดบทความคิดถึงแม่
		ภาครัฐ	๕. รวบรวมข้อมูลและจัดทำเอกสารเรื่องประเพณีชุมพร
ตง.	วิชาการ	๖. จัดงานวันแม่	
	ภาครัฐ	๗. บรรณชาอุปสมบทเฉลิมพระเกียรติ	
ป่น.	ชุมชน	๘. หล่อเทียนพรรษาตามวัดต่างๆ	

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
			<p><u>ก.ย.๔๒</u></p> <p>กบ. ภาครัฐ ๑. จัดรายการวิทยุ</p> <p>ชพ. ธุรกิจ ๒. จัดแสดงมหกรรมศิลป์ในพื้นที่บ้าน เฉลิมพระเกียรติในหลวง</p> <p>นศ. ภาครัฐ ๓. จัดงานเต๋อนสืบ</p> <p>สช. ชุมชน ๔. เตรียมงานชักพระ</p>
๓. บทบาทที่ทำให้มีการติดต่อเชื่อมโยง ประสานงาน ระหว่างองค์กรชุมชนที่กระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆอย่าง เป็นระบบทุกระดับในลักษณะของ เครือข่าย เครือญาติ ทางวัฒนธรรม			<p><u>พ.ค.-มิ.ย.๔๒</u></p> <p>กบ. ภาครัฐ ๑. จัดรายการวิทยุ</p> <p>ชพ. วิชาการ ๒. เชิญชวนองค์กรต่างๆเข้าชม พิพิธภัณฑ์</p> <p><u>ก.ค.-ส.ค.๔๒</u></p> <p>กบ. ภาครัฐ ๑. จัดรายการวิทยุ</p> <p><u>ก.ย.๔๒</u></p> <p>กบ. ภาครัฐ ๑. จัดรายการวิทยุ</p>
๔. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนในทุกๆระดับ ดำเนิน กิจกรรม เพื่อมุ่งสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่นและเพื่อท้องถิ่นของตนเอง ได้ทำ ให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตและคุณภาพสังคมของ ท้องถิ่น			<p><u>พ.ค.-มิ.ย.๔๒</u></p> <p>กบ. ภาครัฐ ๑. เตรียมงานเบิกฟ้าอันดามัน</p> <p>๒. ร่วมกับกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ตรวจสอบการละเมิดกฎหมาย ของกลุ่มนายทุนเรือประมงอวน ลาก อวนรุน</p> <p>ชพ. วิชาการ ๓. จัดให้มีการแสดงของศิลปินพื้น- บ้านทุกวันเสาร์-อาทิตย์</p>

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
		ภาครัฐ	๔. วิจัยการปฏิบัติงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัด
	นศ.	ภาครัฐ	๕. โครงการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด
	ปน.	ชุมชน	๖. ปลูกพืชสมุนไพร ๓๓๔ ไร่ (ปลูกเรื่อยๆ)
	ยล.	ชุมชน	๗. แข่งขันลีเกอญูลู
	สช.	ธุรกิจ	๘. ผลิตภัณฑ์ซ่อมมือ
	สศ.	วิชาการ	๙. ส่ง เสริมสนับสนุนกีฬาฟุตบอลต้านยาเสพติดของแต่ละตำบลหมู่บ้าน
		ธุรกิจ	๑๐. สอนเทคนิคถ่ายภาพศิลป์โบราณ ก.ค.-ส.ค.๔๒
	กบ.	วิชาการ	๑. ส่ง เสริมศิลป์พื้นบ้าน
	ตง.	ภาครัฐ	๒. บรรพชาอุปสมบทเฉลิมพระเกียรติ
	นศ.	ภาครัฐ	๓. ส่ง เสริมการปลูกฝังให้มีระเบียบวินัย ก.ย.๔๒
	กบ.	ภาครัฐ	๑. จัดรายการวิทยุ พ.ค.-ก.ย.๔๒
๕. บทบาทที่ทำให้ประชาชนในระดับท้องถิ่นเกิดความรู้ ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตย รู้จักสิทธิหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อส่วนรวม	กบ.	ภาครัฐ	๑. จัดรายการวิทยุ
๖. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเข้มแข็ง เป็นรากฐานความมั่นคงของประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนสืบไป	กบ.	ภาครัฐ	๑. ร่วมกับกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมตรวจสอบการละเมิดกฎหมายของกลุ่มนายทุนเรือประมงอวนลาก พ.ค.-มิ.ย.๔๒
	นศ.		๒. โครงการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	นศ.	ภาครัฐ	<p>ก.ค.-สค.๔๒</p> <p>๑. โครงการกีฬาต้านยาเสพติด</p> <p>ก.ย.๔๒</p>
	ตง.	ภาครัฐ	<p>๑. จัดทำแผนที่วัฒนธรรมตำบล</p> <p>พ.ค.-มิ.ย.๔๒</p>
๗.บทบาทตามจุดเน้นที่ ๔ คือ ส่งเสริมให้ชาวโลก เกิดความเข้าใจในภาพลักษณ์ของประเทศไทย	กบ. ยล.	ภาครัฐ ชุมชน	<p>๑. เตรียมงานเบิกฟ้าอันดามัน</p> <p>๒. แข่งขันลีเกยูล</p> <p>ก.ค.-ส.ค.๔๒</p>
	ชพ.	วิชาการ ภาครัฐ	<p>๑. เชิญชวนเข้าชมพิพิธภัณฑ์</p> <p>๒. รวบรวมข้อมูลและจัดทำเอกสาร ประเพณีชุมพร</p> <p>ก.ย.๔๒</p>
	ตง.	ภาครัฐ	<p>๑. จัดทำแผนที่วัฒนธรรมตำบล</p> <p>พ.ค.-มิ.ย.๔๒</p>
๘.บทบาทตามจุดเน้นที่ ๕ คือ การพัฒนาศักยภาพ บุคลากรทางวัฒนธรรม	ตง. ยล. รน.	ภาครัฐ ชุมชน ภาครัฐ	<p>๑. โครงการอบรมพัฒนาจิต</p> <p>๒. แข่งขันลีเกยูล</p> <p>๓. อบรมพิธีกรรมทางศาสนา</p> <p>ก.ค.-ส.ค.๔๒</p>
	สต.	วิชาการ	<p>๑. ส่งเสริมกลุ่มสตรีให้มีการประก กอบอาชีพ</p> <p>ก.ย.๔๒</p>
	รน. สต.	ภาครัฐ ธุรกิจ	<p>๑. อบรมพิธีกรรมทางศาสนา</p> <p>๒. สอนเทคนิคการถ่ายรูปศิลปะ โบราณ</p>

๖.๒ บทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๑. บทบาทที่ทำให้มีการรวมตัวจัดตั้งเป็นองค์กรชุมชน ในทุกกระดับ ตั้งแต่ระดับ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ ในรูปของเครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม	ชน.	ธุรกิจ	<p><u>พ.ค.-มี.ย.๕๒</u></p> <p>๑. จัดทำข้อบังคับสภาวัฒนธรรม ตำบล</p>
	ปช.	ภาครัฐ	<p><u>ก.ค.-ส.ค.๕๒</u></p> <p>๑. ประชุมคณะกรรมการสภาวัฒนธรรม(จังหวัด) เพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการชุดใหม่</p>
	สต.	วิชาการ	<p><u>ก.ย.๕๒</u></p> <p>๑. ค้นหาวัตถุโบราณเตรียมตั้งพิพิธภัณฑ์จังหวัดสตูล</p>
๒. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเกิดขึ้น ด้วยจิตสำนึก ของประชาชนเป็นหลัก โดยให้กลไกของรัฐทำหน้าที่ สนับสนุนส่งเสริมให้องค์กรชุมชน มีความสามารถทำ กิจกรรมของตนเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	ชน.	ธุรกิจ	<p><u>พ.ค.-มี.ย.๕๒</u></p> <p>๑. จัดทำข้อบังคับของสภาวัฒนธรรม ตำบล</p>
	ปช.	ภาครัฐ	<p><u>ก.ค.-ส.ค.๕๒</u></p> <p>๑. ประชุมคณะกรรมการสภาวัฒนธรรม(จังหวัด) เพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการชุดใหม่</p>
	รณ.	ภาครัฐ	<p>๒. งานวันลูกเสือชาวบ้าน</p> <p><u>ก.ย.๕๒</u></p>
	ปช.	ภาครัฐ	<p>๑. ให้อนุกรรมการจังหวัดอนุมัติ โครงการต่างๆในปี ๒๕๕๓</p>

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ			
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	
๓. บทบาทที่ทำให้มีการติดต่อเชื่อมโยง ประสานงาน ระหว่างองค์กรชุมชนที่กระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆอย่าง เป็นระบบทุกระดับในลักษณะของ เครือข่ายเครือข่ายชาติ ทางวัฒนธรรม(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๓)	กบ.	ภาครัฐ	<u>พ.ศ.-ม.ย.๕๒</u> ๑. ประชุมเตรียมงานมหกรรมวัฒน- ธรรมนานาชาติ ๒. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปวัฒน- ท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น ๓. ผลักดันให้มีสัปดาห์เผยแพร่ศิลปะ การเล่นพื้นบ้านในจังหวัด ๔. เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจใน องค์กรที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนแนะ นำปรึกษาองค์กรที่ขอความร่วมมือ ๕. จัดให้ศิลปินพื้นบ้านแสดงถวาย พระพร	
	ชพ.	ภาครัฐ		
		ชุมชน		
	สต.	วิชาการ		
	กบ.	ภาครัฐ		<u>ก.ศ.-ส.ค.๕๒</u> ๑. ประชุมเตรียมงานมหกรรมวัฒน- ธรรมนานาชาติ ๒. เสนอผลงานวิจัยต่อสภาวัฒน- ธรรมจังหวัด ๓. เตรียมงานประเพณีชักพระ ๔. งานวันลูกเสือชาวบ้าน ๕. ค้นหาโบราณวัตถุเพื่อเตรียมการ ตั้งพิพิธภัณฑ์สตูล ๖. เตรียมงานประเพณีชักพระ <u>ก.ย. ๕๒</u>
	ชพ.	ภาครัฐ		
	ปณ.	เอกชน		
	รณ.	ภาครัฐ		
	สต.	วิชาการ		
	สฎ.	ชุมชน		
	กบ.	ภาครัฐ	๑. ประชุมเตรียมงานเบิกฟ้าอันดามัน	

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	ชพ.	ภาครัฐ	๒. ประชุมทบทวนธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด ๓. ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัด ๔. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น ๕. ผลักดันให้มีสัปดาห์เผยแพร่ศิลปะการเล่นพื้นบ้าน ๖. เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจกับองค์กรที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนแนะนำปรึกษาองค์กรที่ขอความร่วมมือ ๗. จัดศิลปินพื้นบ้านแสดงเฉลิมพระเกียรติ
	นศ.	ภาครัฐ	๘. ร่วมงานเดือนสิบ
	ปน.	เอกชน	๙. เตรียมการเรื่องงานชักพระ
	สต.	วิชาการ	๑๐. ค้นหาวัตถุโบราณเตรียมตั้งพิพิธภัณฑ์จังหวัดสตูล
๔. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนในทุกระดับ ดำเนินกิจกรรม เพื่อมุ่งสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่นและเพื่อท้องถิ่นของตนเอง ได้ทำให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตและคุณภาพสังคมของท้องถิ่น (ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๑)	ชพ.	ภาครัฐ	พ.ศ.-ม.ย.๕๒ ๑. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น ๒. ผลักดันให้มีสัปดาห์เผยแพร่ศิลปะการเล่นพื้นบ้านในจังหวัด
	ตง.	ภาครัฐ	๓. รวบรวมภูมิปัญญาท้องถิ่นในจังหวัด

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	ปช.	ภาครัฐ	๔. จัดงานสุดยอดในสยามที่เมือง ประจวบคีรีขันธ์
	ยล.	ชุมชน	๕. จัดประชันลิเกยูลู
	รน.	ภาครัฐ	๖. จัดงานวันฉัตรมงคล วันพืชมงคล
	สต.	วิชาการ	๗. เสนอแนะข้อมูลต่อคณะกรรมการ ท้องเที่ยว ในข้อดี-ข้อเสีย
			ก.ค.-ส.ค.๔๒
	รน.	ภาครัฐ	๑. งานวันลูกเสือชาวบ้าน
	สต.	วิชาการ	๒. ค้นหาโบราณวัตถุเพื่อเตรียมการ ตั้งพิพิธภัณฑ์สตูล
			ก.ย. ๔๒
	ชพ.	ภาครัฐ	๑. ผลักดันให้มีสัปดาห์เผยแพร่ศิลปะ การละเล่นพื้นบ้าน
	นศ.	ภาครัฐ	๒. ร่วมงานเดือนสิบ
	พท.	ชุมชน	๓. จัดมหกรรมแข่ง โพนและศิลปะ- พื้นบ้าน
	สต.	วิชาการ	๔. ค้นหาวัตถุโบราณเตรียมการตั้ง พิพิธภัณฑ์สตูล
๕. บทบาทที่ทำให้ประชาชนในระดับท้องถิ่นเกิดความรู้ ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตย รู้จักสิทธิ หน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อส่วนรวม	ชพ.	วิชาการ	พ.ค.-มิ.ย. ๔๒
		ภาครัฐ	๑. จัดฝึกอบรม อบต. ในจังหวัดให้ มีความรู้ความเข้าใจในท้องถิ่น ของตนเอง
		ภาครัฐ	๒. เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจกับ องค์กรที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนแนะ นำปรึกษาองค์กรที่ขอความร่วมมือ

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	รณ.	ภาครัฐ	<u>ก.ค.-ส.ค.๔๒</u> ๑. งานลูกเสือชาวบ้าน
	ชพ.	ภาครัฐ	<u>ก.ย.๔๒</u> ๑. เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ
๖.บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเข้มแข็ง เป็นรากฐาน ความมั่นคงของประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่องและ ยั่งยืนสืบไป(ตรงกับจุดเน้นของ สวช.จุดที่ ๒)	ชพ.	ธุรกิจ	<u>พ.ค.-มิ.ย. ๔๒</u> ๑. จัดทำข้อบังคับของสภาวัฒนธรรม
		ภาครัฐ	ตำบล ๒. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปวัฒน- ธรรมท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น
			๓. ผลักดันให้มีสัปดาห์การเผยแพร่ ศิลปะการละเล่นพื้นบ้านใน
			จังหวัด ๔. เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจกับ
			องค์กรที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน แนะนำแก่องค์กรที่ขอความร่วมมือ
	ตง.	ภาครัฐ	๕. รวบรวมภูมิปัญญาท้องถิ่นใน
	ยล.	ชุมชน	๖. จัดประชุมลิเกยูลู
			<u>ก.ค.-ส.ค.๔๒</u>
	ชพ.	ภาครัฐ	๑. เสนอผลงานวิจัยต่อสภาวัฒน- ธรรมจังหวัด
รณ.	ภาครัฐ	๒. งานลูกเสือชาวบ้าน	
		<u>ก.ย. ๔๒</u>	
ชพ.	ภาครัฐ	๑. ประชุมทบทวนธรรมนูญสภาวัฒน- ธรรมจังหวัด	

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
			๒. ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัด ๓. ผลักดันให้มีการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นให้มากยิ่งขึ้น ๔. ผลักดันให้มีลัปดาห์เผยแพร่ศิลปะการเล่นพื้นบ้านในจังหวัด ๕. เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจในองค์กรที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนแนะนำปรึกษาองค์กรที่ขอความร่วมมือ
	นศ.	ภาครัฐ	๖. ร่วมงานเดือนสิบ
๗. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๔ คือ ส่งเสริมให้ชาวโลกเกิดความเข้าใจในภาพลักษณ์ของประเทศไทย	ตง.	ภาครัฐ	พ.ค.-มิ.ย. ๕๒ ๑. รวบรวมภูมิปัญญาท้องถิ่นในจังหวัด
	ปช.	ภาครัฐ	๒. จัดงานสุดยอดในสยามที่เมืองประจวบคีรีขันธ์
	ยล.	ชุมชน	๓. จัดประชันลิเกยูลู
	รน.	ภาครัฐ	๔. จัดงานวันฉัตรมงคล วันพืชมงคล ก.ค.-ส.ค. ๕๒
	กบ.	วิชาการ	๑. จัดงานมหกรรมเทอดพระเกียรติ
	ชพ.	วิชาการ	๒. จัดงานวันแม่
		ชุมชน	๓. จัดศิลปินพื้นบ้านแสดงเฉลิมพระเกียรติ
	ตง.	วิชาการ	๔. จัดงานวันแม่
	รน.	ภาครัฐ	๕. จัดงานวันแม่

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
			ก.ย. ๕๒
๘. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๕ คือ การพัฒนาศักยภาพ บุคลากรทางวัฒนธรรม	กบ.	ภาครัฐ	๑. ประชุมเตรียมงานเบิกฟ้าอันดามัน
			พ.ค.-มิ.ย. ๕๒
	กบ.	วิชาการ	๑. จัดอบรม วปอ.ว. (วิทยาลัยบึง ราชอาณาจักรทางวัฒนธรรม)
	ชพ.	วิชาการ	๒. จัดอบรม วปอ.ว. ๓. จัดฝึกอบรม อบต. ในจังหวัดให้มี ความรู้ความเข้าใจในถิ่นตนเอง
	ชพ.	ภาครัฐ	๔. เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ กับองค์กรที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน แนะนำแก่องค์กรที่ขอความร่วมมือ
	ชพ.	วิชาการ	๕. จัดศิลปินพื้นบ้านแสดงถวายพระพร ๖. เสนอแนะข้อมูลต่อคณะกรรมการ ท้องเที่ยว ในข้อดี-ข้อเสีย
	ชพ.	ภาครัฐ	ก.ค.-ส.ค. ๕๒ ๑. เสนอผลงานวิจัยต่อสภาวัฒน- ธรรมจังหวัด
	รน.	ภาครัฐ	๒. งานลูกเสือชาวบ้าน ก.ย. ๕๒
	ชพ.	ภาครัฐ	๑. ติดตามและประเมินผลการดำ- เนินงานของสภาวัฒนธรรม จังหวัด
	ชพ.	ภาครัฐ	๒. เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ กับองค์กรที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน แนะนำแก่องค์กรที่ขอความร่วมมือ
	ชพ.	ภาครัฐ	๓. จัดศิลปินพื้นบ้านแสดง เฉลิมพระ เกียรติ

ตารางที่ ๖

ตารางสรุปบทบาทใหม่ (พ.ศ.-ก.ย.๕๒) ของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดแต่ละจังหวัด
ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี
สารสนเทศปัจจุบัน มีดังนี้

จว.		จำนวนบทบาทที่พัฒนาฯ	หมายเหตุ
กบ.		๔	
ชพ.		๙	
ตง.		๒	
นศ.		๑	
ปณ.		๑	
ปช.		๒	
รน.		๒	
สต.		๒	
สฎ.		๑	
รวม	๙	๒๔	

๗. บทบาท"ใหม่"ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒ ที่คิดปรับเปลี่ยนหลังจากเข้าร่วมประชุม สัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ครั้งที่ ๒ ซึ่งเป็นการประชุมผสมผสานแบบ ZOPP กับแบบ Future Search Conference คือ คิดและเขียนถึงโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ถ้าได้ปฏิบัติ จะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติจะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ

๗.๑ บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ			
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	
๑. บทบาทที่ทำให้มีการรวมตัวจัดตั้งเป็นองค์กรชุมชน ในทุกกระดับ ตั้งแต่ระดับ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ ในรูปของเครือข่ายเครือข่าย ทาง วัฒนธรรม	ชพ.	ชุมชน	๑. จัดตั้งสภาวัฒนธรรม ต. ชุนกระ ทิง อ. เมือง จ. ชุมพร	
	ตง.	วิชาการ	๒. จัดตั้งชมรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	
		ภาครัฐ	๓. จัดประชุมสภาวัฒนธรรมจังหวัด	
	นศ.	ธุรกิจ	๔. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ใน ต. การะ เกด อ. เขียวใหญ่ จ. นครศรีฯ	
		เอกชน	๕. จัดตั้งกลุ่มสนใจ เพื่อรณรงค์ให้ เห็นความสำคัญของวัฒนธรรม	
	นธ.	ภาครัฐ	๖. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย สู่ภัยเศรษฐกิจ จ. นราธิวาส	
	ปน.	ภาครัฐ	๗. โครงการสืบสานภูมิปัญญาการยา สมุนไพรในการรักษาสุขภาพ	
			๘. ตั้งชมรมแพทย์แผนไทย	
			๙. ตั้งชมรมผู้ปฏิบัติธรรมปัตตานี	
		เอกชน	๑๐. (เหมือนกับข้อ ๗)	
			๑๑. (เหมือนกับข้อ ๘)	
		ชุมชน	๑๒. (เหมือนกับข้อ ๗)	
			๑๓. (เหมือนกับข้อ ๘)	
		ปช.	วิชาการ	๑๔. ฝึกอบรมสภาวัฒนธรรมอำเภอ
				๑๕. วัฒนธรรมไทยสู่ภัยเศรษฐกิจ
			ธุรกิจ	๑๖. (เหมือนกับข้อ ๑๔)
				๑๗. (เหมือนกับข้อ ๑๕)

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.		บทบาทที่ปฏิบัติ	
จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	
	ภาครัฐ	๑๘. (เหมือนข้อ ๑๔)	๑๙. (เหมือนข้อ ๑๕)
	เอกชน	๒๐. (เหมือนข้อ ๑๔)	๒๑. (เหมือนข้อ ๑๕)
	ชุมชน	๒๒. (เหมือนข้อ ๑๔)	๒๓. (เหมือนข้อ ๑๕)
	พท. ภาครัฐ	๒๔. ประกวดหมู่บ้านดีเด่นแนวเศรษฐกิจพอเพียงและวัฒนธรรมครอบครัวไทย	
	ธุรกิจ	๒๕. แข่ง โพลลากพระ	
	ภก. ภาครัฐ	๒๖. อบรมวัฒนธรรมทุกหมู่บ้านในเขต อ. กลาง	
	ยล. ธุรกิจ	๒๗. อบรมนวดแผนโบราณ	
	เอกชน	๒๘. จัดตั้งกลุ่มเกษตรหมู่บ้านตาชี	
	ชุมชน	๒๙. สร้างประชาคมอำเภอ-จังหวัด	
		๓๐. ตั้งชุมชนวัฒนธรรมประจำตำบล	
	รน. ชุมชน	๓๑. เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมพื้นฐานที่พึงประสงค์ สภาวะเศรษฐกิจปัจจุบัน	
	สช. เอกชน	๓๒. ตั้งกลุ่มสัจจะออมทรัพย์	
	สต. ธุรกิจ	๓๓. จัดสวนหย่อมหย่อนใจ	
	ภาครัฐ	๓๔. ส่งเสริมการตั้งกลุ่มออมทรัพย์	
	เอกชน	๓๕. ส่งเสริมการศึกษาที่เน้นคุณธรรม จริยธรรม วินัย ในเยาวชน	
		๓๖. ส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน	
		๓๗. สนับสนุนให้มีกลุ่มออมทรัพย์ทุก ตำบล โดยจัดประชุมให้ความรู้	

<p>บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.</p>	<p>บทบาทที่ปฏิบัติ</p>		
	<p>จว.</p>	<p>องค์กร</p>	<p>ตาม โครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ</p>
		<p>ชุมชน</p>	<p>๓๘. ตั้งกลุ่มออมทรัพย์ทำเรือ ม.๕ ต.ท่าเรือ อ.ท่าแพ จ.สตูล</p>
		<p>สภ.</p>	<p>๓๙. จัดหางบประมาณเพื่อให้มีการจัด กิจกรรมขององค์กรชุมชน</p>
<p>๒. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเกิดขึ้น ด้วยจิตสำนึก ของประชาชนเป็นหลัก โดยให้กลไกของรัฐทำหน้าที่ สนับสนุนส่งเสริมให้องค์กรชุมชน มีความสามารถทำ กิจกรรมของตนเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<p>ชน.</p>	<p>ชุมชน</p>	<p>๑. จัดสอนรำมโนราห์ เพลงนา และ เพลงกล่อมน้อง โดยขอเงินจาก องค์กรภาครัฐ(องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นด้วย)</p>
	<p>ตง.</p>	<p>วิชาการ ภาครัฐ</p>	<p>๒. จัดตั้งกลุ่มยุวเกษตร ๓. ส่งเสริมศิลปในพื้นที่บ้าน</p>
	<p>นศ.</p>	<p>ธุรกิจ</p>	<p>๔. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์หรือธนาคาร ศิลปในพื้นที่ศรีวิชัย อ.เชียร- ใหญ่ จ.นครศรีฯ</p>
		<p>เอกชน</p>	<p>๕. ให้องค์กรภาครัฐตั้งองค์กร พัฒนาทรัพยากรมนุษย์</p>
	<p>นธ.</p>	<p>ภาครัฐ</p>	<p>๖. ตลาดนัดวัฒนธรรมไทยสู่ภัย เศรษฐกิจ จ.นราธิวาส</p>
	<p>ปณ.</p>	<p>ภาครัฐ</p>	<p>๗. จัดตั้งกลุ่มปรับปรุงคุณภาพยาง แผ่น และสร้างโรงรมยางแผ่น ตำบลละ ๑ แห่ง</p>
		<p>เอกชน</p>	<p>๘. เปิดลานวัด ลานใจ ลานกีฬา</p>
		<p>ชุมชน</p>	<p>๙. (เหมือนข้อ ๗) ๑๐. (เหมือนข้อ ๗)</p>
	<p>ปช.</p>	<p>วิชาการ</p>	<p>๑๑. เลือกชุมชนดีเด่น ๑๒. สืบสานวัฒนธรรมพื้นบ้าน ๑๓. บรรพชาสามเณรเฉลิมพระ- เกียรติ</p>

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.		บทบาทที่ปฏิบัติ	
จว.	องค์กร	ตาม โครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	
	ธุรกิจ	๑๔. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)	
	ภาครัฐ	๑๕. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)	
	เอกชน	๑๖. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)	
	ชุมชน	๑๗. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)	
พท.	ภาครัฐ	๑๘. กลุ่มเยาวชนดีเด่น	
	ธุรกิจ	๑๙. จัดงานวันแม่ โดยถวายพระพร	
ภก.	ภาครัฐ	๒๐. ก่อตั้งสภาวัฒนธรรมทุกตำบล	
ยล.	ธุรกิจ	๒๑. จัดทำหนังสือภูมิปัญญาชาวบ้าน	
	เอกชน	๒๒. จัดตั้งกลุ่มเกษตรกรในหมู่บ้าน	
	ชุมชน	๒๓. สร้างประชาคมอำเภอ-จังหวัด	
		๒๔. จัดตั้งองค์กรชุมชนต่างๆ เช่น กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มสหกรณ์ ฯลฯ	
รน.	ชุมชน	๒๕. อบรมคุณธรรม, จริยธรรมให้นัก- เรียนและเยาวชน	
สช.	เอกชน	๒๖. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์สัจจะ ในกลุ่ม แม่บ้าน	
สต.	ธุรกิจ	๒๗. ทำสวนหย่อมหย่อนใจ ร่วมกับ เทศบาล	
		๒๘. กลุ่มอาสาสมัคร รักรักษา เล ป่า น้ำ สตุล ร่วมกับ ส.ส.	
	ภาครัฐ	๒๙. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์	
	เอกชน	๓๐. สร้างคุณธรรม จริยธรรมให้กับ องค์กรต่างๆ	
		๓๑. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์อำเภอละ ๑ ตำบล และตำบลละ ๑ หมู่บ้าน	
	ชุมชน	๓๒. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์	

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์การ	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	สภ.	ชุมชน	๓๓. ขยายการสร้างจิตสำนึกภายใน ชุมชนตนเองยิ่งขึ้น
๓. บทบาทที่ทำให้มีการติดต่อเชื่อมโยง ประสานงาน ระหว่างองค์กรชุมชนที่กระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆอย่าง เป็นระบบทุกระดับในลักษณะของ เครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๓)	ชพ.	ชุมชน	๑. ประสานงานกับสภาวัฒนธรรม จังหวัดชุมพรอย่างต่อเนื่อง
	ตง.	วิชาการ	๒. อบรมจริยธรรมให้นักเรียนใน ท้องถิ่น
		ภาครัฐ	๓. ประชุมเครือข่ายเครือข่ายทาง วัฒนธรรม
	นศ.	ธุรกิจ	๔. ประสานงานกับกลุ่มเกษตรกรกลุ่ม น้ำปากพียงเพื่อเข้าอบรม
		เอกชน	๕. ประสานงานกลุ่มเกษตรกรให้ เป็นเครือข่ายกัน
	นธ.	ภาครัฐ	๖. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย สู้ภัยเศรษฐกิจ จ.นราธิวาส
	ปน.	ภาครัฐ	๗. อบรมเชิงปฏิบัติการส่งเสริมอา- ชีนทำยาสระผมว่านทางจระเข้
			๘. ตั้งชมรมและฝึกอบรมหมอนวด แผนโบราณ
		เอกชน	๙. (เหมือนข้อ ๗)
		ชุมชน	๑๐. (เหมือนข้อ ๗)
	ปช.	วิชาการ	๑๑. พัฒนาศักยภาพวัฒนธรรมอำเภอ ๑๒. จัดทำหนังสือวัฒนธรรมเอกลักษณ์ ภูมิปัญญาชาวบ้าน
		ธุรกิจ	๑๓. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		ภาครัฐ	๑๔. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		เอกชน	๑๕. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.		บทบาทที่ปฏิบัติ	
จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	
	ชุมชน	๑๖. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)	
พท.	ภาครัฐ	๑๗. โครงการตั้งนิทรรศน์ที่ท้องถิ่น (โรงเรียนพัทลุงพิทยาคม)	
	ธุรกิจ	๑๘. แห่งเทียนพรรษา	
ภก.	ภาครัฐ	๑๙. ระดมพลังสร้างเครือข่ายทาง วัฒนธรรม	
	ยล. ธุรกิจ	๒๐. ออกเยี่ยมชาวบ้านที่มีปัญหาทาง เศรษฐกิจและความเป็นอยู่	
	เอกชน	๒๑. จัดตั้งกลุ่มเกษตรกรในหมู่บ้าน	
	ชุมชน	๒๒. จัดตั้งชุมชนวัฒนธรรมระดับตำบล	
		๒๓. ให้มีการประชุมร่วมระหว่างสภา วัฒนธรรมจังหวัด สภาวัฒนธรรม อำเภอ และสภาวัฒนธรรมตำบล	
	สช. เอกชน	๒๔. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์สัจจะ	
	สต. ธุรกิจ	๒๕. ให้วัคซีน โปลิโอแก่เด็ก	
	ภาครัฐ	๒๖. ประสานงานกับองค์กรต่างๆใน จังหวัดและต่างจังหวัด	
	เอกชน	๒๗. เน้นคุณธรรม จริยธรรม วินัยใน ทุกระดับการศึกษา	
		๒๘. ติดตามผลการดำเนินงานของ กลุ่มออมทรัพย์และเชิญตัวแทนแต่ ละกลุ่มเข้าสัมมนา	
	ชุมชน	๒๙. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์	
สน.	ชุมชน	๓๐. ประสานงานให้มีการเลือกตั้ง คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมชุด ใหม่	

<p>บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.</p>	<p>บทบาทที่ปฏิบัติ</p>		
	<p>จว.</p>	<p>องค์กร</p>	<p>ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ</p>
<p>๔. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนในทุกระดับ ดำเนินกิจกรรม เพื่อมุ่งสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่นและเพื่อท้องถิ่นของตนเอง ได้ทำให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตและคุณภาพสังคมของท้องถิ่น(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๑)</p>	<p>ชพ.</p>	<p>ชุมชน</p>	<p>๑. หางานให้ศิลปินพื้นบ้านในองค์กรได้แสดงเพื่อให้ศิลปินพื้นบ้านได้มีรายได้เสริม</p>
	<p>ตง.</p>	<p>วิชาการ ภาครัฐ</p>	<p>๒. โครงการแก้ปัญหายาเสพติด ๓. จัดงานประเพณีของดีเมืองตรัง</p>
	<p>นศ.</p>	<p>ธุรกิจ เอกชน</p>	<p>๔. โครงการทำขนมทองม้วนขาย</p>
	<p></p>	<p></p>	<p>๕. ให้เครือข่ายมีรายได้เสริมจากการประดิษฐ์ดอกไม้และถนอมอาหารขาย</p>
	<p>นธ.</p>	<p>ภาครัฐ</p>	<p>๖. เปิดตลาดนัดวัฒนธรรมไทยสู่ภัยเศรษฐกิจ จ.นราธิวาส</p>
	<p>ปณ.</p>	<p>ภาครัฐ</p>	<p>๗. ให้กลุ่มแม่บ้านทำขนมพื้นบ้านจำหน่ายตามตลาดทั่วไปและขายตามแหล่งท่องเที่ยว</p>
			<p>๘. จัดตั้งกลุ่มผลิตและจำหน่ายผลิตภัณฑ์ประจําถิ่น</p>
		<p>เอกชน</p>	<p>๙. (เหมือนข้อ ๗)</p>
		<p>ชุมชน</p>	<p>๑๐. (เหมือนข้อ ๗)</p>
	<p>ปช.</p>	<p>วิชาการ</p>	<p>๑๑. ประชุมแกนนำสภาวัฒนธรรมอำเภอและศึกษาดูงาน</p>
			<p>๑๒. ประชุมอนุกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด</p>
			<p>๑๓. อบรมชุมชนเครือข่ายเรื่องไทยสู่ภัยเศรษฐกิจ</p>
			<p>๑๔. จัดอำเภอเคลื่อนที่</p>
		<p>ธุรกิจ</p>	<p>๑๕. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)</p>
		<p>ภาครัฐ</p>	<p>๑๖. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)</p>

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
		เอกชน	๑๗. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		ชุมชน	๑๘. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
	พท.	ภาครัฐ	๑๙. ปลุกป่าและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ๒๐. จัดทำหนังสือภูมิปัญญาท้องถิ่นและ ปัญหาท้องถิ่นพัทลุง
		ธุรกิจ	๒๑. ประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากกะลา มะพร้าวเป็นของที่ระลึกจำหน่าย
	ภก.	ภาครัฐ	๒๒. โครงการขยายกลุ่มอาชีพอิสระ สู้ภัยเศรษฐกิจ
	ยล.	ธุรกิจ	๒๓. ส่งเสริมการประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์ จากกะลามะพร้าวเป็นของที่ ระลึกขายส่ง
		เอกชน	๒๔. จัดตั้งกลุ่มเกษตรกรรมในหมู่บ้าน
		ชุมชน	๒๕. จัดตั้งกลุ่มแม่บ้านเพื่อการเกษตร
			๒๖. ให้กลุ่มแม่บ้านแปรรูปสินค้าทาง การเกษตรจำหน่าย เช่นทำ ข้าวเกรียบจากฟักทอง เป็นต้น
	สช.	เอกชน	๒๗. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์สัจจะ
	สต.	ธุรกิจ	๒๘. สอนเทคนิคการถ่ายรูปศิลปะ โบราณ
		ภาครัฐ	๒๙. ส่งเสริมสนับสนุนและให้ความรู้ แก่องค์กรต่างๆ เพื่อให้ร่วมกัน ดำเนินกิจกรรมวัฒนธรรมของ ท้องถิ่น
		เอกชน	๓๐. สร้างคุณภาพทรัพยากรมนุษย์โดย ให้การศึกษาด้านคุณธรรม วินัย จริยธรรม

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๕. บทบาทที่ทำให้ประชาชนในระดับท้องถิ่นเกิดความรู้ ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตย รู้จักสิทธิหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อส่วนรวม	จว. สภ. ชพ. ตง. นศ. นธ. ปน.	องค์กร ชุมชน ชุมชน วิชาการ ภาครัฐ ธุรกิจ เอกชน ภาครัฐ ภาครัฐ	๑. รวมตัวกันเป็นกลุ่มอำเภอ เพื่อให้มีการพบปะแก้ปัญหาตนเอง ๒. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ ๓. แสวงหาโอกาสในการแสดงความคิดเห็นต่อองค์กรภาครัฐ ๑. ประชุมเครือข่าย เพื่อให้ความรู้ในเรื่องสิทธิและหน้าที่ของตน และขององค์กรชุมชนของตน ๒. โครงการให้ความรู้เกี่ยวกับการเลือกตั้ง ๓. เผยแพร่หลักการประชาธิปไตย โดยจัดทำเป็นเอกสาร ๔. ร่วมกิจกรรมอบรมรัฐธรรมนุญฉบับใหม่ ๕. สร้างประชาคมตำบล ๖. จัดตั้งกลุ่มพัฒนาประชาธิปไตย โดยให้รัฐสนับสนุนด้านบุคลากรและงบประมาณ ๗. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย สู้ภัยเศรษฐกิจ จ.นราธิวาส ๘. ให้ความรู้กลุ่มแม่บ้านเรื่องรัฐธรรมนุญฉบับใหม่ ๙. จัดประชุมใหญ่สามัญสภาวัฒนธรรมจังหวัดเพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการชุดใหม่

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
			<p>๑๐. สัมมนาเลขาธิการสภาวัฒนธรรม อำเภอ</p> <p>เอกชน ๑๑. (เหมือนข้อ ๘) ชุมชน ๑๒. (เหมือนข้อ ๘) ปช. วิชาการ ๑๓. ประชุมเลือกตั้งคณะกรรมการ สภาวัฒนธรรมอำเภอ</p> <p>ธุรกิจ ๑๔. (เหมือนข้อ ๑๓) ภาครัฐ ๑๕. (เหมือนข้อ ๑๓) เอกชน ๑๖. (เหมือนข้อ ๑๓) ชุมชน ๑๗. (เหมือนข้อ ๑๓) พท. ภาครัฐ ๑๘. โครงการส่งเสริมประชาธิปไตย ในโรงเรียนและชุมชน</p> <p>ธุรกิจ ๑๙. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์. ร. เอกชน ยล. ธุรกิจ ๒๐. ร่วมกับการรณรงค์เลือกตั้งออกทำ ประชามติเกี่ยวกับเขตเลือกตั้ง พร้อมกับรณรงค์ให้ประชาชนมี ส่วนร่วม</p> <p>เอกชน ๒๑. จัดตั้งกลุ่มเกษตรกรในหมู่บ้าน ชุมชน ๒๒. จัดทำเอกสารชุมชนระดับอำเภอ และตำบลโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับ รัฐธรรมนูญฉบับใหม่</p> <p>สช. เอกชน ๒๓. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์สัจจะ สต. ธุรกิจ ๒๔. จัดทำสวนหย่อมหย่อนใจ ภาครัฐ ๒๕. อบรมประชาชนเกี่ยวกับข้อมูล- ข่าวสารเรื่องสิทธิและหน้าที่ตาม กฎหมายต่างๆ เช่น รัฐธรรมนูญ พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร เป็นต้น</p>

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
		เอกชน ชุมชน สฎ. ชุมชน	๒๖. สร้างคุณภาพทรัพยากรมนุษย์โดย ให้การศึกษาเน้นเรื่องคุณธรรม จริยธรรม วินัย ๒๗. เผยแพร่ความรู้เรื่องรัฐธรรมนูญ ฉบับใหม่ ๒๘. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ ๒๙. ผลักดันให้มีการประชุมร่วมทุก องค์กรในสภาวัฒนธรรมจังหวัด อย่างน้อยเดือนละ ๑ ครั้ง
๖. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเข้มแข็ง เป็นรากฐาน ความมั่นคงของประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่องและ ยั่งยืนสืบไป (ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๒)	ชพ. ตง. นศ. นธ.	ชุมชน วิชาการ ภาครัฐ ธุรกิจ เอกชน ภาครัฐ	๑. เรียกร้องในสภาวัฒนธรรม จังหวัดให้ส่งเสริมองค์กรชุมชน ศิลปินพื้นบ้านอย่างต่อเนื่อง เช่น ให้มีงานประเพณี และให้ศิลปินฯ ได้แสดง และให้รัฐสนับสนุนด้าน งบประมาณร้อยละ ๕๐ ที่ได้จาก เอกชนประมวลจัดงานประเพณี ๒. โครงการอนุรักษ์โบราณสถาน และโบราณวัตถุ ๓. รวบรวมภูมิปัญญาท้องถิ่น ๔. จัดอบรมบุคลากรให้รู้จักสิทธิและ หน้าที่ของตนเอง ๕. จัดอบรมบุคลากรให้เข้าใจหน้าที่ ให้ชัดเจน ๖. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย สู้ภัยเศรษฐกิจ จ.นราธิวาส

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.		บทบาทที่ปฏิบัติ	
จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	
ปณ.	ภาครัฐ	๗. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ทุกหมู่บ้านใน อ.แม่ลาน และจะขยายผลต่อไป	
		๘. โครงการอบรมผู้นำศาสนาประจำ จำปี	
		๙. โครงการเผยแพร่รัฐธรรมนูญ - ฉบับใหม่	
	เอกชน	๑๐. (เหมือนข้อ ๗)	
	ชุมชน	๑๑. (เหมือนข้อ ๗)	
ปช.	วิชาการ	๑๒. โครงการพัฒนาสภาวัฒนธรรม จังหวัด	
		๑๓. โครงการประชุมเลือกตั้งคณะ กรรมการบริการสภาวัฒนธรรม จังหวัดชุดใหม่	
	ธุรกิจ	๑๔. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)	
	ภาครัฐ	๑๕. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)	
	เอกชน	๑๖. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)	
	ชุมชน	๑๗. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)	
พท.	ภาครัฐ	๑๘. โครงการอบรมผู้นำเยาวชน จ. พัทลุง	
	ธุรกิจ	๑๙. จัดแข่งขันกีฬาต้านยาเสพติด	
ภก.	ภาครัฐ	๒๐. จัดตั้งกลุ่มสตรีทำผ้าบาติกสู้ภัย เศรษฐกิจ	
	ยล.	๒๑. ร่วมกับมัสยิดจัดกิจกรรมการถือ ศีลออก และพัฒนาโรงเรียนที่สอน ด้วยภาษาถิ่นและสอนจริยธรรม ในทุกวันเสาร์-อาทิตย์	
	เอกชน	๒๒. จัดตั้งกลุ่มเกษตรกรในหมู่บ้าน	

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	สช. สต. ภาครัฐ เอกชน ชุมชน สภ.	องค์กร ชุมชน เอกชน ธุรกิจ ภาครัฐ เอกชน ชุมชน ชุมชน	๒๓. รณรงค์ให้สร้างนิสัยภาคภูมิใจใน ครอบครัว ๒๔. จัดอบรมสัมมนาผู้นำชุมชนผู้ประ กอบอาชีพเสริม ๒๕. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์สัจจะ ๒๖. จัดกีฬาต้านยาเสพติด ๒๗. อบรมผู้นำองค์กรชุมชนและนำไป ศึกษาดูงานองค์กรชุมชนที่มีความ เข้มแข็ง ๒๘. ให้ชุมชนละอายต่อความไม่มีวินัย ๒๙. ให้กลุ่มออมทรัพย์เป็นเวทีในการ สร้างประชาคมตำบลและอำเภอ ๓๐. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ ๓๑. รณรงค์ให้ทุกองค์กรปฏิบัติตาม พระราชดำรัสที่ว่าการศึกษาวัฒน ธรรมคือการรักษาชาติ
๗. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๔ คือ ส่งเสริมให้ชาวโลก เกิดความเข้าใจในภาพลักษณ์ของประเทศไทย	ชน. ดง. นศ.	ชุมชน วิชาการ ภาครัฐ ธุรกิจ เอกชน	๑. ฝึกสอนศิลปินพื้นบ้านเพื่อนำออกสู่ สายตาชาวโลก ให้เขารู้จัก ๒. แนะนำการท่องเที่ยวในจังหวัด ๓. จัดทำเอกสารเกี่ยวกับวัฒนธรรม ออกเผยแพร่ ๔. จัดงานส่งเสริมวัฒนธรรมไทย ๕. จัดกลุ่มส่งเสริมความรู้ เพื่อให้ เห็นความสำคัญของสถาบันต่างๆ ของเราที่มีคุณประโยชน์ต่อเพื่อน มนุษย์และชาวโลก

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	นธ.	ภาครัฐ	๖. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย สัญัยเศรษฐกิจ จ.นราธิวาส
	ปน.	ภาครัฐ	๗. ปรับปรุงมัสยิดกลางจังหวัดและ ศาลเจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยว เพื่อ รองรับการท่องเที่ยว
			๘. โครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ไทย-มาเลเซีย
			๙. โครงการวัฒนธรรมสัญจร
		เอกชน	๑๐. (เหมือนข้อ ๗)
		ชุมชน	๑๑. (เหมือนข้อ ๗)
	ปช.	วิชาการ	๑๒. โครงการเผยแพร่เกียรติภูมิ เมืองประจวบคีรีขันธ์
		ธุรกิจ	๑๓. (เหมือนวิชาการ)
		ภาครัฐ	๑๔. (เหมือนวิชาการ)
		เอกชน	๑๕. (เหมือนวิชาการ)
		ชุมชน	๑๖. (เหมือนวิชาการ)
	พท.	ภาครัฐ	๑๗. โครงการอนุรักษ์โลมาหัวบาตร
			๑๘. โครงการอนุรักษ์ทะเลสาบ
		ธุรกิจ	๑๙. ผลิตนาจิตเฉลิมพระเกียรติ
	ยล.	ธุรกิจ	๒๐. จัดงานวันลอยกระทงและของดี ในท้องถิ่น
		ชุมชน	๒๑. จัดงานแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ต่างชาติ(มาเลเซีย)
	สต.	ธุรกิจ	๒๒. ประเพณีแข่งขันว่านนานาชาติ และแข่งขันการตกปลา
		ภาครัฐ	๒๓. (เหมือนข้อ ๒๒)

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๘. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๕ คือ การพัฒนาศักยภาพ บุคลากรทางวัฒนธรรม		เอกชน	๒๔. ประชาสัมพันธ์กลุ่มที่มีความสำ- ทางสื่อมวลชน
	ชพ.	ชุมชน	๑. จัดสอนศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ให้ มีคุณภาพและถ่ายทอดให้มีประ สิทธิภาพ
	ตง.	วิชาการ ภาครัฐ	๒. พัฒนาเทคโนโลยีและสารสนเทศ ๓. โครงการอบรมจริยธรรมและคุณ ธรรม
	นศ.	ธุรกิจ	๔. จัดอบรมบุคลากรสภาวัฒนธรรม อำเภอ
		เอกชน	๕. จัดสัมมนาอบรมบุคลากรให้เข้า ใจเรื่องวัฒนธรรมอย่างแจ่มชัด
	นธ.	ภาครัฐ	๖. โครงการวัฒนธรรมสัญจร
	ปน.	ภาครัฐ	๗. โครงการพัฒนาจิตผู้บริหารหน่วย งานราชการ และเจ้าหน้าที่
			๘. โครงการสัมมนาคณะกรรมการ สภาวัฒนธรรมอำเภอ
		เอกชน	๙. (เหมือนข้อ ๗)
		ชุมชน	๑๐. (เหมือนข้อ ๗)
	ปช.	วิชาการ	๑๑. โครงการพัฒนาศักยภาพสภาวัฒน ธรรมจังหวัด
		ธุรกิจ	๑๒. (เหมือนข้อ ๑๑)
		ภาครัฐ	๑๓. (เหมือนข้อ ๑๑)
		เอกชน	๑๔. (เหมือนข้อ ๑๑)
		ชุมชน	๑๕. (เหมือนข้อ ๑๑)

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.		บทบาทที่ปฏิบัติ	
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	พท.	ภาครัฐ	๑๖. โครงการคัดเลือกบุคลากรดีเด่นทางวัฒนธรรม
		ธุรกิจ	๑๗. โครงการอบรมพิธีกรทางศาสนา
	ยล.	ธุรกิจ	๑๘. ปรับปรุงศิลปะในพื้นที่บ้าน
		เอกชน	๑๙. จัดตั้งกลุ่มเกษตรกรในหมู่บ้าน
		ชุมชน	๒๐. ศึกษาความก้าวหน้าทางวัฒนธรรมในตำบลและหมู่บ้าน
			๒๑. เชิญสมาชิกสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดไปศึกษาดูงาน
	สช.	เอกชน	๒๒. จัดแลกเปลี่ยนประสบการณ์การพัฒนาวัฒนธรรม
	สค.	ธุรกิจ	๒๓. ส่งเสริมวิถีชีวิตพื้นบ้าน
		ภาครัฐ	๒๔. คัดเลือกคนดีทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยรวบรวมเป็นเอกสารเพื่อเผยแพร่ให้สังคมรู้
		เอกชน	๒๕.ต่อต้านค่านิยมที่ไม่พึงประสงค์จากต่างชาติ
			๒๖. ส่งบุคลากรของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จไปศึกษาดูงาน
	ชุมชน	๒๗. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์	
สญ.	ชุมชน	๒๘. เชิญชวนให้ทุกองค์กรฟื้นฟูศักยภาพการใช้ชีวิตพออยู่พอกิน	

ตารางที่ ๗

ตารางสรุปบทบาทใหม่(พ.ศ.-ก.ย.๕๒) ของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่เป็น
บทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ
ปัจจุบัน มีดังนี้

องค์กร	จว.	บทบาทที่คิดใหม่หลังประชุมสมัชชาครั้งที่ ๒	หมายเหตุ
วิชาการ	ตง.	๘	
	ปช.	๑๔	
ธุรกิจ	นศ.	๘	
	ปน.	๒๐	
	ปช.	๑๔	
	พท.	๙	
	สต.	๗	
ภาครัฐ	ตง.	๗	
	นธ.	๒	
	ปช.	๑๔	
	พท.	๑๐	
	ภก.	๓	
เอกชน	นศ.	๗	
	ปช.	๑๔	
	ปน.	๙	
	ยล.	๑	
	สช.	๒	
	สต.	๑๒	
ชุมชน	ชน.	๗	
	ปน.	๙	
	ปช.	๑๔	
	ยล.	๑๑	
	สภ.	๗	
รวมทั้งสิ้น	๑๒	๒๐๙	

๗.๒ บทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๑. บทบาทที่ทำให้มีการรวมตัวจัดตั้งเป็นองค์กรชุมชน ในทุกกระดับ ตั้งแต่ระดับ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ ในรูปของเครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม	ตง.	วิชาการ	๑. จัดตั้งศูนย์ข้อมูลทางวัฒนธรรม อำเภอ
		ภาครัฐ	๒. จัดตั้งสภาวัฒนธรรมตำบล
	นศ.	ธุรกิจ	๓. จัดงานแสดงสินค้าการเกษตร และหัตถกรรมพื้นบ้าน
		เอกชน	๔. จัดให้มีตลาดภูมิปัญญาท้องถิ่น โดย ทั่วถึง
	นธ.	ภาครัฐ	๕. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย สู่ภัยเศรษฐกิจ จ.นราธิวาส
	ปน.	ภาครัฐ	๖. จัดตั้งชมรมแพทย์แผนไทย
		เอกชน	๗. จัดตั้งสภาวัฒนธรรมตำบล
		เอกชน	๘. (เหมือนข้อ ๖)
		ชุมชน	๙. (เหมือนข้อ ๖)
	ปช.	วิชาการ	๑๐. ประชุมสัมมนาผู้นำสภาวัฒนธรรม อำเภอ
			๑๑. โครงการพัฒนาศักยภาพสภาวัฒน ธรรมอำเภอ
			๑๒. โครงการวัฒนธรรมไทยสู่ภัย เศรษฐกิจ
		ธุรกิจ	๑๓. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		ภาครัฐ	๑๔. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		เอกชน	๑๕. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		ชุมชน	๑๖. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
	พง.	ชุมชน	๑๗. ตั้งธนาคารกลุ่มเกษตรกร
	พท.	ธุรกิจ	๑๘. แข่ง โพนลากพระ
		ภาครัฐ	๑๙. โครงการพัฒนาบ้านเกิด

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	ยล.	ภาครัฐ	๒๐. จัดตั้งกลุ่มอุตสาหกรรมในครัวเรือน ในย่านชุมชน
		ชุมชน	๒๑. จัดตั้งชมรมเรารักษ์ยะลา ๒๒. ให้องค์กรชุมชนที่ก่อตั้งขึ้น ในตอนแรกไม่เกี่ยวกับวัฒนธรรม ได้มีกิจกรรมทางวัฒนธรรมด้วย
	สช.	เอกชน	๒๓. จัดวัฒนธรรมสัญจร
	สศ.	ธุรกิจ	๒๔. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์สัจจะ
		ภาครัฐ	๒๕. ติดตามผลการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัดและอำเภอ และกระตุ้นให้เกิดการรวมตัวกัน
		เอกชน	๒๖. เน้นให้ชุมชนรักชาติ ศาสนาพระมหากษัตริย์
		ชุมชน	๒๗. จัดงานวันลอยกระทง
	สฎ.	ชุมชน	๒๘. จัดงานแสดงสินค้าต่างๆ
๒. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเกิดขึ้น ด้วยจิตสำนึกของประชาชนเป็นหลัก โดยให้กลไกของรัฐทำหน้าที่สนับสนุนส่งเสริมให้องค์กรชุมชน มีความสามารถทำกิจกรรมของตนเอง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	ตง.	วิชาการ	๑. โครงการจัดตั้งกลุ่มอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ
		ภาครัฐ	๒. จัดงานวันเข้าพรรษา
	นศ.	ธุรกิจ	๓. จัดงานแข่งกีฬาพื้นบ้าน
		เอกชน	๔. ส่งเสริมการแข่งขันกีฬาพื้นบ้าน
	นธ.	ภาครัฐ	๕. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย
		สฎ.	สัปดาห์เศรษฐกิจ จ.นราธิวาส
	ปณ.	ภาครัฐ	๖. ตั้งกลุ่มปรับปรุงคุณภาพยางแผ่น
			โดยการศึกษาดูงานสถานประกอบการ

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
			๗. โครงการมทกรรมวัฒนธรรมประจำปี
		เอกชน	๘. (เหมือนข้อ ๖)
		ชุมชน	๙. (เหมือนข้อ ๖)
	ปช.	วิชาการ	๑๐. การประชุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ๑๑. โครงการสายใยวัฒนธรรมไทย พื้นบ้าน ๑๒. โครงการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย ๑๓. โครงการบรรพชาอุปสมบทเฉลิม พระเกียรติ
		ธุรกิจ	๑๔. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		ภาครัฐ	๑๕. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		เอกชน	๑๖. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		ชุมชน	๑๗. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
	พท.	ธุรกิจ	๑๘. จัดถวายพระพรวันแม่แห่งชาติ
		ภาครัฐ	๑๙. โครงการอนุรักษ์พัฒนาสิ่งแวดล้อม ล้อม ๒๐. โครงการนิทรรศการสัญจร เรื่อง อุบัติเหตุบนท้องถนน โรคเอดส์ และยาเสพติด
	ยล.	ภาครัฐ	๒๑. ติดป้ายกระตุ้นเตือนประชาชน เรื่องต่อต้านยาเสพติด การประ หยัด อุบัติเหตุบนท้องถนน
		ชุมชน	๒๒. เชิญชวนให้เป็นสมาชิกชมรมเรา รักษ์ยะลา
	สต.	ธุรกิจ	๒๓. ประชาสัมพันธ์ เรื่องการแยกขยะ ๒๔. อบรมผู้นำเที่ยวในจังหวัด

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
		ภาครัฐ	๒๕. รวมองค์กรชุมชนในจังหวัดเพื่อ สัมมนาเรื่องการสร้างองค์กร ชุมชนให้เข้มแข็ง
		เอกชน	๒๖. ให้ชุมชนรักชาติศาสนาพระมหากษัตริย์
		ชุมชน	๒๗. ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น
<p>๓. บทบาทที่ทำให้มีการติดต่อเชื่อมโยง ประสานงาน ระหว่างองค์กรชุมชนที่กระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆอย่าง เป็นระบบทุกระดับในลักษณะของเครือข่ายเครือข่าย ทางวัฒนธรรม(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๓)</p>	ตง.	วิชาการ ภาครัฐ	๑. โครงการเครือข่ายวัฒนธรรม ๒. โครงการจัดทำแผนที่วัฒนธรรม ตำบล
		ธุรกิจ	๓. จัดประชุมองค์กรชุมชนเครือข่าย ศิลปินพื้นบ้าน
		เอกชน	๔. จัดตั้งกลุ่มอาชีพที่มีผลิตภัณฑ์จาก ทรัพยากรธรรมชาติ
		ภาครัฐ	๕. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย สัญจรธุรกิจ
		ภาครัฐ	๖. จัดตั้งกลุ่มแม่บ้านพัฒนาอาชีพ เสริมรายได้
		ชุมชน	๗. โครงการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรม ปักษ์ใต้(เฉพาะ ๕ จังหวัด ชายแดนภาคใต้)
		ชุมชน	๘. (เหมือนข้อ ๖)
		วิชาการ	๙. พัฒนาศักยภาพสภาวัฒนธรรม อำเภอ
		ธุรกิจ	๑๐. จัดทำหนังสือวัฒนธรรม ประวัติ ศาสตร์ เอกลักษณ์ และภูมิปัญญา
		ธุรกิจ	๑๑. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตาม โครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
		ภาครัฐ	๑๒. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		เอกชน	๑๓. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		ชุมชน	๑๔. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
	พท.	ธุรกิจ	๑๕. แท้เทียนเพชรฯ
		ภาครัฐ	๑๖. โครงการเล่านิทานประกอบการ แสดง
	ยล.	ภาครัฐ	๑๗. โครงการบริหารวัดเฉลิมพระ เกียรติ
		ชุมชน	๑๘. ประสานงานเพื่อขอความช่วยเหลือ จากหน่วยงานต่างๆ
	สช.	เอกชน	๑๙. ประชุมวางแผนดำเนินงานใหม่
	สต.	ธุรกิจ	๒๐. โครงการปลูกผักสวนครัวรั้ว ริ้ว
		ภาครัฐ	๒๑. จัดประชุมสภาวัฒนธรรมจังหวัด และสภาวัฒนธรรมอำเภอ
		เอกชน	๒๒. เน้นบุคคลของแผ่นดิน ชาติ พ่อ แม่ และครูอาจารย์
		ชุมชน	๒๓. ประชุมเตรียมงานลอยกระทง
	สภ.	ชุมชน	๒๔. โครงการประสานงานกับองค์กร เพื่อให้ความร่วมมือ
๔. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนในทุกระดับ ดำเนิน กิจกรรม เพื่อมุ่งสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่นและเพื่อท้องถิ่นของตนเอง ได้ทำ ให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิตและคุณภาพสังคมของ ท้องถิ่น(ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๑)	ตง.	วิชาการ	๑. โครงการกีฬาเพื่อพัฒนาคุณภาพ ชีวิต
		ภาครัฐ	๒. บรรพชาอุปสมบทเฉลิมพระ เกียรติ
	นศ.	ธุรกิจ	๓. ฝึกอาชีพชาวบ้าน
		เอกชน	๔. จัดให้มีแหล่งประกอบการเพื่อแก้ ปัญหาการว่างงาน

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	นธ.	ภาครัฐ	๕. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย
	ปณ.	ภาครัฐ	๖. ให้กลุ่มแม่บ้านทำขนมพื้นบ้านออก
			จำหน่ายตามตลาด, ที่ท่องเที่ยว
			๗. จัดให้มีตลาดนัดเกษตรพอเพียง
		เอกชน	๘. (เหมือนข้อ ๖)
		ชุมชน	๙. (เหมือนข้อ ๖)
	ปช.	วิชาการ	๑๐. ประชุมสัมมนาแกนนำสภาวัฒนธรรมอำเภอ
			๑๑. โครงการประชุมประจำปีโดย
			๑๒. โครงการวัฒนธรรมไทยสู่ภัย
			เศรษฐกิจ
			๑๓. โครงการพัฒนาเทิดพระเกียรติ
		ธุรกิจ	๑๔. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		ภาครัฐ	๑๕. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		เอกชน	๑๖. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
		ชุมชน	๑๗. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
	พท.	ธุรกิจ	๑๘. ผลิตภัณฑ์จากกะลามะพร้าว
	ภาครัฐ	๑๙. โครงการเยาวชนรุ่นใหม่รักษ์น้ำ	
		เฉลิมพระเกียรติ	
ยล.	ภาครัฐ	๒๐. สัมมนากลุ่มออมทรัพย์	
	ชุมชน	๒๑. ตัดป้ายประชาสัมพันธ์กิจกรรม	
		ชมรม"เรารักษ์ยะลา"	
สต.	ธุรกิจ	๒๒. สำรองแรงงานขาดแคลน เพื่อ	
		ให้ศูนย์พัฒนาฝีมือแรงงาน ได้ฝึก	
		เนื้ให้ตรงกับที่ขาดแคลน	

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
		เอกชน	๒๓. ให้ชุมชนรักธรรมชาติมากกว่ารัก วัตถุ
		ชุมชน	๒๔. ให้องค์กรชุมชนรับผิดชอบต่อ ปัญหาของชุมชนโดยตรง
	สภ.	ชุมชน	๒๕. จัดฝึกอบรมการผลิตสินค้าที่ใช้ภูมิ ปัญญาท้องถิ่นดั้งเดิมให้เป็นอาชีพ
๕. บทบาทที่ทำให้ประชาชนในระดับท้องถิ่นเกิดความรู้ ความเข้าใจในหลักการประชาธิปไตย รู้จักสิทธิ หน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อส่วนรวม	ตง.	วิชาการ	๑. ให้ความรู้เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ ฉบับใหม่
		ภาครัฐ	๒. ผลิตสื่อเผยแพร่หลักการประชาธิปไตย
	นศ.	ธุรกิจ	๓. จัดอบรมกฎหมายพื้นฐานแก่ อบต
		เอกชน	๔. เชิญวิทยากรมาให้ความรู้เรื่อง สิทธิเสรีภาพและการให้ความรู้ ด้านกฎหมาย
	นธ.	ภาครัฐ	๕. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย สัญัยเศรษฐกิจ จ.นราธิวาส
	ปน.	ภาครัฐ	๖. ให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับ รัฐธรรมนูญฉบับใหม่และกฎหมาย เกี่ยวกับการเลือกตั้ง สส., สจ.
			๗. โครงการเสวนาเรื่องวัฒนธรรม กับวิถีชีวิต
		เอกชน	๘. (เหมือนข้อ ๖)
		ชุมชน	๙. (เหมือนข้อ ๖)
		ปช.	วิชาการ
		ธุรกิจ	๑๑. (เหมือนข้อ ๑๐)

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	พท.	ภาครัฐ	๑๒. (เหมือนข้อ ๑๐)
		เอกชน	๑๓. (เหมือนข้อ ๑๐)
		ชุมชน	๑๔. (เหมือนข้อ ๑๐)
	ยล.	ธุรกิจ	๑๕. ตั้งกลุ่มออมทรัพย์ครูโรงเรียน เอกชน
		ภาครัฐ	๑๖. โครงการประชามณฑลและ เวทีประชาธิปไตย
	สช.	ภาครัฐ	๑๗. ออกเอกสารประชาสัมพันธ์ร่วม อบจ.
		ชุมชน	๑๘. อบรมประชาชนเรื่องหน้าที่ที่จะ ต้องรักษาเอกลักษณ์ของจังหวัด
	สต.	เอกชน	๑๙. ประชุมสรุปปัญหาการดำเนินงาน ของสภาวัฒนธรรมจังหวัด
		ธุรกิจ	๒๐. จัดรายการวิทยุ
	สฎ.	เอกชน	๒๑. รณรงค์ให้รักประชาธิปไตย อย่า ขายสิทธิซื้อเสียง
		ชุมชน	๒๒. ประชุมคณะกรรมการสภาวัฒนธรรม จังหวัดทุกภาคี
	สง.	ชุมชน	๒๓. จัดประชุมอบรมผู้นำท้องถิ่นเรื่อง พ.ร.บ. การเลือกตั้ง
	๖. บทบาทที่ทำให้องค์กรชุมชนเข้มแข็ง เป็นรากฐาน ความมั่นคงของประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่องและ ยั่งยืนสืบไป (ตรงกับจุดเน้นของ สวช. จุดที่ ๒)	ตง.	วิชาการ
นศ.		ภาครัฐ	๒. จัดตั้งนิทรรศน์ท้องถิ่น
		ธุรกิจ	๓. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ชมรมศิลปิน พื้นบ้าน
นธ.		เอกชน	๔. แก้ปัญหาราคาพืชผลการเกษตร
		ภาครัฐ	๕. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย สุโขทัยเศรษฐกิจ จ.นราธิวาส

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	ปท.	ภาครัฐ เอกชน ชุมชน	๖. จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ ๗. เวทีประชาธิปไตยประจำตำบล ๘. ตั้งกลุ่มสหกรณ์ยางแผ่นคุณภาพ ๙. (เหมือนข้อ ๖) ๑๐. (เหมือนข้อ ๖)
	ปช.	วิชาการ	๑๑. โครงการพัฒนาศักยภาพสภาวัฒนธรรมอำเภอ ๑๒. ประชุมสัมมนาเลือกตั้งคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมอำเภอ
	ธุรกิจ		๑๓. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
	ภาครัฐ		๑๔. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
	เอกชน		๑๕. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
	ชุมชน		๑๖. (เหมือนวิชาการทุกข้อ)
	พท.	ธุรกิจ	๑๗. กีฬาต่อต้านยาเสพติด
	ภาครัฐ		๑๘. โครงการตั้งกลุ่มออมทรัพย์ของสหกรณ์ร้านค้า
	ยล.	ชุมชน	๑๙. จัดกิจกรรมชมรม เยาว์รักษ์ยะลา
	สศ.	ธุรกิจ	๒๐. ตั้งกลุ่มออมทรัพย์สี่จจะ
	เอกชน		๒๑. รณรงค์เรื่องเศรษฐกิจพอเพียง
	ชุมชน		๒๒. สสำรวจส่งเสริมสนับสนุนชุมชน
	สญ.	ชุมชน	๒๓. อบรมเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง
๗. บทบาทตามจุดเน้นที่ ๔ คือ ส่งเสริมให้ชาวโลก เกิดความเข้าใจในภาพลักษณ์ของประเทศไทย	ตง.	วิชาการ	๑. จัดทำเอกสารเผยแพร่
	นศ.	ภาครัฐ	๒. (เหมือนข้อ ๑)
	ธุรกิจ		๓. ระดมความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับชาวต่างประเทศ

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์การ	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	นธ.	ภาครัฐ	๔. โครงการตลาดนัดวัฒนธรรมไทย สู้ภัยเศรษฐกิจ จ.นราธิวาส
	ปน.	ภาครัฐ	๕. ส่งเสริมให้ต้อนรับนักท่องเที่ยว ด้วยคุณธรรมโอบอ้อมอารี
		เอกชน	๖. โครงการแต่งกายด้วยชุดประจำ ท้องถิ่น
		ชุมชน	๗. (เหมือนข้อที่ ๕)
		ชุมชน	๘. พัฒนาจิตใจบุคคลในชุมชนให้มีคุณ ธรรมและจริยธรรม
	ปช.	วิชาการ	๙. เผยแพร่เกียรติภูมิเมืองประจวบ คีรีขันธุ์
		ธุรกิจ	๑๐. (เหมือนข้อ ๙)
		ภาครัฐ	๑๑. (เหมือนข้อ ๙)
		เอกชน	๑๒. (เหมือนข้อ ๙)
		ชุมชน	๑๓. (เหมือนข้อ ๙)
	พท.	ธุรกิจ	๑๔. พัฒนาจิตใจเฉลิมพระเกียรติ
		ภาครัฐ	๑๕. จัดงานแสดงของดีเมืองพัทลุง
	ยล.	ชุมชน	๑๖. โครงการเมืองยะลาน่าอยู่
	สช.	เอกชน	๑๗. ประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชน เรื่องจัดนิทรรศการวัฒนธรรม
	สต.	ธุรกิจ	๑๘. ปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยว
		เอกชน	๑๙. สร้างภาพลักษณ์คุณธรรม วินัย จริยธรรม
		ชุมชน	๒๐. ประชาสัมพันธ์กิจกรรมสภาวัฒน ธรรมจังหวัด

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
๘.บทบาทตามจุดเน้นที่ ๕ คือ การพัฒนาศักยภาพ บุคลากรทางวัฒนธรรม	ตง.	วิชาการ	๑. โครงการแลกเปลี่ยนความรู้ ทางวัฒนธรรม
		ภาครัฐ	๒. อบรมการพัฒนาจิต
	นศ.	ธุรกิจ	๓. จัดกิจกรรมพัฒนาบุคลากรทาง วัฒนธรรม
		เอกชน	๔. (เหมือนข้อ ๓)
	นธ.	ภาครัฐ	๕. โครงการวัฒนธรรมสัญจร
	ปน.	ภาครัฐ	๖. โครงการพัฒนาจิตข้าราชการ ๗. โครงการฝึกอบรม อบต.ด้าน วัฒนธรรม
		เอกชน	๘. (เหมือนข้อ ๖)
		ชุมชน	๙. โครงการพัฒนาจิต-ปฏิบัติธรรม
	ปช.	วิชาการ	๑๐. สัมมนาเรื่องศักยภาพสภาวัฒน- จังหวัด-อำเภอ
		ธุรกิจ	๑๑. (เหมือนข้อ ๑๐)
		ภาครัฐ	๑๒. (เหมือนข้อ ๑๐)
		เอกชน	๑๓. (เหมือนข้อ ๑๐)
		ชุมชน	๑๔. (เหมือนข้อ ๑๐)
	พท.	ธุรกิจ	๑๕. อบรมพิธีกรรมทางศาสนา
		ภาครัฐ	๑๖. สัมมนามูลนิธิทางวัฒนธรรม ๑๗. อบรมวิทยากรทางศิลปกรรมและ สิ่งแวดล้อม
	สช.	เอกชน	๑๘. โครงการประเมินผล
	สต.	ธุรกิจ	๑๙. จัดทำหลักสูตรผู้นำกับวัฒนธรรม
		เอกชน	๒๐. สร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน
		ชุมชน	๒๑. ประชุมคณะกรรมการสภาวัฒน- ธรรมอำเภอ-ตำบล

บทบาทตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้ง สภาวัฒนธรรมจังหวัด และจุดเน้นของ สวช.	บทบาทที่ปฏิบัติ		
	จว.	องค์กร	ตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ
	สภ.	ชุมชน	๒๒. คัดเลือกผู้นำชุมชน

ตารางที่ ๔

ตารางสรุปบทบาทใหม่ (พ.ค.-ก.ย.๕๒) ของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน มีดังนี้

จว.	บทบาทที่คิดใหม่หลังประชุมสมัชชาครั้งที่ ๒	หมายเหตุ
ตง.	๑๕	
นศ.	๑๓	
นธ.	๒	
ปน.	๑๙	
ปช.	๑๖	
พง.	๑	
พท.	๑๘	
ยล.	๑๓	
สช.	๔	
สต.	๒๕	
สภ.	๔	
รวม	๙	๑๓๐

บทที่ ๔

กระบวนการเรียนรู้และการปรับเปลี่ยนบทบาท

ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการเรียนรู้และการปรับเปลี่ยนบทบาท ของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด (รวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย) กระบวนการเรียนรู้ที่ใช้ และผลของการศึกษา มีดังนี้

ก. กระบวนการเรียนรู้และการปรับเปลี่ยนบทบาท ก่อน-หลัง การจัดประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑

๑. ผู้วิจัยได้จัดประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ ระหว่างวันที่ ๑๘-๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ณ สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เขตการศึกษา ๓ สงขลา โดยให้สภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด ได้คัดเลือกตัวแทนของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัด เข้าร่วมประชุมภาคีละ ๑ คน รวมสภาวัฒนธรรมจังหวัดละ ๕ คน แต่ทางสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดภูเก็ตต่อต้านกับการประชุมในครั้งที่ ๑ นี้ จึงทำให้สภาวัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ตไม่กล้าเข้าร่วมประชุม ส่วนจังหวัดอื่นใน ๑๕ จังหวัด มีการต่อต้านการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ เพียงบางองค์กรหรือบางภาคี และเพียงบางกิจกรรม ซึ่งลักษณะการต่อต้านเช่นนี้ เป็นการต่อต้านการเปลี่ยนแปลง อันเป็นลักษณะหนึ่งของการวิจัยปฏิบัติการ (ในการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒ ไม่มีจังหวัดใดต่อต้าน)

๑.๑ ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมประชุมแต่ละคนได้ศึกษาเอกสารต่อไปนี้

๑) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่แปด พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๔

๒) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

๓) พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

๔) ความคาดหวังในการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด

๕) จุดเน้นในการดำเนินงานวัฒนธรรม ๕ ประการ ในปี ๒๕๔๑ ของ สวช.

๑.๒ ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมประชุมแต่ละคน ได้สะท้อนความคิดและมีการถกเถียงกัน (Reflect and Discussion)° ถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม

๑) สะท้อนความคิดและมีการถกเถียงกันภายในกลุ่มใหญ่คือในที่ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ซึ่งความคิดอันหลากหลาย มีทั้งความคิดที่แตกต่างกัน และคล้ายคลึงกัน

° การศึกษานอกโรงเรียน, กรม คู่มือการจัดกิจกรรมทักษะชีวิตเพื่อป้องกันยาเสพติด : สำหรับกลุ่มเป้าหมายการศึกษานอกโรงเรียน (ปรับปรุงครั้งที่ ๒) กรุงเทพฯ : กองพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน, ๒๕๔๑ หน้า ๑๓-๓๐.

๒) สะท้อนความคิดและมีการถกเถียงกันภายในกลุ่มย่อยกลุ่มละ ๔-๕ คน ซึ่งแบ่งตามผู้ที่มีความคิดคล้ายคลึงกัน แต่เมื่ออยู่ในกลุ่มย่อย การแสดงความคิดเห็นในบางประเด็น คนที่เคยมีความคิดคล้ายคลึงกันกลับมีความคิดที่แตกต่างกันออกไป

๑.๓ ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมประชุมแต่ละคนตอบแบบสอบถาม เพื่อให้เห็นภาพของความคิดที่แตกต่างกันและความคิดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งแบบสอบถามและคำตอบ มีดังนี้

ข้อ ๑ ถ้าท่านอยู่ใน องค์การภาครัฐ องค์การวิชาการ องค์การธุรกิจ องค์การเอกชน หรือ องค์การชุมชนต่อไปท่านจะปฏิบัติตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่แปด พ.ศ.๒๕๔๐-๒๕๔๔ ในส่วนที่ ๓ บทที่ ๒ ข้อ ๒,๒.๑(๑) ที่ว่า ให้ความรู้ ความเข้าใจ ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการรวมตัวของชุมชนทั้งในเรื่อง สิทธิ หน้าที่ หรือบทบาทของ องค์การชุมชน รวมทั้งทักษะในการพัฒนาองค์กร ให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การบริหารจัดการองค์กร การสร้างจิตสำนึกในการเป็นเจ้าของชุมชนและการบำรุงรักษาสาธารณสมบัติ และศิลปวัฒนธรรมของชุมชน

แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และในแต่ละจังหวัด ที่จะปฏิบัติและปฏิบัติมากขึ้น ซึ่งมีเหตุผล ดังนี้

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
กบ.	วิชาการ	-มีความตระหนักว่าวัฒนธรรมเป็นบ่อเกิดแห่งความรุ่งเรือง
	ธุรกิจ	-มีแรงจูงใจจากการประชุมสัมมนาครั้งนี้
	ภาครัฐ	-เห็นความสำคัญขององค์กรชุมชน จากการประชุมในครั้งนี้แล้ว
ชน.	วิชาการ	-ต้องการให้ชุมชนมีจิตสำนึกและเข้มแข็งที่จะรักษาสาธารณสมบัติและมรดกทางวัฒนธรรมให้ดีขึ้น
	ภาครัฐ	-สามารถชี้แจงให้ตระหนักถึงความสำคัญทางวัฒนธรรมได้ถูกต้อง
	ชุมชน	-ได้เรียนรู้มีประสบการณ์มีใจรักชุมชนและศิลปวัฒนธรรม
ดง.	วิชาการ	-เป็นภาระหน้าที่ในฐานะเป็นผู้รับผิดชอบงานด้านการศึกษา
นศ.	ภาครัฐ	-ได้สนับสนุนชุมชนให้มากยิ่งขึ้น
ปน.	เอกชน	-ผลดีจะเกิดกับส่วนรวมในอนาคต
	ชุมชน	-สามารถรวมกลุ่มเป็นองค์กรได้
พง.	ชุมชน	-เพื่อให้ชุมชนช่วยสังคม
พท.	ชุมชน	-เพื่อเพิ่มรายได้ให้กับชุมชน
ยล.	ชุมชน	-เป็นการอนุรักษ์และฟื้นฟู

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
รน.	ธุรกิจ ภาครัฐ	-จะได้ร่วมกันคิดร่วมกันทำ -จะได้บรรลุจุดประสงค์ และประชาชนจะได้อยู่ดีกินดี
สช.	ธุรกิจ ชุมชน	-ให้ผู้มีความรู้ได้มีความสำนึกมากขึ้น -เป็นเรื่องที่สามารถปฏิบัติได้
สต.	วิชาการ	-เข้าใจแนวทางในการสร้างจิตสำนึก
สฎ.	ชุมชน	-วัฒนธรรมท้องถิ่นจะได้อยู่คู่ท้องถิ่นสืบต่อไป

ข้อ ๒ ถ้าท่านอยู่ใน องค์กรภาครัฐ องค์กรวิชาการ องค์กรธุรกิจ องค์กรเอกชน หรือ องค์กรชุมชน เมื่อท่านสร้างองค์กรชุมชนขึ้นแล้ว หรือองค์กรชุมชนมีอยู่แล้ว ท่านจะปฏิบัติตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่แปด พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๔ ในส่วนที่ ๓ บทที่ ๒ ข้อ ๒, ๒.๒ (๒)ที่ว่า สนับสนุนองค์กรให้เป็นเครือข่ายกันในจังหวัด ภาค ระหว่างภาค (ข้อนี้จะตรงกับแผนพัฒนาวัฒนธรรมแห่งชาติในช่วงแผนฯ ๘ ทั้งใน ด้านยุทธศาสตร์ และแผนงาน ซึ่งเรียกการเป็นเครือข่ายอย่างนี้ว่า ประชาคมทางวัฒนธรรม) และสนับสนุนให้เครือข่ายกระทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น การฟื้นฟูประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงาม เป็นต้น

แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และในแต่ละจังหวัด ที่จะปฏิบัติและปฏิบัติมากขึ้น ซึ่งมีเหตุผล ดังนี้

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
กบ.	วิชาการ ธุรกิจ	-ทราบถึงหน้าที่และบทบาทมากขึ้น -มีแนวทางที่ชัดเจนยิ่งขึ้น
ชพ.	วิชาการ ธุรกิจ ภาครัฐ ชุมชน	-ดำเนินการอย่าง โดดเดี่ยวทำไม่ได้ จึงทำให้อยู่ในวงจำกัด การให้ประชาคมทำกิจกรรมร่วมจะทำให้เกิดคุณค่า -ได้รับความร่วมมือจากเครือข่ายและเครือข่ายทางวัฒนธรรม -จะได้ให้การสนับสนุน ขอความร่วมมือและความเข้าใจที่ถูกต้อง -องค์กรชุมชนและ เบญจภาคีจะมีความเข้มแข็ง
ตง.	วิชาการ	-เป็นประโยชน์กับประชาชนมาก
นศ.	ภาครัฐ	-มีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุน
ปน.	เอกชน ชุมชน	-ในพื้นที่มีวัฒนธรรมอยู่แล้วเพียงแต่ส่งเสริมให้พัฒนาดีขึ้น -จัดประชุมอบรมสัมมนาเป็นครั้งคราว

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
พง.	ชุมชน	- ขณะนี้ต้องจัดทำประชาคมอยู่แล้ว
พท.	ชุมชน	- เป็นการพัฒนาคน ให้มีอาชีพได้ด้วย
ยล.	ชุมชน	- ให้องค์กรชุมชนเป็นเครือข่ายกัน ในจังหวัด
รน.	ภาครัฐ	- การรวมตัวกันร่วมคิดร่วมทำสามารถพัฒนาองค์กรได้
	ชุมชน	- มีบุคคลพอที่จะทำงานร่วมกัน ได้
สช.	ธุรกิจ	- องค์กรจะได้เข้มแข็งขึ้น
	ชุมชน	- องค์กรทางวัฒนธรรมจะได้เชื่อมโยงกัน ได้และมีการพัฒนา
สต.	วิชาการ	- จะ ได้ เข้าไปร่วมในชุมชนให้มากขึ้น
สฎ.	ชุมชน	- วัฒนธรรมมีความสำคัญเท่ากับชาติ, ทุกองค์กรจะได้ร่วมกันทำ

ข้อ ๓ ถ้าท่านอยู่ใน องค์กรภาครัฐ องค์กรวิชาการ องค์กรธุรกิจ องค์กรเอกชน หรือ องค์กรชุมชน เมื่อท่านสร้างองค์กรชุมชนขึ้นแล้ว หรือองค์กรชุมชนมีอยู่แล้ว จะให้องค์กรชุมชนได้ใช้สิทธิในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูวัฒนธรรม ฯลฯ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๖ ทางสื่อมวลชน คือ หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น

แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และในแต่ละจังหวัด ที่จะปฏิบัติและปฏิบัติมากขึ้น ซึ่งมีเหตุผล ดังนี้

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
กบ.	วิชาการ	- จะเป็นการประกาศให้ชุมชนทราบโดยทั่วกัน
	ภาครัฐ	- จะเชิญชวนและเปิดโอกาส ให้แต่ละองค์กรส่งบทความเพราะเป็นผู้ช่วยบรรณาธิการอยู่
ชฟ.	ธุรกิจ	- เพราะได้รับความร่วมมือจากหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นอยู่แล้ว
	ภาครัฐ	- เพราะมีคอลัมน์ "เสมน่ารู้" ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของกระทรวงศึกษาธิการ ที่จัดทำขึ้นภายในจังหวัด
	ชุมชน	- จะเป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมสู่ชุมชนท้องถิ่น
นส.	ภาครัฐ	- เป็นการ ใช้สิทธิของชุมชนตามรัฐธรรมนูญ
ปน.	เอกชน	- จะทำให้ประชาชนในท้องถิ่นเข้าใจและปฏิบัติได้ด้วย

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
พง.	ชุมชน ชุมชน	-สภาวัฒนธรรมจังหวัดจัดทำอยู่ -นักข่าวหลายคนเป็นเพื่อนกัน, เป็นทางเดียวที่จะจรรโลงสิทธิได้ โดยไม่ต้องพึ่งพาองค์กรภาครัฐ
พท.	ชุมชน	-ทำได้ ไม่ผิดอะไร
ยล.	ชุมชน	-เป็นการเปิดโอกาสให้วัฒนธรรมขยายวงกว้างขึ้น
รณ.	ธุรกิจ	-เป็นการกระจายข่าว
สช.	ชุมชน	-จะได้ผลประโยชน์มาก
	ธุรกิจ	-ชุมชนจะได้ทราบ และมีความรู้มากขึ้น
สศ.	ชุมชน	-จะได้มีการเชื่อมโยงระหว่างงานวัฒนธรรมกับหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น
	ธุรกิจ	-เป็นวารสารขององค์การค่า ซึ่งเป็นกรรมการอยู่
สฎ.	ชุมชน	-จะทำให้ น.ส.พ.ท้องถิ่น เข้าใจวัฒนธรรมท้องถิ่น ในฐานะที่อยู่ใกล้กับชุมชน

ข้อ ๔ ถ้าท่านอยู่ใน องค์กรภาครัฐ องค์กรวิชาการ องค์กรธุรกิจ องค์กรเอกชน หรือ องค์กรชุมชน เมื่อท่านสร้างองค์กรชุมชนขึ้นแล้ว หรือองค์กรชุมชนมีอยู่แล้ว จะให้องค์กรชุมชน ได้ใช้สิทธิในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูวัฒนธรรม ฯลฯ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๖ ทางสื่อมวลชน คือ หนังสือพิมพ์ส่วนกลาง

แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และในแต่ละจังหวัด ที่จะปฏิบัติและปฏิบัติมากขึ้น ซึ่งมีเหตุผล ดังนี้

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
ชน.	ชุมชน	-จะได้เผยแพร่วัฒนธรรมได้ทั่วทุกภาค
นศ.	ภาครัฐ	-เป็นสิทธิของชุมชนตามรัฐธรรมนูญ
ปน.	ชุมชน	-การ ปชส. สิ่งที่ดีงามให้ทราบ โดยทั่วกันย่อมมีคุณค่าทางสังคม
พง.	ชุมชน	-นักข่าวหลายคนเป็นเพื่อนกัน -เป็นทางเดียวที่จะจรรโลงสิทธิโดยไม่ต้องพึ่งพาองค์กรรัฐ

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
พท.	ชุมชน	- เป็นวิธีที่จะทำให้การเรียนรู้วิถีชีวิตได้อย่างกว้างไกล
รณ.	ชุมชน	- มีเพื่อนเป็นนักข่าว
สต.	ธุรกิจ	- มีเพื่อนเป็นนักข่าวและถ่ายภาพข่าวให้ได้

ข้อ ๕ ถ้าท่านอยู่ใน องค์กรภาครัฐ องค์กรวิชาการ องค์กรธุรกิจ องค์กรเอกชน หรือ องค์กรชุมชน เมื่อท่านสร้างองค์กรชุมชนขึ้นแล้ว หรือองค์กรชุมชนมีอยู่แล้ว จะให้องค์กรชุมชน ได้ใช้สิทธิในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูวัฒนธรรม ฯลฯ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๔๖ ทางสื่อมวลชนคือให้องค์กรชุมชนสร้างสื่อสิ่งพิมพ์ขึ้นเอง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๓๔ ซึ่งอาจจะโรเนียว หรือถ่ายเอกสาร เช่น ทำเป็นจดหมายข่าว ฯลฯ ถ้าองค์กรชุมชนทำไม่เป็น องค์กรทั้ง ๔ องค์กร จะให้ความช่วยเหลือ โดยการแนะนำให้ทำ และทำให้ดู เป็นต้น

แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และในแต่ละจังหวัด ที่จะปฏิบัติและปฏิบัติมากขึ้น ซึ่งมีเหตุผล ดังนี้

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
กบ.	ธุรกิจ	- สังคมท้องถิ่นจะได้รับประโยชน์
ชพ.	วิชาการ	- จะช่วยให้ชุมชนได้รู้เรื่องราวเดียวกัน เข้าใจเหมือนกัน ความขัดแย้งจะน้อยลง
	ภาครัฐ	- ใช้วัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่ หรือประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ช่วยดำเนินการ
	ชุมชน	- ทำได้เพราะอดีตเคยเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ค่ายเซตอุดมศักดิ์
ตง.	วิชาการ	- มีความพร้อม
นศ.	ภาครัฐ	- มีสิทธิตามรัฐธรรมนูญ
ปน.	เอกชน	- มีผลดีในการดำเนินงานและมีคุณค่าต่อสังคม
พง.	ชุมชน	- ปฏิบัติได้ถ้าองค์กรนี้เลี้ยงคือองค์กรภาครัฐ องค์กรวิชาการ องค์กรเอกชน และองค์กรธุรกิจช่วย
พท.	ชุมชน	- ปฏิบัติได้ถ้าองค์กรภาครัฐและบริษัทสนับสนุน
ยล.	ชุมชน	- ทำได้จะเป็นการให้กำลังใจต่อกันด้วย

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
รน.	ธุรกิจ	-จะได้มีสื่อวัฒนธรรม
	ชุมชน	-พร้อมแล้ว
สช.	วิชาการ	-อยู่ในวิสัยที่จะปฏิบัติได้
	ชุมชน	-เป็นภารกิจที่สามารถปฏิบัติได้ ใช้บุคลากร อุปกรณ์ไม่มาก
สต.	วิชาการ	-แม้จะไม่เคยทำแต่จะพยายาม
สภ.	ชุมชน	-รู้ช่องทางที่จะปฏิบัติแล้ว, จะได้ช่วยกันทำ และทำร่วมกัน

ข้อ ๖ ถ้าท่านอยู่ใน องค์กรภาครัฐ องค์กรวิชาการ องค์กรธุรกิจ องค์กรเอกชน หรือ องค์กรชุมชน เมื่อท่านสร้างองค์กรชุมชนขึ้นแล้ว หรือองค์กรชุมชนมีอยู่แล้ว จะให้องค์กรชุมชนได้ใช้สิทธิในการอนุรักษ์ หรือฟื้นฟูวัฒนธรรม ฯลฯ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๖ ทางสื่อมวลชนคือการจัดรายการทางสถานีวิทยุกระจายเสียงในพื้นที่ หรือทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ในพื้นที่(ถ้ามี) ในนามองค์กรชุมชน (ไม่ใช่ในนามของบุคคล) ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๕๐ และจัดเพื่อให้คนมีจิตสำนึกในระดับสังคม มีการรวมตัวกันเป็นองค์กรชุมชน ให้เป็นไปตามความคาดหวังของการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด

แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และในแต่ละจังหวัด ที่จะปฏิบัติและปฏิบัติมากขึ้น ซึ่งมีเหตุผล ดังนี้

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
กบ.	ธุรกิจ	-ได้เห็นช่องทางในการรณรงค์เพื่อประโยชน์ทางสังคมและได้ปฏิบัติตาม
	ภาครัฐ	-มีรายการวิทยุเปิดโอกาสให้แล้ว
ชพ.	ธุรกิจ	-ได้รับความร่วมมือจากสถานีวิทยุในท้องถิ่น
	ภาครัฐ	-ประสานความร่วมมือได้
ตง.	วิชาการ	-ชุมชนได้รับความรู้ความเข้าใจ
นศ.	ภาครัฐ	-มีสิทธิตามรัฐธรรมนูญ
ปน.	เอกชน	-เพื่อให้เกิดผลดีต่อองค์กรจึงควรกระทำ
	ชุมชน	-จะออกรายการทางสถานีวิทยุในพื้นที่

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
พท.	ชุมชน	-องค์กรชุมชนมีความพร้อม
ยล.	ชุมชน	-องค์กรอื่นไม่ทำจริง (นอกจากองค์กรชุมชน)
รณ.	ธุรกิจ	-จะทำให้ชุมชนเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมชัดเจนยิ่งขึ้น
สช	ชุมชน	-สามารถปฏิบัติได้ถ้าได้รับการสนับสนุนจากองค์กรทุกองค์กร
สต	วิชาการ	-น่าจะทำได้
	ธุรกิจ	-สามารถติดต่อสถานีวิจัยได้หากมีข้อมูล
สฎ	ชุมชน	-เป็นหนทางที่ดีมากๆ ทำให้คนเกิดความสำนึกเร็วขึ้น

ข้อ ๗ ถ้าท่านอยู่ใน องค์กรภาครัฐ องค์กรวิชาการ องค์กรธุรกิจ องค์กรเอกชน หรือ องค์กรชุมชน เมื่อท่านสร้างองค์กรชุมชนขึ้นแล้ว หรือองค์กรชุมชนมีอยู่แล้ว จะให้องค์กรชุมชนได้ใช้สิทธิในการอนุรักษ์ หรือฟื้นฟูวัฒนธรรม ฯลฯ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๖ ในการจัดงานเทศกาลประเพณีต่างๆ ที่ทางหน่วยงานของรัฐ เช่น จังหวัด อำเภอ เทศบาล ฯลฯ เปิดให้เอกชนประมูลจัด โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นกิจกรรมการอนุรักษ์ หรือฟื้นฟูภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรม ฯลฯ โดยองค์กรอื่นๆ ได้ช่วยเหลือในขั้นตอนที่องค์กรชุมชนยังไม่รู้ หรือทำไม่เป็นเพราะไม่เคยทำ

แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และในแต่ละจังหวัด ที่จะปฏิบัติและปฏิบัติมากขึ้น ซึ่งมีเหตุผล ดังนี้

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
กบ.	วิชาการ	-เป็นการส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น
	ธุรกิจ	-ชุมชนมีสิทธิร่วมงานในท้องถิ่น
ชพ.	ภาครัฐ	-เข้าร่วมในส่วนที่เกี่ยวข้องและดำเนินงาน
	ชุมชน	-กำลังทำและทำมาตลอด
ตง.	วิชาการ	-เป็นการส่งเสริมให้ชุมชนสำนึกในความสำคัญทางวัฒนธรรม
นศ.	ภาครัฐ	-สิทธิตามกฎหมาย
ปน.	เอกชน	-กิจกรรมจะได้มั่นคงถาวรตลอดไป
	ชุมชน	-ทำสัญญาให้ผู้ประมูลนำภูมิปัญญาท้องถิ่นศิลปินพื้นบ้าน เข้าร่วม
พท.	ชุมชน	-ทำอยู่แล้วและจะทำต่อไป ไม่ต้องของบประมาณจาก สวช.

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
ยล. สข.	ชุมชน ธุรกิจ	-ที่แล้วมาองค์กรอื่นทำไม่ตลอด -ปฏิบัติอยู่มากแล้ว

ข้อ ๘ ถ้าท่านอยู่ใน องค์กรภาครัฐ องค์กรวิชาการ องค์กรธุรกิจ องค์กรเอกชน หรือ องค์กรชุมชน เมื่อท่านสร้างองค์กรชุมชนขึ้นแล้ว หรือองค์กรชุมชนมีอยู่แล้ว จะให้องค์กรชุมชนได้ใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.๒๕๔๐ โดยให้ขอข้อมูลเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงิน ซึ่งหน่วยงานของรัฐ ได้เงินจากผู้ประมุขรับเหมาจัดงานเทศกาลประเพณีต่างๆว่า ใช้จ่ายอะไรบ้าง และใช้จ่ายเกี่ยวกับกิจกรรมทางวัฒนธรรม ร้อยละเท่าใด และใครเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมเหล่านั้น โดยให้องค์กรอื่นๆช่วยเหลือ เช่น ช่วยร่างหนังสือ ช่วยพิมพ์ ช่วยแนะนำต่างๆ เป็นต้น

แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และในแต่ละจังหวัด ที่จะปฏิบัติและปฏิบัติมากขึ้น ซึ่งมีเหตุผล ดังนี้

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
กบ. ชพ. ตง. นศ. ปน.	วิชาการ ชุมชน วิชาการ ภาครัฐ เอกชน	-กำลังศึกษา พ.ร.บ. อย่างละเอียด -แม้จะยากมากเพราะเป็นผลประโยชน์ของเขา แต่จะพยายาม -เป็นสิ่งที่ดีและทำได้ -ชุมชนมีสิทธิตาม พ.ร.บ. -สะดวกในการดำเนินงานและมีประสิทธิภาพในการทำงาน -จะได้มีส่วนร่วมในการทำงาน
พท. รน.	ชุมชน ภาครัฐ	-อาจจะได้งบประมาณ -ใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. จะเป็นประโยชน์ต่อองค์กรและเพื่อความโปร่งใส
สฎ.	ชุมชน ชุมชน	-มีความพร้อมพอสมควร -เป็นสิทธิขององค์กรชุมชน, เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ

ข้อ ๘ ถ้าท่านอยู่ใน องค์การภาครัฐ องค์การวิชาการ องค์การธุรกิจ องค์การเอกชน หรือ องค์การชุมชน เมื่อท่านสร้างองค์การชุมชนขึ้นแล้ว หรือองค์การชุมชนมีอยู่แล้ว ในเมื่อการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูวัฒนธรรม ฯลฯ เป็น สิทธิขององค์การชุมชน(ท้องถิ่นดั้งเดิม) ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๖ แต่มีคำว่า "ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ" ซึ่งถ้ายังไม่มียกกฎหมายบัญญัติ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๑ มาตรา ๒๘ วรรค ๒ ระบุว่า บุคคล(ซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม)ซึ่งถูกละเมิดสิทธิ หรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็น ข้อต่อสู้คดีในศาลได้ ซึ่งองค์การอื่นๆจะต้องให้ความช่วยเหลือ ในขั้นตอนที่องค์การชุมชนยังไม่รู้ ยังทำไม่เป็น แต่ละองค์การหรือแต่ละภาคี และในแต่ละจังหวัด ที่จะปฏิบัติและปฏิบัติมากขึ้น ซึ่งมีเหตุผล ดังนี้

จว.	องค์การที่ตอบ	เหตุผล
กบ.	วิชาการ	-กฎหมายรองรับมีแล้ว
	ภาครัฐ	-ให้มีความรู้ตามกฎหมาย
ตง.	วิชาการ	-ชุมชนจะ ด้รู้และเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่นของตนเอง
บม.	ชุมชน	-เพื่อให้ความรู้แก่คนในสังคมและ โดยเฉพาะคนในพื้นที่
พง.	เอกชน	-ให้องค์กรทั้ง ๔ ช่วยองค์การชุมชน
ยล.	ชุมชน	-องค์กรอื่นทำไม่จริง
สช.	ธุรกิจ	-เป็นสิทธิขององค์การชุมชน
	ชุมชน	-เมื่อองค์กรมีความเข้มแข็งแล้วและได้เชื่อมโยงกับทุกองค์กร แล้วอย่างแนบแน่น ย่อมทำได้
สภ.	ชุมชน	-เรามีพี่เลี้ยงที่มีความรู้ด้านกฎหมาย

ข้อ ๑๐ ถ้าท่านอยู่ใน องค์กรภาครัฐ องค์กรวิชาการ องค์กรธุรกิจ องค์กรเอกชน หรือ องค์กรชุมชน เมื่อท่านสร้างองค์กรชุมชนขึ้นแล้ว หรือองค์กรชุมชนมีอยู่แล้ว เมื่อศาลรัฐธรรมนูญชี้ขาดแล้วว่า ให้ปฏิบัติตามที่ ศาลรัฐธรรมนูญตัดสิน ทางองค์กรอื่น ๆ ทั้ง ๔ องค์กร ต้องช่วยเหลือองค์กรชุมชน เช่น เข้าร่วมประชุมปรึกษากันอย่างเนืองนิตย์ ให้ได้กระทำการที่พึงกระทำ เพื่อให้องค์กรชุมชนเป็นที่ยอมรับของสังคมยุคโลกาภิวัตน์ เพื่อให้องค์กรชุมชนมีความเข้มแข็งเป็นอนุสถาบันและเป็นสถาบันเพื่อให้สังคมมีความเข้มแข็งได้ และเมื่อสังคมเข้มแข็งแล้ว เศรษฐกิจจะดี การเมืองจะดี สิ่งแวดล้อมจะดี ศิลธรรมจะดี ฯลฯ คือดีไปพร้อมๆกันอย่างสมดุล ตามการวิจัยของ Robert Putnam ที่วิจัยในประเทศอิตาลี โดยใช้เวลา ๒๐ ปี และงานวิจัยของ Noman T. Uphoff ที่วิจัยในละตินอเมริกา แอฟริกา เอเชีย ประกอบกับความคาดหวังของการตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัดก็เป็นเช่นนี้ ฉะนั้น ทุกคนต้องมีความเพียรอย่าง พระมหาชนก แม้จะมองไม่เห็นความสำเร็จ ก็ยังมีความเพียรต่อไป

แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และในแต่ละจังหวัด ที่จะปฏิบัติและปฏิบัติมากขึ้น ซึ่งมีเหตุผล ดังนี้

จว.	องค์กรที่ตอบ	เหตุผล
กบ.	ธุรกิจ	-ตามผลการวิจัย
ชพ.	วิชาการ	-ความคาดหวังจะสำเร็จได้เพราะความเพียร
	ภาครัฐ	-จะเข้ามีส่วนร่วม และให้ความร่วมมือสนับสนุนในส่วนที่สามารถจะทำได้ตามความรู้ความสามารถ
นศ.	ภาครัฐ	-เมื่อรากฐานเข้มแข็งก็สามารถพัฒนาชาติบ้านเมืองได้
ปน.	เอกชน	-จะได้เกิดประสิทธิภานตามจุดประสงค์
รน.	ภาครัฐ	-เป็นทางหนึ่งที่ทำให้ความคาดหวังในการตั้งสภาจังหวัดเป็นรูปธรรมอย่างยิ่ง
	ชุมชน	-ให้มีความรู้ความเข้าใจพอสมควร
สช.	ธุรกิจ	-ได้ร่วมพัฒนาแก้ปัญหาได้รวดเร็วยิ่งขึ้น
	ชุมชน	-เป็นเรื่องที่สามารถปฏิบัติได้เมื่อมีการพบปะหารือและมีความเพียร เป็นหนึ่งเดียวแล้ว ทุกอย่างก็สำเร็จ
สศ.	วิชาการ	-จะสร้างความสำเร็จ
สฎ.	ชุมชน	-เขาเคยทำสำเร็จมาแล้ว

เป็นที่น่าสังเกตว่า จากแบบสอบถามทั้ง ๑๐ ข้อ จะไม่มีคำตอบจากผู้แทนองค์กรหรือภาคีต่างๆ ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่เข้าร่วมประชุมแต่ประการใด (แต่จากแบบสอบถามต่อไปจะมีคำตอบจากผู้แทนองค์กรหรือภาคีของสภาวัฒนธรรมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์)

๑.๔ ผู้วิจัยให้ผู้เข้าประชุมได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับเงินอุดหนุนในปีงบประมาณ ๒๕๔๑ ที่ทางสวช. ให้แต่ละจังหวัด มี ๒ ลักษณะ

ลักษณะที่ ๑ เงินอุดหนุนโครงการที่แต่ละจังหวัดเสนอขอ

ลักษณะที่ ๒ เงินอุดหนุนโครงการที่ทางสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติมอบหมาย

ลักษณะที่ ๑ เงินอุดหนุนโครงการที่แต่ละจังหวัดเสนอขอ มีดังนี้

ตารางที่ ๕

ตารางแสดงจำนวนโครงการวัฒนธรรมและงบประมาณ ที่ทางจังหวัดภาคใต้เสนอขอ

จว.	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	หมายเหตุ
กบ.	๒	๑๑๕,๐๐๐บาท	
ชพ.	๓	๑๒๐,๐๐๐บาท	
ตง.	๕	๑๖๐,๖๐๘บาท	
นศ.	๑	๒๐๐,๐๐๐บาท	
นธ.	๗	๒๐๕,๐๐๐บาท	
ปน.	๕	๑๖๐,๐๐๐บาท	
ปช.	๑	๑๕๘,๐๐๐บาท	
พง.	๑	๕๘,๐๐๐บาท	
พท.	๒	๑๓๐,๐๐๐บาท	
ภก.	๑	๕๐,๐๐๐บาท	
ยล.	๒	๒๕๘,๐๐๐บาท	
รน.	๓	๑๙๓,๐๐๐บาท	
สช.	๕	๒๐๕,๐๐๐บาท	
สต.	๒	๔๔๐,๐๐๐บาท	
สฎ.	๗	๓๕๕,๐๐๐บาท	

๑.๕ ผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถามแต่ละคน ซึ่งได้รับคำตอบ ดังนี้

๑.๕.๑ แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่ทราบข้อมูล ได้แก่

ตารางที่ ๑๐

ตารางแสดงถึงการทราบข้อมูล โครงการและงบประมาณที่ทางจังหวัดภาคใต้เสนอขอ
ของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และในแต่ละจังหวัดภาคใต้

จว.	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	องค์กรที่ทราบ	จำนวนองค์กร
ตง.	๕	๑๖๐,๖๐๘บาท	ภาครัฐ	๑
ปน.	๕	๑๖๐,๐๐๐บาท	ชุมชน	๑
ปช.	๑	๑๕๘,๐๐๐บาท	ธุรกิจ	} >รวม ๔
			ภาครัฐ	
			เอกชน	
			ชุมชน	
พง.	๑	๕๘,๐๐๐บาท	วิชาการ	๑
พท.	๒	๑๓๐,๐๐๐บาท	วิชาการ	๑
รน.	๓	๑๙๓,๐๐๐บาท	ภาครัฐ	๑
สช.	๕	๒๐๕,๐๐๐บาท	วิชาการ	๑

๑) โดยภาพรวมในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ องค์กรที่ทราบข้อมูล มีดังนี้

- (๑) องค์กรวิชาการ มีจำนวน ๓ จังหวัด
- (๒) องค์กรธุรกิจ มีจำนวน ๑ จังหวัด
- (๓) องค์กรภาครัฐ มีจำนวน ๓ จังหวัด
- (๔) องค์กรเอกชน มีจำนวน ๑ จังหวัด
- (๕) องค์กรชุมชน มีจำนวน ๒ จังหวัด

๒) โดยภาพรวมในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ องค์กรที่ได้ทราบข้อมูลมากที่สุด คือ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีจำนวน ๔ องค์กร คือ องค์กรธุรกิจ องค์กรภาครัฐ องค์กรเอกชน และองค์กรชุมชน

๑.๕.๒ แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่ไม่ทราบข้อมูล และจะไม่ขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสารฯ เพราะเชื่อว่าสักวันหนึ่งจะต้องทราบ มีดังนี้

ตารางที่ ๑๑

ตารางแสดงแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี
ที่ไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับ โครงการและงบประมาณที่ทางจังหวัดเสนอขอ

จว.	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	องค์กรที่ไม่ทราบ	จำนวน	หมายเหตุ
กบ.	๒	๑๑๕,๐๐๐บาท	ทุกองค์กร	->รวม ๕ องค์กร	
ศพ.	๓	๑๒๐,๐๐๐บาท	ทุกองค์กร	->รวม ๕ องค์กร	
ตง.	๕	๑๖๐,๖๐๙บาท	ชุมชน] ->รวม ๔ องค์กร	
			วิชาการ		
			เอกชน		
			ธุรกิจ		
นศ.	๑	๒๐๐,๐๐๐บาท	ทุกองค์กร	->รวม ๕ องค์กร	
นธ.	๗	๒๐๕,๐๐๐บาท	ทุกองค์กร	->รวม ๕ องค์กร	
ปน.	๕	๑๖๐,๐๐๐บาท	เอกชน] ->รวม ๔ องค์กร	
			วิชาการ		
			ธุรกิจ		
			ภาครัฐ		
ปช.	๑	๑๕๘,๐๐๐บาท	วิชาการ	->รวม ๑ องค์กร	
พง.	๑	๕๘,๐๐๐บาท	ชุมชน] ->รวม ๔ องค์กร	
			ภาครัฐ		
			ธุรกิจ		
			เอกชน		
พท.	๒	๑๓๐,๐๐๐บาท	ทุกองค์กร	->รวม ๕ องค์กร	
ยล.	๒	๒๕๘,๐๐๐บาท	ทุกองค์กร	->รวม ๕ องค์กร	
รน.	๓	๑๙๓,๐๐๐บาท	ชุมชน] ->รวม ๔ องค์กร	
			วิชาการ		
			ธุรกิจ		
			เอกชน		

จว.	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	องค์กรที่ไม่ทราบ	จำนวน	หมายเหตุ
สช.	๕	๒๐๕,๐๐๐บาท	ชุมชน ภาครัฐ ธุรกิจ เอกชน	} >รวม ๔ องค์กร	
สศ.	๒	๔๔๐,๐๐๐บาท	ทุกองค์กร		} >รวม ๕ องค์กร
สฎ.	๗	๓๕๔,๐๐๐บาท	ทุกองค์กร	} >รวม ๕ องค์กร	

๑) โดยภาพรวมแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี ที่อยู่ในลักษณะ "คอยตั้งรับ" ในแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ มีดังนี้

- (๑) องค์กรวิชาการ มีจำนวน ๑๓ จังหวัด
- (๒) องค์กรธุรกิจ มีจำนวน ๑๓ จังหวัด
- (๓) องค์กรภาครัฐ มีจำนวน ๑๑ จังหวัด
- (๔) องค์กรเอกชน มีจำนวน ๑๓ จังหวัด
- (๕) องค์กรชุมชน มีจำนวน ๑๒ จังหวัด

๒) บางองค์กรหรือบางภาคีในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ได้ให้เหตุผลว่าที่ไม่ขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสารฯ มีดังนี้

จว.	จำนวนโครงการ	งบประมาณ	องค์กรที่มีคำตอบ	เหตุผล	หมายเหตุ
ชน.	๓	๑๒๐,๐๐๐บาท	เอกชน ชุมชน	- ถึงขอ ก็คงไม่ให้ดู - ถึงขอ ก็คงไม่ให้ดู	
นท.	๒	๑๓๐,๐๐๐บาท	วิชาการ	- ไม่ขอ แต่จะคอยติดตาม	

จากข้อ ๒) นี้ น่าจะวินิจฉัยได้ว่า ผู้แทนองค์กรหรือภาคีดังกล่าว ไม่มีความมั่นใจในสิทธิใหม่ตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสารฯ และคนในระบบราชการในต่างจังหวัดปัจจุบันน่าจะปฏิบัติตาม พ.ร.บ. แต่โดยดีได้ โดยไม่มีเรื่องยุ่งยากลำบากใจต่อกัน

ลักษณะที่ ๒ เงินอุดหนุนที่ทางสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติมอบหมาย ปี ๒๕๕๑

ตารางที่ ๑๒

ตารางแสดงข้อมูลโครงการและงบประมาณ
ที่ทางสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติมอบหมายให้จังหวัดภาคใต้ดำเนินงาน

ที่	จว.	ดนตรีการ แสดงพื้นบ้าน (๒) เงิน/บาท	ข้อมูล ค่าให้การ (๓) เงิน/บาท	ชื่อบ้าน นามเมือง (๔) เงิน/บาท	พัฒนางาน และโครงการ (๕) เงิน/บาท	อนุกรรมการ ว.ธ.จ. (๖) เงิน/บาท	ผู้ภัย เศรษฐกิจ (๗) เงิน/บาท	ชุมชน วัฒนธรรม (๘) เงิน/บาท
๑	กบ.	๑๒๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๕,๐๐๐	๘,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๒	ชพ.	๑๒๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๔๐,๐๐๐	๘,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๓	ตง.	๑๕๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๔	นศ.	๓๔๕,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๒๓,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐
๕	นธ.	๑๙๕,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๕,๐๐๐	๑๓,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๖	ปน.	๑๘๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๖๐,๐๐๐	๑๒,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๗	ปช.	๑๒๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๕,๐๐๐	๘,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๘	พง.	๑๒๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๕,๐๐๐	๘,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๙	พท.	๑๖๕,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	-	๑๑,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๑๐	ภก.	๔๕,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๕,๐๐๐	๓,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๑๑	ยล.	๑๒๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๕,๐๐๐	๘,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๑๒	รน.	๗๕,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	-	๕,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๑๓	สช.	๒๔๐,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๕,๐๐๐	๑๖,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	๕๐,๐๐๐
๑๔	สศ.	๑๐๕,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๕,๐๐๐	๘,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	-
๑๕	สฎ.	๒๘๕,๐๐๐	๑๐,๐๐๐	๕,๐๐๐	๑๙,๐๐๐	๑๕,๐๐๐	๑๔๐,๐๐๐	๑๐๐,๐๐๐

๑.๖ ผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถามแต่ละคน ซึ่งได้รับคำตอบ ดังนี้

๑.๖.๑ แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่ไม่ทราบ
ข้อมูล และไม่ขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสารของราชการฯ ได้แก่

๑) โครงการดนตรีการแสดงพื้นบ้าน (๒)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบ ข้อมูลเกี่ยวกับ โครงการนี้	<u>เหตุผล</u> ที่ไม่ต้องการใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร ราชการ ๒๕๔๐ แม้จะไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับโครงการนี้ ก็ตาม คือ	หมายเหตุ
พท.	วิชาการ	- ค่อยกันได้	งปม. ๑๖๕,๐๐๐ บาท

๒) โครงการข้อมูลคำให้การ (๓)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบ ข้อมูลเกี่ยวกับ โครงการนี้	<u>เหตุผล</u> ที่ไม่ต้องการใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร ราชการ ๒๕๔๐ แม้จะไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับโครงการนี้ ก็ตาม คือ	หมายเหตุ
ตง. พท.	ภาครัฐ วิชาการ	- ตอบว่าไม่ขอใช้สิทธิ แต่ไม่ตอบว่าเพราะอะไร - ค่อยกันได้	งปม. ๑๐,๐๐๐ บาท งปม. ๑๐,๐๐๐ บาท

๓) โครงการชื้อบ้านนามเมือง (๔)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบ ข้อมูลเกี่ยวกับ โครงการนี้	<u>เหตุผล</u> ที่ไม่ต้องการใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร ราชการ ๒๕๔๐ แม้จะไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับโครงการนี้ ก็ตาม คือ	หมายเหตุ
ตง. พง.	ภาครัฐ ชุมชน	- ตอบว่าไม่ขอใช้สิทธิ แต่ไม่ตอบว่าเพราะอะไร - ตอบว่าไม่ขอใช้สิทธิ แต่ไม่ตอบว่าเพราะอะไร	งปม. ๑๐,๐๐๐ บาท งปม. ๕,๐๐๐ บาท

๔) โครงการพัฒนางานและโครงการ(๕)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบ ข้อมูลเกี่ยวกับ โครงการนี้	<u>เหตุผล</u> ที่ไม่ต้องการใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร ราชการ ๒๕๔๐ แม้จะไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับโครงการนี้ ก็ตาม คือ	หมายเหตุ
ตง. พท.	ภาครัฐ วิชาการ	- ตอบว่าไม่ขอใช้สิทธิ แต่ไม่ตอบว่าเพราะอะไร - สืบหาเอง	งปม. ๑๐,๐๐๐ บาท งปม. ๑๑,๐๐๐ บาท

๕) โครงการอนุกรรมการ ว.ธ.จ(๖)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบ ข้อมูลเกี่ยวกับ โครงการนี้	<u>เหตุผล</u> ที่ไม่ต้องการใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร ราชการ ๒๕๔๐ แม้จะไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับโครงการนี้ ก็ตาม คือ	หมายเหตุ
ตง. พท. สช.	ภาครัฐ วิชาการ ธุรกิจ	- ตอบว่าไม่ขอใช้สิทธิ แต่ไม่ตอบว่าเพราะอะไร - สืบหาเอง - ตอบว่าไม่ขอใช้สิทธิ แต่ไม่ตอบว่าเพราะอะไร	งปม. ๑๕,๐๐๐ บาท งปม. ๑๕,๐๐๐ บาท งปม. ๑๕,๐๐๐ บาท

๖) โครงการศูนย์เศรษฐกิจ(๘)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบ ข้อมูลเกี่ยวกับ โครงการนี้	<u>เหตุผล</u> ที่ไม่ต้องการใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร ราชการ ๒๕๔๐ แม้จะไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับโครงการนี้ ก็ตาม คือ	หมายเหตุ
พท.	วิชาการ	- สืบหาเอง	งปม. ๑๔๐,๐๐๐ บาท

๑.๖.๒ แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ที่ไม่ทราบข้อมูล แต่จะขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสารราชการฯ ได้แก่

๑) โครงการดนตรีการแสดงพื้นบ้าน(๒)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับโครงการนี้	เหตุผล ที่ต้องการจะใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสารราชการ ๒๕๔๐ เพื่อให้ทราบข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับโครงการนี้ คือ	หมายเหตุ
พท.	เอกชน	- อยากรู้	งปม. ๑๖๕,๐๐๐ บาท
สช.	วิชาการ	- เป็นบรรทัดฐานการปฏิบัติงาน	งปม. ๒๔๐,๐๐๐ บาท
สต.	เอกชน	- ใช้ประกอบการปฏิบัติงาน	งปม. ๑๐๕,๐๐๐ บาท
สฎ.	ชุมชน	- จะได้รับกฎหมาย	งปม. ๒๘๕,๐๐๐ บาท

๒) โครงการข้อมูลคำให้การ(๓)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับโครงการนี้	เหตุผล ที่ต้องการจะใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสารราชการ ๒๕๔๐ เพื่อให้ทราบข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับโครงการนี้ คือ	หมายเหตุ
ชพ.	ธุรกิจ ภาครัฐ	- ควรเผยแพร่ให้มากกว่านี้ - ควรเผยแพร่เพื่อความเข้าใจ	งปม. ๑๐,๐๐๐ บาท
พท.	เอกชน	- ตอบว่าจะขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. โดยไม่มีเหตุผลอื่น	งปม. ๑๐,๐๐๐ บาท
สต.	เอกชน	- ใช้ประกอบการปฏิบัติงาน	งปม. ๑๐,๐๐๐ บาท
สฎ.	ชุมชน	- ตอบว่าจะขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. โดยไม่มีเหตุผลอื่น	งปม. ๑๐,๐๐๐ บาท

๓) โครงการซื้อบ้านนามเมือง (๔)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบ ข้อมูลเกี่ยวกับ โครงการนี้	<u>เหตุผล</u> ที่ต้องการจะใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร ราชการ ๒๕๕๐ เพื่อให้ทราบข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยว- กับโครงการนี้ คือ	หมายเหตุ
สช.	วิชาการ	- อยากทราบ	งปม. ๕,๐๐๐ บาท
สต.	เอกชน	- ใช้ประกอบการดำเนินงาน	งปม. ๕,๐๐๐ บาท

๔) โครงการพัฒนางานและโครงการ (๕)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบ ข้อมูลเกี่ยวกับ โครงการนี้	<u>เหตุผล</u> ที่ต้องการจะใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร ราชการ ๒๕๕๐ เพื่อให้ทราบข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยว- กับโครงการนี้ คือ	หมายเหตุ
ปช.	ธุรกิจ ภาครัฐ เอกชน ชุมชน	- ตอบว่าจะขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. โดยไม่มีเหตุผลอื่น - ตอบว่าจะขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. โดยไม่มีเหตุผลอื่น - ตอบว่าจะขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. โดยไม่มีเหตุผลอื่น - ตอบว่าจะขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. โดยไม่มีเหตุผลอื่น	งปม. ๘,๐๐๐ บาท
รน.	ภาครัฐ	- ต้องการทราบข้อเท็จจริง	งปม. ๕,๐๐๐ บาท
สช.	วิชาการ	- อยากรู้	งปม. ๑๖,๐๐๐ บาท
สต.	ธุรกิจ เอกชน	- มีสิทธิ์ ตาม พ.ร.บ. - ประกอบการปฏิบัติงาน	งปม. ๗,๐๐๐ บาท
สฎ.	ชุมชน	- อยากทราบและอยากเรียนรู้	งปม. ๑๙,๐๐๐ บาท

๕) โครงการอนุกรรมการ ว.ธ.จ(๖)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบ ข้อมูลเกี่ยวกับ โครงการนี้	<u>เหตุผล</u> ที่ต้องการจะใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร ราชการ ๒๕๕๐ เพื่อให้ทราบข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยว- กับโครงการนี้ คือ	หมายเหตุ
พท. รณ. สช. สฎ.	เอกชน ภาครัฐ วิชาการ ชุมชน	- อยากรทราบ - ต้องการทราบข้อเท็จจริง - ตอบว่าจะขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. โดยไม่มีเหตุผลอื่น - ตอบว่าจะขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. โดยไม่มีเหตุผลอื่น	งปม. ๑๕,๐๐๐ บาท งปม. ๑๕,๐๐๐ บาท งปม. ๑๕,๐๐๐ บาท งปม. ๑๕,๐๐๐ บาท

๖) โครงการสื่อยุทธศาสตร์ (๕)

จว.	องค์กรที่ไม่ทราบ ข้อมูลเกี่ยวกับ โครงการนี้	<u>เหตุผล</u> ที่ต้องการจะใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสาร ราชการ ๒๕๕๐ เพื่อให้ทราบข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยว- กับโครงการนี้ คือ	หมายเหตุ
ชน. พท. สช. สฎ.	ธุรกิจ ภาครัฐ เอกชน วิชาการ ชุมชน	- ต้องการทราบรายละเอียด - ต้องการทราบรายละเอียด - อยากรู้เพิ่มเติม - ตอบว่าจะขอใช้สิทธิตาม พ.ร.บ. โดยไม่มีเหตุผลอื่น - ส่งเสริมวัฒนธรรม (ไฝรู้)	งปม. ๑๔๐,๐๐๐ บาท งปม. ๑๔๐,๐๐๐ บาท งปม. ๑๔๐,๐๐๐ บาท งปม. ๑๔๐,๐๐๐ บาท

๑.๖.๓ เงินอุดหนุนโครงการ ที่ทางสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติมอบหมาย
กับการเรียนรู้จากข้อมูลข่าวสารฯ ของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ ๑๓

ตารางสรุปการเรียนรู้ข้อมูลข่าวสารของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี

ที่	จว.	องค์กรที่ไม่ทราบ	ไม่ขอใช้สิทธิ์ฯ	ขอใช้สิทธิ์ฯ	หมายเหตุ
๑	ตง.	วิชาการ ภาครัฐ	- ภาครัฐ	- -	ยังตัดสินใจไม่ได้
๒	นศ.	ชุมชน	-	-	ยังตัดสินใจไม่ได้
๓	ปช.	ธุรกิจ ภาครัฐ เอกชน ชุมชน	- - - -	ธุรกิจ ภาครัฐ เอกชน ชุมชน	
๔	พท.	วิชาการ เอกชน ชุมชน	วิชาการ - -	- เอกชน -	ยังตัดสินใจไม่ได้
๕	รน.	วิชาการ ธุรกิจ ภาครัฐ เอกชน ชุมชน	- - - - -	- - ภาครัฐ -	ยังตัดสินใจไม่ได้ ยังตัดสินใจไม่ได้
๖	สช.	วิชาการ ธุรกิจ ชุมชน	- ธุรกิจ -	วิชาการ - -	ยังตัดสินใจไม่ได้
๗	สต.	วิชาการ ธุรกิจ เอกชน ชุมชน	- - - -	- ธุรกิจ เอกชน -	ยังตัดสินใจไม่ได้
๘	สภ.	ชุมชน	-	ชุมชน	ยังตัดสินใจไม่ได้

๑.๖.๔ เปรียบเทียบการเรียนรู้จากข้อมูลข่าวสารฯ ระหว่างโครงการที่จังหวัดเสนอขอ กับ โครงการที่ทางสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติมอบหมาย ได้ดังนี้

ตารางที่ ๑๔

ตารางเปรียบเทียบการเรียนรู้ข้อมูลข่าวสาร
ระหว่างโครงการที่จังหวัดเสนอขอ กับ โครงการที่ สวช.มอบหมาย

องค์กร	โครงการที่ จว. เสนอขอ		โครงการที่ สวช. มอบหมาย		หมายเหตุ
	เรียนรู้แบบ		เรียนรู้แบบ		
	คอยตั้งรับ	เชิงรุก	คอยตั้งรับ	เชิงรุก	
วิชาการ	๑๓ จว.	ไม่มี	๑๑ จว.	๒ จว.	
ธุรกิจ	๑๓ จว.	ไม่มี	๑๑ จว.	๒ จว.	
ภาครัฐ	๑๑ จว.	ไม่มี	๘ จว.	๓ จว.	
เอกชน	๑๓ จว.	ไม่มี	๑๐ จว.	๓ จว.	
ชุมชน	๑๒ จว.	ไม่มี	๑๐ จว.	๒ จว.	

๑) โดยสรุปผู้แทนองค์กรหรือภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่เริ่มมีบทบาทในการเรียนรู้แบบเชิงรุก กับโครงการที่ทางสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติมอบหมาย ซึ่งปรับเปลี่ยนบทบาทจากการเรียนรู้แบบคอยตั้งรับ มีดังนี้

(๑) องค์กรวิชาการ ที่เริ่มมีการเรียนรู้แบบเชิงรุก ๒ จังหวัด ได้แก่

(๑.๑) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

(๑.๒) จังหวัดสงขลา

(๒) องค์กรธุรกิจ ที่เริ่มมีการเรียนรู้แบบเชิงรุก ๒ จังหวัด ได้แก่

- (๒.๑) จังหวัดชุมพร
- (๒.๒) จังหวัดสตูล
- (๓) องค์การภาครัฐ ที่เริ่มมีการเรียนรู้แบบเชิงรุก ๓ จังหวัด ได้แก่
 - (๓.๑) จังหวัดชุมพร
 - (๓.๒) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
 - (๓.๓) จังหวัดระนอง
- (๔) องค์การเอกชน ที่เริ่มมีการเรียนรู้แบบเชิงรุก ๓ จังหวัด ได้แก่
 - (๔.๑) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
 - (๔.๒) จังหวัดนันทลุง
 - (๔.๓) จังหวัดสตูล
- (๕) องค์การชุมชน ที่เริ่มมีการเรียนรู้แบบเชิงรุก ๒ จังหวัด ได้แก่
 - (๕.๑) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
 - (๕.๒) จังหวัดสุราษฎร์ธานี

๒) จากข้อสรุปนี้วินิจฉัยได้ว่า โครงการที่ทาง สวช. มอบหมาย ผู้แทนแต่ละองค์กร ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้มีความสนใจที่จะเรียนรู้ในเชิงรุก มากกว่าโครงการที่ทางจังหวัดของตนเอง เสนอขอ เหตุผลจากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า โครงการที่ทางจังหวัดของตนเอง เสนอขอ เป็นเรื่องที่ไม่ควรเข้าไปก้าวท้าว แต่ถ้ายกโครงการที่ทาง สวช.มอบหมาย ที่บางองค์กรในบางจังหวัดจะเรียนรู้ในเชิงรุก ต่างก็มีจิตสำนึกว่าต้องรับผิดชอบร่วมกัน

๑.๗ ผู้วิจัยให้ผู้เข้าประชุมได้รายงานถึงบทบาทเดิมของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี ซึ่งเป็นบทบาทตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ปฏิบัติมาแล้ว ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

๑.๘ ผู้วิจัยเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ คือ ศ.น.พ.ประเวศ วะสี มาบรรยายเรื่อง สภาวัฒนธรรม ควรจะทำอะไร อย่างไร พร้อมกับให้ซักถามปัญหาต่างๆ หลังจากนั้นก็ให้แต่ละคนที่เข้าประชุม คิดและเขียนถึงบทบาทที่จะปฏิบัติในอนาคต

๑.๘.๑ ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นบทบาทที่ถ้าได้ปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ที่คิดและเขียนไว้ จะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ จะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ (เป็นการประยุกต์ การประชุมแบบ ZOPP กับ แบบ Future Search Conference เข้าด้วยกัน)

๑.๘.๒ ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นบทบาทที่ถ้าได้ปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ที่คิดและเขียนไว้ จะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ จะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ (เป็นการประยุกต์การประชุมแบบ ZOPP กับ แบบ Future Search Conference เข้าด้วยกัน)

สรุป จากการจัดประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการเรียนรู้แบบต่างๆ ดังนี้

๑. ให้ศึกษาเอกสาร

๒. ให้แต่ละคนสะท้อนความคิดและถกเถียงกัน(Reflect and Discussion) ด้วยเรื่องจากเอกสารที่ศึกษาและจากประสบการณ์เดิม ทั้งในกลุ่มใหญ่ แล้วเป็นกลุ่มย่อยผสมกลุ่มเล็ก และกลับไปเป็นกลุ่มใหญ่อีก

๓. ให้ตอบแบบสอบถาม ๒ ชุด

๔. ให้ฟังจากวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิบรรยาย

๕. ให้มีการประชุมแบบ ZOPP ผสมผสานกับการประชุมแบบ Future Search Conference

ผลที่ได้จากการใช้กระบวนการเรียนรู้แบบต่างๆดังกล่าว ได้ก่อให้เกิดสิ่งต่างๆขึ้น ดังนี้

๑. ผู้แทนองค์กรบางองค์กรหรือบางภาคี ในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ได้ปรับปรนบทบาทการเรียนรู้แบบ"คอยตั้งรับ"เป็นการเรียนรู้แบบ"เชิงรุก"เพิ่มขึ้น

๒. ผู้แทนองค์กรบางองค์กรหรือบางภาคี ในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ได้ปรับปรนวิธีคิดในการปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ขององค์กรตนเอง และของสภาวัฒนธรรมจังหวัดของตนเอง จากแต่เดิมที่ไม่เคยคิดถึง"กาละ"หรือเวลาว่า ช่วงเดือนต่อไปในปีงบประมาณนี้ จะทำอะไรกันบ้าง ก็ได้มีโอกาสคิด และเป็นการคิดที่ผู้วิจัยสังเกตพบว่า ผู้คิดจะมีความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะเมื่อคิดแล้วจะต้องเขียนและจะต้องนำเข้าไปประชุมต่างๆ(กลุ่มย่อย กลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่) เพื่อให้มีการวินิจฉัยถกเถียงกัน ว่า

๒.๑ เมื่อปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน แล้ว จะเป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทยตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ได้จริงๆ

๒.๒ เป็น โครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ผูกพันอยู่กับความรู้สึกของผู้ปฏิบัติ คือ ถ้าได้ปฏิบัติจะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ จะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ

ด้วยเหตุนี้ ผู้แทนองค์กรบางองค์กรหรือบางภาคี ในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัด จึงได้ปรับปรนวิธีคิด คือได้คิดถึงบทบาทขององค์กรตนเอง สภาวัฒนธรรมจังหวัดตนเองที่จะมีขึ้นในอนาคต อย่างระมัดระวังมากขึ้น ซึ่งจะไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับงบประมาณมากนัก เพราะถ้าไปเกี่ยวข้อง แล้วบังเอิญไม่สามารถที่จะหางบประมาณได้ โครงการ/กิจกรรม/งาน ที่คิดและเขียนไว้ก็ไม่ได้ปฏิบัติ ในที่สุดจะก่อให้เกิดความรู้สึกเสียดาย-เสียใจ ขึ้น

๒.๓ มติของที่ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปีนี้ได้ ครั้งที่ ๑ ให้ยกเลิกคณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด ที่มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน และเป็นผู้มีอำนาจอนุมัติเงินงบประมาณให้ เพื่อดำเนินโครงการ/กิจกรรม/งาน ต่างๆ ที่ได้ผ่านความเห็นชอบของสภาวัฒนธรรมจังหวัดแล้ว เพราะคณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด ไม่ได้ร่วมเรียนรู้ ไม่ได้ร่วมคิด ไม่ได้ร่วมรู้สึกภูมิใจ เสียดาย-เสียใจ กับสภาวัฒนธรรมจังหวัดอย่างแท้จริง และเป็นการเพิ่มขึ้นตอนการดำเนินงานที่ไม่จำเป็นสำหรับยุคโลกาภิวัตน์นี้ด้วย

ผู้วิจัยได้สังเกตพบว่า ผู้แทนบางองค์กรหรือบางภาคี ในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่ได้เข้าร่วมประชุมจำนวนหนึ่ง แม้จะเป็นจำนวนน้อยก็ตาม ที่ได้แสดง"ความคิด"และ"ความรู้สึก"อย่างจริงจัง และจริงจังต่อ โครงการ/กิจกรรม/งาน ที่จะปฏิบัติ และผู้วิจัยได้สรุปว่า ความคิดเป็นบิดาของการปฏิบัติ และความรู้สึกเป็นมารดาของการปฏิบัติ ของผู้ที่แสดงความคิดและความรู้สึก อย่างจริงจังและจริงใจดังกล่าว

ข. กระบวนการเรียนรู้และการปรับปรนบทบาท ระหว่างการประชุมและหลังการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรม
จังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒

๒. ผู้วิจัยจัดประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒ ในช่วงวันที่ ๗-๙ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ณ ศูนย์วิจัยพืชสวน จังหวัดชุมพร

๒.๑ ให้ผู้เข้าร่วมประชุมร่วมกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) โดยแบ่งเป็นกลุ่มย่อยระดมสมอง (Buzz Group) ผสมผสานกับการแบ่งกลุ่มเล็ก (Small Group) กลุ่มละ ๔-๕ คน จำนวน ๑๕ กลุ่ม และแบ่งเป็นกลุ่มไขว้ (Cross-over Group) คือการรวมเป็นกลุ่มใหญ่ ซึ่งทั้งหมดอยู่ภายใต้การประชุมแบบ AIC^๓ เพื่อจะวิเคราะห์บทบาทตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ผู้แทนแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ได้คิดและเขียนไว้ ตอนประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ ว่า บทบาทตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ใดที่เป็น บทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน บ้าง และจะได้ปรับปรนบทบาทในอนาคต โดยเฉพาะในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒

๒.๒ ให้ผู้เข้าประชุมได้กำหนดกรอบการวิเคราะห์ เพื่อจะใช้เป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ว่า บทบาทตามโครงการ/กิจกรรม/งานใด ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ซึ่งที่ประชุมได้มีมติว่าบทบาทตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ตรงกับความคาดหวังของการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด และที่ตรงกับจุดเน้น ๕ ประการ ในการดำเนินงานวัฒนธรรมปี ๒๕๕๑ เป็นต้นไป ของ สวช.ยบูรณาการเข้าด้วยกันเป็น ๘ ประการ คือบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๒.๒.๑ ผลการวิเคราะห์แบบมีส่วนร่วม บทบาท ในช่วงเดือน ตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่เป็น บทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน มีดังนี้

๑) บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี ได้แก่

^๓ การศึกษานอกโรงเรียน, กรม คู่มือการจัดกิจกรรมทักษะชีวิตเพื่อป้องกันสารเสพติด : สำหรับกลุ่มเป้าหมายการศึกษานอกโรงเรียน (ปรับปรุงครั้งที่ ๒) กรุงเทพฯ : กองพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน, ๒๕๕๑ หน้า ๑๓-๓๐.

^๔ ประเวศ วะสี กระบวนทรรศน์ใหม่ในการพัฒนา AIC ใน เอกสารดำเนินงานกลุ่ม เอกสารประกอบการสัมมนาผู้บริหารการศึกษานอกโรงเรียนทั่วประเทศ ณ โรงแรมแอมบาสเตอร์ จอมเทียน พัทยา จังหวัดชลบุรี วันที่ ๑๓-๑๕ กันยายน ๒๕๓๘ หน้า ๙-๑๕.

ตารางที่ ๑๕

ตารางแสดงจำนวนบทบาทของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้
ที่มีผลและไม่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย
ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน
ในช่วง เดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒

องค์กร	จำนวนองค์กร	จว.	จำนวนบทบาท	จำนวนบทบาทที่พัฒนาฯ	หมายเหตุ
วิชาการ	๒	ศพ.	๑	-	- มีบทบาทแต่ไม่พัฒนา
		พท.	๒	-	- มีบทบาทแต่ไม่พัฒนา
		รวม	๓	-	
ธุรกิจ	๔	พง.	๑	-	- มีบทบาทแต่ไม่พัฒนา
		ยล.	๗	๒	
		สช.	๑	-	- มีบทบาทแต่ไม่พัฒนา
		สต.	๔	-	- มีบทบาทแต่ไม่พัฒนา
		รวม	๑๓	๒	
ภาครัฐ	๓	กบ.	๑๐	๓	
		นศ.	๔	๑	
		รน.	๒	-	- มีบทบาทแต่ไม่พัฒนา
รวม		๑๖	๔		
เอกชน	๒	พง.	๑	-	- มีบทบาทแต่ไม่พัฒนา
		สต.	๒	-	- มีบทบาทแต่ไม่พัฒนา
รวม		๔	-		
ชุมชน	๕	นศ.	๒	-	- มีบทบาทแต่ไม่พัฒนา
		ปน.	๓	๑	
		พง.	๓	๑	
		สช.	๑	๑	
		สต.	๕	๑	
รวม		๑๔	๔		
รวมจำนวนบทบาททั้งสิ้น		๑๐	๕๐	๑๐	

๒) บทบาทร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ได้แก่

ตารางที่ ๑๖

ตารางแสดงจำนวนบทบาทของ เบนจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้
ที่มีผลและไม่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย
ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน
ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒

จว.	จำนวนบทบาท	จำนวนบทบาทที่พัฒนา	หมายเหตุ
กบ.	๒	๒	
ชพ.	๑	๑	
นศ.	๕	๕	
ปน.	๑	๑	
พง.	๑	๑	
พท.	๑	๑	
รน.	๑	๑	
สช.	๒	๑	
สต.	๖	๖	
รวม	๔	๒๐	๒๐

๓) บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี มี ๕๐ บทบาท แต่มติที่ประชุมเห็นว่า เป็น
บทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี
สารสนเทศปัจจุบัน เพียง ๑๐ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๐๐

๔) บทบาทที่ร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด มี ๒๐ บทบาท ซึ่งมติที่ประชุมเห็นว่า เป็น
บทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี
สารสนเทศปัจจุบัน ทั้ง ๒๐ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐.๐๐

๒.๒.๒ ผลการวิเคราะห์แบบมีส่วนร่วม บทบาทในช่วงเดือน มีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒
ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี
สารสนเทศปัจจุบัน มีดังนี้

๑) บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี ได้แก่

ตารางที่ ๑๗

ตารางแสดงจำนวนบทบาทของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้
ที่มีผลและไม่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย
ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน
ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒

องค์กร	จว.	มี.ค.-เม.ย.๕๒	บทบาทที่พัฒนาฯ	หมายเหตุ
วิชาการ	กบ.	๑	๑	
	ชพ.	๑	๑	
	ตง.	๒	๒	
	สศ.	๑	๑	
รวม		๕	๕	
ธุรกิจ	กบ.	๑	๑	
	ชพ.	๑	๑	
	ปน.	๑	๑	
	สศ.	๑	๑	
รวม		๔	๔	
ภาครัฐ	กบ.	๔	๔	
	ชพ.	๔	๔	
	ตง.	๑	๑	
	นศ.	๓	๓	
	ปช.	๒	๒	
	รณ.	๒	๒	
รวม		๑๗	๑๗	

องค์กร	จว.	มี.ค.-เม.ย.๕๒	บทบาทที่พัฒนาฯ	หมายเหตุ
เอกชน	ป่น.	๑	๑	
รวม		๑	๑	
ชุมชน	ศพ.	๒	๒	
	พง.	๒	๒	
	พท.	๒	๒	
	สช.	๑	๑	
	สฎ.	๑	๑	
รวม		๘	๘	
รวมทั้งสิ้น	๑๒	๓๕	๓๕	

๒) บทบาทร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ได้แก่

ตารางที่ ๑๘

ตารางแสดงจำนวนบทบาทของ เภวภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้
ที่มีผลและ ไม่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย
ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน
ในช่วง เดือนมีนาคม- เมษายน ๒๕๕๒

จว.	จำนวนบทบาท	จำนวนบทบาทที่พัฒนาฯ	หมายเหตุ
กบ.	๖	๖	- ชุมพร ไม่พัฒนา ๒ บทบาท
ชพ.	๙	๗	
ตง.	๒	-	
นศ.	๓	๓	
ปน.	๓	๓	
ปช.	๑	๑	
พท.	๑	๑	
สช.	๒	๒	
สต.	๑	๑	
รวม	๔	๒๘	

๓) บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี มี ๓๕ บทบาท ซึ่งมติที่ประชุมเห็นว่า เป็น
บทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี
สารสนเทศปัจจุบัน ทั้ง ๓๕ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐.๐๐ และอันดับขององค์กรที่มีบทบาท ได้แก่

- อันดับ ๑ องค์กรภาครัฐ มี ๑๗ บทบาท ใน ๓๕ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๕๗
- อันดับ ๒ องค์กรชุมชน มี ๘ บทบาท ใน ๓๕ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๘๕
- อันดับ ๓ องค์กรวิชาการ มี ๕ บทบาท ใน ๓๕ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๒๘
- อันดับ ๔ องค์กรธุรกิจ มี ๔ บทบาท ใน ๓๕ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๔๒
- อันดับ ๕ องค์กรเอกชน มี ๑ บทบาท ใน ๓๕ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๒.๘๕

๔) บทบาทที่ร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด มี ๒๘ บทบาท ซึ่งมติที่ประชุมเห็นว่า เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน เพียง ๒๔ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๘๕

๕) ข้อเสนอเกิดบทบาทร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุมพร มีจำนวน ๒ บทบาท ซึ่งเป็นบทบาทขององค์กรภาครัฐทั้ง ๒ บทบาท ที่ได้ถกเถียงกันในที่ประชุม และที่ประชุมได้มีมติว่า ไม่ได้ เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ได้แก่

(๑) บทบาทที่องค์กรภาครัฐจังหวัดชุมพร เผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์กรที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนแนะนำปรึกษาแก่องค์กรที่ขอความร่วมมือ

(๒) บทบาทที่องค์กรภาครัฐจังหวัดชุมพร วิจัยสภาวัฒนธรรมจังหวัด(ชุมพร)

๒.๒.๓ ผลการวิเคราะห์แบบมีส่วนร่วม บทบาทในช่วงเดือน พฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ ที่เป็น บทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน มีดังนี้

๑) บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี ได้แก่

ตารางที่ ๑๙

ตารางแสดงจำนวนบทบาทของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่มีผลและไม่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ (คิดและเขียน ครั้งที่ ๑)

องค์กร	จว.	พค.-กย.๕๒	บทบาทพัฒนาฯ	หมายเหตุ
วิชาการ	กบ.	๓	๒	-ไม่พัฒนา ๑
	ชพ.	๔	๒	-ไม่พัฒนา ๒
	ดง.	๓	๑	-ไม่พัฒนา ๒
	สศ.	๓	๒	-ไม่พัฒนา ๑
รวม		๑๓	๗	

องค์กร	จว.	พค.-กย.๕๒	บทบาทพัฒนาฯ	หมายเหตุ
ธุรกิจ	ชน.	๓	๒	-ไม่พัฒนา ๑
	สช.	๒	๑	-ไม่พัฒนา ๑
	สต.	๒	๑	-ไม่พัฒนา ๑
	รวม	๗	๔	
ภาครัฐ	กบ.	๓	๓	
	ชน.	๕	๒	-ไม่พัฒนา ๓
	ตง.	๓	๓	
	นค.	๖	๔	-ไม่พัฒนา ๒
	ปช.	๒	-	-ไม่พัฒนา ๒
	รน.	๒	๑	-ไม่พัฒนา ๑
รวม	๒๑	๑๓		
เอกชน	ปน.	๒	-	-ไม่พัฒนา ๒
รวม	๒	-		
ชุมชน	ปน.	๔	๒	-ไม่พัฒนา ๒
	พท.	๓	-	-ไม่พัฒนา ๒
	ยล.	๑	๑	
	สช.	๑	๑	
รวม	๘	๔		
รวมทั้งสิ้น	๑๒	๕๒	๒๘	

๒) บทบาทร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ได้แก่

ตารางที่ ๒๐

ตารางแสดงจำนวนบทบาทของ เภวภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้
ที่มีผลและ ไม่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย
ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน
ในช่วง เดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒
(คิดและเขียน ครั้งที่ ๑)

จว.	จำนวนบทบาท	จำนวนบทบาทที่พัฒนาฯ	หมายเหตุ
กบ.	๖	๔	-ไม่พัฒนา ๒
ชพ.	๑๐	๙	-ไม่พัฒนา ๑
ตง.	๒	๒	
นศ.	๑	๑	
ปน.	๑	๑	
ปช.	๒	๒	
รน.	๓	๒	-ไม่พัฒนา ๑
สต.	๒	๒	
สฎ.	๑	๑	
รวม	๙	๒๔	

๓) บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี มี ๕๒ บทบาท แต่มติที่ประชุมเห็นว่า เป็น
บทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี
สารสนเทศปัจจุบัน ทั้ง ๒๔ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๘๕ และอันดับขององค์กรที่มีบทบาท ได้แก่

อันดับ ๑ องค์กรภาครัฐ มี ๑๓ บทบาท ใน ๒๔ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๕๒

อันดับ ๒ องค์กรวิชาการ มี ๗ บทบาท ใน ๒๔ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๑๖

อันดับ ๓ องค์กรธุรกิจ มี ๔ บทบาท ใน ๒๔ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗

อันดับ ๓ องค์กรชุมชน มี ๔ บทบาท ใน ๒๔ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗

อันดับ ๕ องค์กรเอกชน ไม่มีบทบาท ใน ๒๔ บทบาท

๔) บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัด บางบทบาทไม่ได้เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ตามมติของที่ประชุม ได้แก่

(๑) องค์กรวิชาการ

(๑.๑) จังหวัดกระบี่ มี ๑ บทบาท ได้แก่

(๑.๑.๑) จัดทำแผนการสอนแบบบูรณาการเพื่อสอดแทรก
วัฒนธรรม

(๑.๒) จังหวัดชุมพร มี ๒ บทบาท ได้แก่

(๑.๒.๑) จัดทำเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงพื้นบ้าน

(๑.๒.๒) มอบเกียรติบัตรแก่ผู้ประกอบการคัดต่ออพิพัตภัณฑ์ชุมพร

(๑.๓) จังหวัดตรัง มี ๒ บทบาท ได้แก่

(๑.๓.๑) เข้าค่ายจริยธรรมนักเรียน

(๑.๓.๒) วันวิสาขบูชา

(๑.๔) จังหวัดสตูล มี ๑ บทบาท ได้แก่

(๑.๔.๑) ชักชวนให้ชุมชนทำนา

(๒) องค์กรธุรกิจ

(๒.๑) จังหวัดชุมพร มี ๑ บทบาท ได้แก่

(๒.๑.๑) จัดประกวดเพลงกล่อมลูก

(๒.๒) จังหวัดสงขลา มี ๑ บทบาท ได้แก่

(๒.๒.๑) ปลูกพืชสมุนไพร

(๒.๓) จังหวัดสตูล มี ๑ บทบาท ได้แก่

(๒.๓.๑) ถวายพระพรวันแม่

(๓) องค์กรภาครัฐ

(๓.๑) จังหวัดชุมพร มี ๓ บทบาท ได้แก่

(๓.๑.๑) ประกวดดนตรีไทย

(๓.๑.๒) เขียนบทความในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น

(๓.๑.๓) ผลักดันให้มีสัปดาห์การส่งเสริมฟื้นฟูศิลปปะการละเล่น
พื้นบ้าน

(๓.๒) จังหวัดนครศรีธรรมราช มี ๒ บทบาท ได้แก่

(๓.๒.๑) โครงการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม

(๓.๒.๒) โครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ

(๓.๓) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มี ๒ บทบาท ได้แก่

(๓.๓.๑) โครงการบริหารวัดเฉลิมพระเกียรติ

(๓.๓.๒) โครงการส่งเสริมจริยธรรมในสถานศึกษา

(๓.๔) จังหวัดระนอง มี ๑ บทบาท ได้แก่

(๓.๔.๑) จัดงานชุมชนถวายพระพรสมเด็จพระบรมราชินีนาถ

(๔) องค์การเอกชน

(๔.๑) จังหวัดปัตตานี มี ๒ บทบาท ได้แก่

(๔.๑.๑) วันไหว้ครู

(๔.๑.๒) แห่งเทียนพรรษา

(๕) องค์การชุมชน

(๕.๑) จังหวัดปัตตานี มี ๒ บทบาท ได้แก่

(๕.๑.๑) ปลูกพืชสมุนไพร ๓๓๔ ไร่

(๕.๑.๒) ปลอ่ยปลาพื้นเมืองลงสู่อุทยานมัจฉา

(๕.๒) จังหวัดพัทลุง มี ๓ บทบาท ได้แก่

(๕.๒.๑) วันวิสาขบูชา

(๕.๒.๒) วันเข้าพรรษา

(๕.๒.๓) จัดงานวันสารทเดือนสิบ

๕) บทบาทร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด มี ๒๔ บทบาท ซึ่งมติที่ประชุมเห็นว่า เป็น บทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน เพียง ๒๔ บทบาท คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๗๑

๖) บทบาทร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ซึ่งที่ประชุมมีมติว่า บางบทบาทไม่ได้เป็น บทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน มีดังนี้

(๑) จังหวัดกระบี่ มี ๒ บทบาท ได้แก่

(๑.๑) จัดงานมหกรรมเทอดพระเกียรติราชินี

(๑.๒) เตรียมงานประเพณีของท้องถิ่น เรื่อง การส่งเสริมวัฒนธรรม

(๒) จังหวัดชุมพร มี ๑ บทบาท ได้แก่

(๒.๑) จัดงานวันแม่

(๓) จังหวัดระนอง มี ๑ บทบาท ได้แก่

(๓.๑) จัดงานวันแม่

ตารางที่ ๒๑

ตารางแสดงการเปรียบเทียบระหว่างบทบาทที่มีผลและไม่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย
ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน
ตามความคิดครั้งที่ ๑(ก.พ.๕๒) กับความคิดครั้งที่ ๒ (พ.ค.๕๒) ของแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาค

องค์กร	จว.	ความคิดครั้งที่๑ พค.-กย.๕๒	มติเห็นว่าเป็น บทบาทพัฒนาฯ	มติเห็นว่า ไม่พัฒนาฯ	จว., องค์กร ที่เพิ่มใหม่	ความคิดครั้งที่๒ บทบาทพัฒนาฯ	หมายเหตุ
วิชาการ	กบ.	๓	๒	๑	-	-	
	ชพ.	๔	๒	๒	-	-	
	ตง.	๓	๑	๒	-	๘	
	-	-	-	-	ปช.	๑๔	
	สจ.	๓	๒	๑	-	-	
รวม		๑๓	๗	๖	๑	๒๒	
ธุรกิจ	ชพ.	๓	๒	๑	-	-	
	-	-	-	-	นศ.	๘	
	-	-	-	-	ปน.	๒๐	
	-	-	-	-	ปช.	๑๔	
	-	-	-	-	พท.	๔	
	สช.	๒	๑	๑	-	-	
	สจ.	๒	๑	๑	-	๑	
รวม		๗	๔	๓	๔	๕๕	
ภาครัฐ	กบ.	๓	๓	-	-	-	
	ชพ.	๕	๒	๓	-	-	
	ตง.	๓	๓	-	-	๑	
	นศ.	๖	๔	๒	-	-	
	-	-	-	-	นธ.	๒	
	ปช.	๒	-	๒	-	๑๔	
	-	-	-	-	พท.	๑๐	
	-	-	-	-	ภก.	๓	
	รน.	๒	๑	๑	-	-	
รวม		๒๑	๑๓	๘	๓	๓๖	

องค์กร	จว.	ความคิดครั้งที่ ๑ พค.-กย.๕๒	มติเห็นว่าเป็น บทบาทพัฒนาฯ	มติเห็นว่าเป็น ไม่พัฒนาฯ	จว., องค์กร ที่เพิ่มใหม่	ความคิดครั้งที่ ๒ บทบาทพัฒนาฯ	หมายเหตุ
เอกชน	-	-	-	-	นศ.	๗	
	-	-	-	-	ปช.	๑๔	
	ปน.	๒	-	๒	-	๙	
	-	-	-	-	ยล.	๑	
	-	-	-	-	สช.	๒	
	-	-	-	-	สด.	๑๒	
รวม		๒	-	๒	๕	๔๕	
ชุมชน	-	-	-	-	ชน.	๗	
	ปน.	๔	๒	๒	-	๙	
	-	-	-	-	ปช.	๑๔	
	พท.	๓	-	๒	-	-	
	ยล.	๑	๑	-	-	๑๑	
	สช.	๑	๑	-	-	-	
	-	-	-	-	สฎ.	๗	
รวม		๙	๔	๔	๓	๔๘	
รวมทั้งสิ้น	๑๒	๑๒	๒๘	๒๓	๑๓	๒๐๙	

(๑) โดยภาพรวมบทบาทตามความคิดครั้งที่ ๑ ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน มีจำนวน ๒๘ บทบาท แต่ความคิดครั้งที่ ๒ มีจำนวน ๒๐๙ บทบาท แสดงว่าได้ปรับปรุงให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น ๑๘๑ บทบาท

(๒) การปรับปรุงบทบาทแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี มีดังนี้

(๒.๑) องค์กรธุรกิจ มี ๕๘ บทบาท จากความคิดครั้งที่ ๑ มี ๔ บทบาท ปรับปรุงให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น เมื่อคิดครั้งที่ ๒ บทบาทที่เพิ่มขึ้น มีจำนวน ๕๔ บทบาท

(๒.๒) องค์กรเอกชน มี ๔๕ บทบาท จากความคิดครั้งที่ ๑ ที่ไม่มีบทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาทเมื่อคิดครั้งที่ ๒ และบทบาทที่เพิ่มขึ้น มีจำนวน ๔๕ บทบาท

(๒.๓) องค์กรวิชาการมี ๒๒ บทบาท จากความคิดครั้งที่ ๑ มี ๑๕ บทบาท ปรับปรุงให้มีบทบาทเพิ่มขึ้นเมื่อคิดครั้งที่ ๒ บทบาทที่เพิ่มขึ้น มีจำนวน ๑๕ บทบาท

(๒.๔) องค์กรชุมชน มี ๔๘ บทบาท จากความคิดครั้งที่ ๑ มี ๔ บทบาท ปรับปรนให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น เมื่อคิดครั้งที่ ๒ บทบาทที่เพิ่มขึ้น มีจำนวน ๔๔ บทบาท

(๒.๕) องค์กรภาครัฐ มี ๓๖ บทบาท จากความคิดครั้งที่ ๑ มี ๑๓ บทบาท ปรับปรนให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น เมื่อคิดครั้งที่ ๒ บทบาทที่เพิ่มขึ้น มีจำนวน ๒๓ บทบาท

๒) บทบาทร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ในช่วงเดือน พฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ เปรียบเทียบระหว่างความคิดครั้งที่ ๑ เมื่อกุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ กับความคิดครั้งที่ ๒ เมื่อพฤษภาคม ๒๕๕๒ ดังนี้

ตารางที่ ๒๒

ตารางการเปรียบเทียบบทบาทที่มีผลและไม่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ตามความคิดครั้งที่ ๑ (ก.พ.๕๒) กับความคิดครั้งที่ ๒ (พ.ค.๕๒) ของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้

จว.	ความคิดครั้งที่ ๑	มติเห็นว่าเป็น	มติเห็นว่า	จว.ที่เพิ่มใหม่	ความคิดครั้งที่ ๒	หมายเหตุ
	พ.ค.-ก.ย.๕๒	บทบาทพัฒนาฯ	ไม่พัฒนาฯ		พ.ค.-ก.ย.๕๒	
กบ.	๖	๔	๒	-	-	
ชพ.	๑๐	๙	๑	-	-	
ตง.	๒	๒	-	-	๑๕	
นศ.	๑	๑	-	-	๑๓	
	-	-	-	นธ.	๒	
ปน.	๑	๑	-	-	๑๙	
ปช.	๒	๒	-	-	๑๖	
	-	-	-	พง.	๑	
	-	-	-	พท.	๑๘	
	-	-	-	ยล.	๑๓	
รน.	๓	๒	๑	-	-	
	-	-	-	สช.	๔	
สด.	๒	๒	-	-	๒๕	
สฎ.	๑	๑	-	-	๔	
๙	๒๖	๒๓	๔	๕	๑๓๐	

(๑) โดยภาพรวมตามความคิดครั้งที่ ๑ บทบาทที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน มีจำนวน ๒๒ บทบาท แต่ตามความคิดครั้งที่ ๒ มีจำนวน ๑๓๐ บทบาท แสดงว่าได้ปรับปรุงให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น ๑๐๘ บทบาท

(๒) การปรับปรุงบทบาทแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัด มี ๑๑ จังหวัด ดังนี้

(๒.๑) จังหวัดตรัง ตามความคิดครั้งที่ ๑ มีจำนวน ๒ บทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น เมื่อคิดครั้งที่ ๒ เป็น ๑๕ บทบาท บทบาทที่เพิ่มขึ้นมีจำนวน ๑๓ บทบาท

(๒.๒) จังหวัดนครศรีธรรมราช ตามความคิดครั้งที่ ๑ มีจำนวน ๒ บทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น เมื่อคิดครั้งที่ ๒ เป็น ๑๓ บทบาท บทบาทที่เพิ่มขึ้นมีจำนวน ๑๑ บทบาท

(๒.๓) จังหวัดนราธิวาส ตามความคิดครั้งที่ ๑ ไม่มีบทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาท เมื่อคิดครั้งที่ ๒ เป็น ๒ บทบาท บทบาทที่เพิ่มขึ้นมีจำนวน ๒ บทบาท

(๒.๔) จังหวัดปัตตานี ตามความคิดครั้งที่ ๑ มีจำนวน ๑ บทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น เมื่อคิดครั้งที่ ๒ เป็น ๑๙ บทบาท บทบาทที่เพิ่มขึ้นมีจำนวน ๑๘ บทบาท

(๒.๕) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ตามความคิดครั้งที่ ๑ มี ๒ บทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น เมื่อคิดครั้งที่ ๒ เป็น ๑๖ บทบาท บทบาทที่เพิ่มขึ้นมีจำนวน ๑๔ บทบาท

(๒.๖) จังหวัดพังงา ตามความคิดครั้งที่ ๑ ไม่มีบทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาท เมื่อคิดครั้งที่ ๒ เป็น ๑ บทบาท บทบาทที่เพิ่มขึ้น ๑ บทบาท

(๒.๗) จังหวัดพัทลุงตามความคิดครั้งที่ ๑ ไม่มีบทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาท เมื่อคิดครั้งที่ ๒ เป็น ๑๘ บทบาท บทบาทที่เพิ่มขึ้นมีจำนวน ๑๘ บทบาท

(๒.๘) จังหวัดยะลาตามความคิดครั้งที่ ๑ ไม่มีบทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาท เมื่อคิดครั้งที่ ๒ เป็น ๑๓ บทบาท บทบาทที่เพิ่มขึ้นมีจำนวน ๑๓ บทบาท

(๒.๙) จังหวัดสงขลา ตามความคิดครั้งที่ ๑ ไม่มีบทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาท เมื่อคิดครั้งที่ ๒ เป็น ๔ บทบาท บทบาทที่เพิ่มขึ้นมีจำนวน ๔ บทบาท

(๒.๑๐) จังหวัดสตูล ตามความคิดครั้งที่ ๑ มีจำนวน ๒ บทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น เมื่อคิดครั้งที่ ๒ เป็น ๒๕ บทบาท บทบาทที่เพิ่มขึ้นมีจำนวน ๒๓ บทบาท

(๒.๑๑) จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามความคิดครั้งที่ ๑ มีจำนวน ๑ บทบาท ได้ปรับปรุงให้มีบทบาทเพิ่มขึ้น เมื่อคิดครั้งที่ ๒ เป็น ๔ บทบาท บทบาทที่เพิ่มขึ้นมีจำนวน ๓ บทบาท

อนึ่ง บทบาทที่จะปฏิบัติทั้งที่เป็นบทบาทเฉพาะองค์กรหรือแต่ละภาคี และบทบาทร่วมกับสภาวัฒนธรรมจังหวัดก็ตาม ถ้าจะให้มีการปฏิบัติอย่างจริงจัง จะต้องมีการปฏิรูปสภาวัฒนธรรมจังหวัด และวิธีปฏิรูปสภาวัฒนธรรมจังหวัดตามมติของที่ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ครั้งที่ ๒ จะ เป็นไปในการทำเองเกี่ยวกับการปฏิรูปการเมืองไทย คือ เริ่มต้นที่การแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งจะต้องให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการยกร่าง

และทำประชานิยามโดยหัวใจอยู่ที่ประชาชน ฉะนั้นการปฏิรูปสภาวัฒนธรรมจังหวัดจำเป็นต้องแก้ไขธรรมนูญหรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัดแต่ละจังหวัด และจะต้องให้องค์กรชุมชนมีส่วนร่วมในการยกร่าง และทำประชานิยาม เพราะหัวใจของสภาวัฒนธรรมจังหวัดอยู่ที่องค์กรชุมชน

๒.๔ ผู้วิจัยให้ผู้เข้าร่วมประชุมแบ่งเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละ ๔-๕ คน โดยให้แต่ละกลุ่มอ่านธรรมนูญหรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมปีเก่าได้ ๑๕ จังหวัด กลุ่มละ ๑ จังหวัด ในประเด็นต่อไปนี้

๑. ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดกระบี่ พุทธศักราช ๒๕๓๘

๑.๑ วัตถุประสงค์

มาตรา ๗ สภามีวัตถุประสงค์

- (๑) เพื่อให้เกิดการรวมตัวจัดตั้งองค์กรชุมชนในท้องถิ่น ตั้งแต่ระดับหมู่บ้านถึงระดับจังหวัด เพื่อดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้นำไปสู่การแก้ปัญหา และพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
- (๒) เพื่อให้เกิดการรวมพลังระหว่างองค์กรเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรม ของชุมชน ในท้องถิ่น มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและทรัพยากรต่าง ๆ ในระหว่างเครือข่าย อย่างกว้างขวาง
- (๓) เพื่อระดมสรรพกำลังการดำเนินงานวัฒนธรรมในจังหวัด ให้สามารถดำเนินงาน วัฒนธรรม ในท้องถิ่น ได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนสืบไป
- (๔) เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมแบบประชาธิปไตย ในระดับท้องถิ่นให้เข้มแข็งและนำไปสู่ความ มั่นคงของชาติในที่สุด
- (๕) เพื่อให้มีหน่วยงานทางวัฒนธรรมของประชาชนในท้องถิ่น ที่สามารถเชื่อมประสานกับ หน่วยงานภาครัฐได้อย่างใกล้ชิดและมีประสิทธิภาพ

๑.๒ ที่มาของงบประมาณ

มาตรา ๘ สภามีรายได้จาก

- (๑) เงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) ดอกผลจากเงินกองทุนส่งเสริมวัฒนธรรม
- (๓) เงินรายรับจากการหาของสภา
- (๔) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีผู้มอบให้
- (๕) ดอกผลจากรายได้ของสภา
- (๖) รายได้อื่น ๆ

๑.๓ สมาชิก

มาตรา ๑๘ สมาชิกมี ๒ ประเภท

- (๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่ บุคคลซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้ที่คณะกรรมการเห็นว่าได้

ทำประโยชน์หรือสามารถทำประโยชน์ให้กับสภาเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของวัฒนธรรม (๒) สมาชิกสามัญ ได้แก่ บุคคลซึ่งเป็นตัวแทนขององค์กรในเบญจภาคี ซึ่งดำเนินงานด้านวัฒนธรรมโดยสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสภาและได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการแล้วการสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสภาวัฒนธรรมจังหวัดให้เป็นไปตามระเบียบ ที่คณะกรรมการกำหนด

๑.๔ คณะกรรมการ

มาตรา ๒๒ ให้มีคณะกรรมการบริหารสภาคณะหนึ่ง ที่เลือกตั้งมาจากสมาชิกขององค์กรเครือข่าย เครือญาติต่าง ๆ ในเบญจภาคี

การกำหนดจำนวนกรรมการและวิธีการเลือกตั้งกรรมการ ให้ที่ประชุมใหญ่ เป็นผู้พิจารณา

ให้คณะกรรมการพรรค ๑ เป็นผู้เลือกประธาน ๑ คน รองประธาน ๒ คน เป็นเลขาธิการ ๑ คน และผู้ช่วยเลขาธิการไม่เกิน ๒ คน

ให้คณะกรรมการตามพรรค ๑ อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๒ ปี เมื่อคณะกรรมการหมดวาระแล้วให้สรรหากรรมการชุดใหม่มาดำรงตำแหน่งแทนภายใน ๙๐ วัน ในระหว่างสรรหากรรมการให้คณะกรรมการชุดเดิมรักษาการต่อไปจนกว่า คณะกรรมการชุดใหม่เข้ารับมอบงาน

๑.๕ การประชุม

มาตรา ๒๔ ให้มีการประชุมใหญ่สามัญ โดยที่ประชุมใหญ่จะกำหนดนโยบายและแนวนโยบายหลัก ของสภา และวินิจฉัยโครงการต่างๆ ที่เสนอโดยคณะกรรมการบริหาร ตลอดถึงรับรายงานต่างๆ จากสมาชิก

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการอาจมีมติให้เรียกประชุมสมัยวิสามัญก็ได้ หรือสมาชิกรวมกันไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๕ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด อาจทำคำร้องยื่นต่อประธานสภา ขอให้เรียกประชุมสมัยวิสามัญได้ ในกรณีหลังนี้ ประธานสภาจะต้องเรียกประชุมภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องของสมาชิก

มาตรา ๓๔ ให้มีการประชุมคณะกรรมการอย่างน้อยปีละ ๔ ครั้ง และหากมีความจำเป็นประธาน อาจเรียกประชุมเพิ่มอีกได้ตามความเหมาะสม

๒. ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุมพร พ.ศ. ๒๕๓๘

๒.๑ วัตถุประสงค์

ข้อ ๘ วัตถุประสงค์ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุมพร มีดังนี้

(๑) เพื่อเป็นศูนย์กลางเครือข่ายการดำเนินงานวัฒนธรรมของจังหวัดชุมพร

- (๒) เพื่ออนุรักษ์ ฟื้นฟู ส่งเสริม และเผยแพร่วัฒนธรรมจังหวัดชุมพร
- (๓) เพื่อพัฒนาวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่ถูกต้องและเหมาะสม
- (๔) เพื่อให้เกิดวัฒนธรรมประชาธิปไตยที่เข้มแข็งและมั่นคง
- (๕) เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และแนวคิดในการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม

๒.๒ สมาชิก

- (๔) สมาชิกของสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุมพร แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท
 - ๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ประกอบด้วยบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้ที่คณะกรรมการเห็นว่าสามารถทำประโยชน์แก่สภาวัฒนธรรมจังหวัดชุมพรได้ และรับเป็นสมาชิกตามคำเชิญของคณะกรรมการ
 - ๒) สมาชิกสามัญ ประกอบด้วย สมาชิกเบญจภาคี
การเป็นสมาชิก และการแต่งตั้งตัวแทนขององค์กรต่างๆ ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุมพร ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

๒.๓ คณะกรรมการ

ข้อ ๑๔ สภาวัฒนธรรมจังหวัดชุมพรการบริหารงานโดยคณะกรรมการของสภาซึ่งประกอบด้วย

- (๑) กรรมการได้มาจากการเลือกตั้งสมาชิกเบญจภาคี ๔๐ คน
- (๒) กรรมการกิตติมศักดิ์ ไม่เกิน (โดยความเห็นชอบของสภา) ๕ คน
- (๓) เลขาธิการ ๑ คน
- (๔) รองเลขาธิการ ๑ คน
- (๕) ผู้ช่วยเลขาธิการ ๑ คน

ให้คณะกรรมการตาม (๑) เลือกประธานสภา ๑ คน และรองประธานสภา ๒ คน

ให้ศึกษาธิการจังหวัดเป็นเลขาธิการสภา โดยตำแหน่ง และให้ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดเป็นรองเลขาธิการสภา ให้หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมการศาสนาและการวัฒนธรรม เป็นผู้ช่วยเลขาธิการอีก ๑ คน

คณะกรรมการอาจพิจารณาแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการฝ่ายต่างๆ เพื่อพิจารณาหรือดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายและให้นำวิธีการประชุมตามหมวด ๖ นำมาบังคับใช้โดยอนุโลม

วาระของคณะกรรมการตาม (๑), (๒) อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี และจะต้องพ้นจากตำแหน่งเช่นเดียวกับข้อ ๑๐ ด้วย เมื่อหมดวาระแล้วให้ดำเนินการสรรหากรรมการภายใน ๔๐ วัน

๒.๔ การประชุม

- ข้อ ๑๘ ให้มีการประชุมคณะกรรมการ ๒ เดือน ต่อ ๑ ครั้ง หรือเมื่อประธานสภาเห็นสมควรจะเรียกประชุมพิเศษ
- ข้อ ๑๙ กรรมการตั้งแต่ ๑ ใน ๓ ของกรรมการสภา อาจร้องขอให้ประธานสภาเรียกประชุมคณะกรรมการเป็นกรณีพิเศษได้
- ข้อ ๒๐ ให้มีการประชุมใหญ่สามัญประจำปีภายในเดือนธันวาคมของทุกปี
- ข้อ ๒๑ ในการประชุมใหญ่สามัญก็ดี หรือการประชุมวิสามัญก็ดี ต้องมีสมาชิกมาประชุมไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๕ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด จึงจะถือเป็นองค์ประชุม
- ข้อ ๒๓ คณะกรรมการอาจมีมติให้เรียกประชุมใหญ่วิสามัญได้ หรือสมาชิกรวมกันไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๕ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด อาจทำคำร้องยื่นต่อประธานสภาขอให้เรียกประชุมใหญ่วิสามัญได้ และในกรณีหลังนี้ประธานสภาจะต้องเรียกประชุมภายใน ๒๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องของสมาชิก
- ข้อ ๒๔ ที่ประชุมใหญ่อาจมีมติให้เลื่อนการประชุมไปในวันหรือเวลาอื่นได้ แต่ในการประชุมที่เลื่อนไปนั้น ห้ามมิให้ปรึกษากิจการอื่นใด นอกจากกิจการที่ค้างจากที่ประชุมคราวก่อน
- ข้อ ๒๖ สมาชิกผู้ใดมีส่วนได้ส่วนเสียในเรื่องใด ซึ่งที่ประชุมจะต้องลงมติชี้ขาด สมาชิกผู้นั้นจะออกเสียง ในเรื่องนั้นด้วยมิได้
- ข้อ ๒๗ การแสดงความคิดเห็นและการออกเสียงลงคะแนนในที่ประชุมใหญ่ เป็นสิทธิเฉพาะตัวของสมาชิก
- ข้อ ๒๘ การออกเสียงลงคะแนนในที่ประชุมใหญ่ โดยปกติใช้วิธีลงคะแนนเปิดเผยด้วยการชูมือ วันแต่สมาชิกไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๔ ที่มาประชุมร้องขอให้ลงคะแนนลับ

๒.๕ ที่มาของงบประมาณ

- ข้อ ๒๙ รายได้
- (๑) จากเงินอุดหนุนจากสำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ
 - (๒) ค่าบำรุงจากองค์กรสมาชิก
 - (๓) จากการจัดกิจกรรมหารายได้ของสภา
 - (๔) จากเงินบริจาคหรืออภินิหารยสินใจให้สภา

๓. ข้อบังคับสภาวัฒนธรรมจังหวัดตรัง

๓.๑ วัตถุประสงค์

- ข้อ ๑๑ วัตถุประสงค์ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดตรัง มีดังนี้
- (๑) เพื่อเป็นศูนย์กลาง เครือข่ายการดำเนินงานวัฒนธรรม องค์กรชุมชน จังหวัดตรัง

- (๒) เพื่ออนุรักษ์ ส่งเสริม และเผยแพร่วัฒนธรรมของจังหวัดตรัง
- (๓) เพื่อพัฒนาวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตในการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่ถูกต้องและเหมาะสมต่อสภาวะการณ์และต่อท้องถิ่น
- (๔) เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และแนวคิดในการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม
- (๕) เพื่อส่งเสริมสนับสนุนกิจการด้านการอนุรักษ์ ส่งเสริมเผยแพร่และพัฒนาวัฒนธรรมของท้องถิ่น
- (๖) เพื่อให้คณะกรรมการได้แสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวาง แต่ห้ามมิให้นำเรื่องที่ เกี่ยวข้องกับการเมืองมาอภิปรายแทรกแซง

๓.๒ สมาชิก

ข้อ ๑๒ สมาชิกของสภาวัฒนธรรมจังหวัดตรัง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

- (๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่ บุคคลผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้ที่คณะกรรมการเห็นว่าได้ทำประโยชน์ให้แก่สภาวัฒนธรรมจังหวัดตรัง และรับเป็นสมาชิกตามคำเชิญของคณะกรรมการบริหารแล้ว
 - (๒) สมาชิกสามัญ ได้แก่ ผู้แทนของคณะบุคคล องค์กรภาครัฐ องค์กรเอกชน องค์กรชุมชน องค์กรธุรกิจ องค์กรวิชาการ
- การเป็นสมาชิกและการแต่งตั้งตัวแทนองค์กรต่าง ๆ ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดตรัง ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

๓.๓ คณะกรรมการ

ข้อ ๑๓ สภาวัฒนธรรมจังหวัดตรัง บริหารงานโดยคณะกรรมการบริหารของสภาซึ่งประกอบด้วย

(๑) กรรมการโดยการเลือกตั้ง	๑๕ คน
(๒) กรรมการโดยการแต่งตั้ง	๑๕ คน
(๓) กรรมการโดยตำแหน่ง	๕ คน
(๔) เลขาธิการ	๑ คน
(๕) รองเลขาธิการและผู้ช่วยเลขาธิการ	๓ คน
(๖) เทร่ญญิก	๒ คน

ให้คณะกรรมการ (๑) เลือกประธานกรรมการ ๑ คน และรองประธานกรรมการ ๒ คน คณะกรรมการตาม (๒) ให้ประธานกรรมการเป็นผู้แต่งตั้ง โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ประกอบด้วยข้าราชการ ๒ คน ตัวแทนของประชาชน ๒ คน ตัวแทนองค์กรต่าง ๆ เป็นกรรมการ ๑ คน คณะกรรมการตาม (๓) มาจาก

- (๑) ผู้แทนอัยการจังหวัด

(๒) ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด หรือผู้แทน

(๓) ผู้อำนวยการสามัญศึกษาจังหวัด หรือผู้แทน

(๔) จำจังหวัดตรัง

(๕) ผู้แทนพุทธสมาคมจังหวัดตรัง

ให้ศึกษาธิการจังหวัด เป็นเลขาธิการคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมโดยตำแหน่ง และให้หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมการศาสนาและวัฒนธรรม เป็นรองเลขาธิการ ให้เลขาธิการพิจารณาแต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการอีก ๒ คน

ประธานกรรมการอาจแต่งตั้งที่ปรึกษาได้ตามความเหมาะสม แต่ไม่มีสิทธิ์ลงคะแนนเสียง คณะกรรมการอาจพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการฝ่ายต่าง ๆ เพื่อพิจารณาหรือดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ประชุมใหญ่มอบหมาย หรือคณะกรรมการมอบหมายแล้วให้นำวิธีการประชุมตามหมวด ๖ มาบังคับใช้โดยอนุโลม

วาระของคณะกรรมการอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๒ ปี เมื่อหมดวาระแล้วให้ดำเนินการสรรหากรรมการภายใน ๙๐ วัน ในกรณีที่ตำแหน่งกรรมการว่างลงก่อนกำหนดตามวาระหากมีเวลาเกิน ๑๘๐ วัน ให้คณะกรรมการที่เหลือเลือกตั้งสมาชิกคนใดคนหนึ่ง เข้าดำรงตำแหน่งแทน ให้ผู้ที่ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งได้เท่ากับวาระของผู้ที่ตนแทน

๓.๔ การประชุม

ข้อ ๒๕ ให้มีการประชุมกรรมการ ไม่น้อยกว่าปีละ ๒ ครั้ง หรือเมื่อประธานเห็นสมควรจะเรียกประชุมพิเศษได้

๓.๕ ที่มาของงบประมาณ

ข้อ ๓๗ รายได้สภาวัฒนธรรมจังหวัด

(๑) จากผู้บริจาค

(๒) จากดอกผลของสภา

(๓) จากทรัพย์สินและรายรับของสภา

(๔) จากเงินงบประมาณ

๔. ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช

๔.๑ วัตถุประสงค์

ข้อ ๘ วัตถุประสงค์ของสภา มีดังนี้

(๑) เพื่อเป็นศูนย์กลาง เครือข่าย ในการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม ของจังหวัดนครศรีธรรมราช

(๒) เพื่ออนุรักษ์ ส่งเสริม และเผยแพร่วัฒนธรรมของจังหวัดนครศรีธรรมราช

- (๓) เพื่อพัฒนาวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับวิถีชีวิต และการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่ถูกต้อง
- (๔) เพื่อเป็นศูนย์กลาง ในการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และแนวคิดในการดำเนินงานวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช
- (๕) เพื่อเป็นศูนย์กลาง ในการส่งเสริม และประสานให้ชุมชน มีการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมไทยท้องถิ่น ตามแผนพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจแห่งชาติ

๔.๒ สมาชิก

ข้อ ๘ สมาชิกของสภา แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- (๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้ที่คณะกรรมการเห็นว่าได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่งานวัฒนธรรมจังหวัด และรับเป็นสมาชิกตามคำเชิญของคณะกรรมการแล้ว
- (๒) สมาชิกสามัญ ได้แก่ สมาชิกที่มาจากผู้แทนองค์กรที่ดำเนินงานด้านวัฒนธรรม ที่อยู่ในจังหวัดนครศรีธรรมราช ประกอบด้วย องค์การภาครัฐ องค์การเอกชน องค์การชุมชน องค์การธุรกิจ องค์การวิชาการ เมื่อได้ลงทะเบียนการเป็นสมาชิก ไว้เป็นหลักฐานไว้ที่สภาวัฒนธรรมตำบล อำเภอ หรือจังหวัดแล้ว

ข้อ ๑๐ การเป็นสมาชิกและการแต่งตั้งผู้แทนขององค์กรที่ดำเนินงานวัฒนธรรม ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช ให้เป็นไปตามระเบียบของสภา

๔.๓ คณะกรรมการ

ข้อ ๑๖ สภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช บริหารงานโดยคณะกรรมการ ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่า ๒๕ คน ประกอบด้วย

- (๑) กรรมการ โดยการเลือกตั้งที่มาจากองค์กรเบญจภาคี ๑๐ คน
- (๒) กรรมการ โดยการเลือกตั้งจากประธานสภาวัฒนธรรมอำเภอ ๘ คน
- (๓) กรรมการ โดยการแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิ ๔ คน
- (๔) เลขาธิการสภา ๑ คน
- (๖) รองเลขาธิการ ๑ คน
- (๗) ผู้ช่วยเลขาธิการ ๑ คน

ให้คณะกรรมการเลือกประธานสภา ๑ คน และรองประธานสภา ๒ คน โดยเฉพาะประธานสภา ให้เลือกจากกรรมการที่มาจากกรรมการเลือกตั้งตาม (๑) และ (๒) คณะกรรมการ (๓) ให้ประธานสภาเป็นผู้แต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

ให้ศึกษาธิการจังหวัดเป็นเลขาธิการโดยตำแหน่ง ให้ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดที่ศึกษาธิการจังหวัดมอบหมาย เป็นรองเลขาธิการ ให้เลขาธิการแต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการอีก ๑ คน

ข้อ ๑๗ กรรมการ ดำรงตำแหน่งได้คราวละ ๒ ปี เมื่อหมดวาระแล้ว ได้ดำเนินการสรรหา กรรมการชุดใหม่ภายใน ๙๐ วัน กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระโดยการเลือกตั้ง และแต่งตั้ง อาจได้รับการเลือกตั้ง หรือแต่งตั้ง อีกรู้ได้

๔.๔ การประชุม

ข้อ ๒๒ ให้มีการประชุมคณะกรรมการอย่างน้อย ๓ เดือน ต่อ ๑ ครั้ง และเมื่อประธานสภาเห็นสมควรจะเรียกประชุมเป็นพิเศษได้

ข้อ ๒๓ กรรมการตั้งแต่ ๑๕ คน ขึ้นไป อาจร้องขอให้ประธานสภาเรียกประชุมคณะกรรมการ เป็นกรณีพิเศษ

ข้อ ๒๔ การประชุมคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม เมื่อถึงเวลาดำเนินการประชุม กรรมการมาประชุม ไม่ครบองค์ประชุมให้ยืดเวลาออกไป ๓๐ นาที จึงดำเนินการประชุมได้

การลงมติ วินิจฉัย ข้อปรกษานั้น ให้ถือเอาคะแนนเสียงข้างมากเป็นมติ ถ้าจำนวนคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงชี้ขาด

ข้อ ๒๕ ให้มีการประชุมใหญ่สามัญ ปีละครั้ง

ข้อ ๒๖ ในการประชุมใหญ่ หรือการประชุมวิสามัญ ต้องมีสมาชิกมาประชุม ไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด

ข้อ ๒๗ คณะกรรมการอาจมีมติให้เรียกประชุมใหญ่วิสามัญได้ หรือสมาชิกรวมกันไม่ต่ำกว่า ๑ ใน ๕ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด อาจยื่นคำร้องต่อประธานกรรมการขอให้เรียกประชุมใหญ่ วิสามัญก็ได้ และในกรณีหลังนี้ ประธานกรรมการจะต้องเรียกประชุมภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องของสมาชิก

ข้อ ๒๘ การประชุมใหญ่ เรียกนัดเวลาใด เมื่อล่วงพ้นเวลา ๑ ชั่วโมง ถ้ามีสมาชิกไม่ครบองค์ประชุม ตามข้อ ๒๖ ให้งดการประชุม

ข้อ ๓๐ ในที่ประชุมใหญ่ อาจมีมติให้เลื่อนการประชุมไปในวัน หรือเวลาอื่น ๆ ได้ แต่ในการประชุมที่เลื่อนมานั้น ห้ามมิให้ปรึกษากิจการอื่นใด นอกจากกิจการที่ค้างมาจากที่ประชุม คราวก่อน

ข้อ ๓๑ สมาชิกผู้ใดมีส่วนได้เสียเป็นพิเศษในเรื่องใด ๆ ซึ่งที่ประชุมจะต้องลงมติชี้ขาดสมาชิกนั้น จะออกเสียงลงคะแนนในเรื่องนั้นด้วยมิได้

ข้อ ๓๒ การออกเสียงลงคะแนนในที่ประชุมใหญ่ โดยปรกติใช้วิธีลงคะแนนเปิดเผยด้วยการชูมือ เว้นแต่สมาชิกไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๔ ของที่ประชุมร้องขอให้ลงคะแนนโดยวิธีลับ

๔.๕ ที่มาของงบประมาณ

ข้อ ๓๔ สภาอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินอุดหนุนจากรัฐบาล หน่วยงานภาครัฐ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น
- (๒) เงินค่านำร่องจากสมาชิกตามระเบียบหรือข้อบังคับของสภา
- (๓) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้
- (๔) ผลประโยชน์ที่เกิดจากทรัพย์สินของสภา
- (๕) รายได้จากการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของสภา

๕. ธรรมนูญของสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครราชสีมา พุทธศักราช ๒๕๓๘

๕.๑ วัตถุประสงค์

มาตรา ๘ วัตถุประสงค์ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครราชสีมา มีดังนี้

- (๑) เพื่อให้เกิดการรวมตัวจัดตั้งองค์กรชุมชนในท้องถิ่น ตั้งแต่ระดับหมู่บ้านถึงระดับจังหวัด เพื่อดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้นำไปสู่การแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น ของตนเอง
- (๒) เพื่อให้เกิดการรวมพลังระหว่างองค์กร เครือข่าย เครือญาติทางวัฒนธรรมของชุมชน ในท้องถิ่น มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและทรัพยากรต่าง ๆ ในระหว่างเครือข่าย อย่างกว้างขวาง
- (๓) เพื่อระดมสรรพกำลังการดำเนินงานวัฒนธรรมในจังหวัด ให้สามารถดำเนินงานวัฒนธรรมในท้องถิ่น ได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนสืบไป
- (๔) เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมแบบประชาธิปไตยในระดับท้องถิ่น ให้เข้มแข็ง และนำไปสู่ความมั่นคงของชาติในที่สุด
- (๕) เพื่อให้มีหน่วยงานทางวัฒนธรรมของประชาชนในท้องถิ่น ที่สามารถเชื่อมประสานกับ หน่วยงานภาครัฐได้อย่างใกล้ชิดและมีประสิทธิภาพ

๕.๒ ที่มาของงบประมาณ

มาตรา ๑๐ สภาอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) ดอกผลจากเงินกองทุนส่งเสริมวัฒนธรรม
- (๓) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีผู้มอบให้
- (๔) รายได้อื่น ๆ

๕.๓ สมาชิก

มาตรา ๑๑ สมาชิกสภา มี ๒ ประเภท

- (๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่ บุคคลซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้ที่คณะกรรมการเห็นว่าได้ทำ ประโยชน์ หรือสามารถทำประโยชน์ให้กับสภา เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของวัฒนธรรม และได้ตอบรับเป็นสมาชิกตามคำเชิญของคณะกรรมการแล้ว

(๒) สมาชิกสามัญ ได้แก่ บุคคลซึ่งเป็นตัวแทนขององค์กรในเบญจภาคี ซึ่งดำเนินงานด้านวัฒนธรรมโดยสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสภาและได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการแล้ว

การตั้งตัวแทนองค์กรในเบญจภาคี เพื่อสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสภาตาม (๒) ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

๕.๔ คณะกรรมการ

มาตรา ๑๗ ให้มีคณะกรรมการบริหารสภาคณะหนึ่ง จำนวนไม่เกิน ๓๕ คน ประกอบด้วยผู้ที่ได้รับเลือกตั้งจากสมาชิกในเบญจภาคี ไม่เกิน ๗ คน และให้คณะกรรมการที่ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้เลือกกรรมการเป็นประธาน เป็นรองประธาน ๒ คน เป็นเลขาธิการ และผู้ช่วยเลขาธิการไม่เกิน ๒ คน

มาตรา ๑๘ เมื่อตำแหน่งกรรมการว่างลงก่อนหมดวาระ ให้สมาชิกในภาคีที่มีตำแหน่งว่างเลือกตั้งสมาชิกเป็นกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่าง ภายใน ๓๐ วัน เว้นแต่วาระการอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระของตำแหน่งที่แทนแทน

มาตรา ๑๙ การดำเนินงานในหน้าที่ตามมาตรา ๒๐ คณะกรรมการอาจแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารหรือคณะอนุกรรมการ หรือคณะทำงานขึ้นดำเนินงานแทนก็ได้

๕.๕ การประชุม

มาตรา ๒๓ ให้มีการประชุมสภามัธยมศึกษาปีละ ๑ ครั้ง โดยที่ประชุมใหญ่จะกำหนดนโยบายและแนวทางหลักของสภา และวินิจฉัยโครงการต่างๆ ที่เสนอโดยคณะกรรมการบริหาร ตลอดจนรับรายงานต่างๆจากสมาชิก

มาตรา ๒๔ คณะกรรมการอาจมีมติให้เรียกประชุมสมัชชามัธยมศึกษาได้ หรือสมาชิกรวมกันไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๕ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด อาจทำคำร้องยื่นต่อประธานสภาขอให้เรียกประชุมสมัชชามัธยมศึกษาได้ ในกรณีนี้ประธานสภาจะต้องประชุมภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องของสมาชิก

มาตรา ๒๕ การประชุมสมัชชามัธยมศึกษา หรือการประชุมใหญ่มัธยมศึกษา จะต้อง มีสมาชิกมาประชุม ไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๓ ของสมาชิกทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

มาตรา ๒๙ ให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารอย่างน้อยปีละสามครั้ง

มาตรา ๓๐ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง ของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะครบองค์ประชุม

๖. ชื่อบังคับสภาวัฒนธรรมจังหวัดปัตตานี พ.ศ. ๒๕๓๙

๖.๑ วัตถุประสงค์

ข้อ ๑๐ สภาวัฒนธรรมจังหวัดปัตตานี มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

- (๑) เพื่อเป็นศูนย์ประสานงานการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมในท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ
- (๒) เพื่อส่งเสริมและพัฒนาองค์กรวัฒนธรรมท้องถิ่น ให้เข้มแข็งและกว้างขวางยิ่งขึ้น
- (๓) เพื่อระดมทรัพยากรจากองค์กรของรัฐ องค์กรเอกชนและประชาชน สนับสนุนการดำเนินงานวัฒนธรรมท้องถิ่น รวมทั้งการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมวัฒนธรรมในจังหวัด
- (๔) เพื่อเสนอความคิดเห็นต่อคณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานวัฒนธรรมในจังหวัด
- (๕) เพื่อสืบสานวัฒนธรรมไทยให้เป็นไปอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

๖.๒ สมาชิก

ข้อ ๑๑ สมาชิกของสภาจังหวัดปัตตานี มี ๒ ประเภท คือ

- (๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่ บุคคลผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้ที่คณะกรรมการเห็นว่า เป็นผู้ทำประโยชน์ หรือสามารถทำประโยชน์ให้แก่สภาวัฒนธรรมจังหวัดปัตตานี และรับเป็นสมาชิกตามคำเชิญของคณะกรรมการแล้ว
- (๒) สมาชิกสามัญ ได้แก่ บุคคล หน่วยงานองค์กรของรัฐ องค์กรเอกชน ศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษา องค์กรศาสนา สมาคม มูลนิธิ องค์กรชาวบ้าน กลุ่มศิลปิน กลุ่มสื่อมวลชน และองค์กรอื่น ๆ ที่ดำเนินงานหรือสนับสนุนงานด้านวัฒนธรรม และมีผู้แทนสมัครเป็นสมาชิกของสภา โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ

๖.๓ คณะกรรมการ

ข้อ ๑๘ สภาวัฒนธรรม บริหารงานโดยคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วย

- (๑) คณะกรรมการจากการเลือกตั้ง จำนวนไม่เกิน ๓๐ คน
- (๒) คณะกรรมการโดยตำแหน่ง ไม่เกิน ๘ คน
- (๓) คณะกรรมการและผู้ช่วยเลขาธิการ ไม่เกิน ๒ คน

ให้คณะกรรมการตาม(๑) (๒) (๓) เลือกประธานกรรมการ ๑ คน รองประธาน ๒ คน กรรมการและเลขาธิการ ๑ คน

คณะกรรมการตาม (๒) แต่งตั้งจากหน่วยงานภาครัฐที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับการวัฒนธรรม คือ

๑. ศึกษาธิการจังหวัดปัตตานี
๒. พัฒนาการจังหวัดปัตตานี
๓. ประชาสัมพันธ์จังหวัดปัตตานี

๔. ผู้อำนวยการสามัญศึกษาจังหวัดปัตตานี
๕. ผู้อำนวยการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี
๖. ผู้อำนวยการกองการศึกษาเทศบาลเมืองปัตตานี
๗. ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดปัตตานี
๘. ประธานศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดปัตตานี

คณะกรรมการตาม (๓) ให้แต่งตั้งจาก

๑. หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมการศาสนาและวัฒนธรรม สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดปัตตานี
๒. ผู้ประสานงานวัฒนธรรมจังหวัดปัตตานี

วาระของกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรม อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๓ ปี เมื่อหมดวาระหรือคณะกรรมการว่างลงก่อนครบวาระไม่ว่ากรณีใดๆ ให้ดำเนินการสรรหากรรมการภายใน ๙๐ วัน เว้นแต่คณะกรรมการที่ว่างลงมีอายุเหลืออยู่ไม่ถึง ๙๐ วัน ในกรณีที่คณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมหมดวาระลงให้คณะกรรมการชุดเก่าบริหารงาน ไปจนกว่าจะมีการเลือกตั้งคณะกรรมการชุดใหม่

๖.๔ การประชุม

- ข้อ ๒๔ ให้มีการประชุมสภาสามัญสามัญปีละครั้ง และให้มีการประชุมสมัยวิสามัญตามความจำเป็น
- ข้อ ๒๕ การประชุมสภาสามัญสามัญ หรือประชุมสภาสมัยวิสามัญ ต้องมีสมาชิกเข้าประชุมไม่น้อยกว่า ๒ ใน ๓ ของจำนวนสมาชิก หรือไม่น้อยกว่า ๕๐ คน จึงจะเป็นองค์การประชุม
- ข้อ ๒๖ คณะกรรมการอาจมีมติให้เรียกประชุมสมัยวิสามัญได้หรือสมาชิกรวมกันไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๕ ของสมาชิกทั้งหมด ยื่นคำร้องต่อประธานเพื่อให้เรียกประชุมสมัยวิสามัญได้ และให้ประธานสภาเรียกประชุมภายใน ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่รับมติดังกล่าว หรือคำร้องจากสมาชิก
- ข้อ ๓๐ ให้มีการประชุมคณะกรรมการอย่างน้อยปีละ ๒ ครั้ง
- ข้อ ๓๑ การประชุมคณะกรรมการ ต้องมีคณะกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

๖.๕ ที่มาของงบประมาณ

ไม่มี

๗. ธรรมนูญของสภาวัฒนธรรมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พุทธศักราช ๒๕๓๘

๗.๑ วัตถุประสงค์

มาตรา ๘ วัตถุประสงค์ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีดังนี้

- (๑) เพื่อให้เกิดการรวมตัวจัดตั้งองค์กรชุมชน ในท้องถิ่น ตั้งแต่ระดับหมู่บ้านถึงระดับจังหวัด

- เพื่อดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้นำไปสู่การแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
- (๒) เพื่อให้เกิดการรวมพลังระหว่างองค์กรเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรมของชุมชนในท้องถิ่น มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและทรัพยากรต่างๆในระหว่างเครือข่ายอย่างกว้างขวาง
 - (๓) เพื่อระดมสรรพกำลังการดำเนินงานวัฒนธรรมในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ให้สามารถดำเนินงานวัฒนธรรมในท้องถิ่นได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนสืบไป
 - (๔) เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมแบบประชาธิปไตยในระดับท้องถิ่นให้เข้มแข็ง และนำไปสู่ความมั่นคงของชาติในที่สุด
 - (๕) เพื่อให้มีหน่วยงานทางวัฒนธรรมของประชาชนในท้องถิ่น ที่สามารถเชื่อมประสานกับหน่วยงานภาครัฐได้อย่างใกล้ชิดและมีประสิทธิภาพ

๗.๒ ที่มาของงบประมาณ

มาตรา ๑๐ สภาอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) ดอกผลจากเงินกองทุนส่งเสริมวัฒนธรรมจังหวัด
- (๓) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีผู้มอบให้
- (๔) รายได้อื่น ๆ

๗.๓ สมาชิก

มาตรา ๑๑ สมาชิกสภามี ๒ ประเภท

- (๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่ บุคคลซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ หรือที่คณะกรรมการเห็นว่าได้ทำประโยชน์ หรือสามารถทำประโยชน์ให้กับสภาเพื่อความเจริญรุ่งเรือง ของวัฒนธรรม และได้อบรมรับเป็นสมาชิกตามคำเชิญของคณะกรรมการแล้ว
- (๒) สมาชิกสามัญ ได้แก่ บุคคลซึ่งเป็นตัวแทนขององค์กรในเบญจภาคี ซึ่งดำเนินงานด้านวัฒนธรรม โดยสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสภา และได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการแล้วการตั้งตัวแทนองค์กรในเบญจภาคี เพื่อสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสภา ตามข้อ (๒) ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

๗.๔ คณะกรรมการ

มาตรา ๑๓ ให้มีคณะกรรมการบริหารสภาคณะหนึ่ง จำนวนไม่เกิน ๔๕ คน ประกอบด้วยผู้ที่ได้รับเลือกตั้งจากสมาชิกในเบญจภาคี และให้คณะกรรมการที่ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้เลือกคณะกรรมการขึ้นเป็นประธานสภาและรองประธานสภา ๒ คน

ให้ประธานสภาเลือกเลขาธิการ ๑ คน และผู้ช่วยเลขาธิการ ๒ คน ตามวรรคหนึ่ง ทำหน้าที่เลขาธิการสภา และผู้ช่วยเลขาธิการสภาให้คณะกรรมการตาม

วรรคหนึ่งอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี เมื่อคณะกรรมการหมดวาระแล้ว ให้สรรหากรรมการชุดใหม่มาดำรงตำแหน่งแทนภายใน ๙๐ วัน ในระหว่างสรรหากรรมการให้คณะกรรมการชุดเดิมรักษาการต่อไปจนกว่าคณะกรรมการชุดใหม่เข้ารับมอบงาน

๗.๕ การประชุม

มาตรา ๒๓ ให้มีการประชุมสามัญสามัญปีละ ๑ ครั้ง โดยที่ประชุมใหญ่จะกำหนดนโยบาย และแนวทางหลักของสภา และวินิจฉัยโครงการต่าง ๆ ที่เสนอโดยคณะกรรมการบริหารตลอดถึงรับรายงานต่าง ๆ จากสมาชิก

มาตรา ๒๔ คณะกรรมการอาจมีมติให้เรียกประชุมสามัญวิสามัญก็ได้ หรือสมาชิกรวมกันไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๓ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด ทำคำร้องยื่นต่อประธานสภาขอให้เรียกประชุมสามัญวิสามัญได้ในกรณีหลังนี้ ประธานสภาจะต้องเรียกประชุมภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องของสมาชิก

มาตรา ๒๕ ให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารสภาอย่างน้อยปีละ ๒ ครั้ง

๘. ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดพังงา พ.ศ. ๒๕๒๙

๘.๑ วัตถุประสงค์

ข้อ ๑๑ วัตถุประสงค์ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดพังงา มีดังนี้

- (๑) เพื่อเป็นศูนย์กลางเครือข่ายการดำเนินงานวัฒนธรรมของจังหวัดพังงา
- (๒) เพื่ออนุรักษ์ ฟื้นฟู ส่งเสริม และเผยแพร่วัฒนธรรมของจังหวัดพังงา
- (๓) เพื่อพัฒนาวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตและการเปลี่ยนแปลงของสังคม

๘.๒ สมาชิก

ข้อ ๑๒ สมาชิกของสภาวัฒนธรรมจังหวัดพังงา แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- (๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่บุคคลผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้ที่คณะกรรมการเห็นว่าทำประโยชน์ให้กับสภาวัฒนธรรมจังหวัดพังงา และรับเป็นสมาชิกตามคำเชิญของคณะกรรมการบริหารแล้ว
- (๒) สมาชิกสามัญ ได้แก่ บุคคลตัวแทนของคณะบุคคลและตัวแทนภาคเอกชน ตัวแทนสถาบันศาสนา ตัวแทนภาครัฐ และตัวแทนองค์กรอื่นๆ ที่ดำเนินงานหรือสนับสนุนการดำเนินงานวัฒนธรรม

การเป็นสมาชิกและการแต่งตั้งตัวแทนองค์กรต่างๆเป็นสมาชิก ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

๘.๓ คณะกรรมการ

ข้อ ๑๕ สภาวัฒนธรรมจังหวัดพังงา บริหารงานโดยคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วย

- (๑) กรรมการโดยการเลือกตั้ง ไม่เกิน ๓๐ คน
- (๒) กรรมการโดยการแต่งตั้ง ไม่เกิน ๘ คน
- (๓) กรรมการโดยตำแหน่ง ไม่เกิน ๑๐ คน
- (๔) เลขาธิการ ๑ คน
- (๕) รองเลขาธิการและผู้ช่วยเลขาธิการ ๓ คน

ให้คณะกรรมการ (๑) เลือกประธาน ๑ คน และรองประธาน ๒ คน
คณะกรรมการตาม (๒) ให้ประธานสภาในฐานะประธานคณะกรรมการเป็นผู้
แต่งตั้ง โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดพังงา

คณะกรรมการตาม (๓) มาจาก

- ๑. ศึกษาธิการจังหวัด
- ๒. ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด
- ๓. ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด
- ๔. ผู้อำนวยการอาชีวศึกษาจังหวัด
- ๕. ผู้อำนวยการสามัญศึกษาจังหวัด
- ๖. ประชาสัมพันธ์จังหวัด
- ๗. ปลัดเทศบาลเมืองพังงา
- ๘. ประธานศูนย์วัฒนธรรมจังหวัด
- ๙. ประธานศูนย์วัฒนธรรมอำเภอท้ายเหมือง

ให้ประธานแต่งตั้ง เลขาธิการ ๑ คน รองเลขาธิการ ๑ คน และผู้ช่วย
เลขาธิการ ๒ คน

ประธานสภาอาจแต่งตั้งที่ปรึกษาได้ตามความเหมาะสมแต่ไม่มีสิทธิลงคะแนน
เสียง

วาระของคณะกรรมการอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี เมื่อหมดวาระหรือคณะ
กรรมการว่างลงก่อนครบวาระไม่ว่ากรณีใดๆ ให้ดำเนินการสรรหาภายใน ๙๐ วัน
เว้นแต่คณะกรรมการที่ว่างลงมีอายุเหลืออยู่ในวาระไม่ถึง ๙๐ วัน

๘.๔ การประชุม

- ข้อ ๒๒ ให้มีการประชุมคณะกรรมการ ๓ เดือนต่อ ๑ ครั้ง หรือเมื่อประธานสภาเห็นควรจะ
เรียกประชุมเป็นกรณีพิเศษได้
- ข้อ ๒๓ กรรมการจำนวน ๑ ใน ๓ อาจร้องขอให้ประธานสภาเรียกประชุมคณะกรรมการ เป็น
กรณีพิเศษได้

- ข้อ ๒๔ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง ของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม
การลงมติวินิจฉัยข้อพิพาทนั้น ให้ถือเอาคะแนนเสียงข้างมากเป็นมติ
- ข้อ ๒๕ ให้มีการประชุมสภาสามัญประจำปีละครั้ง
- ข้อ ๒๖ ในการประชุมสภาสามัญหรือประชุมวิสามัญ ต้องมีสมาชิกมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของสมาชิกทั้งหมด จึงจะถือเป็นองค์ประชุม
- ข้อ ๒๘ การประชุมสภา เรียกนัดเวลาใดเมื่อล่วงพ้นเวลาถึง ๑ ชั่วโมง ถ้ามีสมาชิกไม่ครบองค์ประชุม หากการประชุมนั้นได้เรียกนัดเพราะสมาชิกร้องขอ ก็ให้เลิกการประชุม หากมิใช่เพราะสมาชิกร้องขอก็ให้คณะกรรมการมีสิทธิเรียกนัดประชุมอีกครั้งหนึ่งภายในกำหนด ๑๕ วัน การประชุมครั้งหลังนี้ไม่ว่าสมาชิกจะมาประชุมมากน้อยเพียงใด ก็ถือว่าเป็นองค์ประชุม

๘.๕ ที่มาของงบประมาณ

ไม่มี

๘. ข้อระเบียบสภาวัฒนธรรมจังหวัดพัทลุง พ.ศ. ๒๕๓๘

๘.๑ วัตถุประสงค์

ข้อ ๔ วัตถุประสงค์ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดพัทลุง

๑. เพื่อให้เกิดการรวมตัวจัดตั้งองค์กรชุมชนของประชาชนในท้องถิ่น ทั้งในระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอและจังหวัด เพื่อดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้นำไปสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
๒. เพื่อให้เกิดการรวมพลังระหว่างองค์กรชุมชนในท้องถิ่นต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ในลักษณะของเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรม ที่มีการติดต่อสื่อสาร พบปะแลกเปลี่ยนข่าวสาร ข้อมูล ตลอดจนแลกเปลี่ยนทรัพยากรต่างๆ ซึ่งกันและกัน ระหว่างเครือข่ายอย่างกว้างขวาง
๓. เพื่อให้เกิดการระดมสรรพกำลังในระดับจังหวัด ขับเคลื่อนผลักดันการดำเนินงานวัฒนธรรมในจังหวัดพัทลุงให้สามารถดำเนินงานวัฒนธรรมของท้องถิ่นได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนสืบไป
๔. เพื่อให้เกิดวัฒนธรรมประชาธิปไตยในระดับท้องถิ่น และระดับชาติ ให้ชุมชนท้องถิ่นเข้มแข็ง และจะนำไปสู่ความมั่นคงของประเทศชาติในที่สุด

๕. เพื่อให้เกิดหน่วยงานด้านวัฒนธรรมของประชาชนในท้องถิ่น ที่เชื่อมประสานกับหน่วยงานภาครัฐได้อย่างใกล้ชิด และมีประสิทธิภาพ

๕.๒ ที่มาของงบประมาณ

ข้อ ๕ ทุนของสภาวัฒนธรรมจังหวัดนันทพล เป็นเงินที่ได้รับจากองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ดังนี้

๕.๑ เงินบริจาคทั่วไป

๕.๒ เงินบำรุงของสมาชิกปีละ ๑๐๐ บาท

๕.๓ เงินบำรุงของสมาชิกตลอดชีพ จ่ายครั้งเดียว ๕๐๐ บาท

๕.๔ งบประมาณสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

๕.๕ เงินสนับสนุนขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจังหวัดนันทพล

๕.๓ สมาชิก

ข้อ ๖ องค์ประกอบการเป็นสมาชิกสภาวัฒนธรรมจังหวัดนันทพล คือ เบญจภาคี

๕.๔ คณะกรรมการ

ข้อ ๙ สภาวัฒนธรรมจังหวัดนันทพลดำเนินการโดยคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดนันทพล มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๑๕ คน แต่ไม่เกิน ๒๑ คน ประกอบด้วย ประธานกรรมการฯ รองประธาน กรรมการเลขานุการ ผู้ช่วยเลขานุการ เภรวิทยุ ประชาสัมพันธ์ และตำแหน่งอื่น ๆ ตามแต่ละคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดจะเห็นสมควร

ข้อ ๑๐ วิธีเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดนันทพล ให้ปฏิบัติดังนี้

๑๐.๑ ให้สมาชิกสภาวัฒนธรรมเลือกตั้งตัวแทนขึ้นเป็นคณะกรรมการ โดยคณะกรรมการต้องมาจาก ข้อ ๖ ต้องมีทั้ง ๕ กลุ่ม ที่เรียกว่า เบญจภาคี อย่างน้อยกลุ่มละ ๑ คน

๑๐.๒ ให้คณะกรรมการที่ได้รับเลือกตั้งจากสมาชิกสภาวัฒนธรรมจังหวัดนันทพล เป็นผู้เลือกตั้งประธานกรรมการ และกรรมการอื่น ๆ ตามจำนวนที่เห็นสมควร ตามข้อบังคับข้อ ๙

๑๐.๓ ให้คณะกรรมการที่ได้รับการเลือกตั้งเสนอเรื่องเป็นกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดนันทพลผ่านผู้ว่าราชการจังหวัดนันทพล ไปยังสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

ข้อ ๑๑ คณะกรรมการบริหารงานสภาวัฒนธรรมจังหวัดนันทพล อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๓ ปี

ข้อ ๑๒ เพื่อให้การดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัดนันทพลเป็นไปโดยติดต่อกัน เมื่อคณะกรรมการบริหารงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัดนันทพล ได้ปฏิบัติหน้าที่มาครบ ๓ ปี ให้รักษาการต่อไป จนกว่าจะมีคณะกรรมการชุดใหม่และให้มอบหมายหน้าที่การงานของสภาวัฒนธรรม

จังหวัดพัทลุง ที่ปฏิบัติมาให้แก่คณะกรรมการชุดใหม่ ภายใน ๓๐ วัน นับจากได้คณะกรรมการชุดใหม่

- ข้อ ๑๓ คณะกรรมการตามข้อ ๑๒ หมวดาระลง ให้มีการเลือกคณะกรรมการชุดใหม่ ภายใน ๙๐ วัน นับตั้งแต่วันสิ้นสุดของกรรมการชุดก่อน ตามข้อบังคับข้อ ๑๐.๑
- ข้อ ๑๔ การเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดพัทลุงตามข้อ ๑๐ ให้ถือเสียงข้างมากของที่ประชุมเป็นเอกฉันท์

๙.๕ การประชุม

- ข้อ ๑๗.๗ จัดให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดพัทลุง อย่างน้อยปีละ ๓ ครั้ง
- ข้อ ๑๗.๘ จัดให้มีการประชุมใหญ่อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง

๑๐. ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ต พุทธศักราช ๒๕๓๘ (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๔๑)

๑๐.๑ วัตถุประสงค์

มาตรา ๘ วัตถุประสงค์ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ต มีดังนี้

- (๑) เพื่อให้เกิดการรวมตัวจัดตั้งองค์การชุมชนในท้องถิ่น ตั้งแต่ระดับหมู่บ้านถึงระดับจังหวัด เพื่อดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้นำไปสู่การแก้ปัญหา และพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
- (๒) เพื่อให้เกิดการรวมพลังระหว่างองค์กรเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรม ของชุมชนในท้องถิ่น มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและทรัพยากรต่าง ๆ ในระหว่างเครือข่ายอย่างกว้างขวาง
- (๓) เพื่อระดมสรรพกำลัง
- (๔) เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมแบบประชาธิปไตย ในระดับท้องถิ่นให้เข้มแข็งและนำไปสู่ความมั่นคงของชาติในที่สุด
- (๕) เพื่อให้มีหน่วยงานทางวัฒนธรรมของประชาชนในท้องถิ่น ที่สามารถเชื่อมประสานกับหน่วยงานภาครัฐได้อย่างใกล้ชิดและมีประสิทธิภาพ

๑๐.๒ สมาชิก

มาตรา ๙(๔) ระดมทรัพยากรทั้งภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ ภาคเอกชน และประชาชน ในการดำเนินงานวัฒนธรรมท้องถิ่น รวมทั้งการสนับสนุนการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรมจังหวัด

๑๐.๓ คณะกรรมการ

มาตรา ๑๖ สภาวัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ต บริหารงานโดยคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วย

- (๑) ผู้แทนสภาวัฒนธรรมอำเภอ อำเภอละ ๒ คน

(๒) ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งจากที่ประชุมใหญ่ ซึ่งมาจากองค์กรเนอญากาติ รวมแล้วไม่เกิน ๓๕ คน โดยให้คณะกรรมการอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๒ ปี

ให้คณะกรรมการพิจารณาเลือกตั้งกรรมการ ๑ คน เพื่อดำรงตำแหน่งประธานสภา และให้ประธานสภาเป็นผู้แต่งตั้งรองประธานสภา จำนวน ๒ คน ตามข้อเสนอของคณะกรรมการให้ประธานสภาเป็นผู้แต่งตั้งเลขาธิการจำนวน ๑ คน และแต่งตั้งผู้ช่วยเลขาธิการสภาไม่เกิน ๒ คน ตามข้อเสนอเลขาธิการสภา

๑๐.๔ การประชุม

มาตรา ๒๒ ให้มีการประชุมสภาสัมัยสามัญปีละครั้ง โดยที่ประชุมใหญ่จะกำหนดนโยบายและแนวทางหลักของสภา และวินิจฉัยโครงการต่าง ๆ ที่เสนอโดยคณะกรรมการบริหาร ตลอดจนรับรายงานต่าง ๆ จากสมาชิก

มาตรา ๒๓ คณะกรรมการอาจมีมติให้เรียกประชุมสมัยวิสามัญก็ได้ หรือสมาชิกรวมกันไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๕ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด อาจทำคำร้องยื่นต่อประธานสภาขอให้เรียกประชุมสมัยวิสามัญได้ในกรณีหลังนี้ ประธานสภาจะต้องเรียกประชุมภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องของสมาชิก

มาตรา ๒๔ ให้มีการประชุมคณะกรรมการอย่างน้อยปีละสามครั้ง

มาตรา ๒๕ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะครบองค์ประชุม

๑๐.๕ ที่มาของงบประมาณ

มาตรา ๓๑ สภาอาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) ดอกผลจากเงินกองทุนส่งเสริมวัฒนธรรม
- (๓) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีผู้มอบให้
- (๔) รายได้อื่น ๆ

๑๑. ข้อบังคับสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา พ.ศ. ๒๕๓๘

๑๑.๑ วัตถุประสงค์

ข้อ ๔ วัตถุประสงค์ของสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา คือ

- ๔.๑ เพื่อให้เกิดการรวมตัวจัดตั้งองค์กรชุมชนของประชาชน ในท้องถิ่นทั้งในระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และจังหวัด เพื่อดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้นำไปสู่การแก้ไขปัญหา และพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง

- ๔.๒ เพื่อให้เกิดการรวมพลัง ระหว่างองค์กรชุมชนในท้องถิ่นต่างๆ เข้าด้วยกันในลักษณะของเครือข่าย เครือญาติทางวัฒนธรรมที่มีการติดต่อสื่อสารพบปะแลกเปลี่ยนข่าวสาร ข้อมูลตลอดจนแลกเปลี่ยนทรัพยากรต่างๆ ซึ่งกันและกันระหว่างเครือข่ายอย่างกว้างขวาง
- ๔.๓ เพื่อให้เกิดการระดมสรรพกำลัง ในระดับจังหวัด ชับเคลื่อน ผลักดัน การดำเนินงาน วัฒนธรรมในจังหวัด ให้สามารถดำเนินงานวัฒนธรรมของท้องถิ่นได้อย่างต่อเนื่อง และยั่งยืนสืบไป
- ๔.๔ เพื่อให้เกิดบรรยากาศประชาธิปไตยในระดับท้องถิ่นและระดับชาติให้กับชุมชนท้องถิ่นเข้มแข็ง และจะนำไปสู่ความมั่นคงของประเทศในที่สุด
- ๔.๕ เพื่อให้เกิดหน่วยปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมของประชาชนในท้องถิ่น ที่เชื่อมประสานกับหน่วยงานภาครัฐได้อย่างใกล้ชิดและมีประสิทธิภาพ

๑๑.๒ สมาชิก

ข้อ ๖ สมาชิกของสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา คือ เบญจภาคี

๑๑.๓ ที่มาของงบประมาณ

ข้อ ๕ ทูททรัพย์ ทรัพย์สินของสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา อาจได้มาโดยวิธีดังต่อไปนี้

- ๕.๑ เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้ยกให้ โดยนิตินัยกรรมหรือนิติกรรมอื่น ๆ โดยมีได้มีเงื่อนไขผูกพันให้สภาต้องรับผิดชอบในหนี้สินหรือภาระติดพันอื่นใด
- ๕.๒ เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้มีจิตศรัทธาบริจาคให้
- ๕.๓ งบประมาณสนับสนุนจากงบประมาณแผ่นดิน โดยสำนักคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ หรือส่วนราชการอื่นใดที่ได้จัดสรรงบประมาณสนับสนุน
- ๕.๔ ดอกผลซึ่งเกิดจากทรัพย์สินของสภา

๑๑.๔ คณะกรรมการ

ข้อ ๙ สภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา ดำเนินการโดยคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๑๗ คน แต่ไม่เกิน ๒๑ คน ประกอบด้วยประธาน ๑ คน รองประธาน ๒ คน เลขานุการ รองเลขานุการ เหรัญญิก ประชาสัมพันธ์ และตำแหน่งอื่นๆ ตามแต่คณะกรรมการ สภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลาจะเห็นสมควร

ข้อ ๑๐ วิธีเลือกตั้งคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา ให้ปฏิบัติดังนี้

- ๑๐.๑ ให้สมาชิกสภาวัฒนธรรม เลือกตัวแทนขึ้นเป็นคณะกรรมการโดยคณะกรรมการ ต้องมาจากข้อ ๖ และต้องมีทั้ง ๕ กลุ่ม ที่เรียกว่า "เบญจภาคี" อย่างน้อยกลุ่มละ ๑ คน
- ๑๐.๒ ให้คณะกรรมการที่ได้รับเลือกตั้งจากสมาชิกสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา เป็นผู้เลือก

ตั้งประธานสภา รองประธานสภา และเลขาธิการ สำหรับตำแหน่งอื่นๆให้ประธานสภาแต่งตั้งตามจำนวนที่เห็นสมควรตามข้อ ๔

๑๐.๓ ให้คณะกรรมการที่ได้รับการเลือกตั้งเสนอเรื่องขอหนังสือรับรองการเป็นกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลาต่อผู้ว่าราชการจังหวัดยะลา

ข้อ ๑๑ คณะกรรมการดำเนินงานสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา อยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี

ข้อ ๑๒ เพื่อให้การดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลาเป็นไปโดยติดต่อกัน เมื่อคณะกรรมการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลาได้ปฏิบัติหน้าที่มาครบ ๔ ปี ให้รักษาการต่อไปจนกว่าจะมีคณะกรรมการชุดใหม่ และมอบหมายหน้าที่การงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลาที่ปฏิบัติมาให้แก่คณะกรรมการชุดใหม่ ภายใน ๓๐ วัน นับจากได้คณะกรรมการชุดใหม่

๑๑.๕ การประชุม

ข้อ ๒๘ คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา จะต้องจัดให้มีการประชุมสามัญประจำปีทุก ๆ ปี ภายในเดือนมีนาคม และต้องมีกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลาเข้าประชุมอย่างน้อย กึ่งหนึ่ง ของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ข้อ ๒๙ การประชุมวิสามัญอาจมีได้เมื่อประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา หรือคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลาตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป แสดงความประสงค์ไปยังประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลาหรือทำการแทนขอให้มีการประชุม ก็ให้เรียกประชุมวิสามัญได้

ข้อ ๓๒ ในการประชุมคณะกรรมการสภา หรือคณะอนุกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดยะลา ประธานสภาหรือประธานที่ประชุมมีอำนาจเชิญ หรืออนุญาตให้บุคคลที่เห็นสมควรเข้าร่วมประชุมในฐานะแขกผู้มีเกียรติ หรือผู้สังเกตการณ์ หรือเพื่อชี้แจง หรือเพื่อให้คำปรึกษาแก่ที่ประชุมได้

๑๒. ข้อบังคับสภาวัฒนธรรมจังหวัดระนอง

๑๒.๑ วัตถุประสงค์

ข้อ ๑๐ สภาวัฒนธรรมจังหวัดระนองมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

๑. เพื่อเป็นศูนย์ประสานงานด้านวัฒนธรรม การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ
๒. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาองค์กรวัฒนธรรมท้องถิ่นให้เข้มแข็งและกว้างขวางยิ่งขึ้น
๓. เพื่อระดมทรัพยากรจากองค์กรของรัฐ องค์กรเอกชน และประชาชนสนับสนุนการดำเนินงานวัฒนธรรมท้องถิ่น รวมทั้งการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมวัฒนธรรมในจังหวัด
๔. เพื่อเสนอความเห็นต่อคณะอนุกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการ

ดำเนินงานวัฒนธรรมในจังหวัด

๕. เพื่อสืบสานงานวัฒนธรรมไทยให้เป็นไปอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

๑๒.๒ สมาชิก

ข้อ ๑๑ สมาชิกของสภาวัฒนธรรมจังหวัดระนอง มี ๒ ประเภท คือ

๑. สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่บุคคลผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้ที่คณะกรรมการเห็นว่า เป็นผู้ได้ทำประโยชน์หรือสามารถทำประโยชน์ให้แก่สภาวัฒนธรรมจังหวัดระนอง และรับเป็นสมาชิกตามคำเชิญของคณะกรรมการแล้ว
๒. สมาชิกสามัญ ได้แก่บุคคล หน่วยงาน องค์กรของรัฐ ศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษา องค์กรศาสนา สมาคม มูลนิธิ องค์กรชาวบ้าน กลุ่มศิลปิน กลุ่มสื่อมวลชน และองค์กรอื่น ๆ ที่ดำเนินงานหรือสนับสนุนด้านวัฒนธรรม และมีผู้แทนสมัครเป็นสมาชิกของสภา โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ

๑๒.๓ คณะกรรมการ

- ข้อ ๑๘ สภาวัฒนธรรม บริหารงานโดยคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งจากที่ประชุมใหญ่ จำนวนไม่เกิน ๓๐ คน โดยให้กรรมการอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๒ ปี
- ให้กรรมการเลือกประธาน ๑ คน และรองประธาน ๒ คน
- ให้ประธานสภาในฐานะประธานคณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้ง เลขาธิการ จำนวน ๑ คน และผู้ช่วย เลขาธิการไม่เกิน ๒ คน

๑๒.๔ การประชุม

- ข้อ ๒๓ ให้มีการประชุมสภาสามัญสามัญปีละครั้ง และให้มีการประชุมสภาสามัญวิสามัญตามความจำเป็น
- ข้อ ๒๔ การประชุมสภาสามัญวิสามัญ ต้องมีสมาชิกประชุมไม่น้อยกว่า ๒ ใน ๓ ของจำนวนสมาชิก หรือไม่น้อยกว่า ๕๐ คน จึงจะเป็นองค์ประชุม
- ข้อ ๒๕ คณะกรรมการอาจมีมติ ให้เรียกประชุมสภาสามัญวิสามัญได้ หรือสมาชิกรวมกันไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๕ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด อาจยื่นคำร้องต่อประธานสภา เพื่อให้เรียกประชุมสามัญวิสามัญก็ได้ และให้ประธานสภาเรียกประชุมภายใน ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันที่รับมติ คณะกรรมการหรือคำร้องจากสมาชิก
- ข้อ ๒๙ ให้มีการประชุมคณะกรรมการอย่างน้อยปีละ ๒ ครั้ง
- ข้อ ๓๐ การประชุมคณะกรรมการ ต้องมีคณะกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง ของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

๑๒.๕ ที่มาของงบประมาณ

ไม่มี

๑๓. ธรรมนูญของสภาวัฒนธรรมจังหวัดสงขลา พุทธศักราช ๒๕๓๘

๑๓.๑ วัตถุประสงค์

มาตรา ๘ วัตถุประสงค์ของสภา มีดังนี้

- (๑) เพื่อให้เกิดการรวมพลังระหว่างองค์กรเบญจภาคี ทั้งในระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และจังหวัด และเพื่อดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้นำไปสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
- (๒) เพื่อให้เกิดการรวมพลัง ระหว่างองค์กรชุมชนท้องถิ่นต่างๆ เข้าด้วยกันในลักษณะของเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรมที่มีการติดต่อสื่อสาร พบปะแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูล ตลอดจนแลกเปลี่ยนทรัพยากรต่างๆ ซึ่งกันและกัน ระหว่างเครือข่ายอย่างกว้างขวาง
- (๓) เพื่อให้เกิดการระดมสรรพกำลัง ในระดับจังหวัดเคลื่อนผลักดันการดำเนินงาน วัฒนธรรม ในจังหวัด ให้สามารถดำเนินงานวัฒนธรรมของท้องถิ่น ได้อย่างต่อเนื่อง และยั่งยืนสืบไป
- (๔) เพื่อให้เกิดวัฒนธรรมประชาธิปไตยในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ให้ชุมชนท้องถิ่นเข้มแข็ง และจะนำไปสู่ความมั่นคงของประเทศชาติในที่สุด
- (๕) เพื่อให้เกิดหน่วยงานด้านวัฒนธรรมของประชาชนในท้องถิ่น ที่เชื่อมประสานกับหน่วยงานภาครัฐได้อย่างใกล้ชิด และมีประสิทธิภาพ

๑๓.๒ สมาชิก

ข้อ ๑๐ สมาชิกของสภาวัฒนธรรมจังหวัดระนอง มี ๒ ประเภท คือ

- (๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่บุคคลผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้ที่คณะกรรมการเห็นว่า เป็นผู้ได้ทำประโยชน์หรือสามารถทำประโยชน์ให้แก่สภาวัฒนธรรมจังหวัดระนอง และรับเป็นสมาชิกตามคำเชิญของคณะกรรมการแล้ว
- (๒) สมาชิกสามัญ ได้แก่บุคคล หน่วยงาน องค์กรของรัฐ ศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษา องค์กรศาสนา สมาคม มูลนิธิ องค์กรชาวบ้าน กลุ่มศิลปิน กลุ่มสื่อมวลชน และองค์กรอื่นๆที่ดำเนินงานหรือสนับสนุนด้านวัฒนธรรม และมีผู้แทนสมัครเป็นสมาชิกของสภา โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการแล้ว

๑๓.๓ ที่มาของงบประมาณ

มาตรา ๑๓ สภาวัฒนธรรมจังหวัดสงขลา อาจมีรายได้ ดังนี้

- (๑) เงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีผู้มอบให้
- (๓) รายได้อื่น ๆ ที่ไม่ผิดกฎหมาย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

๑๓.๔ คณะกรรมการ

มาตรา ๒๓ ให้มีคณะกรรมการบริหารสภาคณะหนึ่งไม่เกิน ๓๕ คน ประกอบด้วยผู้ที่ได้รับเลือกตั้งจากสมาชิกในที่ประชุมสภา โดยครอบคลุมองค์กรในเบญจภาคีให้มีสัดส่วนเท่ากันของเบญจภาคีสมาชิก และให้คณะกรรมการที่ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้เลือกตนเอง ประธาน ๑ คน เป็นรองประธาน ๒ คน เป็นเลขาธิการ ๑ คน และผู้ช่วยเลขาธิการ ไม่เกิน ๒ คน ให้ประธาน รองประธาน เลขาธิการ และผู้ช่วยเลขาธิการ ตามวรรคหนึ่งทำหน้าที่ประธานสภา รองประธานสภา เลขาธิการสภา และผู้ช่วยเลขาธิการสภาด้วย ให้คณะกรรมการตามวรรคหนึ่งอยู่ในตำแหน่งคราวละ ๔ ปี เมื่อคณะกรรมการหมดวาระแล้ว ให้สรรหากรรมการชุดใหม่มาดำรงตำแหน่งแทน ภายใน ๔๐ วัน ในระหว่างสรรหากรรมการชุดใหม่ ให้คณะกรรมการชุดเดิมรักษาการต่อไป จนกว่าคณะกรรมการชุดใหม่เข้ารับมอบงาน

มาตรา ๒๔ การดำเนินงานในหน้าที่ตามมาตรา ๒๕ คณะกรรมการอาจแต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการคณะทำงานขึ้นดำเนินงานแทนก็ได้ขอเขตการดำเนินงานของคณะกรรมการ หรือคณะอนุกรรมการ หรือคณะทำงานตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

๑๓.๕ การประชุม

มาตรา ๓๒ ให้มีการประชุมสมัยสามัญและวิสามัญ

(๑) การประชุมสามัญ ให้มีการประชุมปีละ ๑ สมัย ภายในเดือนเมษายน-พฤษภาคม ของทุกปี

(๒) องค์ประชุม จำนวนผู้เข้าประชุมไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของสมาชิกทั้งหมดถือเป็นองค์ประชุม

(๔) การประชุมไม่ครบองค์ประชุม การประชุมคราวใดไม่ครบองค์ประกอบให้ยกเลิกการประชุมคราวนั้น และนัดหมายประชุมใหม่ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันประชุมครั้งก่อนที่ไม่ครบองค์ประชุม การประชุมใหม่ครั้งหลังต้องมีผู้เข้าประชุมไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนสมาชิกทั้งหมดถือว่าครบองค์ประกอบ

(๑๐) การประชุมคณะกรรมการบริหารสภาให้มีการประชุมเป็นปกติ เป็นประจำอย่างน้อย ๓ เดือน ต่อครั้ง หรือตามความจำเป็นที่ประธานเห็นสมควรให้มีการประชุม องค์ประชุมให้ถือจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดเป็นองค์ประชุม

๑๔. ธรรมนูญของสภาวัฒนธรรมจังหวัดสตูล พ.ศ. ๒๕๓๘

๑๔.๑ วัตถุประสงค์

มาตรา ๘ สภามีวัตถุประสงค์

- (๑) เพื่อให้เกิดการรวมตัวจัดตั้งองค์กรชุมชนในท้องถิ่น ตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ ถึงระดับจังหวัดเพื่อดำเนินกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้นำไปสู่การแก้ปัญหา และพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
- (๒) เพื่อให้เกิดการรวมพลังระหว่างองค์กรเครือข่ายเครือข่ายทางวัฒนธรรมของชุมชนในท้องถิ่น มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และทรัพยากรต่างๆ ในระหว่างเครือข่ายอย่างกว้างขวาง
- (๓) เพื่อระดมสรรพกำลังในการส่งเสริม และสนับสนุนการดำเนินงานทางวัฒนธรรมในจังหวัดให้ได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง สามารถดำเนินงานวัฒนธรรมในท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยั่งยืนสืบไป
- (๔) เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมในระดับท้องถิ่นให้มั่นคง ให้ชุมชนเข้มแข็ง และนำไปสู่ความมั่นคงของชาติในที่สุด
- (๕) เพื่อให้มีองค์กรกลางทางวัฒนธรรมของชุมชนในท้องถิ่น ที่สามารถเชื่อมประสานกับหน่วยงานภาครัฐได้อย่างใกล้ชิด และมีประสิทธิภาพ
- (๖) เพื่ออนุรักษ์ ฟื้นฟู ส่งเสริม เผยแพร่และพัฒนางานวัฒนธรรม ให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนในจังหวัดสตูล

๑๔.๒ สมาชิก

- (๑) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่ บุคคลซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิหรือที่คณะกรรมการเห็นว่า ได้ทำประโยชน์ หรือสามารถทำประโยชน์ให้กับสภา เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของวัฒนธรรม และได้ตอบรับเป็นสมาชิกตามคำเชิญของคณะกรรมการแล้ว
- (๒) สมาชิกสามัญ ได้แก่ บุคคลซึ่งเป็นตัวแทนขององค์กรในเบญจภาคี ซึ่งดำเนินงานด้านวัฒนธรรมโดยสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสภาและได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการแล้ว

การตั้งตัวแทนองค์กรในเบญจภาคี เพื่อสมัครเข้าเป็นสมาชิกของสภา ตามข้อ (๒) ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

๑๔.๓ ที่มาของงบประมาณ

มาตรา ๑๗ สภามีรายได้จาก

- (๑) เงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน
- (๒) ดอกผลจากเงินกองทุนส่งเสริมวัฒนธรรม

- (๓) เงินรายรับจากการจัดหาของสภา
- (๔) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีผู้มอบให้
- (๕) ดอกผลจากรายได้ของสภา
- (๖) รายได้อื่น ๆ ที่ไม่ผิดกฎหมาย และศีลธรรมอันดีของประชาชน

๑๔.๔ คณะกรรมการ

มาตรา ๒๔ ให้กรรมการบริหารสภาคณะหนึ่ง ซึ่งได้รับการเลือกตั้งจากสมาชิกขององค์กรเครือข่ายต่าง ๆ ในเบญจภาคี จำนวนไม่น้อยกว่า ๓๐ คน แต่ไม่เกิน ๓๕ คน

ให้คณะกรรมการตามวรรค ๑ เลือกประธาน ๑ คน รองประธาน ๒ คน เลขาธิการ ๑ คน และผู้ช่วยเลขาธิการไม่เกิน ๒ คน สำหรับตำแหน่งคณะกรรมการบริหารสภาในตำแหน่งอื่น ๆ ให้ประธานสภาแต่งตั้งผู้ที่ได้รับเลือกตั้งจากที่ประชุมใหญ่ เข้าดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ของสภา ตามที่กำหนดไว้

๑๔.๕ การประชุม

มาตรา ๓๓ ให้มีการประชุมใหญ่สามัญปีละ ๑ ครั้ง โดยที่ประชุมใหญ่กำหนดนโยบายและแนวทางหลักของสภา และวินิจฉัยโครงการต่าง ๆ ที่เสนอโดยคณะกรรมการบริหาร ตลอดจนถึงรับรายงานต่าง ๆ จากสมาชิก

มาตรา ๓๔ คณะกรรมการอาจมีมติให้เรียกประชุมใหญ่วิสามัญก็ได้ หรือสมาชิกรวมกันไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๕ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด ทำคำร้องยื่นต่อประธานสภาขอให้เรียกประชุมใหญ่วิสามัญได้ในกรณีหลังนี้ ประธานสภาจะต้องประชุมภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องของสมาชิก

มาตรา ๓๕ ให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารอย่างน้อยปีละ ๔ ครั้ง และหากมีความจำเป็น ประธานอาจเรียกประชุมเพิ่มอีกได้ตามความเหมาะสม

๑๕. ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี พ.ศ.๒๕๓๘ แก้ไขฉบับที่ ๒ (พ.ศ.๒๕๕๐)

๑๕.๑ วัตถุประสงค์ ไม่มี

๑๕.๒ สมาชิก

มาตรา ๖ สมาชิกและสมาชิกภาพของสภาวัฒนธรรมจังหวัด

- (๑) คุณสมบัติและการได้มาซึ่งองค์กรสมาชิก สมาชิกภาพ และหน้าที่ของสมาชิก ให้เป็นไปตามข้อบังคับ ของสภาวัฒนธรรมจังหวัด

๑๕.๓ คณะกรรมการ

- (๒) การได้มาซึ่งประธาน รองประธาน เลขาธิการสภาวัฒนธรรมจังหวัดและตำแหน่งอื่น ๆ ของสภา ได้มาจากการเลือกตั้ง โดยผู้แทนองค์กรในเบญจภาคี

(๓) วาระการดำรงตำแหน่งของผู้แทนองค์การบริหารส่วนตำบล ประธานสภา รองประธานสภา เลขาธิการ และตำแหน่งอื่น ๆ อยู่คราวละ ๔ ปี

มาตรา ๑๐ คณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัด

ให้มีคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัด ๑ คณะ จำนวนไม่เกิน ๓๑ คน ประกอบด้วย

(๑) ผู้แทนองค์การสมาชิกเบญจภาคี ภาคละ ๑ คน

(๒) ประธานสภาวัฒนธรรมอำเภอ ทุกอำเภอ

(๓) ประธานศูนย์วัฒนธรรมจังหวัด

(๔) ผู้ทรงคุณวุฒิจากเบญจภาคี ภาคละ ๑ คน

กรรมการตาม (๑) และ (๔) ให้สมาชิกในกลุ่มเบญจภาคีเป็นผู้คัดเลือก

มาตรา ๑๒ ตำแหน่งและการได้มาซึ่งตำแหน่งในคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัด มีดังนี้

(๑) ตำแหน่งประธานคณะกรรมการบริหารสภา ๑ คน

(๒) ตำแหน่งรองประธานคณะกรรมการบริหารสภา ๒ คน

(๓) คณะกรรมการบริหารไม่เกิน ๒๔ คน

(๔) เลขาธิการคณะกรรมการบริหารสภา ๑ คน

(๕) รองเลขาธิการคณะกรรมการบริหารสภา ๒ คน

การได้มาซึ่งตำแหน่ง (๑) (๒) (๔) (๕) ให้คณะกรรมการบริหารสภาเป็นผู้เลือกแล้วเสนอประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดแต่งตั้ง

๑๕.๔ การประชุม

มาตรา ๙ การประชุมสภาวัฒนธรรมจังหวัด

(๑) การประชุมสามัญประจำปี

(๒) การประชุมวิสามัญ

การประชุมสามัญประจำปีและการประชุมวิสามัญ ให้เป็นไปตามข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัด

๑๕.๕ ที่มาของงบประมาณ

มาตรา ๑๘ การเงินและงบประมาณ

สภาวัฒนธรรมจังหวัดอาจจะมีรายได้จากแหล่งต่าง ๆ ดังนี้

(๑) การจัดตั้งกองทุนเพื่อใช้จ่ายดอกผล

(๒) เงินบริจาคหรือจัดกิจกรรมหารายได้

(๓) เงินอุดหนุนจากทางราชการ

(๔) ธุรกิจและการลงทุนทางวัฒนธรรม

(๕) อื่น ๆ ที่ไม่ขัดต่อข้อบังคับและธรรมนูญของสภา

๒.๕ ผลการการวิเคราะห์ของผู้เข้าร่วมที่ประชุมแบ่งเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละ ๔-๕ คน จำนวน ๑๕ กลุ่ม เกี่ยวกับธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัด ๑๕ จังหวัดปักษ์ใต้ มีดังนี้

๒.๕.๑ วัตถุประสงค์

๑) วัตถุประสงค์ของธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่เหมือนกันมี ๗ จังหวัด ได้แก่

(๑) กระบี่

(๒) นราธิวาส

(๓) ประจวบคีรีขันธ์

(๔) นัทลุง

(๕) ภูเก็ต

(๖) ยะลา

(๗) สงขลา

๒) วัตถุประสงค์ของธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่เป็นตัวของตัวเอง ไม่เหมือนกับจังหวัดอื่นๆ มี ๗ จังหวัด ได้แก่

(๑) ชุมพร

(๒) ตรัง

(๓) ปัตตานี

(๔) นครศรีธรรมราช

(๕) พังงา

(๖) ระนอง

(๗) สตูล

๓) สภาวัฒนธรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี ไม่มีวัตถุประสงค์

๔) ผลการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ของธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ทั้งที่เหมือนกัน ๗ จังหวัด และที่เป็นตัวของตัวเอง ไม่เหมือนกับจังหวัดอื่นๆอีก ๗ จังหวัด และไม่มีวัตถุประสงค์ ๑ จังหวัด รวมทั้งสิ้น ๑๕ จังหวัด พบว่า ไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ เพราะส่วนใหญ่จัดทำขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๘ พร้อมกับการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด ซึ่งเป็นการจัดทำขึ้นก่อนจะมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ โดยเฉพาะของจังหวัดตรัง วัตถุประสงค์ข้อสุดท้ายคือข้อ(๖) วรรคสุดท้ายระบุว่า ห้ามมิให้นำเรื่องที่

เกี่ยวข้องกับการเมืองมาอภิปรายแทรกแซง ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ที่แปลกกว่าสภาวัฒนธรรมจังหวัดอื่นๆ ในภาคใต้ เป็นอย่างยิ่ง นอกจากนั้นแม้ว่าจะมีบางจังหวัดได้มีการปรับปรุงแก้ไขแล้ว เช่น จังหวัดภูเก็ต(แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.๒๕๔๑) จังหวัดสุราษฎร์ธานี(พ.ศ.๒๕๔๐) จังหวัดนครศรีธรรมราช(พ.ศ.๒๕๔๒) แต่ก็ยังไม่สอดคล้องกับ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ อย่างชัดเจน

๕) ถ้าธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัด ภาคใต้ สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ จะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อให้ชนชาวไทยในจังหวัด ซึ่งมีหน้าที่ รับผิดชอบการศึกษาด้าน หน้าที่ รับผิดชอบปกป้องและสืบสานศิลปวัฒนธรรมของชาติและภูมิปัญญาท้องถิ่น และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๖๙ ได้รวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๖

(๒) เพื่อให้ชนชาวไทยในจังหวัด ที่รวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ได้ใช้ สิทธิในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟู จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะหรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อย่างสมดุลและยั่งยืน ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๖

(๓) เพื่อให้ชนชาวไทยในจังหวัด ที่รวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ตาม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาตรา ๘๖ ได้ใช้สิทธิในการใช้คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม ในด้านอนุรักษ์หรือฟื้นฟูวัฒนธรรม ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๐

(๔) เพื่อให้ชนชาวไทยในจังหวัด ที่รวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ตาม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๖ ได้รับการส่งเสริมจากรัฐในทุกๆ ด้าน ใน การที่จะอนุรักษ์หรือฟื้นฟูภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๑

(๕) เพื่อให้ชนชาวไทยในจังหวัด ที่รวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ตาม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๖ ได้รับการบำรุงรักษาจากองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นในทุกๆ ด้าน ในการที่จะอนุรักษ์หรือฟื้นฟูศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดี ของท้องถิ่น ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๘๙

๕) การที่จะให้ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หรือข้อบังคับสภาวัฒนธรรม จังหวัดภาคใต้ จะมีวัตถุประสงค์สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ได้ มติของที่ ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ครั้งที่ ๒ คือให้ออกเป็น พ.ร.บ.สภาวัฒนธรรมจังหวัด เพราะตาม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๖, ๖๙, ๒๘๙ ระบุว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

๒.๕.๒ สมาชิก

๑) สมาชิกตามธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่เหมือนกัน คือ มีสมาชิกกิตติมศักดิ์ และสมาชิกสามัญ จำนวน ๑๑ จังหวัด ได้แก่

- (๑) กระบี่
- (๒) ชุมพร
- (๓) ตรัง
- (๔) นครศรีธรรมราช
- (๕) นราธิวาส
- (๖) ปัตตานี
- (๗) ประจวบคีรีขันธ์
- (๘) พังงา
- (๙) ระนอง
- (๑๐) สงขลา
- (๑๑) สตูล

๒) สมาชิกตามธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่เหมือนกัน คือ มาจากเบญจภาคี มี ๕ จังหวัด ได้แก่

- (๑) พัทลุง
- (๒) ภูเก็ต
- (๓) ยะลา
- (๔) สุราษฎร์ธานี

๓) ผลการวิเคราะห์ คือ ไม่ควรมีสมาชิกกิตติมศักดิ์ เพราะถ้ามีสมาชิกกิตติมศักดิ์จะขัดแย้งกับประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด ที่กำหนดไว้ว่าให้สภาวัฒนธรรมจังหวัดมาจากผู้แทนของเบญจภาคี จึงไม่สามารถที่จะจัดให้สมาชิกกิตติมศักดิ์เป็นผู้แทนของภาคใดก็ได้ในเบญจภาคีดังกล่าว ในที่สุดก็จะก่อให้เกิดความสับสนขึ้นในสภาวัฒนธรรมจังหวัด ซึ่งใน ๑๑ สภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ที่มีสมาชิกกิตติมศักดิ์ และถ้าสมาชิกกิตติมศักดิ์ไปเป็นคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดด้วยแล้ว สมาชิกท่านนั้นจะสับสนว่าตนเองเป็นผู้แทนของภาคใดแน่ ใน ๕ ภาคี จึงไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นให้มากนัก เพราะถ้าแสดงความคิดเห็นให้มากก็มักจะถูกมองว่า จะไม่เป็นประชาธิปไตยเต็มใบหรือประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม เพราะสมาชิกกิตติมศักดิ์ ยังเป็นบุคคลพิเศษที่ไม่มีองค์กรใดรองรับ ในอีกมุมมองหนึ่ง โดยเฉพาะในความรู้สึกของสมาชิกกิตติมศักดิ์บางคน รู้สึกว่าตนเองที่ได้รับการเสนอให้เป็นกิตติมศักดิ์ ก็เพราะคนบางคนคอยจะเอาผลประโยชน์จากตนเอง

๒.๕.๓ คณะกรรมการ

๑) จำนวนคน วิธีการได้มา และการอยู่ในวาระ ดังนี้

ตารางที่ ๒๓

ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้

ที่	จว.	จำนวนคน	วิธีการได้มา	วาระ	หมายเหตุ
๑	กบ.	๔	เลือกตั้ง และสรรหา	๒ ปี	
๒	ชพ.	๔๘	เลือกตั้ง และโดยตำแหน่ง	๔ ปี	
๓	ตง.	๔๑	เลือกตั้ง แต่งตั้ง และ โดยตำแหน่ง	๒ ปี	
๔	นศ.	๒๕	เลือกตั้ง แต่งตั้ง และ โดยตำแหน่ง	๒ ปี	
๕	นธ.	๓๕	เลือกตั้ง	ไม่มีกำหนด	
๖	ปน.	๔๐	เลือกตั้ง และ โดยตำแหน่ง	๓ ปี	
๗	ปช.	๔๕	เลือกตั้ง และ โดยตำแหน่ง	๔ ปี	
๘	พง.	๕๒	เลือกตั้ง แต่งตั้ง และ โดยตำแหน่ง	๔ ปี	
๙	พท.	๒๑	เลือกตั้ง	๓ ปี	
๑๐	ภก.	๓๕	เลือกตั้ง	๒ ปี	
๑๑	ยล.	๒๑	เลือกตั้ง	๔ ปี	
๑๒	รน.	๓๐	เลือกตั้ง	๒ ปี	
๑๓	สข.	๓๕	เลือกตั้ง	๔ ปี	
๑๔	สต.	๓๕	เลือกตั้ง	๔ ปี	
๑๕	สฎ	๓๑	เลือกตั้ง และ แต่งตั้ง	๔ ปี	

๒) ผลการวิเคราะห์ คือ ไม่มีเอกภาพ ทั้งที่สภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด เกิดขึ้นด้วยประกาศการจัดตั้งฉบับเดียวกัน ซึ่งแตกต่างกับองค์กรอื่นๆ เช่น อ.บ.ต., อ.บ.จ. และเทศบาล เป็นต้น ที่มีความเป็นเอกภาพ แต่โครงการ/กิจกรรม/งาน ขององค์กรดังกล่าวหลากหลาย ฉะนั้นสภาวัฒนธรรมจังหวัดทุกจังหวัด ควรจะมีเอกภาพในเรื่องคณะกรรมการ ทั้งจำนวนคน วิธีการได้มา และการอยู่ในวาระ

๒.๕.๔ การประชุม

๑) จำนวนครั้งของการประชุมต่างๆ มีดังนี้

ตารางที่ ๒๔

ตารางแสดงข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนครั้งการประชุมต่างๆของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้

ที่	จว.	ประชุมคณะกรรมการ	ประชุมใหญ่	หมายเหตุ
๑	กบ.	ปีละ ๔ ครั้ง	ไม่กำหนด	
๒	ชพ.	๒ เดือนต่อ ๑ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	ประชุมใหญ่เดือนธันวาคมทุกปี
๓	ตง.	ปีละ ๒ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	ประชุมใหญ่เดือนสิงหาคมทุกปี
๔	นศ.	๓ เดือนต่อ ๑ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	
๕	นธ.	ปีละ ๓ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	
๖	ปน.	ปีละ ๒ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	
๗	ปช.	ปีละ ๒ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	
๘	พง.	๓ เดือนต่อ ๑ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	
๙	พท.	ปีละ ๓ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	
๑๐	ภก.	ปีละ ๓ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	
๑๑	ยล.	ไม่กำหนด	ปีละ ๑ ครั้ง	ประชุมใหญ่เดือนมีนาคมทุกปี
๑๒	รน.	ปีละ ๒ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	
๑๓	สช.	๓ เดือนต่อ ๑ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	ประชุมใหญ่ช่วงเมษายน-พฤษภาคมทุกปี
๑๔	สต.	ปีละ ๔ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	
๑๕	สฎ	ปีละ ๖ ครั้ง	ปีละ ๑ ครั้ง	

๒) ผลการวิเคราะห์ คือ ไม่ใช้การประชุมอย่างเนืองนิตย์ โดยเฉพาะการประชุมคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัด เพราะไม่มีสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้จังหวัดใด ที่จัดให้มีการประชุมเป็นประจำทุกเดือน ซึ่งตามหลักธรรม"อปริยานิยธรรม"หลักธรรมอันไม่เป็นที่ตั้งแห่งความเสื่อม เป็นไปเพื่อความเจริญฝ่ายเดียว จะต้องมีการประชุมอย่างเนืองนิตย์ ศาสนาที่สำคัญจึงมีการประชุมกันอย่างเนืองนิตย์ คือ ๗-๘ วันต่อหนึ่งครั้ง เช่น ศาสนาพุทธ ทุกวัน ๘ คำ ๑๕ คำ ศาสนาคริสต์ทุกวันอาทิตย์ ศาสนาอิสลามทุกวันศุกร์ ศาสนาดังกล่าวจึงยังยืนมาได้นับเป็นพันปี และตามข้อเท็จจริงการประชุมคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ส่วนมากเป็นประชุมใน "เชิงรับ" คือจะจัดประชุมเมื่อทาง สวช. ได้แจ้งการจัดสรรงบประมาณให้ไม่ค่อยปรากฏการประชุมใน "เชิงรุก" เช่น การประชุมคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัด เพื่อจะนำปัญหาที่เกิดขึ้นภายในจังหวัดเข้าที่ประชุม กรณีองค์กรชุมชนศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย ในอำเภอต่างๆและจังหวัดต่างๆของภาคใต้ ที่ขอเข้าไปมีส่วนร่วมในงานเทศกาลประเพณี ที่ทางอำเภอหรือจังหวัดให้มีผู้รับเหมาไปจัดงาน เป็นต้น

๒.๕.๕ ที่มาของงบประมาณ

๑) สภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่ระบุถึงที่มาของงบประมาณไว้อย่างชัดเจนเป็นสัดส่วนต่างหากในธรรมนูญของสภาวัฒนธรรมจังหวัด หรือข้อบังคับสภาวัฒนธรรมจังหวัด มี ๑๒ จังหวัด ได้แก่

- (๑) กระบี่
- (๒) ชุมพร
- (๓) ตรัง
- (๔) นครศรีธรรมราช
- (๕) นราธิวาส
- (๖) ประจวบคีรีขันธ์
- (๗) พัทลุง
- (๘) ภูเก็ต
- (๙) ยะลา
- (๑๐) สงขลา
- (๑๑) สตูล
- (๑๒) สุราษฎร์ธานี

๒) ที่มาของงบประมาณ ที่ระบุไว้อย่างชัดเจนเป็นสัดส่วนต่างหากในธรรมนูญ หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัด ทั้ง ๑๒ จังหวัด ได้แก่

- (๑) เงินอุดหนุนจากรัฐ
- (๒) ดอกผลจากกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม
- (๓) ดอกผลจากกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรมจังหวัด
- (๔) จากผู้บริจาคให้
- (๕) รายได้จากการจัดกิจกรรม

๓) ที่มาของงบประมาณ ที่ระบุไว้อย่างชัดเจนเป็นสัดส่วนต่างหากในธรรมนูญ หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัด ใน ๑๒ จังหวัด ที่แตกต่างออกไป คือให้เรียกเก็บค่าบำรุงจากสมาชิกด้วย มี ๓ จังหวัด ได้แก่

- (๑) ชุมพร
- (๒) นครศรีธรรมราช
- (๓) พัทลุง

๔) ที่มาของงบประมาณ ที่ระบุไว้อย่างชัดเจนเป็นสัดส่วนต่างหากในธรรมนูญ หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัดใน ๑๒ จังหวัด ที่แตกต่างออกไปคือการทำธุรกิจและการลงทุนทางวัฒนธรรม มี ๑ จังหวัด ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

๕) ที่มาของงบประมาณ ที่ไม่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนเป็นส่วนต่างหากในรัฐธรรมนูญ หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัด แต่กำหนดให้สำนักงานเลขาธิการสภาวัฒนธรรมจังหวัด เป็นฝ่ายจัดหางบประมาณ มี ๒ จังหวัด ได้แก่

(๑) ปัตตานี

(๒) ระนอง

๖) ที่มาของงบประมาณ ที่ไม่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนเป็นส่วนต่างหากในรัฐธรรมนูญ หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัด แต่กำหนดให้คณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด เป็นฝ่ายจัดหางบประมาณ มี ๑ จังหวัด คือ จังหวัดพัทลุง

๗) ผลการวิเคราะห์ คือ ไม่มีเอกภาพ ทั้งที่สภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด เกิดขึ้นด้วยประกาศการจัดตั้งฉบับเดียวกัน น่าจะมีที่มาของงบประมาณไปในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นระบบ แม้จะมีที่มาของงบประมาณอย่างหลากหลายก็ตาม เพราะตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๘๑ ซึ่งเป็นแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ รัฐต้องส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ และมาตรา ๒๘๙ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น ฉะนั้น ที่มาของงบประมาณสภาวัฒนธรรมจังหวัด จึงควรจะมา จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างชัดเจน เหมือนอย่างที่ระบุว่ามาจากรัฐอย่างชัดเจน ซึ่งทางสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้หลายจังหวัดได้ระบุไว้ แต่ในธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดหรือข้อบังคับสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ที่ระบุไว้อย่างชัดเจน มี ๒ จังหวัด ได้แก่ จังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดพัทลุง

โดยสรุป ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ จะมีผลต่อการเอื้ออำนวยหรือเป็นอุปสรรคต่อสภาวัฒนธรรมจังหวัด ให้ได้มีบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันได้เป็นอย่างมาก ทั้งในด้านวัตถุประสงค์ สมาชิก คณะกรรมการ การประชุม และที่มาของงบประมาณ

สรุป จากการจัดประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการต่าง ๆ ดังนี้

๑. ให้ศึกษาเอกสาร

๒. ให้แต่ละคนสะท้อนความคิดและถกเถียงกัน (Reflect and Discussion) ด้วยเรื่องจากเอกสารที่ศึกษา และจากประสบการณ์เดิม ทั้งในกลุ่มใหญ่ และเป็นกลุ่มย่อยผสมกับกลุ่มเล็ก และเป็นกลุ่มใหญ่อีก เพื่อวิเคราะห์บทบาทตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่แต่ละคนคิดและเขียนไว้ เมื่อครั้งประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ โดยการนำการประชุมแบบ AIC มาประยุกต์ใช้ ว่า

๒.๑ โครงการ/กิจกรรม/งาน ใด ที่ได้ปฏิบัติจริง

๒.๒ โครงการ/กิจกรรม/งาน ใด ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์

เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๒.๓ ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด หรือข้อบังคับสภาวัฒนธรรมจังหวัด กับความเอื้ออำนวยให้สภาวัฒนธรรม ได้มีบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๓. มีการประชุมแบบ ZOPP ผสมผสานกับแบบ Future search Conference เพื่อให้คิดและเขียนถึงบทบาทที่ปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ในอนาคต ที่เป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

ผลที่ได้จากการใช้กระบวนการเรียนรู้แบบต่าง ๆ ดังกล่าว ได้ก่อให้เกิดสิ่งต่าง ๆ ขึ้น ดังนี้

๑. ผู้แทนองค์กรบางองค์กรหรือบางภาคี ในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หลังจากเรียนรู้ร่วมกันแล้ว สามารถแยกแยะบทบาทที่ไม่พัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ออกจากบทบาทที่พัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ได้

๒. ผู้แทนองค์กรบางองค์กรหรือบางภาคี ในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หลังจากได้เรียนรู้ร่วมกันแล้ว ได้เห็นความแตกต่างระหว่างบทบาทที่ปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ก่อนกับหลัง การประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ อย่างชัดเจนว่า แต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัด มีบทบาทที่จะปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน เพิ่มขึ้น และเป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน เพิ่มขึ้นด้วย

๓. ผู้แทนองค์กรบางองค์กรหรือบางภาคี ในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัด หลังจากการเรียนรู้ร่วมกันแล้ว ได้เห็นความสำคัญของธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัด มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะประเด็นของการที่สภาวัฒนธรรมจังหวัด ไม่มีการประชุมอย่างเนืองนิตย์ จะทำให้สภาวัฒนธรรมจังหวัด ไม่มี "พลัง" ในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ได้ เพราะมีสถานการณ์ที่มีความเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมาก ดังนั้น ในการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒ ที่ประชุมจึงมีมติว่า ในอนาคตต้องออก พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัด

๔. ผู้แทนบางองค์กรหรือบางภาคี ในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หลังจากการเรียนรู้ร่วมกันแล้ว ได้มีความเข้าใจในค่านิยมของคำว่าวัฒนธรรมใหม่ ซึ่งไม่ใช่เฉพาะศิลปวัฒนธรรมและจารีตประเพณีวัฒนธรรมเท่านั้น แต่เป็นชีวิตวัฒนธรรมและสังคมวัฒนธรรม

๕. ผู้แทนบางองค์กรหรือบางภาคี ในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หลังจากการเรียนรู้ร่วมกันแล้ว เกิดความเข้าใจในคุณค่าใหม่ของการจัดประชุมว่า เป็นวิธีการที่ทำให้ก่อให้เกิดความคิดใหม่ได้จริง และการประชุมร่วมกันทั้ง ๑๕ จังหวัด จะเป็นการช่วยเสริมสร้างจิตสำนึกใหม่ที่เห็นกับจังหวัดของตนเองมากยิ่งขึ้น คือ

ถ้าทางสภาวัฒนธรรมจังหวัดของตนเอง ไม่มีบทบาทและไม่มีผลงานในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันก็จะไม่มีความรู้สึกที่ "ภูมิใจ" แต่จะรู้สึก "เสียดาย-เสียใจ" แทน เป็นต้น

ค. กระบวนการเรียนรู้และการปรับปรนบทบาทขององค์กรชุมชนบางองค์กร และของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้บางจังหวัด

๑. ผู้วิจัยจัดประชุมก่อตั้งกลุ่มเกษตรกรพัฒนาตำบลเขาน้อย อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๒ มีผู้เข้าประชุมประมาณ ๓๐๐ คน เพื่อแก้ปัญหาการค้ายางพาราตกต่ำ ซึ่งเป็นความคาดหวังอย่างหนึ่งในการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัดที่ระบุว่า "ให้องค์กรชุมชนในทุกระดับดำเนินการกิจกรรม เพื่อมุ่งสู่การแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่นและเพื่อท้องถิ่นของตนเอง ให้มีการยกระดับคุณภาพชีวิต และคุณภาพสังคมของท้องถิ่น" และผู้วิจัยให้ผู้เข้าประชุมแสดงความคิดเห็นว่า สภาวัฒนธรรมจังหวัดเกี่ยวข้องกับกลุ่มเกษตรกรหรือไม่ ซึ่งส่วนใหญ่ยังเห็นว่า ไม่เกี่ยวข้อง แต่สามารถทำให้เกี่ยวข้องกันได้ถ้าออกเป็น พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัด โดยให้ความคาดหวังของการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัดที่กล่าวแล้ว เป็นสาระหนึ่งของ พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัดด้วย

๒. ผู้วิจัยร่วมจัดประชุมองค์กรชุมชนศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัยทั้งจังหวัดชุมพร ณ สวนอาหารกันเอง อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๒ ซึ่งประธานองค์กรชุมชนศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย หรือประธานสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัยจังหวัดชุมพร ก็คือประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุมพร มีผู้เข้าประชุม ๑๐๗ คน และผู้วิจัยได้ให้ผู้เข้าประชุมได้แสดงความคิดเห็นว่า เรื่องสภาวัฒนธรรมจังหวัด ควรจะออกเป็น พ.ร.บ. ได้อย่างไร คำตอบที่ได้รับก็คือเรื่องสภาวัฒนธรรมจังหวัดออกเป็น พ.ร.บ. ได้หลายวิธี เช่น ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง เข้าชื่อกันห้าหมื่นคน หรือเสนอผ่านทาง ส.ส. เป็นต้น แต่สาระใน พ.ร.บ. จะต้องให้สิทธิกับองค์กรชุมชนศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย ๑๕ จังหวัดได้ ได้สิทธิในการจัดศิลปินพื้นบ้านแสดงในงานเทศกาลประเพณีต่างๆ ที่จัดขึ้นในพื้นที่อำเภอทุกอำเภอ และทุกจังหวัด ที่มีเอกชนมาประมูลจัดงาน เพื่อใช้สิทธิในการอนุรักษ์ หรือฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น ในฐานะที่องค์กรชุมชนศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย เป็นบุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๖

๓. ผู้วิจัยได้นำเสนอในที่ประชุมสัมมนาทางวิชาการ เรื่องเสริมบทบาทศิลปินพื้นบ้านสาขาหนังตะลุงเพื่อการพัฒนาชุมชน ณ สถาบันทักษิณ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ ๑๙-๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๒ ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นวิทยากรทั้ง ๒ วัน มีนายหนังตะลุงแกนนำเข้าร่วมประชุม ๓ จังหวัด คือ จังหวัดพัทลุง จังหวัดสงขลา และจังหวัดนครศรีธรรมราช พร้อมด้วยนักวิชาการ รวมแล้วประมาณ ๕๐ คน ซึ่งที่ประชุมส่วนใหญ่เห็นด้วยที่จะให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการให้สิทธิแก่บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมเพิ่มขึ้น ให้ชัดเจนกว่าที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๘๖

๔. ผู้วิจัยได้นำเสนอเรื่องการให้มี พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัด ต่อที่ประชุมต่างๆ

๔.๑ ต่อที่ประชุมสภาวัฒนธรรมจังหวัดสงขลา เมื่อคืนวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๒ ในฐานะวิทยากร

๔.๒ ต่อที่ประชุมสภาวัฒนธรรมจังหวัดสตูล เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๒ ในฐานะวิทยากร

๔.๒ ต่อที่ประชุมสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๒ ในฐานะผู้เข้าร่วมประชุม

๔.๒ ต่อที่ประชุมสมาชิกของสภาวัฒนธรรมจังหวัดกระบี่ และจังหวัดอื่นๆที่มาร่วมประชุมกลุ่มเพื่อนอาจารย์กลิ่น คงเหมือนเพชร เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๒ ในฐานะวิทยากร

ผู้วิจัยได้ชี้แจง เรื่องที่ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัดภาคใต้ (รวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์) ว่าไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๔๐ เพราะธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด หรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ส่วนใหญ่จัดทำขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นการจัดทำขึ้นก่อนจะมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ จึงควรจะมีการแก้ไขตามมติของที่ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒ คือให้มี พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัด เพื่อปฏิรูปสภาวัฒนธรรมจังหวัดตั้งการปฏิรูปต่างๆในปัจจุบันนี้ ถ้าสภาวัฒนธรรมจังหวัดไม่มีการปฏิรูปบทบาทของสภาวัฒนธรรมจังหวัด จะไม่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทยตามยุคสมัยได้อย่างสมดุลและยั่งยืน ขอให้ช่วยกันจุดประกายและขยายประเด็นเรื่อง พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัด ให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๔๐, ๔๖, ๖๙, ๘๑ และ ๒๘๙ โดยเฉพาะมาตรา ๔๖, ๖๙, ๒๘๙ วรรคสอง ที่ระบุว่า "ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ" จึงจำเป็นต้องบัญญัติกฎหมายขึ้นใหม่ เพราะที่บัญญัติไว้ก่อนนั้นยังไม่เป็นกฎหมายลูก และต้องร่วมกันบัญญัติ ไม่ใช่คอยให้ผู้แทนไปบัญญัติ เพราะประชาธิปไตยของไทยปัจจุบันนี้เป็นประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม ไม่ใช่ประชาธิปไตยแบบผู้แทน ฉะนั้น ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปทุกคนต้องช่วยกันศึกษาหาข้อมูล ว่าใน พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัดควรจะมีบัญญัติเรื่องอะไรไว้บ้าง จึงจะสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่นๆ และเป็นเรื่องที่ทำให้คนไทยได้มีจิตสำนึกใหม่คือจิตสำนึกสาธารณะ และเป็นเรื่องที่คนไทยผู้มีจิตสำนึกใหม่หรือจิตสำนึกสาธารณะอยู่บ้างแล้ว ได้รู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่มีเรื่องดังกล่าว จะรู้สึกเสียตาย-เสียใจ

ผู้วิจัยได้รับเสียงสะท้อนจากองค์กรชุมชนและจากสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้บางจังหวัด ที่ผู้วิจัยได้เข้าไปนำเสนอเรื่อง พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัด ประเมินผลได้ว่า ถ้ามีแรงจูงใจเพราะได้รับการสนับสนุนจากผู้ใหญ่ ผู้รู้ จะจัดกระบวนการเรียนรู้เรื่องนี้ได้อย่างต่อเนื่อง และจะมีการปรับปรนบทบาทให้มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ได้

*สันติสุข กฤดากร, ม.ล. การศึกษาการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร ปริญญาานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง ภาควิชาการศึกษาออกโรงเรียน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๔๑ หน้า ๕๑-๕๒.

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "ศึกษานโยบายขององค์กรทางวัฒนธรรมในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน กรณีเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้"

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษานโยบายขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่และในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๒. เพื่อศึกษากระบวนการเรียนรู้และการปรับปรนบทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์และความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

สรุปผลการวิจัย

๑. จากการศึกษาบทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่และในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน มีดังนี้

๑.๑ บทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่ ซึ่งเป็นบทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด (รวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย)

๑.๑.๑ ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ มีบทบาทปรากฏอยู่ในพื้นที่ ๑๐ จังหวัด ใน ๑๕ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๖ แต่เป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ๗ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๖๗ ซึ่งมีบทบาทขององค์กรเอกชนจังหวัดสตูล ที่ปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่น่าสนใจ คือจัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ ม.๕ ต.ท่าเรือ อ.ท่าแพ จ.สตูล

๑.๑.๒ ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๔๒ มีบทบาทที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่ ๑๒ จังหวัด ใน ๑๕ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐ และเป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ทั้ง ๑๒ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐

๑.๑.๓ ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ โดยรวมผลจากการจัดประชุมสัมมนา สภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ๒ ครั้ง เข้าด้วยกัน และสัมมนาดังกล่าวในเดือนสิงหาคม-กันยายน ๒๕๕๒ พบว่ามีบทบาทปรากฏอยู่ในพื้นที่ทั้ง ๑๔ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๙๓.๓๓ และเป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ๑๔ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๙๓.๓๓ สำหรับจังหวัดพังงาไม่พบบทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคที่ปรากฏในพื้นที่ ซึ่งมีบทบาทของหลายองค์กรและหลายจังหวัด ที่ปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งานที่น่าสนใจ คือมีการจัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์เพิ่มขึ้น จากเดิมในช่วงตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ มีเฉพาะขององค์กรเอกชน จังหวัดสตูล พอมาถึงในช่วงนี้ได้มีองค์กรธุรกิจ จังหวัดนครศรีธรรมราชและจังหวัดพัทลุง องค์กรภาครัฐ จังหวัดปัตตานีและจังหวัดสตูล และองค์กรเอกชนจังหวัดสงขลาด้วย ที่ได้จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ขึ้น

๑.๒ บทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่ ซึ่งเป็นบทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

๑.๒.๑ ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ มีบทบาทปรากฏอยู่ในพื้นที่ ๙ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐ และเป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ทั้ง ๙ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐ ซึ่งมีบทบาทของสภาวัฒนธรรมจังหวัดสตูล ที่ปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่น่าสนใจ คือ โครงการสนับสนุนให้ชุมชนเข้มแข็ง (สัมมนากลุ่มออมทรัพย์)

๑.๒.๒ ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒ มีบทบาทปรากฏอยู่ในพื้นที่ ๙ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐ แต่เป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ๘ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๓๓

๑.๒.๓ ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ โดยรวมผลจากการจัดประชุมสัมมนา สภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ๒ ครั้ง เข้าด้วยกัน และจากการสัมมนาดังกล่าวในเดือนสิงหาคม-กันยายน ๒๕๕๒ พบว่ามีบทบาทปรากฏอยู่ในพื้นที่ ๑๔ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๙๓.๐๐ และเป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ทั้ง ๑๔ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๙๓.๐๐ สำหรับจังหวัดภูเก็ต ไม่พบบทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดที่ปรากฏในพื้นที่ แต่มีบทบาทของหลายสภาวัฒนธรรมจังหวัด ที่ปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่น่าสนใจ คือ การจัดตั้งและพัฒนากลุ่มออมทรัพย์เพิ่มขึ้น จากเดิมในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ มีเฉพาะของจังหวัดสตูล พอมาถึงในช่วงนี้ได้มีของจังหวัดยะลา จังหวัดพัทลุง จังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดปัตตานี

๒. จากการศึกษากระบวนการเรียนรู้และการปรับบทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน มีดังนี้

๒.๑ จากการจัดประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปทุมธานี ครั้งที่ ๑ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการเรียนรู้แบบต่างๆ คือ ให้ศึกษาเอกสาร ให้แต่ละคนสะท้อนความคิดและถกเถียงกัน (Reflect and Discussion) ด้วยเรื่องจากเอกสารที่ศึกษาและจากประสบการณ์เดิม ทั้งในกลุ่มใหญ่และเป็นกลุ่มย่อยผสมกลุ่มเล็ก และกลับไปเป็นกลุ่มใหญ่อีก ให้ตอบแบบสอบถาม ๒ ชุด ให้ฟังจากวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิบรรยาย ให้มีการประชุมแบบ ZOPP ผสมผสานกับการประชุมแบบ Future Search Conference

๒.๒ ผลที่ได้จากการใช้กระบวนการเรียนรู้แบบต่างๆดังกล่าว ได้ก่อให้เกิดสิ่งต่างๆขึ้น คือผู้แทนองค์กรบางองค์กรหรือบางภาคีในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ได้ปรับปรุงบทบาทการเรียนรู้แบบ"คอยตั้งรับ"ทั้งหมด มาเป็นการเรียนรู้แบบ"เชิงรุก"หลายจังหวัด คือ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดสงขลา จังหวัดชุมพร จังหวัดสตูล จังหวัดระนอง จังหวัดพัทลุง และจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผู้แทนทุกองค์กรหรือทุกภาคี และทุกสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ที่เข้าร่วมประชุม ได้ปรับปรุงวิธีคิดในการปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ขององค์กรตนเองและของสภาวัฒนธรรมจังหวัดของตนเอง โดยเดิมที่ไม่เคยคิดถึง"กาละ"หรือเวลาว่า ช่วงเดือนต่อไปในปีงบประมาณนี้จะทำอะไรกันบ้าง ก็ได้มีโอกาสคิดอย่างระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะเมื่อคิดแล้วต้องเขียน และต้องนำเข้าไปประชุมต่างๆ(กลุ่มย่อย กลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่) เพื่อให้มีการวินิจฉัยถกเถียงกันว่า

๒.๒.๑ เมื่อปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน แล้ว จะเป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน หรือไม่

๒.๒.๒ เป็นบทบาทตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ผูกพันอยู่กับความรู้สึกของผู้ปฏิบัติ คือ ถ้าได้ปฏิบัติจะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ จะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ หรือไม่

๒.๒.๓ ผู้แทนบางองค์กรหรือบางภาคี ในบางสภาวัฒนธรรมจังหวัด ได้ปรับปรุงวิธีคิดเพื่อให้ได้ปฏิบัติโดยไม่ต้องใช้งบประมาณมากนัก เพราะถ้าไม่สามารถหางบประมาณได้ โครงการ/กิจกรรม/งาน ที่คิดและเขียนไว้จะไม่ได้ปฏิบัติ และจะก่อให้เกิดความรู้สึกเสียดาย-เสียใจ

๒.๒.๔ มติของที่ประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปทุมธานี ครั้งที่ ๑ ได้มีมติให้ยกเลิกคณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด ที่มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธาน และเป็นผู้มีอำนาจอนุมัติเงินงบประมาณให้ดำเนิน โครงการ/กิจกรรม/งาน ต่างๆ ที่ได้ผ่านความเห็นชอบของสภาวัฒนธรรมจังหวัดแล้ว เพราะคณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด ไม่ได้ร่วมเรียนรู้ ไม่ได้ร่วมคิด ไม่ได้ร่วมรู้สึกภูมิใจ เสียดาย-เสียใจ กับสภาวัฒนธรรมจังหวัดอย่างแท้จริง และเป็นการเพิ่มขั้นตอนการดำเนินงานที่ไม่จำเป็นสำหรับยุคโลกาภิวัตน์นี้ด้วย

๒.๓ จากการจัดประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปทุมธานี ครั้งที่ ๒ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการเรียนรู้แบบต่างๆเช่นเดียวกับการประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปทุมธานี ครั้งที่ ๑ แต่เปลี่ยนข้อมูลในเอกสาร และได้้นำการประชุมแบบ AIC มาประยุกต์ใช้ ว่า

๒.๓.๑ โครงการ/กิจกรรม/งาน ใด ที่ได้ปฏิบัติแล้ว

๒.๓.๒ โครงการ/กิจกรรม/งาน ใด ที่ได้ปฏิบัติแล้ว และมีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทยตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน บ้าง

๒.๓.๓ ร่วมกันวิเคราะห์ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด หรือข้อบังคับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ว่าเอื้ออำนวยให้สภาวัฒนธรรมจังหวัด ได้มีบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลง และความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน มากน้อยเพียงใด

๒.๓.๔ ให้มีการประชุมแบบ ZOPP ผสมผสานกับแบบ Future search Conference เพื่อให้คิดและ เขียนถึงบทบาทที่จะปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งานในอนาคต ซึ่งผูกพันกับความรู้สัญกมูมิใจหรือ เสียตาย-เสียใจ และเป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน

๒.๔ ผลที่ได้จากการใช้กระบวนการเรียนรู้แบบต่างๆดังกล่าว ได้ก่อให้เกิดสิ่งต่างๆขึ้น คือผู้แทน ทุกองค์กรหรือทุกภาคี และทุกสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หลังจากเรียนรู้ร่วมกันแล้ว สามารถแยกแยะบทบาท ที่มีผลและไม่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันได้ พร้อมกับเห็นความแตกต่างระหว่างบทบาทที่ปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ก่อนกับ หลังการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ครั้งที่ ๑ อย่างชัดเจน จึงได้ปรับปรนบทบาทที่จะปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ให้เป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ได้

๒.๔.๑ บทบาทที่เพิ่มขึ้นเพราะการปรับปรนบทบาท โดยภาพรวมเป็น"จำนวนจังหวัด"

๑) สำหรับบทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ จาก ๗ จังหวัดใน ๑๐ จังหวัด แต่ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๔๒ มีบทบาทเพิ่มขึ้นเป็น ๑๒ จังหวัด และในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒ มีบทบาทเพิ่มขึ้นเป็น ๑๔ จังหวัด

๒) สำหรับบทบาทร่วมของเบญจภาคี ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ มีบทบาท ๙ จังหวัด แต่ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๔๒ มีบทบาท ๘ จังหวัด และในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒ มีบทบาท ๑๔ จังหวัด

๒.๔.๒ บทบาทที่เพิ่มขึ้นเพราะการปรับปรนบทบาท โดยภาพรวมเป็น"จำนวนบทบาท"

๑) สำหรับบทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี ที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ มี ๑๐ บทบาท ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๔๒ มี ๓๕ บทบาท และในช่วงเดือน พฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒ มี ๒๐๙ บทบาท

๒) สำหรับบทบาทร่วมของเบญจภาคี ที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ มี ๒๐ บทบาท ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๔๒ มี ๒๔ บทบาท และในช่วงเดือน พฤษภาคม-กันยายน ๒๕๔๒ มี ๑๓๐ บทบาท

๒.๕ ผู้แทนทุกองค์กรหรือทุกภาคีและทุกสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ที่เข้าร่วมประชุม ได้เห็นความสำคัญของธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัดหรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัดแต่ละจังหวัด ว่ามีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะประเด็นที่สภาวัฒนธรรมจังหวัดไม่มีการประชุมเนืองนิตย์ จะทำให้สภาวัฒนธรรมจังหวัด ไม่มีบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันได้ เพราะสถานการณ์มีความเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว ที่ประชุมจึงมีมติว่าในอนาคตต้องออก พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัด ประกอบด้วย ได้มีความเข้าใจในคำนิยามของคำว่าวัฒนธรรมใหม่ ไม่ใช่เฉพาะศิลปะจารีตประเพณีเท่านั้น แต่จะเป็น "ชีวิตวัฒนธรรม" และ "สังคมวัฒนธรรม" และได้เกิดความเข้าใจในคุณค่าใหม่ของการจัดประชุมร่วมกัน ๑๕ จังหวัดว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่จะก่อให้เกิดความคิดใหม่ได้จริง เพราะถ้าทางสภาวัฒนธรรมจังหวัดของตนเอง ไม่มีบทบาทและไม่มีผลงานในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ก็จะไม่มีความรู้สึกภูมิใจ แต่จะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ

๒.๖ สภาวัฒนธรรมจังหวัดจะต้องมีการปฏิรูป เพื่อให้เป็นองค์กรทางวัฒนธรรมที่มีบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน และการปฏิรูปจะต้องเริ่มจากการยกร่าง พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัดและต้องให้องค์กรชุมชนเป็นผู้มีส่วนร่วมในการยกร่าง เพราะองค์กรชุมชนคือผู้มีส่วนได้เสียอย่างแท้จริง โดยให้สมาชิกสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ เป็นองค์กรที่มีคณะกรรมการจากสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ๑๕ จังหวัด จังหวัดละ ๒ คน รวม ๓๐ คน ให้อยู่ในวาระ ๒ ปี เป็นคณะดำเนินการให้มี พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัดในอนาคตคณะหนึ่ง นอกจากสมาชิกสภาวัฒนธรรมจังหวัดจะต้องดำเนินกิจกรรมอื่น ๆ ตามข้อตกลงแล้ว

อภิปรายผล

๑. จากผลของการศึกษาบทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ที่ปรากฏในพื้นที่ และในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน อภิปรายผลได้ ดังนี้

๑.๑ บทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่ ซึ่งเป็นบทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด (รวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย)

๑.๑.๑ ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ที่ว่ามีบทบาทปรากฏอยู่ในพื้นที่ ๑๐ จังหวัด ใน ๑๕ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๖ นั้น เป็นบทบาทที่ปฏิบัติมาแล้วตามโครงการ/กิจกรรม/งาน โดยผู้แทนแต่ละองค์กรหรือแต่ละภาคีได้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งยังไม่มีการกำหนดกรอบว่าบทบาทตามโครงการ/

กิจกรรม/งานใดบ้าง ที่เป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าและเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ส่วนผลของการวิเคราะห์ที่ว่าบทบาทใดมีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ๗ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๖๗ นั้น เป็นผลของการวิเคราะห์ร่วมกันเมื่อตอนประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๔๒) ซึ่งเป็นการประยุกต์การประชุมแบบ AIC ให้เป็นกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม โดยให้ผู้เข้าประชุมได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ในการจัดประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ (กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒) โดยให้อภิปรายหาข้อสรุป ในที่สุดที่ประชุมจึงมีมติกำหนดกรอบว่าบทบาทที่ปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งานใด อย่างไร คือบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ที่ยึดผู้เรียนรู้เป็นศูนย์กลาง และผู้ที่ปฏิบัติได้ใช้วิจารณญาณของตนเอง เพราะคนไทยมักไม่ได้ใช้วิจารณญาณ^๑

๑.๑.๒ ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๔๒ ที่ว่ามีบทบาทที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่ ๑๒ จังหวัด ใน ๑๕ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐ และเป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ทั้ง ๑๒ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐ นั้น เป็นบทบาทที่จะปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่คิดและเขียนขึ้นเมื่อมีการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ (กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒) แต่เป็นบทบาทที่ปฏิบัติตามแล้วเมื่อมีการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๔๒) โดยในตอนที่ได้คิดและเขียนนั้น ได้ตกลงกันแล้วว่าต้องเป็นโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ถ้าได้ปฏิบัติจะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติจะรู้สึกเสียตาย-เสียใจ ฉะนั้น บทบาทที่ปรากฏในพื้นที่ ๑๒ จังหวัด จึงเป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันทั้งหมด ซึ่ง ดร.วิชัย ตันตศิริ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้กล่าวว่า ความคิดเป็นบิดาของการปฏิบัติ แต่คนไทยคิดเก่ง ส่วนการปฏิบัตินั้นไม่เก่ง สู้คนเกาหลีไม่ได้^๒ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ดร.สุรัฐ ศิลปอนันต์^๓ ที่ว่า การเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ แต่การได้นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปลงมือทำ สำคัญยิ่งกว่า^๔ ผู้วิจัยเห็นด้วยว่า ความคิดเป็นบิดาของการปฏิบัติ แต่ที่คนไทยคิดเก่งส่วนการปฏิบัตินั้น

^๑ วิกา โคมพนาตกร คุยเรื่องคนไทยกับ น.พ.ธนา นิลชัยโกวิทย์ เราเป็นเมืองขึ้นทางความคิด ใน หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๒ หน้า ๑๒.

^๒ วิชัย ตันตศิริ เปิดประตูปฏิรูปการศึกษา รายการทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยช่อง ๑๑ เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๒.

^๓ สุรัฐ ศิลปอนันต์ ระบบการศึกษาต้องใช้ความพยายาม(๒) ใน ปฏิรูปการศึกษา ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๔ วันที่ ๑-๑๕ เมษายน ๒๕๔๒ หน้า ๓.

ไม่เก่ง ผู้คนเกาหลีไม่ได้มัน จะต้องมียุติปัจจัยที่ควรพิจารณา และผู้วิจัยได้พิจารณาแล้วว่า ถ้าความคิดเป็น บิดาของการปฏิบัติ ความรู้สึกภูมิใจ เสียตาย-เสียใจ จะต้องเป็นมารดาของการปฏิบัติ ดังนั้น ที่คนไทยคิดเก่ง แต่ปฏิบัติไม่เก่ง คงจะเพราะว่าความคิดนั้น ไม่มีความผูกพันอยู่กับความรู้สึก จึงเป็นบิดาที่ไม่มีมารดา ผลผลิตที่ เปรียบเสมือนบุตร จึงไม่มี แต่คนเกาหลีที่เขาปฏิบัติเก่งคงเพราะว่าการปฏิบัติของเขาผูกพันอยู่กับความรู้สึก ภูมิใจ เสียตาย-เสียใจด้วย ฉะนั้น ไม่ควรจะมีมองข้ามประเด็นของความรู้สึกที่ผูกพันอยู่กับความคิด

๑.๑.๓ ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ โดยรวมผลจากการจัดประชุมสมัชชา สภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ๒ ครั้ง เข้าด้วยกัน ที่ว่ามีบทบาทปรากฏอยู่ในพื้นที่ทั้ง ๑๔ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๙๓.๓๓ นั้น เป็นบทบาทที่จะปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ที่คิดและเขียนไว้ เมื่อตอนที่มีการประชุม สมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ (กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒) และครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๕๒) ด้วย ส่วนที่ ว่าเป็นบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี สารสนเทศปัจจุบัน ทั้ง ๑๔ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๙๓.๓๓ สำหรับจังหวัดพังงาไม่พบบทบาทเฉพาะองค์กรหรือ เฉพาะภาคีปรากฏในพื้นที่ นั้น เป็นการวิเคราะห์ร่วมกันเมื่อตอนที่มีการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัด ปักษ์ใต้ครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๕๒) และผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อย่างสำรวจ (สิงหาคม-กันยายน ๒๕๕๒) พบว่าที่ได้ ปฏิบัติจริง ก็เพราะองค์กรมีผู้นำมุ่งความสัมพันธเป็นรายบุคคล(Individualized Consideration)^๑ ถ้า องค์กรใดหรือภาคีใด ไม่มีผู้นำ หรือมีผู้นำ แต่ผู้นำไม่มีลักษณะมุ่งความสัมพันธเป็นรายบุคคลดังกล่าว ก็จะไม่มีการปฏิบัติจริง หรือมีการปฏิบัติจริง แต่ช้ากว่าเวลาที่กำหนดไว้ ฉะนั้น ตามที่แผนวัฒนธรรมแห่งชาติในช่วงแผน พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ (พ.ศ.๒๕๕๐-๒๕๕๔) ได้กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ที่ ๑ สร้างความ เข้มแข็งของบุคคล ครอบครัวและชุมชน ว่า "รวมทั้งสร้างผู้นำและประชาคมทางวัฒนธรรมที่สามารถเชื่อมโยง เป็นเครือข่าย ให้เป็นกลไกหลักในการดำเนินงานวัฒนธรรมของชุมชนจนเข้มแข็ง" และกำหนดไว้ในแผนงานที่ ๒ แผนงานส่งเสริมศักยภาพของบุคคล ครอบครัวและชุมชน ว่า "สร้างความเป็นผู้นำทางวัฒนธรรม"^๒ จำเป็น จะต้องสร้างและพัฒนาผู้นำที่มีลักษณะมุ่งความสัมพันธเป็นรายบุคคลเป็นประการสำคัญ เพราะมีพื้นฐานอยู่แล้ว

๑.๒ บทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่ ซึ่งเป็น บทบาทร่วมของ เบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด

^๑ บัณฑิต แทนพิทักษ์ ผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ ในปฏิรูปการศึกษา ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๕ วันที่ ๑๖-๓๐ เมษายน ๒๕๕๒ หน้า ๘-๙.

^๒ คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน แผนวัฒนธรรมแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ (พ.ศ.๒๕๕๐-๒๕๕๒) กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, ม.ป.ป. หน้า ๕ และ ๙.

๑.๒.๑ ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ว่ามีบทบาทปรากฏอยู่ในพื้นที่ ๙ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐ นั้น เป็นบทบาทที่ได้ปฏิบัติตามแล้วตามโครงการ/กิจกรรม/งาน โดยผู้แทนของ เบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ได้ตอบแบบสอบถามของผู้วิจัย ซึ่งยังไม่มีข้อกำหนดกรอบว่าบทบาทตามโครงการ/กิจกรรม/งานใด ที่เป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าและเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ส่วนผลของการวิเคราะห์ที่ว่าบทบาทในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน มี ๙ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐ นั้น เป็นผลของการวิเคราะห์ร่วมกัน เมื่อตอนที่ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒(พฤษภาคม ๒๕๕๒) ซึ่งเป็นการประยุกต์การประชุมแบบ AIC ให้เป็นกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม โดยให้ผู้เข้าประชุมได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน เมื่อตอนที่มีการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑(กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒) โดยอภิปรายหาข้อสรุป ในที่สุดที่ประชุมมีมติกำหนดกรอบว่าบทบาทที่ปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งานใด อย่างไร คือบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่ยึดผู้เรียนรู้เป็นศูนย์กลาง และประสงค์จะให้ผู้ปฏิบัติได้ใช้วิจารณญาณของตนเอง ด้วยคนไทยมักไม่ได้ใช้วิจารณญาณดังกล่าวแล้ว แต่การวิเคราะห์บทบาทรวมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้จะมีความแตกต่างกับการวิเคราะห์บทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี เนื่องจากต้องวิเคราะห์ด้วยว่าองค์กรใด เป็นผู้นำเสนอให้มีการปฏิบัติ ซึ่งส่วนใหญ่ยังเป็นบทบาทขององค์กรภาครัฐหรือหน่วยงานราชการที่เป็นผู้นำเสนอ และเป็นผู้ปฏิบัติเอง ส่วนองค์กรอื่นๆจะมีบทบาทในการเสนอค่อนข้างน้อย สอดคล้องกับคำกล่าวของ ดร. กาสัก เตชะชันหมาก ที่ว่า หน่วยงานราชการต่างๆยังไม่คุ้นเคยกับการกระจายอำนาจและกระจายความรับผิดชอบให้ภาคเอกชนและประชาชนดำเนินการ ยังติดขัดอยู่กับการที่รัฐจะต้องรับผิดชอบอยู่เพียงลำพัง”

๑.๒.๒ ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒ ที่ว่ามีบทบาทปรากฏอยู่ในพื้นที่ ๙ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐ นั้น เป็นความคิดที่เขียนไว้เมื่อตอนที่มีการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑(กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒) และเป็นความคิดที่เขียนขึ้นด้วยความรู้สึกที่ว่า ถ้าได้ปฏิบัติจะรู้สึกภูมิใจ ถ้าไม่ได้ปฏิบัติจะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ และด้วยประสบการณ์เดิมของผู้แทนเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ที่เห็นตรงกันว่าคณะอนุกรรมการวัฒนธรรมจังหวัดคือผู้ที่สร้างความรู้สึกเสียดาย-เสียใจ ให้กับคณะสภาวัฒนธรรมจังหวัดมาแล้ว จึงได้มีมติให้ยกเลิกคณะอนุกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด แต่ที่ระบุว่า เป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนา

กาสัก เตชะชันหมาก กำหนดเสนอรูปแบบกระบวนการพัฒนาประชาสังคมสำหรับสภาวัฒนธรรมจังหวัด
ปริณยานันต์สุขภูมิตินท ภาควิชาสารัตถศึกษา สาขาวิชาพัฒนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๕๑ หน้า ๗-๘.

วัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน จำนวน ๘ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๓๓ นั้น เป็นผลของการวิเคราะห์ร่วมกันในที่ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัด ปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๕๒) ซึ่งผู้แทนเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ที่ได้เข้าประชุม ได้ผ่าน กระบวนการเรียนรู้เรื่องกรอบมาแล้วว่า บทบาทในลักษณะใดที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์ เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน และเมื่อตอนที่มีการประชุมสมัชชาสภา วัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๕๒) ผู้แทนเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละ จังหวัดก็ได้แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า ได้มีการปฏิบัติจริง ถ้าเป็นโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ทางสภาวัฒนธรรม จังหวัดนั้นๆ ได้มีมติในที่ประชุมสภาวัฒนธรรมจังหวัดมาก่อนแล้ว

๑.๒.๓ ในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ โดยรวมผลจากการจัดประชุมสมัชชา สภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ๒ ครั้ง เข้าด้วยกัน ที่ว่ามีบทบาทปรากฏอยู่ในพื้นที่ทั้ง ๑๔ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๙๓.๐๐ นั้น เป็นบทบาทที่จะปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่คิดและเขียนไว้ทั้งเมื่อตอนที่มีการประชุม สมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ (กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒) และครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๕๒) ซึ่งเป็น ความคิดที่เขียนไว้ด้วยความผูกพันกับความรู้สึกที่ว่า ถ้าได้ปฏิบัติจะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติจะรู้สึกเสียใจ- เสียใจ และโดยข้อเท็จจริงความคิดที่เขียนไว้เมื่อตอนที่ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ (กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒) มีจำนวนน้อย เพราะผู้คิดคิดได้เพียงช่วงสั้นๆ คือคิดในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ว่า ในช่วง เดือนมีนาคม-กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๗ เดือน จะปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งานอะไรบ้างเพื่อให้เบญจภาคี ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดของตนเอง มีบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและ ความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ก็จะคิดกันได้เฉพาะในช่วง ๒ เดือนแรกคือเดือนมีนาคม ถึงเมษายน ๒๕๕๒ เท่านั้น ส่วนในช่วง ๕ เดือนหลัง คือเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ ส่วนใหญ่จะคิดไปไม่ ค่อยถึง ประเด็นนี้จึงเป็นข้อจำกัดทางวิสัยทัศน์ของผู้ที่เป็นผู้แทน เบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ใน การที่จะวางแผนระยะยาวเป็นปีๆได้ เพราะคนที่เป็นผู้แทนเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ส่วนใหญ่ มักจะเป็นข้าราชการที่เกษียณอายุแล้ว จึงเป็นคนแก่ตามสำนวนที่ว่า ชอบของชม ชอบชมเด็กสาว และชอบเล่า ความหลัง ฉะนั้น เรื่องในอนาคตที่เป็นวิสัยทัศน์จึงไม่ชอบที่จะคิด เพราะสมองและเวลาถูกนำไปใช้ในการชอบ เล่าความหลังจนไม่ค่อยจะเหลือแล้ว ยกเว้นผู้สูงอายุบางคนก็นำ เรื่องความหลังมาเล่าเป็นช่วงๆ ทั้งเรื่องใน ท้องถิ่น ในประเทศ และต่างประเทศ แล้วเชื่อมโยงกันเพื่อให้เห็นเหตุปัจจัยที่ทำให้มีความเปลี่ยนแปลง เพื่อ เสนอโครงการ/กิจกรรม/งาน ให้เป็นเหตุปัจจัยไว้ต้อนรับกับความเปลี่ยนแปลงในอนาคตเป็นปีๆได้ แต่ก็มี จำนวนน้อยในแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด จึงต้องอาศัยผู้สูงอายุอันเป็นที่ยอมรับในระดับชาติ มาปลูกจิตสำนึกสาธารณะเป็นระยะๆ ผู้วิจัยจึงเชิญ ศ.น.พ. ประเวศ วะสี มาบรรยายให้ผู้เข้าประชุมสมัชชา สภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ครั้งที่ ๑ (กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒) ได้รับฟัง

ส่วนที่ผู้วิจัยให้ผู้เข้าประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๕๒) คิดและเขียนใหม่ว่า ในช่วง ๕ เดือน (พฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒)ว่าจะปฏิบัติโครงการ/กิจกรรม/งาน อะไร

ที่ได้ปฏิบัติแล้วจะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ จะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ และให้เป็นการปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่เป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ด้วย ซึ่งความคิดที่คิดในช่วงเวลาที่สั้นกว่าเมื่อตอนที่มีการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ (กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒) จะคิดได้มากกว่า และน่าจะประกอบกับผลของการเรียนรู้ร่วมกัน เมื่อตอนที่มีการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๑ (กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒) ที่ได้ตกผลึกเพราะผ่านการตรึกตรองมาแล้ว ๒ เดือน เพราะคนไทยมีการเรียนรู้แบบช้าๆ Slow Knowledge มากกว่าการเรียนรู้แบบเร่งด่วน Fast Knowledge^๑ ส่วนที่เป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ทั้ง ๑๔ จังหวัด คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๐๐ สำหรับจังหวัดภูเก็ตไม่พบบทบาทร่วมของ เบญจภาคีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดที่ นั้น เป็นผลของการวิเคราะห์ร่วมกัน ในที่ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๕๒) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ความคิดที่นำเสนอต่อที่ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๕๒) แต่มีผู้แสดงความวิตกกังวลกันว่า น่าจะพบกับความรู้สึกเสียดาย-เสียใจ มากกว่าที่จะพบกับความรู้สึกภูมิใจ เพราะตามร่างระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเรื่องกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรมจังหวัด พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่กำลังรอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการลงนามอยู่นั้น สภาวัฒนธรรมจังหวัดจะต้องตรงกับหน่วยงานราชการค่อนข้างมาก จึงจะได้ปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่ร่วมกันคิดขึ้นว่า ถ้าได้ปฏิบัติจะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติจะรู้สึกเสียดาย-เสียใจ เนื่องจากระเบียบดังกล่าวเป็นระเบียบของราชการ ไม่ใช่ระเบียบโลกใหม่ที่เรียกว่า วัฒนธรรมโลกาภิวัตน์ ซึ่งหมายถึง วัฒนธรรมการเมืองการค้า เน้นการมีส่วนร่วม ผ่อนคลายระเบียบกฎเกณฑ์ บริหารเชิงเอกชน มากกว่าจะอิงบุคคลและระเบียบตามระบบราชการ^๑ มติของที่ประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๕๒) คือ ให้มี พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัดในอนาคต เพื่อให้ทุกฝ่ายได้ใช้สิทธิ และได้ปฏิบัติหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้อย่างเป็นรูปธรรมและสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนได้มากกว่าเป็นระเบียบของราชการ เพราะ พ.ร.บ. เป็นกฎหมายที่จะต้องมีผู้รักษากฎหมาย เปรียบเสมือนบ้านเมืองที่มีข้อมิแป และต้องเป็นชื่อเป็นแปทางวัฒนธรรม ที่องค์กรชุมชนมีส่วนร่วมอย่างสำคัญตั้งแต่การยกร่าง และทำประชาพิจารณ์อย่างละเอียดให้ทั่วถึงด้วย ไม่ใช่แค่ให้ไปทำประชาพิจารณ์เนียงอย่างเดียว และมีผู้แทนองค์กรชุมชนเพียงไม่กี่คน

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อย่างสำรวจในช่วงเดือนสิงหาคม-กันยายน ๒๕๕๒ ถึงโครงการ/กิจกรรม/งาน ที่จะปฏิบัติในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ พบว่าส่วนใหญ่ได้มีการปฏิบัติ เพราะต่างก็ทราบแล้วว่าทางสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้จัดสรรเงินงบประมาณอุดหนุนให้เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๒

^๑จิตปัญญาประชาธิปไตย วารสารสื่อพลังของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๑ มกราคม ถึง มีนาคม ๒๕๕๒ หน้า ๖-๘.

ที่ไม่จำเป็นสำหรับยุคโลกาภิวัตน์นี้ โดยผู้วิจัยมีความเชื่อว่าถ้าไม่จัดกระบวนการเรียนรู้อย่างเข้มข้นดังกล่าว ก็
จะไม่ได้ผลออกมาเช่นนี้

๒.๓ จากการจัดประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปทุมธานีครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๕๒) ซึ่งผู้วิจัย
ได้ใช้กระบวนการต่างๆ เช่นเดียวกับการประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปทุมธานี ครั้งที่ ๑ (กุมภาพันธ์
๒๕๕๒) แต่ได้เปลี่ยนข้อมูลในเอกสารและได้นำการประชุมแบบ AIC มาประยุกต์ใช้ ว่า โครงการ/กิจกรรม/
งาน ใด ที่ได้ปฏิบัติจริง และเป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและ
ความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ด้วย และให้ร่วมกันวิเคราะห์ธรรมนูญ หรือข้อบังคับของ
สภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด ว่าเอื้ออำนวยให้สภาวัฒนธรรมมีบทบาท ที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรม
ไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันเพียงใด โดยให้มี
การประชุมแบบ ZOPP ผสมผสานกับแบบ Future search Conference เพื่อให้คิดและเขียนถึงบทบาทที่จะ
ปฏิบัติตาม โครงการ/กิจกรรม/งาน ในอนาคต ที่เป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์
เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ซึ่งถ้าได้ปฏิบัติจะรู้สึกภูมิใจ แต่ถ้าไม่ได้
ปฏิบัติ จะรู้สึกเสียตาย-เสียใจ

๒.๔ ผลที่ได้จากการใช้กระบวนการเรียนรู้แบบต่างๆดังกล่าว ได้ก่อให้เกิดสิ่งต่างๆขึ้น คือผู้แทน
ทุกองค์กรหรือทุกภาคี และทุกสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ หลังจากเรียนรู้ร่วมกันแล้ว สามารถแยกบทบาทที่มี
ผลและไม่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี
สารสนเทศปัจจุบัน ได้ พร้อมกับเห็นความแตกต่างระหว่างบทบาทที่ปฏิบัติตามโครงการ/กิจกรรม/งาน ระหว่าง
ก่อน-หลัง การประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปทุมธานี ครั้งที่ ๑ (กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒) ได้อย่างชัดเจนว่า แต่
ละองค์กรหรือแต่ละภาคี และแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัด ได้พยายามปรับปรนบทบาทที่จะปฏิบัติตามโครงการ/
กิจกรรม/งาน ให้เป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญ
ก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน จึงได้มีบทบาทนี้เพิ่มขึ้น โดยภาพรวมเป็น "จำนวนจังหวัด" ในช่วง
เดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ มีบทบาทปรากฏในพื้นที่ และเป็นบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย
ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน สำหรับบทบาทเฉพาะ
องค์กรหรือเฉพาะภาคีมีเพียง ๗ จังหวัดใน ๑๕ จังหวัด ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒ มีบทบาทเพิ่มขึ้น
เป็น ๑๒ จังหวัดใน ๑๕ จังหวัด และในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ มีบทบาทเพิ่มขึ้นเป็น ๑๔ จังหวัด
ใน ๑๕ จังหวัด ส่วนบทบาทร่วมของเบญจภาคี ช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ มีบทบาท ๙ จังหวัด
ใน ๑๕ จังหวัด ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒ มีบทบาท ๘ จังหวัดใน ๑๕ จังหวัด และในช่วงเดือน
พฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ มีบทบาท ๑๔ จังหวัดใน ๑๕ จังหวัด แต่ถ้าโดยภาพรวมเป็น "จำนวนบทบาท"
คือบทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคี ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ มี ๑๐ บทบาท ในช่วง
เดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒ มีบทบาทเพิ่มขึ้นเป็น ๓๕ บทบาท และในช่วงเดือนพฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ มี
บทบาทเพิ่มขึ้นเป็น ๒๐๙ บทบาท ส่วนบทบาทร่วมของเบญจภาคี ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

มีเพียง ๒๐ บทบาท ในช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๕๒ มีบทบาทเพิ่มขึ้นเป็น ๒๔ บทบาท และในช่วงเดือน พฤษภาคม-กันยายน ๒๕๕๒ มีบทบาทเพิ่มขึ้นเป็น ๓๓๐ บทบาท ซึ่งถ้าไม่จัดกระบวนการเรียนรู้ดังกล่าว ผู้วิจัย เชื่อว่าจะไม่มีผลออกมาเช่นนั้น

๒.๕ ผู้แทนทุกองค์กรหรือทุกภาค ในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ได้เห็นความสำคัญของธรรมนูญ สภาวัฒนธรรมจังหวัดหรือข้อบังคับของสภาวัฒนธรรมจังหวัด ว่ามีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์ เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะจัดทำขึ้นอย่างชนิด ที่เรียกว่า"ตีบทไม่แตก" โดยเฉพาะประเด็นของการที่สภาวัฒนธรรมจังหวัดไม่มีการประชุมเนื่องนิตย จะทำให้ สภาวัฒนธรรมจังหวัดไม่มีบทบาทที่มีผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญ ก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบันได้ เนื่องจากสถานการณ์มีความเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมาก ที่ประชุม จึงมีมติว่า ในอนาคตต้องมี พ.ร.บ.สภาวัฒนธรรมจังหวัด ประกอบกับได้มีความเข้าใจในค่านิยมของคำว่า วัฒนธรรมใหม่ ว่าไม่ใช่เฉพาะศิลปะจารีตประเพณีวัฒนธรรม แต่เป็น"ชีวิตวัฒนธรรม"และ"สังคมวัฒนธรรม" และได้เกิดความเข้าใจในคุณค่าใหม่ของการประชุมร่วมกัน ๑๕ จังหวัดว่า เป็นวิธีการหนึ่งที่จะก่อให้เกิดความคิดใหม่ได้ เพราะถ้าทางสภาวัฒนธรรมจังหวัดของตน ไม่มีบทบาทและไม่มีผลงานในการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศปัจจุบัน ก็จะมีความรู้สึกเสียดาย และเสียใจ และที่ว่าสภาวัฒนธรรมจังหวัดจะต้องมีการปฏิรูป เพื่อให้เป็นองค์กรทางวัฒนธรรม ได้มีบทบาทที่มี ผลต่อการพัฒนาวัฒนธรรมไทย ตามสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ ปัจจุบัน และการปฏิรูปต้องเริ่มจากการยกร่าง พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัด และต้องให้องค์กรชุมชนเป็นผู้มี ส่วนร่วมในการยกร่าง เพราะองค์กรชุมชน คือผู้มีส่วนได้เสียอย่างแท้จริง โดยให้สมาชิกสภาวัฒนธรรมจังหวัด ปักข์ได้ที่ก่อตั้งขึ้นในการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักข์ได้ครั้งที่ ๒ (พฤษภาคม ๒๕๕๒) เป็นองค์กรที่มี คณะกรรมการจากสภาวัฒนธรรมจังหวัดปักข์ได้ ๑๕ จังหวัด จังหวัดละ ๒ คน รวม ๓๐ คน อยู่ในวาระคราว ละ ๒ ปี เป็นคณะดำเนินการให้มี พ.ร.บ. สภาวัฒนธรรมจังหวัดในอนาคตคณะหนึ่งด้วย นอกจากสมัชชาสภา วัฒนธรรมจังหวัดปักข์ได้ จะต้องดำเนินกิจกรรมอื่นๆตามข้อตกลงแล้ว สิ่งเหล่านี้ผู้วิจัยเชื่อว่าเกิดขึ้นเพราะการ ใช้กระบวนการเรียนรู้ร่วมกันอย่างเข้มข้น ฉะนั้น พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๒ จึงกำหนดให้มีการ จัดการศึกษาตลอดชีวิตแก่ประชาชน เพราะเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง ไม่ใช่เป็นการสิ้นเปลืองโดยใช้เหตุ

โดยภาพรวม บทบาทขององค์กรทางวัฒนธรรมทั้ง ๕ องค์กร หรือเบญจภาคี ที่ปรากฏในพื้นที่และในสภา วัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ทั้งบทบาทเฉพาะองค์กรหรือเฉพาะภาคีและบทบาทร่วมของเบญจภาคีในสภาวัฒนธรรม จังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด(รวมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย) ยังไม่สามารถที่จะตั้งรับและปรับตัวให้สอดคล้อง กับภาวะการเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้ นวัตกรรมวัฒนธรรมยังคงอ่อนล้า และสังคมยังคงอ่อนแอกับกระแส โลกภิวัตน์ต่อไป เพราะยังไม่มีมีการจัดกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมอย่างเข้มข้นโดยชุมชนเอง เช่น การ ประชุมกันอย่างไม่เนื่องนิตย พร้อมเพรียงกับเข้าประชุม พร้อมเพรียงกันเลิกประชุม มีระเบียบวาระการประชุม มีบันทึกการประชุม นำเรื่องที่เป็นปัญหาของคนและของท้องถิ่นเข้าที่ประชุมเพื่อร่วมกันพิจารณา เป็นต้น เพื่อให้

เกิดความรู้งริงและมีทางเลือกในการเคลื่อนไหวไปตามความรู้งริงนั้น สาเหตุที่ชุมชนไม่มีการจัดกระบวนการเรียนรู้ชั้นภาคในชุมชน ไม่ใช่เพราะในชุมชนไม่มีปัญหาของคนและปัญหาของท้องถิ่น แต่เป็นเพราะชุมชนไม่มีแรงจูงใจในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้คนได้รวมกันเป็น"องค์กรชุมชน"ด้วยจิตสำนึกของคนในชุมชนเอง ซึ่ง ม.ล.สันติสุข กฤดากร^๑ ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการเรียนรู้ และแรงจูงใจให้มีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องที่ผู้วิจัยเห็นว่าสอดคล้องกับสภาพชุมชนไทยภาคใต้ ๑๕ จังหวัด สำหรับแรงจูงใจในการเรียนรู้ คือ ต้องได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากผู้มีหน้าที่รับผิดชอบ ส่วนแรงจูงใจให้มีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง คือ ความรู้สึกภูมิใจ ที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ใหญ่และผู้รู้

การจัดกระบวนการเรียนรู้อย่างเข้มข้นให้ชุมชนอย่างถ่วงถึงเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน ควรจะมีคณะบุคคลคณะหนึ่งที่มีจิตสำนึกสาธารณะหรือมีจิตสำนึกใหม่ ดังที่ในสหรัฐอเมริกา มีมูลนิธิ FCE (Foundation for Community Encouragement) เพราะคนในปัจจุบันสูญเสียความสามารถในการดำรงชีวิตร่วมกันไปแล้ว^๒ ซึ่งจำเป็นต้องใช้เงินงบประมาณมากกว่าในปัจจุบันนี้หลายสิบเท่า ดังที่เคยเป็นข่าวเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นต้นมาว่าจะตั้งกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรมจังหวัดทุกจังหวัด จังหวัดละประมาณร้อยล้านบาท แต่ในที่สุดก็ลดลงจนเหลือนิดเดียว คงจะเพราะคณะผู้มีอำนาจในการอนุมัติเงินจำนวนดังกล่าว ไม่มีความเข้าใจและไม่มีวิสัยทัศน์ในเรื่องนี้อย่างแท้จริง ว่า พลังงานวัฒนธรรมที่อ่อนล้าจะส่งผลให้สังคมอ่อนแอได้อย่างไร และสังคมที่อ่อนแอจะส่งผลเสียหายต่อการพัฒนาประเทศอย่างไร เป็นองค์กรรวมอย่างไร ในทางตรงกันข้ามถ้าสังคมเข้มแข็ง (Civil Society) จะส่งผลดีต่อการพัฒนาประเทศชาติอย่างไร เป็นรวมได้อย่างไร โดยเฉพาะประเทศไทยที่ได้พัฒนาการปกครองจากเผด็จการเป็นประชาธิปไตย ก็เพราะสังคมเข้มแข็ง ไม่ใช่เพราะพรรคการเมืองเข้มแข็ง^๓ ในประเทศอังกฤษสมัยที่ต้องการให้ประชาชนมีส่วนร่วมนั้น ประชาชนชาวอังกฤษไม่เข้าใจคำว่า การมีส่วนร่วม จึงต้องจัดให้มีการ"อบรม"ประชาชนขึ้น เพื่อให้มีจิตสำนึกสาธารณะและจิตสำนึกสาธารณะนี้จะต้องปลูกอยู่เสมอด้วย ซึ่งไม่ถือว่าเป็นการสูญเสียหรือเป็นการสิ้นเปลืองแต่ประการใด แต่ให้ถือว่าเป็นการให้การศึกษากับประชาชน ที่จะต้องจัดให้มีตลอดชีวิต^๔

^๑สันติสุข กฤดากร, ม.ล. การศึกษาการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร ปรินญาณิพันธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง ภาควิชาการศึกษาออกโรงเรียน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๔๑ หน้า ๕๑-๕๒.

^๒ประเวศ วะสี มติชนรายวัน ฉบับวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๓๙ หน้า ๒๑.

^๓ธีรยุทธ บุญมี สังคมเข้มแข็ง (Civil Society) ใน ประชาสังคมนวัตกรรมและนักคิดในสังคมไทย กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน, ๒๕๔๑ หน้า ๑๔๙-๑๕๐.

^๔วิจัย ดันตศิริ เปิดประตูปฏิรูปการศึกษา รายงานทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยช่อง ๑๑ เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๒.

โดยสรุป จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาบทบาทของ เบนญากาตีในสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด (รวม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้วย) ในช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๔๑-กันยายน ๒๕๔๒ (ประมาณ ๑๒ เดือน หรือ ๑ ปี) ซึ่งผู้วิจัยเคยได้รับทราบข้อมูลจากการเกาะติดตามความเคลื่อนไหวการก่อตั้งและดำเนินงานของสภาวัฒนธรรม จังหวัดภาคใต้มาตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ แล้ว เพราะผู้วิจัยเป็นผู้ประสานงานก่อตั้งและพัฒนากิจกรรมให้กับองค์กรชุมชน ศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัยในภาคใต้ ๑๕ จังหวัด มาตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ เป็นต้นมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ (กันยายน ๒๕๔๒) ข้อมูลดังกล่าวจึง เป็นพื้นฐานส่วนหนึ่งที่ได้ช่วยให้ผู้วิจัยทราบถึงภูมิหลังของแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด ว่า คณะบุคคลที่ได้เป็นกรรมการและเป็นสมาชิกของแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด นั้น มีความคิดและมีความรู้สึกไปในทาง "ลบ" กับองค์กรชุมชน แต่จากการวิจัยปฏิบัติเรื่องนี้ ซึ่ง ได้จัดให้มีการประชุม สัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๒ ครั้ง ทำให้ได้รับข้อมูลที่ เป็น "วาทกรรม" ของคณะผู้แทนเบนญากาตีในสภา วัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด และจากการติดตามผลของวิจัยเป็นระยะๆ พร้อมกับใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อ กระตุ้นตอกย้ำถึงความคาดหวังของการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด ผู้วิจัยจึง ได้คาดการณ์ถึงแนวโน้มใน อนาคตของแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด ว่า แต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ๑๕ จังหวัด ได้เริ่มมีความคิดและมีความรู้สึกที่เป็น "บวก" ต่อองค์กรชุมชนบ้างแล้ว เช่น สภาวัฒนธรรมจังหวัดชุมพรปัจจุบันนี้ (กันยายน ๒๕๔๒) ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งให้เป็นประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัด คือ ผู้แทนขององค์กรชุมชน เป็นต้น และจังหวัดอื่นๆ ก็เริ่มให้ความสำคัญกับองค์กรชุมชน ที่เกิดขึ้นจากจิตสำนึกของประชาชนเป็นหลัก หรือองค์กร ชุมชนที่ประชาชนจัดตั้งกันเอง เช่น ได้ไปศึกษาดูงานองค์กรชุมชน ทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัด (ในภาคใต้) องค์กรชุมชนที่มีผู้มาศึกษาดูงานก็เกิดความรู้สึกภูมิใจ มีกำลังใจในการปรับปรุงองค์กรชุมชนตนเองให้มีผลงาน เป็นที่ยอมรับยิ่งขึ้น นับว่าเป็นความเคลื่อนไหวที่จะนำไปสู่การพัฒนาชุมชนให้มีความเข้มแข็ง ได้ และการที่สภา วัฒนธรรมจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ ได้นำผู้แทนขององค์กรชุมชนในสภาวัฒนธรรมจังหวัดตนเอง ไปศึกษาดูงาน องค์กรชุมชนในอีกจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ จะมีความเข้าใจกันเป็นอย่างดีและมีความอบอุ่นกันทั้งสองฝ่าย เพราะ แต่ละฝ่ายต่างก็เคย เข้าร่วมประชุมสัมมนาสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้มาแล้ว ๒ ครั้ง

ฉะนั้น ในอนาคตสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ จะค่อยๆ หลุดออกจากวัฒนธรรมระ เบียบเก่าๆ ที่เป็นระบบ ของราชการ เพื่อเข้าสู่วัฒนธรรมโลกาภิวัตน์ และจะค่อยๆ หลุดออกจาก "ทิวี่โมหภูมิ" เพื่อเข้าสู่ "ทฤษฎีแห่งภูมิ- ปัญญาใหม่ของไทยในท้องถิ่นภาคใต้ ๑๕ จังหวัด" ซึ่งจะมีการพัฒนาเต็มแต่งให้เหมาะสมกับบริบทใหม่ๆ ของสังคม และแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้จะค่อยๆ บูรณาการการวิจัยที่เป็นวิทยาศาสตร์ตะวันตก ซึ่ง ไม่มี เรื่อง ความ รู้สึกภูมิใจ เสียตาย-เสียใจ ให้เป็นการวิจัยวิทยาศาสตร์ตะวันออก ที่มีเรื่องความรู้สึกภูมิใจ เสียตาย-เสียใจ เข้าไปผสมผสานอย่างสมดุลด้วย แต่ต้องมีการปฏิรูปสังคมไทย ๗ ข้อตามที่ ศ.น.พ. ประเวศ วะสี เสนอไว้^๑

^๑ ประเวศ วะสี ระเบียบวาระแห่งชาติปฏิรูปสังคมไทย ใน มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๑ หน้า ๑๖-๑๗.

โดยเฉพาะข้อที่ ๔, ๕, ๖ และ ๗ คือ ปฏิรูประบบการเมืองและระบบราชการ ปฏิรูปการศึกษา ปฏิรูปสื่อเพื่อสังคม และปฏิรูปกฎหมาย จะต้องเป็นเนื้อหาหลักของ พ.ร.บ.สภาวัฒนธรรมจังหวัดที่จะให้มีขึ้น เพื่อให้เป็นการบ่มเพาะให้กับทุกคนทุกองค์กรที่เกี่ยวข้องกับสภาวัฒนธรรมจังหวัด จะได้ตีบทแตก(คือบทบาทและหน้าที่) รู้จักต่อรอง รู้จักตอบโต้ และรู้จักต่อสู้ด้วยสันติวิธี ให้เป็น

อนึ่ง ในเรื่องของการต่อสู้ ซึ่งเป็นการทำงานในเชิงรุกทางวัฒนธรรมนั้น ถ้าแต่ละสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ประกอบด้วยข้าราชการที่เกษียณอายุแล้ว เป็นเสียงข้างมากของคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดพบว่าสภาวัฒนธรรมจังหวัดนั้นๆจะหลีกเลี่ยง"การต่อสู้"เกือบทุกกรณี ซึ่งขัดแย้งกับเพลงชาติบรรดาศักดิ์ที่ว่า "ทวิมิชัย ชโย" อันหมายถึง ให้มีการชัยชนะยิ่งขึ้น แต่ถ้าไม่มีการต่อสู้ จะมีชัยชนะด้วยดีอย่างความหมายของคำว่า"ศรีวิชัย"ได้อย่างไร แม้แต่เรื่องการจัดตั้งกลุ่มออสมุขที่ผู้วิจัยระบุว่าน่าสนใจนั้น ก็ต้องอาศัยการต่อสู้มากมาย เพราะกลุ่มนี้จะเกี่ยวข้องกับการจัดสรรและสร้างทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นทั้งการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ สะสมเงิน การตั้งสหกรณ์ การตั้งกองทุนรูปแบบต่างๆ และจะต้องมีความรักกัน เข้าใจกัน สามัคคีกัน ต้องมีคุณธรรมจริยธรรมในด้านความซื่อสัตย์ มีความรับผิดชอบ เป็นต้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีถ้ารัฐมนตรีและท่านนายกรัฐมนตรีนุศยุให้ประชาชนหันมาสนใจ ดีกว่าไปสนใจธนาคารพาณิชย์จนเกินเหตุ

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะทั่วไป

๑.๑ ควรจะปฏิรูปสภาวัฒนธรรมจังหวัดให้สอดคล้องกับการปฏิรูปต่างๆ เบื้องต้นควรยกเลิกคณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัด เพื่อลดขั้นตอนการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัด และควรมี พ.ร.บ.สภาวัฒนธรรมจังหวัด โดยให้มีสาระตามข้อเสนอขององค์กรชุมชนที่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ตามมาตรา ๕๐, ๕๖, ๖๙, ๘๑, และ ๒๘๙

๑.๒ ควรจะกำหนดอายุของผู้ที่เป็นคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัด เช่น ขั้นต่ำต้องมีอายุเท่ากับผู้เริ่มใช้สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง ขั้นสูงต้องมีอายุไม่เกินพระภิกษุสงฆ์ ที่เกษียณอายุในการทำหน้าที่ปกครองคณะสงฆ์

พิทยา ว่องกุล และ มนูญ ศรีสุธาสินี วิจัยทำเงินล้านในหมู่บ้าน กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์หมู่บ้าน, ๒๕๓๓ หน้า ๒๔-๒๕ และ ๒๔๔-๒๔๕.

นิติภูมิ นวรัตน์ เปิดฟ้าส่องโลกโจทย์คือชนบท หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันศุกร์ที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๒ หน้า ๒.

๑.๓ รัฐควรมีการจัดสรรเงินงบประมาณให้กับองค์กรชุมชนโดยตรง เพื่อเป็นแรงจูงใจคนให้รวมกันเป็นองค์กรชุมชน และเป็นปัจจัยในการพัฒนาองค์กรชุมชนให้มีความเข้มแข็ง ซึ่งจากผลการวิจัยยืนยันว่า ถ้าชุมชนเข้มแข็ง จะได้เป็นปัจจัยในการกำหนดให้ เศรษฐกิจดี การเมืองดี สิ่งแวดล้อมดี ศิลธรรมดี เป็นต้น เพราะรัฐตามรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ยังต้องจัดสรรเงินงบประมาณให้กับพรรคการเมือง เพื่อให้พรรคการเมืองมีความเข้มแข็ง

๑.๔ ควรให้อาสาสมัครรัฐธรรมนูญ(อสร.) เข้าไปสร้างและพัฒนาองค์กรชุมชนด้วย ไม่ใช่เพียงแต่เข้าไปแนะนำประชาชนเฉพาะในเรื่องการเลือกตั้ง เพราะรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ไม่ได้มีสาระสำคัญแต่เฉพาะในเรื่องการเลือกตั้งเท่านั้น แต่มีสาระสำคัญในเรื่องชุมชนท้องถิ่น เรื่องวัฒนธรรม และเรื่องอื่นๆอีกมากมาย

๒. ข้อเสนอแนะสำหรับสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้

๒.๑ รัฐควรจัดสรรเงินงบประมาณให้กับสมาชิกสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ เพื่อไว้จัดประชุมในระดับภาคใต้ (๑๕ จังหวัด) อย่างต่อเนื่อง อย่างน้อย ๓ เดือนต่อ ๑ ครั้ง เพราะการประชุมร่วมกันหลายๆจังหวัด จะทำให้มีการรับรู้ร่วมกันว่า องค์กรใดในสภาวัฒนธรรมจังหวัดใด ได้ทำหรือไม่ได้ทำอะไร หรือว่าทำอะไรที่ไม่เหมาะสมบ้าง ซึ่งจะมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และจะเป็นแรงจูงใจหรือผลักดันให้มีจิตสำนึกสาธารณะหรือจิตสำนึกใหม่ในการพัฒนา ได้มากกว่าที่จะประชุมกันแต่เฉพาะในสภาวัฒนธรรมจังหวัดของตน ซึ่งบางสภาวัฒนธรรมจังหวัดก็ไม่ค่อยมีผู้เข้าประชุม จึงไม่ค่อยจัดให้มีการประชุมอย่างเนืองนิตย์ และจึงไม่มีกิจที่พึงกระทำ โดยเฉพาะกิจที่เกี่ยวกับการพัฒนาวัฒนธรรม ซึ่งเป็นความเสื่อมของหมู่คณะ ตามหลัก "อปปริยานิชธรรม"

๒.๒ รัฐควรจัดสรรเงินงบประมาณให้แก่สภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ให้ได้มีการประชุมอย่างเนืองนิตย์อย่างน้อยเดือนละ ๑ ครั้ง ครั้งละ ๑ วัน (๖ ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย) และเงินงบประมาณที่จัดสรรให้ดังกล่าวควรระบุให้ชัดเจนว่าเป็นค่าเดินทาง และเป็นค่าที่พักของคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัดบางคน ที่เข้าร่วมประชุม คือผู้ที่อยู่ห่างไกลจากสถานที่ประชุม เช่น อำเภอเกาะพะงัน อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี อำเภอบางขัน อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช อำเภอเบตง จังหวัดยะลา เป็นต้น คล้ายๆกับการให้เบี้ยกัณฑ์

๒.๓ รัฐควรจัดสรรเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ทันสมัยให้กับทุกองค์กรชุมชน ซึ่งอาจจะค่อยทยอยจัดสรรให้ตามความพร้อมของแต่ละองค์กรชุมชน และให้มีการเชื่อมโยงกันได้กับทุกองค์กรชุมชนและกับองค์กรอื่นๆด้วย เพื่อให้สมาชิกขององค์กรชุมชน ได้เรียนรู้ข้อมูลข่าวสารอย่างเสมอภาค และทำเทียมกับคนในองค์กรภาครัฐ องค์กรธุรกิจ และองค์กรวิชาการ จะได้มีศักดิ์ศรีอย่างสมดุลกัน เพราะแม้แต่โรงเรียนอนุบาลบางแห่งของไทย ในปัจจุบันนี้ก็มีอินเตอร์เน็ตใช้ในการเรียนรู้แล้ว เพราะเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับองค์กรชุมชนตามความคาดหวังข้อสุดท้าย ตามที่ได้ประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัดขึ้น

๒.๔ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติหรือกระทรวงศึกษาธิการ ควรร้องขอให้ประธานรัฐสภา ได้นำคำว่า "ชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม" ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔๖ ให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความ ว่า มีความแตกต่างกันหรือเหมือนกันกับคำว่า "องค์กรชุมชน" ในสภาวัฒนธรรมจังหวัด และคำว่าองค์กรชุมชนใน พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ และองค์กรชุมชนศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัยใน ๑๕ จังหวัดภาคใต้ เป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมหรือไม่ เพราะองค์กรชุมชนศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัยใน ๑๕ จังหวัดภาคใต้ ได้เรียกร้องเพื่อใช้สิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูวัฒนธรรมในประเพณีต่างๆ เช่น งานประเพณีเดือนสิบจังหวัดนครศรีธรรมราช งานประเพณีชักพระจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นต้น ซึ่งทาง รัฐ กับ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (เทศบาล) จะไม่ให้สิทธิกับองค์กรชุมชนศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย แต่องค์กรชุมชนศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัยก็ต้องการที่จะใช้สิทธิดำเนินการจัดงาน เพราะถือว่ามีสิทธิตามรัฐธรรมนูญ จึงเป็นความขัดแย้งที่ยังหาข้อยุติที่ชัดเจนไม่ได้

๓. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

๓.๑ ควรมีการวิจัยเชิงสำรวจ ว่า สภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้แต่ละจังหวัด ทั้ง ๑๕ จังหวัด มี องค์กรชุมชนอยู่จริงหรือไม่ มีอยู่ที่องค์กรชุมชน แต่ละองค์กรชุมชนมีสมาชิกอยู่กี่คน และองค์กรชุมชนเหล่านั้นมี ข้อบังคับหรือข้อตกลงหรือเรียกอย่างอื่น หรือไม่ พร้อมกับศึกษาดูว่าข้อบังคับหรือข้อตกลง หรือที่เรียกอย่างอื่น ว่า มีวัตถุประสงค์ มีเครื่องหมายประจำองค์กร ฯลฯ อย่างครบถ้วนหรือไม่ มีการเลือกตั้งคณะกรรมการ และ มีการดำเนินงานตามกระบวนการประชาธิปไตยหรือไม่ เป็นต้น

๓.๒ ควรมีการวิจัยว่า สภาวัฒนธรรมจังหวัดควรประกอบด้วยองค์กรตามรัฐธรรมนูญได้หรือไม่ คือเป็นพหุภาคี โดยไม่จำเป็นต้องเป็นเบญจภาคี ซึ่งถ้าตามรัฐธรรมนูญจะประกอบด้วย (๑) องค์กรอิสระ ที่ทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์และวิทยุโทรคมนาคม ตามมาตรา ๔๐ เพราะต้องจัดสรรคลื่นความถี่ดังกล่าวโดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนในด้านวัฒนธรรมด้วย และจะประกอบด้วย (๒) บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่น ตามมาตรา ๔๖ และ (๓) องค์กรภาครัฐ ตามมาตรา ๔๑ สุดท้าย (๔) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๕๙ เพื่อให้สภาวัฒนธรรมจังหวัดเกิดจากความรู้จริงและเคลื่อนไหวไปตามความรู้จริงที่ได้จากการวิจัย เพราะมิเช่นนั้นแล้วจะไม่มีเคลื่อนไหว หรือเคลื่อนไหวไปบนความว่างเปล่า

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล สุตประเสริฐ การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม สงขลา : ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนภาคใต้, ๒๕๕๑.
- กาญจนา แก้วเทพ การพัฒนาแนววัฒนธรรมชุมชนโดยถือมนุษย์เป็นศูนย์กลาง กรุงเทพฯ : สภาคทอликแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนา, ๒๕๓๘.
- การศึกษานอกโรงเรียน, กรม คู่มือการจัดกิจกรรมทักษะชีวิตเพื่อป้องกันสารเสพติด : สำหรับกลุ่มเป้าหมาย การศึกษานอกโรงเรียน (ปรับปรุงครั้งที่ ๒) กรุงเทพฯ : กองพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน, ๒๕๕๑.
- กาสัก เตชะชันหมาก กำหนดเสนอรูปแบบกระบวนการพัฒนาประชาสังคมสำหรับสภาวัฒนธรรมจังหวัด ปรินญา นิพนธ์ตุงภูภัณฑิต ภาควิชาสารัตถศึกษา สาขาวิชาพัฒนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๑.
- กุลวดี เจริญศรี "รายงานการสัมมนาทิศทางวัฒนธรรมไทย" ใน ทิศทางวัฒนธรรมไทย กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษา เศรษฐกิจศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๘.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ เรียนรู้: วิถีสู่ความสำเร็จ (พิมพ์ครั้งที่ ๓) กรุงเทพฯ : ชัคเชสมิเดียม, ๒๕๓๘.
- เกียรติศักดิ์ อิชยานันท์ จุดเน้นการดำเนินงานวัฒนธรรม เอกสารประกอบการฝึกอบรมแกนนำสภาวัฒนธรรม จังหวัด ณ สำนักงานพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เขตการศึกษา ๓ เมื่อวันที่ ๒๔-๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๒.
- ขอกฎเรื่องพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มติชนรายวัน ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒.
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ แปด พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๔ กรุงเทพฯ : สำนักงานกฤษฎีกา, ๒๕๓๘.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน คู่มือ แนวทางการจัดตั้ง และดำเนินงานสภาวัฒนธรรมจังหวัด กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๓๘.
- แนวทางการบริหารและการดำเนินงานวัฒนธรรมของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติตั้งแต่ ปีงบประมาณ ๒๕๕๑ เป็นต้นไป กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, ๒๕๕๑.
- แผนวัฒนธรรมแห่งชาติในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๔) กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๓๘.
- จิตปัญญาประชาธิปไตย วารสารสื่อพลังของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๑ มกราคม-มีนาคม ๒๕๕๒.
- จับไอ้หื่นข่มขืน ด.ญ.๗ ขวบ ต่อหน้าแม่ มติชนรายวัน ๘ สิงหาคม ๒๕๕๑.
- โจรใจบาปฯ ข่าวสด ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๑.
- ชาชีวัฒน์ ศรีแก้ว แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๔) และการปรับแผนฯฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๕๑-๒๕๕๔) กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา, ๒๕๕๑.
- ชูชัย ศุภวงศ์ และยุวดี คาคการณ์ไกล ประชาสังคมทรรคนักคิดในสังคมไทย กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน, ๒๕๕๑.

ชัยพจน์ รักราม แหล่งเรียนรู้เพื่อเป็นครูรอบ วารสารปฏิรูปการศึกษาปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๔ วันที่ ๑-๑๕ เมษายน ๒๕๔๒.

ชัยวัฒน์ ธีระพันธ์ ค้นหาอนาคต : หนึ่งความคิดเนรมิตรหน้าเมือง บรรยายในที่ประชุม ณ สโมสรรัตนฤดี ค่ายวชิราวุธ กองทัพภาคที่ ๔ จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๐.

ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ "ภัยจากสงครามเศรษฐกิจการสูญเสียเอกราชยุคโลกาภิวัตน์" ใน คำประกาศอิสรภาพจาก IMF กรุงเทพฯ : โครงการวิทยทรรศน์, ๒๕๔๐.

ดารานักร้องนักแสดง ไทยรัฐ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๑.

ถนัด คอมันต์ "โครงการทำลายค่าเงินบาท" ใน คำประกาศอิสรภาพจาก IMF กรุงเทพฯ : โครงการวิทยทรรศน์, ๒๕๔๐.

ทีมการศึกษา ปิดผนึกปัญหาไทยจนเครื่องใหม่ด้วยไฮเทค พื้นที่เศรษฐกิจชาติ ไทยรัฐ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๑.

เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ "ผ่ามายาภาพโลกาภิวัตน์" ใน คำประกาศอิสรภาพจาก IMF กรุงเทพฯ : โครงการวิทยทรรศน์, ๒๕๔๐.

————. โลกาภิวัตน์ ๒๐๐๐ (พิมพ์ครั้งที่ ๒) กรุงเทพฯ : บริษัทไอโอดีคอินเตอร์เทรตริชเอสเซส จำกัด, ๒๕๓๘.

ธีรพล อรุณกลีกร และคณะ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.๒๕๔๐ กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์วิญญูชน, ๒๕๔๐.

ธีรยุทธ บุญมี ธรรมรัฐและผู้บริโภค วารสารฉลาดซื้อ สถาบันวิจัยโภชนาการ มหาวิทยาลัยมหิดล สิงหาคม-กันยายน ๒๕๔๑.

————. "สังคมเข้มแข็ง (CIVIL SOCIETY)" ใน ประชาสังคมพรรคคนะนักคิดในสังคมไทย (พิมพ์ครั้งที่ ๒) กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน, ๒๕๔๑.

ธรรมเกียรติ กันอริ ความคิดใหม่ : เป็นเรื่องจำเป็นต่อการปฏิรูปการศึกษา วารสารปฏิรูปการศึกษา ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๔ วันที่ ๑-๑๕ เมษายน ๒๕๔๒.

นวลจิตต์ เขาวงกิตพงศ์ เล่าให้ฟัง เรื่องการสอนโดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางแบบ CIPPA วารสารวิชาการ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๒.

นิติภูมิ นวรัตน์ เปิดฟ้าส่องโลก โจทย์คือชนบท ไทยรัฐ ๓ กันยายน ๒๕๔๒.

บัณฑิต แก่นพิทักษ์ ผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพ วารสารปฏิรูปการศึกษา ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๕ วันที่ ๑๖ - ๓๐ เมษายน ๒๕๔๒.

บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ "ศิลปินพื้นบ้านภาคใต้กับการปรับปรนบทบาทในยุคโลกาภิวัตน์" นำเสวนา ณ สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๐.

บุรชัย ศิริมหาสาคร การศึกษาที่เน้นมนุษย์เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา สารพัฒนาหลักสูตรปีที่ ๑๖ อันดับที่ ๑๒๙ เมษายน-มิถุนายน ๒๕๔๐.

ประชาสังคม พลังอำนาจใหม่จากความร่วมมือร่วมใจกัน วารสารสื่อพลัง ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๒ เมษายน-มิถุนายน ๒๕๕๑.

ประพันธ์ ดอกไม้ เผาวัดป่าหัวน้ำทุ่งเลน อนุรักษ์วิถีเกษตรชุมชน จิตวิญญาณวันนั้นกินไม่ได้ มติชนรายวัน ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๑.

ประเวศ วะสี และคณะ "กรอบตัวชี้วัดความเข้มแข็งของชุมชน" ผลการประชุมระดมความเห็น (Brainstorming) เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๑.

ประเวศ วะสี การปฏิรูปการศึกษาจังหวัดเพื่อคนทั้งมวล มติชนรายวัน ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๑.

————. กระบวนการทัศน์ใหม่ในการพัฒนา AIC เอกสารดำเนินงานกลุ่มประกอบการสัมมนาผู้บริหารการศึกษา นอกโรงเรียนทั่วประเทศ ณ โรงแรมแอมบาสเดอร์ซีตี้จอยเมเทียนพญา จังหวัดชลบุรี วันที่ ๑๓-๑๕ กันยายน ๒๕๓๘.

————. การพัฒนาความเข้มแข็งขององค์กรชาวบ้าน ขอนแก่น : สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ๒๕๕๐.

————. แนวคิดและยุทธศาสตร์สังคมคุณภาพและวิชาชีพ กรุงเทพฯ : มูลนิธิภูมิปัญญา และมูลนิธิโกมลคีมทอง, ๒๕๓๖.

————. มติชนรายวัน ๘ มิถุนายน ๒๕๓๘.

————. เราจะกัญแผ่นดินอย่างไร ปาฐกถาที่เสถียรธรรมสถาน เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐.

————. ระเบียบวาระแห่งชาติปฏิรูปสังคมไทย มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับวันที่ ๒๑ กรกฎาคม, ๒๕๕๑.

————. วัฒนธรรมกับการพัฒนา บรรยายในที่ประชุมผู้บริหารงานวัฒนธรรมระดับสูง : ปิรณรงค์วัฒนธรรมไทย ๒๕๓๗ ณ หอประชุมศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๑.

พินยา ว่องกุล และ มนูญ ศรีสุธาสินี วิธีทำเงินล้านในหมู่บ้าน กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์หมู่บ้าน, ๒๕๓๓.

พุทธทาสภิกขุ "บทคัดย่อจากสิ่งที่สำคัญที่พากันมองข้ามของอาจารย์พุทธทาสภิกขุ" ใน ธรรมะในฐานะลัทธิการเมือง กรุงเทพฯ : มูลนิธิเผยแพร่ชีวิตประเสริฐ, ม.ป.ป.

พระมหาสมัย จินตโฆสโก เสด็จหลวงผ่านอินเทอร์เน็ต ยุคการสื่อสารไร้ขอบเขต มติชนรายวัน ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๑.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มติชนรายวัน ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๒.

รุ่งรวี เฉลิมศรีภิญโญรัช "วาทกรรมล้อมวลชน" ใน วิกฤติล้อมวลชนยุคจักรวรรดินิยมวัฒนธรรม กรุงเทพฯ : โครงการวิทยทรรศน์, ๒๕๕๑.

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, สำนักงาน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ กรุงเทพฯ : กองประชาสัมพันธ์ สวัสดิการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, ๒๕๕๑.

วิจารณ์ พานิช การบริหารงานวิจัย แนวคิดจากประสบการณ์ กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, ๒๕๓๘.

วิชัย ตันตศิริ เปิดประตูปฏิรูปการศึกษา รายการทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยช่อง ๑๑ เมื่อวันที่ ๓๐
กรกฎาคม ๒๕๔๒.

วีณา โดมพนาตร คุยเรื่องคนไทยกับ น.พ.ธนา นิลชัยโกวิทย์ เราเป็นเมืองขึ้นทางความคิด มติชนรายวัน
๘ มกราคม ๒๕๔๒.

ศักรินทร์ สุวรรณโรจน์ การพัฒนาความก้าวหน้าในวิชาชีพครู ค.ศ.๒๐๐๐ วารสารข้าราชการครู ปีที่ ๑๙
ฉบับที่ ๓ กุมภาพันธ์-มีนาคม ๒๕๔๒.

ส.วาสนา ประมวลพฤษ์ นักวางแผนวิจัยปฏิบัติการ(แปล) กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ,
๒๕๓๘.

สันติสุข กฤดากร,ม.ล. การศึกษาการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน อำเภอหลังสวน
จังหวัดชุมพร วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง
ภาควิชาการศึกษาออกโรงเรียน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร,๒๕๔๑.

สีลาภรณ์ นาคทรพร แนวคิดเกี่ยวกับเครื่องชีวิตคุณภาพชีวิตและสังคม : ระดับกลุ่ม/ชุมชน ใน การพัฒนา
เครื่องชีวิตคุณภาพชีวิตและสังคมไทย(พิมพ์ครั้งที่ ๒) กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย,
๒๕๔๑.

_____ ระบบการเรียนรู้ของชุมชนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน กรณีชุมชนอีสานใต้ วารสารสุขุทัยธรรมมาธิราช
ปีที่ ๘ ฉบับที่ ๒ พฤษภาคม-สิงหาคม ๒๕๔๘.

สุรัฐ ศิลปอนันต์ ระบบการศึกษาต้องใช้ความพยายาม(๒) วารสารปฏิรูปการศึกษา ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑๔ วันที่
๑-๑๕ เมษายน ๒๕๔๒.

เสน่ห์ จามริก ๑๙๙๙ จุดเปลี่ยนแห่งยุคสมัย:จากโลกาภิวัตน์สู่ชุมชน กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๔๒.

เสริมศักดิ์ คำหล้า "ปฏิรูปราชการไทยในต่างประเทศมิติทันยุคโลกาภิวัตน์"ใน คำประกาศอิสรภาพจาก IMF
กรุงเทพฯ : มุลนิธิภูมิปัญญา,๒๕๔๐.

สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ โครงสร้างและพลวัตวัฒนธรรมทางการเมืองและการปกครองในภาคใต้ วารสารทักษิณคดี
สถาบันทักษิณศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๒ มกราคม ๒๕๔๒.

อมรากล อินโธษานนท์ เปิดบริสุทธิ์อินเทอร์เน็ต ข่าวสด ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๑.

อุดม โอบุญชัยมพราย การศึกษาบทบาทที่ปฏิบัติจริงของคณะกรรมการศึกษาศาสนาและการวัฒนธรรมจังหวัด
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,๒๕๓๙.

เอกวิทย์ ณ ถลาง ภูมิปัญญาชาวบ้านวิถีชีวิตและกระบวนการเรียนรู้การแก้ปัญหาของชาวบ้านไทย กรุงเทพฯ :
มูลนิธิภูมิปัญญาชาวบ้าน,๒๕๔๑.

อำนวยการ เดชชัยศรี การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรทางการศึกษา วารสารข้าราชการครู ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๔
เมษายน-พฤษภาคม ๒๕๔๒.

ภาคผนวก

คณะกรรมการสมาชิกสภาวัฒนธรรมจังหวัดปทุมธานี

(อยู่ในวาระคราวละ ๒ ปี ตั้งแต่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ถึง ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔)

๑.	นายโกศล	ดวงพัตรา	ประธาน	จากจังหวัดสตูล(๑)
๒.	นายฉลอง	เทพจินดา	รองประธาน	จากจังหวัดนครศรีธรรมราช(๑)
๓.	นายเคลื่อน	พุ่มพวง	รองประธาน	จากจังหวัดปัตตานี(๑)
๔.	นายโกศก	เอกอุดมพงศ์	รองประธาน	จากจังหวัดพังงา(๑)
๕.	นายหะมะ	แบลือแบ	รองประธาน	จากจังหวัดยะลา(๒)
๖.	นายอุดม	โอบุญชัยมพราย	ฝ่ายเลขานุการ	จากจังหวัดชุมพร(๑)
๗.	นายพรศักดิ์	จิณา	ฝ่ายเลขานุการ	จากจังหวัดนครศรีธรรมราช(๒)
๘.	นางสาวศิริกุล	ตันกุล	ฝ่ายเลขานุการ	จากจังหวัดตรัง(๑)
๙.	นางสีบศรี	กาญจนะประโชติ	ฝ่ายโฆษก	จากจังหวัดสงขลา(๑)
๑๐.	นายพรเทพ	ศรีบุญเรือง	ฝ่ายโฆษก	จากจังหวัดกระบี่(๑)
๑๑.	นายไพโรจน์	เสวีรักษ์	กรรมการ	จากจังหวัดพังงา(๒)
๑๒.	นายประเสริฐ	นวลแก้ว	กรรมการ	จากจังหวัดสุราษฎร์ธานี(๑)
๑๓.	นายเกริกชัย	ชาติไทยไตรรงค์	กรรมการ	จากจังหวัดประจวบคีรีขันธ์(๑)
๑๔.	ร้อยตำรวจเอก	เยื้อง สมถวิล	กรรมการ	จากจังหวัดสงขลา(๒)
๑๕.	นายประมุล	ทวีสิน	กรรมการ	จากจังหวัดระนอง(๑)
๑๖.	นายปลื้ม	ชูคง	กรรมการ	จากจังหวัดพัทลุง(๑)
๑๗.	นางลินจง	ลักขมธีรกุล	กรรมการ	จากจังหวัดสตูล(๒)
๑๘.	นายประสิทธิ์	ภาคกายสิทธิ์	กรรมการ	จากจังหวัดสุราษฎร์ธานี(๒)
๑๙.	พันตรีสุวิทย์	สุขแก้ว	กรรมการ	จากจังหวัดชุมพร(๒)
๒๐.	นายบุญจริง	เพชรสังข์	กรรมการ	จากจังหวัดระนอง(๒)
๒๑.	นางสาวพจนา	สงวนศักดิ์	กรรมการ	จากจังหวัดประจวบคีรีขันธ์(๒)
๒๒.	นางฉลวย	ปรีชา	กรรมการ	จากจังหวัดพัทลุง(๒)
๒๓.	นายเจือ	ไชยสุรียา	กรรมการ	จากจังหวัดปัตตานี(๒)
๒๔.	นายสมชาย	นาวาวิ	กรรมการ	จากจังหวัดยะลา(๑)
๒๕.	นายวิมล	จันทร์แก้ว	กรรมการ	จากจังหวัดนราธิวาส(๑)
๒๖.	นายนิคม	ปานมี	กรรมการ	จากจังหวัดภูเก็ต(๑)
๒๗.	นายสมบูรณ์	พรหมเพชร	กรรมการ	จากจังหวัดนราธิวาส(๒)
๒๘.	นายภิรมย์	ไกรเสมอ	กรรมการ	จากจังหวัดภูเก็ต(๒)
๒๙.	นายสุชาติ	จริงจิตร	กรรมการ	จากจังหวัดตรัง(๒)
๓๐.	นายศิริ	บัวเกตุ	กรรมการ	จากจังหวัดกระบี่(๒)

ข้อตกลง

สัมชชาสภาววัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้

หลักการและเหตุผล

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ และแนวโน้มในฉบับต่อไป ตลอดถึงตามความคาดหวังของการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด ต่างก็มุ่งหมายให้คนได้มีจิตสำนึกในการรวมกันเป็นองค์กรต่างๆทุกระดับ และให้แต่ละองค์กรรวมกันเป็นประชาสังคม หรือประชาคม หรือเป็นเครือข่ายกัน เพื่อจะได้ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมปรับปรุง แบบพึ่งพาซึ่งกันและกัน และแข่งขันกันสร้างความเข้มแข็งและผลงานกันอยู่ในที่ ตามวัฒนธรรมโลกาภิวัตน์

ปักษ์ใต้ในอดีตมีความเป็นเครือข่ายมากกว่าภูมิภาคใดของประเทศไทย เนื่องจากสภาพทางภูมิศาสตร์เป็นปัจจัยที่สำคัญ คนไปมาหาสู่กันได้ทั้งทางบกและทางน้ำ โดยเฉพาะทางน้ำ เพราะมีทะเลที่กว้างใหญ่ ขนานอยู่ทั้งฝั่งตะวันออกและฝั่งตะวันตก มีวัฒนธรรมดั้งเดิม อาทิ เกลือเขา - เกลือเล มีการแลกเปลี่ยน ระหว่างชาวชวา กับ ปลาชาวประมง เป็นต้น แต่ต่อมากลายเป็นต่างคนต่างอยู่ ต่างทำมาหากิน เพราะการพัฒนาที่แยกส่วนไปเน้นแต่เฉพาะด้านเศรษฐกิจ

บัดนี้ ด้านเศรษฐกิจก็มีการรวมกันเป็นเครือข่ายกันแล้ว และยังเป็นเครือข่ายกับด้านการเมือง ด้านการสื่อสารต่างๆ ด้านอื่นๆอีกมากมาย อาทิ หอการค้าจังหวัด เป็นต้น แต่ยังไม่ค่อยมีการเชื่อมโยงกับด้านวัฒนธรรมมากนัก

อนึ่ง คนที่ประกอบอาชีพ อาทิ ผู้ผลิต ผู้ขาย ผู้บริโภค ยาเสพติด หรือกลุ่มอบายมุขต่างๆ ได้มีการรวมกันเป็นเครือข่าย และขยายวงกว้างออกไปให้เป็นอันตรายล้ำสมัยอยู่เสมอ แต่คนที่ดี คิดจะทำดี เพราะมีจิตสำนึกต่อส่วนรวม ต่อชุมชน ต่อสังคม ต่อประเทศชาติ กลับไม่ค่อยจะมีเครือข่าย และเมื่อจะมีองค์กรและการจะให้องค์กรเป็นเครือข่ายกันนั้น ปัจจุบันพบว่ามีความยุ่งยาก เพราะสมาชิกมักจะต้องการความสมบูรณ์แบบ มากกว่าต้องการแค่อยู่รู้แล้วค่อยๆพัฒนาไปเรื่อยๆ ที่เป็นการพัฒนาแบบยั่งยืน และมักจะให้รัฐเป็นผู้สั่งการมาก่อน จึงจะดำเนินการ ซึ่งไม่ใช่เพราะความมีจิตสำนึกเป็นหลัก ดังที่ระบุไว้ในความคาดหวังของการประกาศจัดตั้งสภาวัฒนธรรมจังหวัด

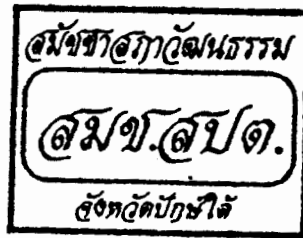
ด้วยหลักการและเหตุผลดังกล่าว สมาชิกของสภาวัฒนธรรมจังหวัด ๑๔ จังหวัดปักษ์ใต้ ที่มีจิตสำนึกจึงได้จัดให้มี สัมชชาสภาววัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ขึ้น เป็นเบื้องต้น

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อให้สภาวัฒนธรรมจังหวัด ๑๔ จังหวัดปักษ์ใต้ ได้เป็นเครือข่ายกันด้วยจิตสำนึกที่จะร่วมเรียนรู้ของสมาชิก และองค์กรอื่นๆที่สามารถร่วมกันได้ ในการร่วมคิด ร่วมกิจกรรม และพัฒนาปรับปรุงวัฒนธรรมไทยในภูมิภาคใต้
๒. เพื่อให้ร่วมกันติดตามและประเมินผล การดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัดทั้ง ๑๔ จังหวัด พร้อมกับจัดอันดับความเข้มแข็ง ๑-๑๔ ในแต่ละรอบปีงบประมาณ
๓. เพื่อจัดให้มีรางวัลมอบให้กับองค์กรชุมชนที่มีความเข้มแข็ง หรือสภาวัฒนธรรมจังหวัดที่มีความเข้มแข็ง ปีละ ๓ รางวัล เป็นอย่างน้อย

ข้อตกลง

๑. สถานที่ติดต่อกับสมาชิกรัฐสภาพัฒนาธรรมจังหวัดปทุมธานี คือ สถานที่ที่ใช้ติดต่อกับคณะกรรมการที่ได้รับการเลือกตั้ง และคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้ง
๒. ให้มีคณะกรรมการ ๓๐ คน คือ จังหวัดละ ๒ คน และกรรมการจะมีหน้าที่อะไร ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการที่จะตกลงกัน
๓. คณะกรรมการสมาชิกรัฐสภาพัฒนาธรรมจังหวัดปทุมธานี อยู่ในวาระคราวละ ๒ ปี
๔. สมาชิกรัฐสภาพัฒนาธรรมจังหวัดปทุมธานี มีชื่อย่อว่า สมช.สปต. และมีเครื่องหมายในการออกหนังสือตงภาพข้างล่างนี้

๕. งบประมาณที่จะใช้ในการจัดประชุม หรือจัดกิจกรรมต่างๆ
 - ๕.๑ ในแต่ละสภาพัฒนาธรรมจังหวัด ทั้ง ๑๔ จังหวัดปทุมธานี จะทำโครงการเพื่อการประชุมสมาชิกรัฐสภาพัฒนาธรรมจังหวัดปทุมธานี อย่างน้อยสภาพัฒนาธรรมจังหวัดละ ๑ โครงการในแต่ละปี เพื่อสนองความคาดหวังของการประกาศตั้งสภาพัฒนาธรรมจังหวัด และสนองจุดเน้นของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาธรรมแห่งชาติ ที่ต้องการให้มีการเชื่อมโยงกันในระดับภูมิภาคด้วย
 - ๕.๒ ทำโครงการเสนอของบประมาณจากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาธรรมแห่งชาติ ปีละอย่างน้อย ๑ โครงการ
 - ๕.๓ ทำโครงการเสนอขอการสนับสนุนจากแหล่งต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ
 - ๕.๔ อื่นๆ ตามมติของที่ประชุมคณะกรรมการสมาชิกรัฐสภาพัฒนาธรรมจังหวัดปทุมธานี
๖. เมื่อจะจัดให้มีการประชุมเฉพาะคณะกรรมการสมาชิกรัฐสภาพัฒนาธรรมจังหวัดปทุมธานีได้แต่ละครั้ง ถ้ากรรมการท่านใดไม่สามารถเข้าร่วมประชุมได้ จะต้องจัดหาผู้เข้าร่วมประชุมแทน

ข้อตกลงนี้ ได้ผ่านมติของที่ประชุมสมาชิกรัฐสภาพัฒนาธรรมจังหวัดปทุมธานี ครั้งที่ ๒ ณ ศูนย์วิจัยพืชสวนชุมพร อำเภอศรี จังหวัดชุมพร

และได้ประกาศใช้ข้อตกลงนี้เมื่อวันที่ ๘ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒ ตรงกับแรม ๔ ค่ำ เดือน ๖ ปี เกาะ

ลงชื่อ

(นายโกศล ดวงพัตรา)

ประธานสมาชิกรัฐสภาพัฒนาธรรมจังหวัดปทุมธานี

ข้อเสนอของ ศ.น.พ.ประเวศ วะสี ให้สภาวัฒนธรรมจังหวัดปักษ์ใต้ ปฏิบัติเพิ่มเติมอีก ๗ ประการ

๑. ร่วมสร้างวิสัยทัศน์ของจังหวัด

๒. ส่งเสริมเศรษฐกิจพอเพียง หรือเศรษฐกิจชุมชน เศรษฐกิจวัฒนธรรม ในทุกพื้นที่ของจังหวัดหรือทุกตำบลให้เกิดขึ้นจริงๆ

๓. วิจัยวัฒนธรรมเพื่อทำหน้าที่ทางวัฒนธรรม ให้รู้ว่าคุณในตำบล ทำอะไรเก่งบ้างในทุกๆ ด้าน

๔. ดูเรื่องระบบการท่องเที่ยวและระบบวัฒนธรรมในจังหวัด ให้มีระบบที่สมบูรณ์ ให้ชาวบ้านในชุมชนมีรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างเป็นธรรมด้วย เขาก็จะไม่ทำร้ายนักท่องเที่ยว ไม่ทำลายบรรยากาศการท่องเที่ยว

๕. มองเรื่องการศึกษากับวัฒนธรรม ว่าทำอย่างไร วัฒนธรรมจึงจะเข้าไปในระบบได้

๖. ใช้สื่อทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะสื่อพื้นบ้าน

๗. จัดทำหลักสูตรผู้นำกับวัฒนธรรมในจังหวัดของแต่ละจังหวัด อาจจะทำให้ชื่อว่า วปอ.ว.ก็ได้

เรื่องทั้งหมด จะเชื่อมโยงกัน ก่อให้เกิดการพัฒนา พัฒนาไปเรื่อยๆไม่ติดขัด วิธีทำงานต้องใช้เครื่องมือในการทำงาน ถ้าเราพูดไปแล้ว ว่าอะไรดี แต่ไม่มีกลไก ผลดีมันก็ไม่เกิด

กลไกอันหนึ่งของการทำงาน คือ ความเป็นภาคี ถ้าเราอยู่โดดๆเป็นองค์กรๆ มันจะไม่ทำงาน มันไม่มีเครื่องกระตุ้น แต่ถ้ามีความเป็นภาคีกันหลาย ๆ ฝ่าย ฝ่ายนี้เงยไป ฝ่ายนี้เฉยไป ฝ่ายอื่นมันขยับ มันดี มันก็มากกระตุ้น

ข้อเสนอที่เป็นรูปธรรม คือ ควรจะมีการจัดประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัด เพราะพอมาร่วมประชุมร่วมกัน ก็จะมีกันดี การจัดประชุมสมัชชาวัฒนธรรมจังหวัด จะให้มีฝ่ายต่างๆก็ฝ่าย ใครจะทำงานกับชุมชน ใครจะทำงานวิจัย มาประชุมร่วมกัน ก็จะมีกันว่าตรงไหนใครทำ ตรงไหนไม่มีใครทำ เหมือนกับการจัดประชุมสมัชชาคราวนี้ ถ้าไม่มีการจัดประชุมสมัชชา ก็จะไม่รู้เลยว่า บางสภาวัฒนธรรมจังหวัดไม่ได้มีการประชุมกันเลย ไม่มีกิจกรรม ซึ่งคนก็ไม่รู้ แต่พอมาร่วมประชุม คนก็จะรู้กัน พอรู้กัน จะอยู่เฉยไม่ได้

ฉะนั้น ในแต่ละจังหวัดจึงควรจัดให้มีการประชุมสมัชชาสภาวัฒนธรรมจังหวัดขึ้น ให้มีคนที่ทำงานเรื่องวัฒนธรรมทุกหน่วยงาน ทุกองค์กร มาร่วมประชุมกัน แม้หน่วยงานหรือองค์กรนั้น ไม่มีคำว่าวัฒนธรรมก็ตาม แต่หน่วยงานหรือองค์กรนั้น ได้มาร่วมด้วยเป็นประจำ ส่วนจะประชุมกันบ่อยแค่ไหนก็ปรึกษากันดู แล้วมันจะรู้ความต้องการเองว่า ต้องการประชุมบ่อยแค่ไหน

จัดกันตามศาลาวัดก็ได้ เจอกัน คุยกัน ปรึกษากัน เกี่ยวกับวัฒนธรรมของแต่ละจังหวัด และควรจะมีการประชุมสมัชชาวัฒนธรรมภาค และสมัชชาวัฒนธรรมชาติ ด้วย

เพราะฉะนั้น ที่ผมพูดมาในวันนี้ ก็เพื่อให้ทำงานร่วมกัน อย่าทำคนเดียว ทำงานหลายคนดีกว่า จะช่วยค้ำยันกัน ระหว่างความคิดของแต่ละบุคคลด้วย.

ข้างวัดเจ้าน้อย

22 กรกฎาคม 2542

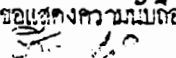
เรียน ชาวชนบทย่างคำบอลเจ้าน้อย ที่มีชื่อ

เนื่องด้วยขณะนี้ราคาขางโคตกต่ำลงมาก เพราะเป็นไปตามราคาตลาดโลกกำหนด แต่ขณะนี้รัฐบาล
ช่วยเหลือโดยการโอนเงินมาแจกแซงราคา กิโลกรัมละ 21 - 22 บาท จึงทำให้เราชาวสวนยางพอจะอยู่ได้ แต่
เหมือนพวกเรานักกรรม คือเห็นเสีย เจอจรเข้ คือพอขายขอมขางเราอีก กิโลกรัมละ 16 - 17 บาท เสรีแล้วนำ
ขางที่หน่วยงาน รัฐมารับซื้อ และขายในนามของชาวสวน นับเป็นการจ่อรัฐยังราคาถูกร อย่างร้ายแรง เป็นการชก
เลือกหักเราชาวสวนยาง อย่างเลือกเข้มน โดยคนของรัฐเห็นเป็นใจ โดยการรับรองจากหอการค้าและเหมืองแร่
ความพลอย ทำให้พวกเราเดือดร้อนมากขึ้นไปอีกคือ หน่วยงานรับซื้อไม่ยอมมารับซื้อในตำบลเขาเจ็ญเหมือนเมื่อก่อน
พวกเราจะคงนำขางไปขายคอตำบล เขม ตำบลสีตึก ตำบลแพะราช ทำให้เราเสียเวลาท่ามกลางกันโดยใช่เหตุ
ของออกจากบ้านตั้งแต่สี่กลางคืน กว่าจะขายเสร็จก็ค่ำมืด จนพวกเราชาวสวนบางคน จำเป็นต้องขายหอค้าขาย
ในตำบล ต้องยอมให้เขาชกจริต ความความพอใจ

แต่ความเดือดร้อนเหล่านี้ เรามีวิสัย ที่สามารถจะให้หน่วยรับซื้อ มาซื้อ ที่ตำบลของเราได้ไม่ยาก
และเราสามารถจะกำจัดหอค้าขายที่อื่นของชาวให้หน่วยรับซื้อ ตามที่เราวิสัยนี้ ถึงวิสัยที่เห็นของคนเหล่านั้น

วิสัยสุดต้นต้นแรกคือ เราจะคงรวมมือกันจัดตั้งองค์กรเอกชน หรือชมรมชาวสวนยางคำบอลเจ้าน้อย
ตามมาตรา (45) ของรัฐธรรมนูญที่ร่างโดย ส.ส.ร. รวมทั้งเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม ตามมาตรา (46) และมาตรา
(48) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยรัฐ จะตั้งกิจกรรมการถือครองที่ดิน และใช้ที่ดินอย่างเหมาะสม รัฐต้องจัดหาแหล่ง
น้ำ เพื่อเกษตรกรรมในการเกษตร อย่างทั่วถึง และรักษาผลประโยชน์ของเกษตรกรในการผลิต และการตลาดสิน
ค้าเกษตร ส่งเสริมการรวมตัวของเกษตรกร และการตลาดสินค้าเกษตร ให้ได้รับผลตอบแทนสูงสุด และมาตรา 62
คือสิทธิของบุคคล ที่จะร้องเรียนหน่วยงานราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่น ๆ
ของรัฐที่เป็นมิชอบบุคคล ให้รับผิดเนื่องจากการกระทำหรือการละเว้นการกระทำของราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของ
หน่วยงานนั้น ขอมได้กับความคุ้มครองการปฏิญญาบัญญัติ นี้คือการเอาผิดกับบุคคลที่รับของชาวจากหอการค้าที่เราจะคง
ชกจริตให้ได้ นี้คือสิทธิตามกฎหมาย เพราะฉะนั้น เพื่อความยอมรับของพวกเราชาวสวนยางและขจัดการถูกหอการค้าเอาเปรียบ
จึงขอให้พวกเราทุกคน มารวมตัวร่วมประชุม รวมแสดงความคิดเห็นและห้ังนักวิชาการ นักกฎหมายหรือวิพากษ
จะมอบบรรยายให้ฟัง และรวมจัดตั้งองค์กรทั้งขนาดตำบลเพื่อเป็นเครื่องมือในการต่อสู้โดยพร้อมเพรียงกัน
ณ ศาลาประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเจ้าน้อย ในวันที่...14...เดือน...7...ปี...พ.ศ...42...
เวลา 9.00 น. เป็นต้นไป

หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากพวกเราชาวสวนยางทุกคน

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัชระ งามขำ)

รณอมประชาธิปไตย หลัง คือ อำนาจ

ประธานชมรม ส.ส.ช.บ.อำเภอสีชล

วาระการประชุมตามหมายกำหนดการ

เวลา	9.00 น.	สมาชิกลงชื่อรายงานตัว
เวลา	10.00 น.	ผู้ดำเนินการประชุม นายวัชระ งามร่ำ (หนึ่งวีระลูกทุ่งบันเทิง) เรียนเชิญประธานเปิดการประชุม ปลัดคนัส เพ็งสุพัต
เวลา	10.30 น.	สิทธิของเกษตรกร ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญใหม่ บุค ส.ส.ร โดยอาจารย์ บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย
เวลา	12.00 น.	พักและรวมรับประทานอาหารเที่ยง โดยให้ชาวสวนยางทุกคนคตหมารวม รับประทานอาหารร่วมกัน
เวลา	13.00 น.	สมาชิกจะได้อะไรจากการจัดตั้ง ชมรมหรือองค์กรเอกชน โดย จ.ส.ท. สุรเชษฐ์ เพ็งสมู คำรวจวายแทนถนอมศรีและรินทรา (หนึ่งสุรเชษฐ์- บันเทิงศิลป์) นายปทุม มุสิกะ (หนึ่งปทุมอายุลูกหมี่) ประธานสมาพันธ์ศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัยภาคใต้
เวลา	14.00 น.	เลือกตั้งคณะกรรมการชมรมชาวสวนยางตำบลเขาน้อย และจัดตั้งธนาคาร ตำบลเขาน้อย

เสร็จจากนั้น นาย วัชระ งามร่ำ ผู้ดำเนินการ
สั่งปิดการประชุม

ที่ ลชส.ชพ. 10/2542

สำนักงานประธานสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย
จังหวัดชุมพร 9/19 หมู่ 1 ต.ขุนกระหัง อ.เมือง
จ.ชุมพร 86190

3 สิงหาคม 2542

เรื่อง ขอเรียนเชิญสนับสนุนการประชุมใหญ่เลือกตั้งคณะกรรมการ ฯ

เรียน อาจารย์บุญธรรม เทือกเกียรติชาติ ผู้ประสานงานสภาสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย

เนื่องด้วย คณะกรรมการชมรม ฯ และ สหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย อำเภอ/จังหวัดชุมพร ได้ครบวาระ
ลงแล้ว ตามกฎข้อบังคับองค์กรศิลปินพื้นบ้านภาคใต้ ฯ จึงจำเป็นต้องประชุมใหญ่สมาชิกทั้งหมด และรับสมาชิกใหม่เพิ่มเติม
อีกด้วย พร้อมกับเลือกตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ทั้งหมด รวม 9 องค์กรชุมชน หวังไว้ว่าจะมีผู้มาร่วมประชุมมากพอสมควร
จึงใคร่ขอสนับสนุนจากส่วนกลางคือสภาสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย ได้กรุณาช่วยเหลือบ้างตามแต่ละกรุณา

1. ค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม
2. จัดคณะกรรมการกลางไปช่วยเหลือตามสมควร
3. นำหีบบัตรไปด้วย
4. นำป้ายสามเหลี่ยมตั้งโต๊ะ ที่มีคำว่าประธาน รองประธาน รวม 3 อัน
5. ถ่ายภาพนั่งคณะกรรมการแต่ละคนให้ด้วย (ส่วน วิ.ติ.โอ.จะจัดการเอง)
6. อุปกรณ์เท่าที่จำเป็น

ทางสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านฯ ชุมพรจัดเลี้ยงอาหาร พร้อมสถานที่ ในวงเงินที่มีผู้สนับสนุนเพียง 5,000.-
บาท ทางร้านอาหารคือหัวละ 30 บาท/คน ถ้า 300 คน ก็เกินวงเงินแล้ว และยังมีค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อีกมาก

จึงเรียนเชิญท่าน และ กรรมการสภาสหพันธ์ ได้กรุณาสับสนุน และ ช่วยดำเนินการในการประชุมใหญ่
ในครั้งนี้อย่างเต็มที่ตามกำหนดการที่แนบมานี้ ในวันอาทิตย์ที่ 15 สิงหาคม 2542 เวลา 08.00 - 15.30 น. ณ ส่วนอาหาร
กันเอง บ้านช่องไทร หมู่ที่ 9 ต.ทุ่งคา อ.เมือง จ.ชุมพร ถนนเอเชีย โทร.077-554044, 01-979-5136 ขอขอบ
คณา ๗ โอกาสนี้ด้วย.

ขอแสดงความนับถือ

พันตรี
(สุวิทย์ สุขแก้ว)

รักษาการ ประธานสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย จังหวัดชุมพร

โทร.077- 576724,01-6760384

ที่ สชศ.ชพ.9/2542

๒๕๒

สำนักงานสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย จังหวัดชุมพร
9/19 หมู่ 1 ต.ขุนกระทิง อ.เมือง จ.ชุมพร 86190

26 กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเรียนเชิญร่วมประชุมใหญ่ และรับสมาชิกชมรมศิลปินพื้นบ้าน ๓ ใหม่เพิ่มเติม

เรียน - คณะกรรมการ และ สมาชิกสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย จังหวัดชุมพร

- คณะกรรมการ และ สมาชิกชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัยทุกอำเภอ ในจังหวัดชุมพร

- คณะศิลปินพื้นบ้านทุกประเภท ลูกคู่ ผู้แสดง ผู้ผลิตอุปกรณ์หนังตะลุง-โนรา ๓

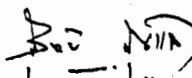
- คณะครู อาจารย์ นักเรียน นักศึกษา ประชาชนทั่วไป ผู้สนใจ สนับสนุน อนุรักษ์ สืบสานสืบทอดศิลปวัฒนธรรมไทย

สิ่งที่ส่งมาด้วย กำหนดการประชุม ๓ จำนวน 1 ฉบับ (ตามหลัง)

เนื่องด้วย สหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย และ ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย ในจังหวัดชุมพร/อำเภอ ๓ เป็น
เครือข่ายทางวัฒนธรรมของสภาวัฒนธรรมจังหวัดชุมพร, มีเครือข่ายสหพันธ์ชมรม/ชมรม ๓ 15 จังหวัดภาคใต้ มีคณะ
กรรมการ 159 คน สมาชิก 450 คน ซึ่งได้ดำเนินการเลือกตั้งขึ้นทำงานทางบ้านศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านในจังหวัดชุมพร
และร่วมกับเครือข่าย ๓ เมื่อ 24 กุมภาพันธ์ 2539 ณ วิทยาลัยสารพัดช่างชุมพร คณะกรรมการ และสมาชิก ๓ ได้ดำเนินงาน
ทางศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านภาคใต้อย่างต่อเนื่องตลอดมา ได้ร่วมกับคณะกรรมการ ส.ส.ร. ช่วยกันร่างรัฐธรรมนูญฉบับ
ใหม่ ปี พ.ศ.2540 ได้มาซึ่งสิทธิของงานศิลปวัฒนธรรมประเพณีมา 6 มาตรา คือ 40, 45, 46, 69, 81 และ 289 พร้อม
ทั้งแผนวัฒนธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ๓ และทรงจัดตั้งเป็นสภาสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย (15 จังหวัดภาคใต้)
มีสมาชิกสองหมื่นกว่าคน เพื่อร่วมมือร่วมแรงกัน ดำเนินงานศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน ภูมิปัญญาท้องถิ่นทุกประเภท คณะกรรมการ
ได้ทรงคัดสรรให้ได้มาซึ่งสิทธิตามรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ อย่างต่อเนื่องตลอดมา แต่ยังไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร เราควรร่วมมือร่วม
แรง รวมพลังให้มากกว่านี้ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิ ให้พ่อแม่ พ่อกิน พ่อใช้ เพื่อสืบทอดและรักษาวัฒนธรรมคือการรักษาชาติ ตาม
พระราชดำรัสขององค์พระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๓

บัดนี้คณะกรรมการ ๓ ในจังหวัดของเราครบวาระลงแล้ว ตามกฎข้อบังคับ ๓ เพื่อให้งานศิลปวัฒนธรรม
ของเราไม่หยุดยั้ง จึงมีความจำเป็นต้องเรียนเชิญท่านไปร่วมประชุมใหญ่ เพื่อปรึกษาหารือ ให้คำแนะนำ เลือกตั้งคณะ
กรรมการดำเนินงาน ๓ ชุดใหม่ทั้ง 8 อำเภอ/และจังหวัดชุมพร พร้อมทั้งยินดีต้อนรับสมาชิกใหม่เพิ่มเติม (ไม่ต้องเสีย
ค่าจ่ายใด ๆ ในการเป็นสมาชิก) เพื่อรวมพลังความสามัคคีกันดำเนินงานศิลปวัฒนธรรมของชาติ

จึงขอเรียนเชิญท่าน และคณะ เข้าร่วมประชุมใหญ่ ในวันอาทิตย์ที่ 15 สิงหาคม 2542 ตั้งแต่เวลา -
08.00 น. เป็นต้นไป ณ ส่วนอาหารกันเอง บ้านช่องไทร ถนนเอเชีย หมู่ที่ 9 ต.ทุ่งคา อ.เมือง จ.ชุมพร เพื่อให้เครือข่าย
ชายชุมพร องค์การศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย 15 จังหวัดยิ่งใหญ่และเข้มแข็ง ร่วมแรงร่วมใจกันทำงานทางวัฒนธรรมไทย ร่วมกับ
เครือข่ายทางวัฒนธรรมจังหวัดชุมพรต่อไป หวังว่าทุกท่านคงไปประชุมโดยพร้อมเพรียงกัน ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย.

ขอแสดงความนับถือ
พันตรี
(สุวิทย์ สุขแก้ว)

ประธานสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย จังหวัดชุมพร

ที่ ทม 2301.20/๒๖๕

สถาบันทักษิณคดีศึกษา
บ้านอ่าวทราย หมู่ที่ 1 ตำบลเกาะขย
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90100

๕ สิงหาคม 2542

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นวิทยากร

เรียน คุณบุญธรรม เทอดเกียรติชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย กำหนดการสัมมนา จำนวน 1 ชุด

ด้วยงานพัฒนาบุคลากรทางวัฒนธรรม กองส่งเสริมเผยแพร่และพัฒนา สถาบัน
ทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ จะจัดสัมมนาตามโครงการ เสริมความรู้ศิลปินพื้นบ้าน สาขา
หนังตะลุงเพื่อการพัฒนาชุมชน ระหว่างวันที่ 19-20 สิงหาคม 2542 ณ ห้องประชุมบ้านชูชุก
อาคารพาโลพัฒนา สถาบันทักษิณคดีศึกษา ตำบลเกาะขย อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา เพื่อเสริม
ความรู้ สร้างเครือข่ายการเรียนรู้และบทบาทของศิลปินพื้นบ้านสาขาหนังตะลุงในการพัฒนาชุมชน
ในการนี้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์อันเหมาะสมที่จะร่วม
แลกเปลี่ยนในการสัมมนา

จึงเรียนเชิญท่านเป็นวิทยากรในการสัมมนาดังกล่าวตามรายละเอียดในกำหนดการ
ที่ส่งมาด้วยแล้ว หวังว่าคงได้รับเกียรติจากท่าน ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปก แก้วกาญจน์)

ผู้อำนวยการสถาบันทักษิณคดีศึกษา

งานพัฒนาบุคลากรทางวัฒนธรรม

โทร. (074) 331184-9

โทรสาร (074) 332002

ที่ นค 0032(สวจ.)/14

สำนักงานเลขาธิการสภาวัฒนธรรม
จังหวัดนครศรีธรรมราช
ถนนศรีธรรมราช นค 80000

กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญประชุม

เรียน นายบุญธรรม เทือกเกียรติชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ระเบียบวาระการประชุม

ด้วยสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช กำหนดจัดประชุมคณะกรรมการบริหาร
สภาวัฒนธรรมจังหวัด ในวันจันทร์ที่ 2 สิงหาคม 2542 เวลา 13.30 น. ณ ห้องประชุมสำนักงาน
เลขาธิการสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช

ในการนี้ จึงขอเชิญคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดทุกท่าน เข้าร่วมประชุม
โดยพร้อมเพรียงกัน

จึงเรียนมาเพื่อทราบและเข้าร่วมประชุม หวังว่าคงได้รับความร่วมมือด้วยดี ขอขอบคุณ
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมบุษย์ ชูระเจษ)

ประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช

ฝ่ายเลขาธิการสภาวัฒนธรรม

โทร. 356151, 341081 ต่อ 107

โทรสาร. 347356

ระเบียบวาระการประชุม
คณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช
ครั้งที่ 3/2542

วันที่ 2 สิงหาคม 2542 เวลา 13.30 น.

ณ ห้อง

ประชุมสำนักงานเลขาธิการสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

- 1.1 เรื่องจากผู้แทนองค์กรภาครัฐ
- 1.2 เรื่องจากผู้แทนองค์กรภาควิชาการ
- 1.3 เรื่องจากผู้แทนองค์กรภาคธุรกิจ
- 1.4 เรื่องจากผู้แทนองค์กรภาคเอกชน
- 1.5 เรื่องจากผู้แทนองค์กรภาคชุมชน

ระเบียบวาระที่ 2 เรื่องรับรองรายงานการประชุมครั้งที่แล้ว

- 2.1 รายงานการประชุมคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช

ครั้งที่ 2/2542

ระเบียบวาระที่ 3 เรื่องสืบเนื่อง

- 3.1 การแก้ไขธรรมนูญสภาฯ

ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องเสนอทราบ

- 4.1 โครงการ
- 4.2 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรมจังหวัด พ.ศ. 2542
- 4.3 การจัดสรรเงินงบประมาณอุดหนุนองค์กรเครือข่ายวัฒนธรรม ปีงบประมาณ 2542

ระเบียบวาระที่ 5 เรื่องเสนอเพื่อพิจารณา

- 5.1 กิจกรรมการพัฒนานาบุคลากรเครือข่ายทางวัฒนธรรม

ระเบียบวาระที่ 6 เรื่องอื่นๆ (ถ้ามี)

ที่ สข 0032/ ๑๕๒๑

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสงขลา
ถนนสงขลา - นาทวี อำเภอเมืองสงขลา 90000

13 สิงหาคม 2542

เรื่อง การฝึกอบรมกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัด อำเภอ ตำบล จังหวัดสงขลา

เรียน อาจารย์บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ

สิ่งที่มาด้วย 1. รายละเอียดโครงการฯ จำนวน 1 ชุด
2. กำหนดการ จำนวน 1 ชุด

ด้วยสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสงขลา และสภาวัฒนธรรมจังหวัดสงขลา ได้กำหนดจัดโครงการฝึกอบรมกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัด อำเภอ ตำบล จังหวัดสงขลาขึ้น ตามนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในการบริหาร จัดการ ประสานงาน และดำเนินงานวัฒนธรรมท้องถิ่น แก่กรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัด อำเภอ ตำบล ในจังหวัดสงขลา โดยกำหนดจัดในระหว่างวันที่ 18 - 20 สิงหาคม 2542 ณ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสงขลา และศึกษาดูงานในเขตพื้นที่จังหวัดสงขลา จังหวัดพัทลุง และจังหวัดนครศรีธรรมราช

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสงขลา ขอเรียนว่า เพื่อเป็นเกียรติกับคณะกรรมการสภาวัฒนธรรมจังหวัด อำเภอ ตำบล จังหวัดสงขลา ในการเดินทางมาศึกษาดูงานในเขตพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชในครั้งนี้ จึงขอเชิญท่านในฐานะประธานแกนนำสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้ ร่วมรับประทานอาหารกับคณะ ในวันที่ 19 สิงหาคม 2542 เวลา 18.00 - 19.00 น. ณ วิทยาลัยนาฏศิลป์นครศรีธรรมราช เสร็จแล้ว กล่าวเสนอแนะให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานสภาวัฒนธรรมจังหวัด/อำเภอ/ตำบล ในเวลา 19.00 - 19.30 น. เพื่อเป็นประโยชน์ในการดำเนินงานต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณารับเชิญ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวกมลทิพย์ รุ่งเรือง)

ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด รักษาการในตำแหน่ง
ศึกษาธิการจังหวัดสงขลา

กลุ่มส่งเสริมการศาสนาและวัฒนธรรม

โทร. 311247, 314128 โทรสาร 323651

ที่สด 00321 30

สำนักงานเลขาธิการสภาวัฒนธรรมจังหวัดสตูล
สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสตูล
ถนนสตูลธานี สด 91000

23 กรกฎาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นวิทยากร

เรียน คุณบุญธรรม เทอดเกียรติชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงการ จำนวน 1 ชุด
2. กำหนดการ จำนวน 1 ชุด

ด้วยสภาวัฒนธรรมจังหวัดได้จัดประชุมแกนนำสภาวัฒนธรรมจังหวัดและอำเภอ
ในวันที่ 1 - 2 กันยายน 2542 เพื่อพัฒนาองค์กรทางวัฒนธรรมให้มีความเข้มแข็งและเป็นกำลังสำคัญในการ
เผยแพร่ความรู้ ความคิดในการนำเอาวัฒนธรรมไปสร้างความเข้มแข็งให้เกิดขึ้นในชุมชน สภาวัฒนธรรม
จังหวัดสตูลได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ จึงขอเชิญท่านได้เป็นวิทยากร บรรยาย
ในหัวข้อ การเสนอแนวคิดในการนำวัฒนธรรมของท้องถิ่นมาพัฒนาเศรษฐกิจ และสร้างความเข้มแข็งของ
ชุมชน ในวันที่ 2 กันยายน 2542 ในเวลา (รายละเอียดตามกำหนดการ)

จึงเรียนมาเพื่อทราบ หวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายโกศล กวงสีตรา)

ฝ่ายส่งเสริมการศาสนาและวัฒนธรรม

โทร. 074 - 712393

โทรสาร 074 - 711117

ประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดสตูล

หมายเหตุ จะโทรประสานมาอีกทางหนึ่งด้วย

ที่ นศ ๐๐๓๒(สวจ.)/15

สำนักงานเลขาธิการสภาวัฒนธรรม
จังหวัดนครศรีธรรมราช
ถนนศรีธรรมราช นศ 80000

26 สิงหาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญประชุม

เรียน นายบุญธรรม เทือกเกียรติชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ระเบียบวาระการประชุม

ด้วยสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช กำหนดจัดประชุมคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรม ในวันอังคารที่ 7 กันยายน 2542 เวลา 13.30 น. ณ ห้องประชุมสำนักงานเลขาธิการสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช

ในการนี้ จึงขอเชิญคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดทุกท่าน เข้าร่วมประชุม โดยพร้อมเพรียงกัน

จึงเรียนมาเพื่อทราบและเข้าร่วมประชุม หวังว่าคงได้รับความร่วมมือด้วยดี ขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมพุทธ รุระเจน)

ประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช

ฝ่ายเลขาธิการสภาวัฒนธรรม

โทร. 341081, 356151 ต่อ 107

โทรสาร. 347356

๒๕๔

ระเบียบวาระการประชุม

คณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช

ครั้งที่ 4/2542

วันที่ 7 กันยายน 2542 เวลา 13.30 น.

ณ ห้องประชุมสำนักงานเลขาธิการสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

- 1.1 เรื่องจากผู้แทนองค์กรภาครัฐ
- 1.2 เรื่องจากผู้แทนองค์กรภาควิชาการ
- 1.3 เรื่องจากผู้แทนองค์กรภาคธุรกิจ
- 1.4 เรื่องจากผู้แทนองค์กรภาคเอกชน
- 1.5 เรื่องจากผู้แทนองค์กรภาคชุมชน

ระเบียบวาระที่ 2 เรื่องรับรองรายงานการประชุมครั้งที่แล้ว

- 2.1 รายงานการประชุมคณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช
ครั้งที่ 3/2542

ระเบียบวาระที่ 3 เรื่องเสนอเพื่อพิจารณา

- 3.1 ธรรมนูญสภาวัฒนธรรมจังหวัด
- 3.2 กิจกรรมการพัฒนามูลนิธิเครือข่ายทางวัฒนธรรม
- 3.3 โครงการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมตำบล (สภาวัฒนธรรมอำเภอลานตาก)

ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องอื่นๆ (ถ้ามี)

.....
.....

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่
อ.เมือง จ.กระบี่ 81000

วันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นวิทยากรร่วมเสวนาทางวิชาการ

เรียน อาจารย์บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย โครงการและกำหนดการสัมมนา จำนวน 1 ชุด

ด้วยกลุ่มเพื่อน อาจารย์กลินี คงเหมือนเพชร ได้จัดโครงการเสวนาทางวิชาการ เรื่อง " วัฒนธรรมเพื่อความอยู่รอดของสังคมไทย " ในวันที่ 9 กันยายน 2542 เนื่องในวาระเกษียณอายุราชการ ของอาจารย์กลินี คงเหมือนเพชร ณ ห้องประชุม อาคาร 1 ชั้น 3 เวลา 13.00 – 16.30 น.

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการดังกล่าว คณะผู้จัดจึงขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมเป็นวิทยากรเสวนาทางวิชาการตามกำหนดการดังแนบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวอาภรณ์ อุกฤษณ์)

อาจารย์ 2 ระดับ 7

สำเนา

๒๖๑

ด่วนที่สุด
ที่ สทพช.นค ๒๕๕๒/๑

สหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย
นครศรีธรรมราช ๒๙๘ ถนน
ศรีธรรมโคก ตำบลในเมือง
อำเภอเมือง จังหวัดนครศรี-
ธรรมราช รหัส ๘๐๐๐๐

๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๒

เรื่อง ขอให้จัดงานประเพณีเทศกาลเดือนสิบนครศรีธรรมราช ประจำปี ๒๕๕๒ ให้ตรงตามเจตนารมณ์ของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และขออย่าทำลายความเป็นชุมชนทางวัฒนธรรม

เรียน **ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช**

ด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๒ มาตรา ๔๖ ระบุว่า "บุคคลซึ่งรวมกัน
เป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะหรือวัฒนธรรมอันดีของ
ท้องถิ่นหรือของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ" ซึ่งถ้ายังไม่มีกฎหมายบัญญัติขึ้น ตามมาตรา ๒๘
วรรคสอง ระบุว่า "บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ
นี้เพื่อใช้สิทธิทางศาล หรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้" และถ้ามีกฎหมายเก่าบัญญัติไว้แล้ว ตามมาตรา ๖
ระบุว่า "รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎหรือข้อบังคับ ชัดหรือแย้งต่อ
รัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้"

กรณีงานประเพณีเทศกาลเดือนสิบนครศรีธรรมราช ประจำปี ๒๕๕๒ เป็นงานที่มีวัตถุประสงค์หลัก
คือ การอนุรักษ์ฟื้นฟู ประเพณีฯ ซึ่งปัจจุบันนี้รัฐธรรมนูญได้กำหนดให้เป็นสิทธิของ "บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่น
ดั้งเดิม" เท่านั้น เช่น สหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัยนครศรีธรรมราช เป็นต้น ส่วนรัฐ เช่น สถาบัน
ราชภัฏ, พัฒนาชุมชน เป็นต้น ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๔๑ มีหน้าที่ส่งเสริม และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น
เทศบาล ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๔๙ มีหน้าที่บำรุงรักษา

ดังนั้น งานประเพณีเทศกาลเดือนสิบนครศรีธรรมราชประจำปี ๒๕๕๒ ที่ทางจังหวัดนครศรีธรรม-
ราช ร่วมกับเทศบาลนครนครศรีธรรมราช ได้ประชุมลงมติเมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ เรื่องหลักเกณฑ์และ
เงื่อนไขการประมูลในราคาขั้นต่ำ ๓,๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามล้านสามแสนบาทถ้วน) และ ๑. ผู้ประมูลต้องยื่น
บัญชีรายชื่อกิจกรรม อาทิเช่น วงดนตรี คอนเสิร์ตต่างๆ ฯลฯ ๒. ยื่นบัญชีรายชื่อมหรสพที่จะนำมาแสดง อาทิ
เช่น หนังตะลุง มโนราห์ ฯลฯ ด้วย และจะสนับสนุนค่าใช้จ่ายแก่สถาบันราชภัฏ ในการประกวดเพลงบอก
มโนราห์ เพื่อเป็นการอนุรักษ์ ฟื้นฟู ซึ่งตามรัฐธรรมนูญเป็นสิทธิของบุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนฯ แต่สถาบันราช-
ภัฏเป็นรัฐ มีหน้าที่ส่งเสริม โดยเฉพาะการส่งเสริมชุมชนให้มีความเข้มแข็ง ไม่ใช่ไปใช้สิทธิเสียเองแทนชุมชน

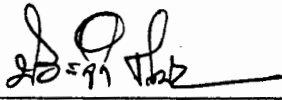
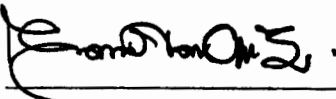
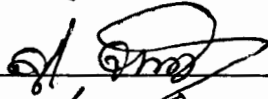

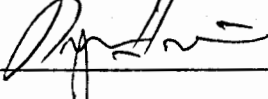
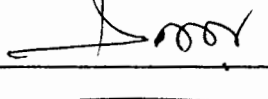
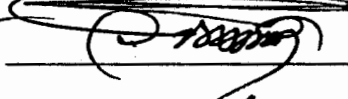

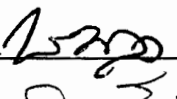

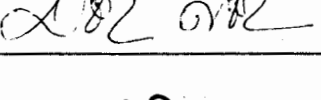
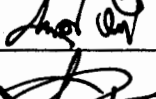
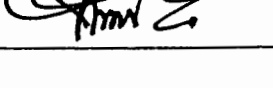
อนึ่ง การที่คณะกรรมการคัดเลือกผู้รับเหมาเข้าที่ บริเวณงานประเพณีเดือนสิบนครศรีธรรมราช ประจำปี ๒๕๕๒ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการประมูล โดยให้ผู้ประสงค์ประมูลดำเนินการข้อ ๒ ยื่นบัญชีรายชื่อมหรสพที่จะนำมาจัดแสดง อาทิเช่น หนังตะลุง มโนราห์ จำนวน ๑๐ คืน ต่อคณะกรรมการคัดเลือกผู้รับเหมาเข้าที่ ด้วยนั้น นอกจากไม่สร้างสรรคความเป็นชุมชน ไม่ส่งเสริมให้ชุมชนมีความเข้มแข็ง อันเป็นปัจจัยหลักของการพัฒนาแบบยั่งยืนในยุคโลกาภิวัตน์แล้ว ยังเป็นการทำลายความเป็นชุมชนให้ล่มสลาย และไม่ตรงกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วอีกด้วย เพราะในงานประเพณีเทศกาลเดือนสิบนครศรีธรรมราช ประจำปี ๒๕๓๙, ๒๕๔๐ และ ๒๕๔๑ ที่ผ่านมา สำหรับมหรสพที่เป็นศิลปินพื้นบ้านภาคใต้ อาทิเช่น หนังตะลุง มโนราห์ ลิเกป่า ฯลฯ ตลอดถึงการออกร้าน การจัดนิทรรศการ ผลผลิตของภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น ชุมชนจะเป็นผู้ดำเนินการเอง คือสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัยนครศรีธรรมราช

จึงขอกราบเรียนมาเพื่อให้ช่วยพิจารณาหาทาง แก้ไขปรับปรุง วิธีคิด และวิธีการดำเนินงานทางวัฒนธรรม ให้ตรงกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งถ้ามีความเห็นไม่ตรงกัน ก็จะได้ให้ผู้ที่มีสิทธิได้เสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตัดสินให้เป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติต่อไปในอนาคต

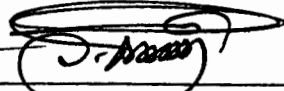
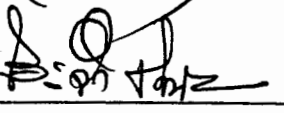
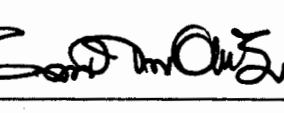
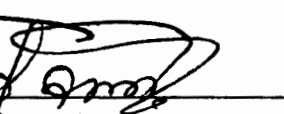

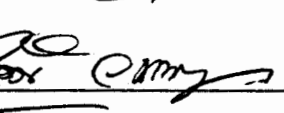
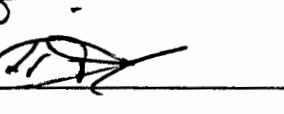
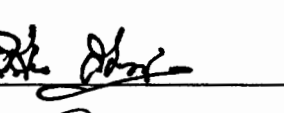
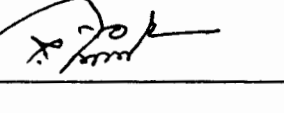
ขอแสดงความนับถือ

สมาชิกสหพันธ์ชมรมศิลปินพื้นบ้านศรีวิชัย

จังหวัดนครศรีธรรมราช

ที่	ชื่อ-สกุล	ลายมือชื่อ	หมายเหตุ
	นายประจักษ์ ธรรมสิทธิ์		กรรมการบริหารศูนย์
	นายเสนาะ พงษ์มาศแก้ว		เลขาธิการ สสสพ. ๑.
	นายสุวิทย์ งามวงศ์		นักวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์
	๑๑๑ วิชาญ สุขสันต์		ประมง สสสพ. ๑.
	๒๐๐๑๒๓๔ ๑๑๑๑๑		สสสพ. ๑.
	นายวิวัฒน์ วัฒนศิริ		สสสพ. ๑.
	นายวิวัฒน์ วัฒนศิริ		สสสพ. ๑.
	นายวิวัฒน์ วัฒนศิริ		กรรมการ
	นายวิวัฒน์ วัฒนศิริ		กรรมการ
	นายวิวัฒน์ วัฒนศิริ		กรรมการ
	นายวิวัฒน์ วัฒนศิริ		กรรมการ
	นายวิวัฒน์ วัฒนศิริ		สมาชิก
	นายวิวัฒน์ วัฒนศิริ		กรรมการ

ร.ร.	ชื่อ-สกุล	ลายมือชื่อ	หมายเหตุ
	นาย <u>วิมล วิมลวิทย์</u>		ผู้ทำตัว.
	นาย <u>วิมล วิมลวิทย์</u>		กรรมการ.
	นาย <u>วิมล วิมลวิทย์</u>		ผู้ทำตัว.
	นาย <u>วิมล วิมลวิทย์</u>		ผู้ทำตัว.
	นาย <u>วิมล วิมลวิทย์</u>		กรรมการ.
	นาย <u>วิมล วิมลวิทย์</u>		ผู้ทำตัว.
	นาย <u>วิมล วิมลวิทย์</u>		กรรมการ.
	นาย <u>วิมล วิมลวิทย์</u>		ผู้ทำตัว.
	นาย <u>วิมล วิมลวิทย์</u>		ผู้ทำตัว.

ร.ร.	ชื่อ-สกุล	ลายมือชื่อ	หมายเหตุ
	นายวิชาญ สอนวิชา		สอนวิชา สอนวิชา
	นายวิชาญ สอนวิชา		สอนวิชา สอนวิชา
	นายวิชาญ สอนวิชา		สอนวิชา สอนวิชา
	นายวิชาญ สอนวิชา		สอนวิชา สอนวิชา
	นายวิชาญ สอนวิชา		สอนวิชา สอนวิชา
	นายวิชาญ สอนวิชา		สอนวิชา สอนวิชา
	นายวิชาญ สอนวิชา		สอนวิชา สอนวิชา
	นายวิชาญ สอนวิชา		สอนวิชา สอนวิชา
	นายวิชาญ สอนวิชา		สอนวิชา สอนวิชา

ด่วนมาก

ที่ ศธ ๑๔๐๑(๑)/ว.๒๒๓๘

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการวัฒนธรรมแห่งชาติ
ถนนรัชดาภิเษก ห้วยขวาง กทม. ๑๐๓๒๐

๒๓ เมษายน ๒๕๔๒

เรื่อง การจัดสรรเงินงบประมาณอุดหนุนองค์กรเครือข่ายวัฒนธรรม ปีงบประมาณ ๒๕๔๒

เรียน ประธานสภาวัฒนธรรม

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. กรอบจุดเน้นการดำเนินงานวัฒนธรรม ประจำปี ๒๕๔๒
 ๒. กิจกรรมทางวัฒนธรรม จำนวน ๒ กิจกรรม
 ๓. สรุปรายการจัดสรรเงินงบประมาณ วงดที่ ๑ จำนวน ๑ แผ่น

ตามที่กระทรวงศึกษาธิการ โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้ดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาลในการกระจายอำนาจทางวัฒนธรรม โดยส่งเสริมสนับสนุนให้องค์กรและประชาชนในส่วนภูมิภาคเป็นผู้ดำเนินงานวัฒนธรรมด้วยตัวเองในฐานะเจ้าของวัฒนธรรม และได้จัดสรรเงินงบประมาณมาสนับสนุนทุกปีนั้น

สำหรับการดำเนินงานวัฒนธรรมในปีงบประมาณ ๒๕๔๒ สำนักงานขอเรียนให้ทราบว่า ได้จัดสรรเงินงบประมาณมาให้องค์กรเครือข่ายวัฒนธรรมในจังหวัดนี้ เป็นงวดแรกเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานวัฒนธรรมรวมทั้งสิ้นจำนวน ๕๔๘,๒๐๐ บาท ดังนี้

๑. งบกิจกรรมการพัฒนาบริหารงานองค์กรเครือข่ายวัฒนธรรม จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการประสานงาน การประชุมสมาชิกเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง การติดตามโครงการ การประเมินผลและรายงานผลการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมในจังหวัด

๒. งบกิจกรรมการพัฒนาบริหารงานองค์กรเครือข่ายวัฒนธรรม จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้สภาวัฒนธรรมจังหวัด เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหาร การประสานงาน การประชุมคณะกรรมการบริหารสภาและการติดตามโครงการของสภาวัฒนธรรมในจังหวัด

๓. งบกิจกรรมการพัฒนาบริหารงานองค์กรเครือข่ายวัฒนธรรม จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท ให้ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัด เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการวิจัย การจัดทำข้อมูลสารสนเทศทางวัฒนธรรม ตามความต้องการของสภาวัฒนธรรมจังหวัด

๔. งบกิจกรรมการพัฒนาบริหารงานองค์กรเครือข่ายวัฒนธรรม ให้สภาวัฒนธรรมอำเภอ จำนวน ๒๓ สภา ๑ ละ ๔,๐๐๐ บาท รวม ๙๒,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหาร การประสานงาน การประชุมคณะกรรมการบริหารสภา และการติดตามโครงการของสภาวัฒนธรรมอำเภอ

๕. งบกิจกรรมการพัฒนาบริหารงานองค์กรเครือข่ายให้ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอ จำนวน ๙ ศูนย์ ๑ ละ ๕,๐๐๐ บาท รวม ๔๕,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการวิจัย การจัดทำข้อมูลสารสนเทศทางวัฒนธรรมตามความต้องการของสภาวัฒนธรรมอำเภอ

๖. งบกิจกรรมการพัฒนาบุคลากรเครือข่ายของสภาวัฒนธรรมจังหวัด จำนวน ๑๔๗,๒๐๐ บาท ให้สภาวัฒนธรรมจังหวัด เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดกิจกรรมฝึกอบรมพัฒนาบุคลากรเครือข่ายทางวัฒนธรรมตามโครงการที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการวัฒนธรรมแห่งชาติกำหนด

๗. งบกิจกรรมเสริมศักยภาพชุมชนดีเด่นสู่ภัยเศรษฐกิจ จำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท ให้ชุมชนดีเด่นสู่ภัยเศรษฐกิจของจังหวัดได้แก่ชุมชน บ้านวัดสงเคราะห์ หมู่ที่ ๗ ตำบลหนองหญ้า อำเภอนมดီး เพื่อเป็นค่าตอบแทน ใช้สอยและวัสดุ และค่าจัดกิจกรรมเพื่อสู่ภัยเศรษฐกิจ เพื่อให้ชุมชนมีศักยภาพเพิ่มขึ้น ให้เป็นชุมชนที่เข้มแข็งและพึ่งตนเองได้ต่อไป

๘. งบกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้สภาวัฒนธรรมจังหวัด จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในระดับจังหวัด ตามกรอบจุดเน้นที่ ๑ - ๓ ของประจำปี ๒๕๕๒

๙. งบกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้สภาวัฒนธรรมอำเภอ / กิ่งอำเภอ จำนวน ๕๓ สภาฯ ละ ๑๐,๐๐๐ บาท รวม ๕๓๐,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม ในระดับอำเภอ ตามกรอบจุดเน้นที่ ๑ - ๓ ของประจำปี ๒๕๕๒

๑๐. งบกิจกรรมทางวัฒนธรรมให้สภาวัฒนธรรมอำเภอ / กิ่งอำเภอ จังหวัดละ ๑ สภา จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท สำหรับสภาที่ได้ดำเนินการ จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม ดีเด่นเป็นที่ประจักษ์ว่าได้ผลคุ้มค่าและเกิดประโยชน์เป็นอย่างดี โดยมอบให้สภาวัฒนธรรมจังหวัดเป็นผู้พิจารณาคัดเลือก

๑๑. งบกิจกรรมคัดเลือกและเชิดชูเกียรติศิลปินดีเด่นและผู้มีผลงานดีเด่นทางด้านวัฒนธรรมของจังหวัด ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๒ จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท

สำหรับการดำเนินงานวัฒนธรรมของอำเภอนี้ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๒ สำนักงานฯ ได้จัดสรรเงินงบประมาณ งบกิจกรรมการพัฒนาบริหารงานองค์กรเครือข่ายวัฒนธรรม จำนวน ๔,๐๐๐ บาท (สี่พันบาทถ้วน) ให้สภาวัฒนธรรมอำเภอเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหาร การประสานงาน การประชุมคณะกรรมการบริหารสภา และการติดตามโครงการของสภาวัฒนธรรมอำเภอ ซึ่งขณะนี้ได้ส่งใบแจ้งการเบิกเงินงบประมาณแทนกันสำหรับงบประมาณในข้อ ๑ - ๖ มาด้วยแล้ว ส่วนงบประมาณ ในข้อ ๗ - ๑๑ ยังอยู่ระหว่างการขออนุมัติเงินประจำงวดจากสำนักงานงบประมาณ หากได้รับอนุมัติแล้วจะได้จัดส่งมาให้ดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ สวช. ได้แจ้งให้หน่วยงานตามข้อ ๑ - ๕ ได้ทราบพร้อมกันนี้ด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ กรุณาแจ้งองค์กรเครือข่ายวัฒนธรรมในอำเภอให้ทราบด้วย ทั้งนี้ได้แจ้งให้องค์กรเครือข่ายวัฒนธรรมในจังหวัดของท่านให้ทราบด้วยแล้ว ตามเอกสารที่ส่งมาด้วย และขอขอบคุณที่ได้กรุณาส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมในอำเภอของท่านอย่างดีเสมอมา

ขอแสดงความนับถือ

(นายศิริมา พรสิมา)

รองเลขาธิการ ปฏิบัติราชการแทน
เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

กลุ่มช่วยอำนวยความสะดวก

ส่งเสริมและประสานงานวัฒนธรรม

โทร. ๒๔๗-๐๐๑๓ ต่อ ๒๑๒, ๒๑๐

โทรสาร ๒๔๕-๒๙๖๑

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นายบุญธรรม เทอดเกียรติชาติ

ปัจจุบัน อาจารย์ ๒ ระดับ ๗ ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช

การศึกษา -ครุศาสตร์บัณฑิต(วิชาเอกภาษาไทย วิชาโทประวัติศาสตร์)
-ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(ไทยคดีศึกษา)
-Cert.on Education and Social Chang(Singapore)
-Cert.of Merit(news for rurul communities)(Berlin)
-เกียรติบัตรการพัฒนาการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการ (ศูนย์การศึกษาทางไกลไทยคม)
-วุฒิบัตรผ่านการอบรมหลักสูตรการวิจัยเชิงปฏิบัติการ(ศูนย์ศึกษานอกโรงเรียนภาคใต้)

การทำงาน -ผู้ประสานงานโครงการส่งเสริมศิลปินพื้นบ้านภาคใต้ด้วยองค์กร
-หัวหน้าโครงการเข้าค่ายเครือข่ายการเรียนรู้ฟื้นฟูภูมิปัญญาท้องถิ่น ๑๕ จังหวัดปักษ์ใต้
-ผู้ประสานงานประชาสัมพันธ์ลาดน้ดภูมิปัญญาท้องถิ่นปักษ์ใต้
-รองประธานคนที่ ๑ สภาวัฒนธรรมจังหวัดนครศรีธรรมราช
-ประธานกลุ่มแกนนำสภาวัฒนธรรมจังหวัดภาคใต้(๑๔ จังหวัด)

สถานที่ติดต่อ ห้องสมุดประชาชน อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช โทร(๐๗๕)๓๓๗๒๔๔